CHELSEA QUINN YARBRO
HOTEL TRANSILVANIA

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

Pentru Christopher Lee
A nous les amours et les roses
Opera *Manon Lescaut,*
de Massenet, Act 4

PARTEA I
Contele de Saint-Germain

Extras dintr-o scrisoare trimisă de Contesa d'Argenlac nepoatei sale, domnişoara Madelaine de Montalia, din 13 septembrie 1743:

... *La recepţia oferită în noaptea aceea a fost adusă muzica, iar doamna ducesă a adunat în salonul ei o seamă de persoane de vază. A venit până şi Rameau, chiar dacă, din nefericire, a îmbătrânit mult. El însă nu a interpretat nimic. Domnişoara la Trevellon a cântat balade italieneşti, iar muzicanţii regelui au interpretat câteva arii încântătoare pentru instrumente cu coarde.*

A participat şi Saint-Germain - nu contele Louis, ci un gentilom foarte misterios, sosit la Paris abia în luna mai - care a interpretat câteva dintre compoziţiile sale pentru vioară şi clavecin. Rameau l-a felicitat pentru prestaţia sa şi a spus că, odată, a întâlnit un muzician care îi semăna leit, numai că asta se întâmpla demult, prin 1701 sau 1702, iar omul pe care îl văzuse atunci avea în jur de cincizeci de ani, pe când acest domn nu are mai mult de patruzeci şi cinci. Saint-Germain a răspuns complimentelor într-un mod cu adevărat fermecător. A spus că, dacă omul acela îi lăsase marelui muzician o imagine atât de vie, atunci şi-ar dori ca şi el (Saint-Germain) să fie ţinut minte de Rameau, pentru că, desigur, nici un om de rând nu ar rămâne întipărit atât de bine în memoria lui. Rameau a răspuns că bărbatul de care amintise se numea contele Balletti şi că, la felea Saint-Germain, era un gentilom aparte, care călătorise foarte mult.

Am sperat s-o întâlnim acolo si pe doamna Cressie, dar ducesa ne-a spus că ea era bolnavă şi nu putuse veni, astfel că nu am avut plăcerea s-o ascultăm cântând la viola d'amore. Ne-am întristat aflând că nu se simţea bine, iar Saint-Germain s-a arătat atât de amabil - aşa am interpretat eu expresia din ochii lui - încât a insistat să-i fie transmise complimentele sale doamnei la Cressie, spunând că a compus trei piese pentru instrumentul ei preferat şi că abia aşteaptă ca ea sale interpreteze cu măiestria ei.

A fost prezent şi Beauvrai, care a remarcat că toate doamnele s-au arătat fascinate de Saint-Germain şi a spus că ar fi foarte mâhnit dacă acesta s-ar dovedi un biet şarlatan. Sărmanul Beauvrai, cu toate parfumurile, giuvaierele, dar şi cu picioarele lui strâmbe, nu poate fi decât gelos pe un bărbat precum Saint-Germain. Beauvrai a făcut parte din grupul lui Saint Sebastien - o cunoştinţă cu care nimeni nu se poate lăuda. Doar renumele şi buna purtare a soţiei lui îi deschid uşile caselor din înalta societate, lucru care îl înfurie pe Beauvrai...

Unchiul tău şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare să ne vizitezi, scumpă nepoată. Suntem încântaţi că părinţii tăi binevoiesc în sfârşit să te trimită la noi, căci, să fim realişti, unei femei frumoase şi aplecate spre viaţa spirituală ca tine nu trebuie să i se îngăduie să înflorească nebăgată în seamă tocmai în Provence. Dă-le părinţilor tăi asigurări că ne vom îngriji să te prezentăm numai acelor amfitrioni care ştiu ce se cuvine a oferi unei femei cu origine fără pată şi cu o sensibilitate precum a ta. Rămân încredinţată că nu te va uimi exprimarea mea directă, deoarece cred că este recomandabil ca fetele să înţeleagă de timpuriu cerinţele practice ale vieţii.

Până când te voi putea săruta pe obraji, vă transmit salutări ţie şi stimaţilor tăi părinţi, îndeosebi fratelui meu, marchizul, şi mă rog ca ei sate trimită aici înainte de sfârşitul lunii septembrie. Am plăcerea de a fi

A ta iubitoare mătuşă,

Claudia de Montalia, contesă d'Argenlac.

1

Era cunoscut drept contele de Saint-Germain, deşi purtase şi alte nume, însă puţină lume din Paris l-ar fi recunoscut până şi pe cel mai ilustru dintre acestea. Sclipitoarea curte a regelui Ludovic al XIV-lea se sinchisea prea puţin de ceea ce se

petrecea dincolo de graniţele Franţei ori de ceea ce se întâmplase înainte de domnia Regelui Soare.

Existau şi locuri din Franţa pe care lumea de la curte nu le cunoştea, precum strada întunecoasă şi mizeră pe care acum se strecura Saint-Germain. Scrutând bezna cu fascinanţii săi ochi negri, el se străduia să se strecoare printre mormanele de murdărie care umpleau aerul de o duhoare aproape palpabilă. Noaptea, toate mahalalele din lume arătau aidoma, s-a gândit el depanând amintiri de demult.

Clipocitul apei care curgea undeva, aproape, îi persista în urechi şi îl irita, amintindu-i că se afla în preajma Senei. Părea bâzâitul unei insecte insistente, ce se încăpăţânează să nu-ţi dea pace.

Din cotloane întunecate îl fixau ochi roşiatici de şobolani, iar fojgăiala stârnită de paşii săi l-a făcut să-şi dezgolească dinţii într-o expresie care cu greu ar fi putut fi chemată zâmbet. Nu reuşise niciodată să suporte şobolanii, cu toate că se văzuse silit deseori să trăiască în preajma lor.

Ajuns la următoarea răscruce, s-a oprit, neştiind încotro să apuce. Pe aleea care şerpuia spre fluviu nu se vedea vreun semn care să-l poată lămuri. A privit lung în întuneric, apoi a pornit pe străduţa îngustă. Deasupra capului, parcă apăsate de povara secolelor, clădirile aflate de o parte şi de alta a drumului aproape că se atingeau. Păşind cu şi mai mare grijă, a călcat pe pietrele neşlefuite ce slujeau drept pavaj.

În faţă a văzut licărind un felinar, şi s-a tras într-un intrând aşteptând trecerea străjii. Nemulţumit, a strâns din buze. Cunoştea suficiente moduri de a se furişa nevăzut pe lângă o strajă, dar asemenea încercări se dovedeau deseori neplăcute şi puteau duce la descoperiri pe care ajunsese să le deteste. În îndelungata sa carieră, astfel de gesturi impulsive l-au făcut un personaj de notorietate publică de cel puţin zece ori. De aceea, a preferat să aştepte răbdător.

După ce straja a dispărut, Saint-Germain a plecat mai departe. În ciuda pantofilor din brocart neagra, cu tocuri înalte, păşea fără zgomot, iar trupul bine făcut înainta cu o graţie remarcabilă pentru un bărbat de vârsta lui.

Într-un târziu, a ajuns la clădirea despre care i se vorbise: hanul Lupul Roşu. Şi-a strâns mai bine pe trup mantia neagră din catifea, ascunzându-şi veşmintele elegante. Din prevedere,

îşi lăsase acasă cele mai bune giuvaiere, cu excepţia rubinului perfect tăiat ce stătea prins bine de dantela de la gât. înfăşurat în mantie, cu părul nepudrat, putea intra fără teamă să se întâlnească cu bărbaţii care îl aşteptau deja în taverna întunecoasă. Cu mâna-i delicată, cu degetele lungi şi fine, a tras ivărul şi a pătruns în han.

Când a deschis uşa, cei nouă bărbaţi adunaţi în sala cu un aspect sinistra au ridicat capetele cu un aer de vinovăţie, iar câţiva dintre ei s-au tras îndărăt de teamă.

După ce a închis uşa, Saint-Germain a făcut un semn şi o uşoară plecăciune.

– Bună seara, fraţi, a zis el cu glasul melodios, ceva mai ridicat decât de obicei şi articulând cuvintele mai atent decât îi stătea în fire.

– Sunteţi prinţul Ragoczy de Transylvania? l-a întrebat unul dintre bărbaţi, luându-şi inima în dinţi.

Saint-Germain a făcut o nouă plecăciune.

– Am această onoare.

S-a gândit că numele acela îi aparţinea în aceeaşi măsură ca şi cel de Saint-Germain. Ori aşa cum fusese cel de Balletti. Se slujise de numele de Ragoczy multă vreme, în Italia, Ungaria, Boemia, Austria sau la Dresda.

– Asta e toată Ghilda, să presupun? a întrebat el părând uşor descurajat.

Vrăjitorii alcătuiau mai întotdeauna o adunătură în care nu se putea încrede pe deplin, iar oamenii aceştia nu păreau să fie o excepţie. Câţiva aveau feţe inteligente, cu priviri însetate de cunoaştere. Ceilalţi arătau aşa cum se aşteptase. Oameni şireţi, certaţi cu legea, care ofereau cu cinism otrăvuri şi leacuri scumpe pentru lepădarea de copii celor care puteau fi şantajaţi; oameni înzestraţi cu viclenie în loc de pricepere, a căror rapacitate ţinea loc de pasiune.

– Nu eram siguri că veţi veni, înălţimea voastră, a spus unul dintre vrăjitori. Se făcuse târziu.

Saint-Germain a înaintat spre mijlocul încăperii.

– Am sosit la ora stabilită. Orologiile încă nu au bătut de miezul nopţii.

Dinspre o biserică din apropiere s-au auzit cele şase bătăi, ca un avertisment solemn că venise ora temută.

– De fapt, a spus el sec, am ajuns mai devreme.

– La miezul nopţii, a murmurat unul dintre vrăjitori şi a dat să-şi facă semnul crucii. S-a oprit, întorcându-se spre Saint-Germain, iar faţa lui hârşâită s-a schimonosit într-o expresie de bunăvoinţă. Ni s-a spus că ne-aţi putea fi de ajutor în privinţa giuvaierelor. Saint-Germain a oftat.

– Voi, francezii, sunteţi tare lacomi.

Doi dintre bărbaţi au înţepenit, iar alţi câţiva au surâs ca şi cum ar fi vrut să-i intre în graţii. Cel care întrebase de giuvaiere a ridicat din umeri, continuând să aştepte un răspuns.

– Prea bine. Saint-Germain a mai făcut câţiva paşi şi s-a aşezat pe scaunul din capul mesei murdare şi încărcate de căni. Vă voi dezvălui secretul, dar cu anumite condiţii.

– Ce condiţii? s-a grăbit să întrebe vrăjitorul care se arătase cel mai interesat de giuvaiere.

– Vreau să-mi faceţi unele servicii. Le veţi îndeplini, şi încă în cel mai scurt timp posibil. După ce veţi onora cererile mele, vă voi încredinţa secretul. Nici o clipă înainte de asta.

Vrăjitorul s-a strâmbat.

– Iar după ce facem un serviciu, vor apărea altele, şi altele şi, în cele din urmă, veţi fi dispărut, iar noi nu ne vom alege pentru toată truda decât cu buzunarele goale, a zis el şi s-a întors cu spatele.

– V-am spus că sunteţi lacomi, i-a reamintit Saint-Germain.

Apoi a vorbit un alt vrăjitor. De astă dată văzu că în ochii omului din faţa sa sclipea setea de cunoaştere.

– Eu accept condiţiile. Este adevărat că ne puteţi trăda, însă eu sunt dispus să-mi asum riscurile.

În lumina abia pâlpâindă a tavernei, Saint-Germain l-a măsurat cu atenţie.

Cum vă numiţi? l-a întrebat el, ridicând din sprâncenele fin desenate.

Sunt Beverly Sattin, a răspuns el puţin agitat, căci, de obicei, vrăjitorii nu-şi rostesc numele adevărat.

– Englez? l-a întrebat Saint-Germain în limba lui maternă.

– Da. Dar trăiesc în Franţa de mulţi ani. Aş putea spune că aştept acest prilej de multă vreme. înălţimea voastră? a adăugat el şi şi-a plecat capul cu un gest ce amintea de bunele maniere de pe vremea tinereţii sale.

– Sattin, unde ai fost educat?

– Colegiul Magdalene, Oxford, a răspuns el, pronunţând cuvântul în aşa fel încât ar fi putut însemna „insipid". A tăcut o clipă, apoi a urmat: Am fost dat afară pentru practici împotriva religiei. Eram în anul al doilea de studii.

Ceilalţi vrăjitori începuseră să devină neliniştiţi, iar cel interesat de giuvaiere a întrerupt discuţia celor doi.

– Nu înţeleg ce vorbiţi, s-a plâns el şi i-a făcut semn cârciumarului să le mai toarne vin în pahare.

– A fost o impoliteţe din partea mea să vă exclud de la această discuţie, domnilor, a spus Saint-Germain cu un aer serios, într-o franceză în care se putea distinge un uşor accent străin.

Cârciumarul, cu o expresie de amărăciune pe faţa-i rubicondă, strălucind de sudoare, îşi făcea de lucru pe lângă masa lor. A furişat o privire spre Saint-Germain, apoi a adus o cană pe care s-a apucat să o umple.

Saint-Germain a înălţat mâna cu eleganţă.

– Eu nu beau vin, a spus el şi i-a făcut semn că se poate retrage. Omul a făcut o plecăciune atât de adâncă pe cât îi îngăduia burdihanul, apoi s-a grăbit să se îndepărteze, recunoscător că poate rămâne cât mai departe de acei bărbaţi sinistri.

După plecarea lui, Saint-Germain a vârât mâna într-unui dintre buzunarele largi ale hainei negre şi, în vreme ce bărbaţii îl urmăreau cu luare-aminte, a scos o pungă de piele cu câteva simboluri brodate. După ce s-a convins că toţi erau atenţi la el, a zis:

– Voiţi să vă convingeţi de buna mea credinţă. Iată ce vă ofer.

A desfăcut băierile pungii şi, în tăcerea întreruptă doar de trosnetul focului din cămin, a vărsat pe masă douăsprezece diamante mari.

Nici unul dintre vrăjitori n-a rămas netulburat la vederea superbelor pietre. Cel care se arătase dornic de giuvaiere a dat să întindă mâna după ele, apoi şi-a retras-o, iar pe faţă i-a apărut o expresie de spaimă.

– Vă rog, a spus Saint-Germain şi a făcut un semn de îngăduinţă. Le puteţi lua în mână. Examinaţi-le. Convingeţi-vă că sunt autentice. Apoi să mă ascultaţi cât vă dau instrucţiunile. S-a rezemat de spătarul scaunului grosolan şi a privit lung spre

foc, pe când cei nouă bărbaţi au pus mâna pe diamante şi au început să discute între ei cu glasuri scăzute. Când vrăjitorii au tăcut, Saint-Germain le-a vorbit din nou: Am impresia, Le Grace, că socoteşti drept dovadă de isteţime substituirea pe care ai făcut-o, a zis el, fără să privească la cel pe care-l numise.

Vrăjitorul iubitor de nestemate a tresărit vizibil. A bolborosit ceva cum că prinţul se înşelase şi a arătat cu degetul spre vrăjitorul englez.

– El a făcut asta, domnule. Nu eu am fost acela. Saint-Germain s-a întors către Le Grace, iar ochii lui negri şi pătrunzători au rămas fixaţi asupra lui.

– Te rog să mă înţelegi, Le Grace, a zis el încet. Nu admit să fiu tras pe sfoară sau minţit. Nu sunt un nătărău. Nu Sattin a luat diamantul, ci tu. Se află în buzunarul interior al vestei tale. Tot acolo mai sunt şi şase piese false din sticlă. A şaptea este diamantul meu. îţi acord timp cât număr până la zece ca să-l pui pe masă. Unu...

Le Grace nu a mai rezistat privirii străpungătoare a lui Saint-Germain.

– Prinţe Ragoczy... a bolborosit el, aruncând priviri disperate spre tovarăşii săi.

– Doi.

– Vrăjitorul englez a tresărit de nelinişte.

– Înălţimea voastră, mai gândiţi-vă. Le Grace nu este...

– Trei.

În apropierea vetrei a ţâşnit un şobolan, chiţăind furios, apoi a dispărut.

Doi vrăjitori s-au ridicat şi i-au întors spatele lui Le Grace, iar unul din ei i-a spus celuilalt:

– Le Grace nu s-a prezentat. Dar prinţul i-a ştiut numele.

– Patru.

Instinctiv, Le Grace a strecurat mâna spre buzunarul vestei. Avea faţa împietrită de spaimă.

– Prinţe, ce-ar fi să stăm de vorbă?

– Cinci.

Sattin s-a îndepărtat puţin de Le Grace şi, în engleză, i-a spus lui Saint-Germain:

– Este adevărat că are apucături de borfaş, înălţimea voastră, dar ne este de folos.

– Mie, nu. Şase.

– Dar asta este o nebunie, a protestat Sattin. Dacă într-adevăr deţii secretul pietrelor preţioase, atunci una singură nu poate însemna mare lucru pentru tine.

– Şapte. Nu-mi place să fiu prădat, a zis el în engleză. Nu-mi place să fiu minţit. Un om care mă înşală pentru o piatră, mă va trăda pentru nimica toată. Opt.

Cu faţa năclăită de sudoare, Le Grace a dat să se şteargă cu mâneca. S-a foit neliniştit pe scaun. Apoi, brusc, şi-a simţit gura uscată şi a înşfăcat cana de vin, din care a băut cu înghiţituri mari.

– Nouă. Cu toate că nu a ridicat deloc vocea, cuvântul a sunat ca o împuşcătură în sala mizeră.

– Bine! a exclamat Le Grace şi a tras afară punga din buzunarul vestei. Bine! Dispreţuitor, a azvârlit-o pe masă. Examinaţi-le.

În cor, ceilalţi vrăjitori au scos un strigăt de uimire, iar încordarea tuturor a ajuns la cote maxime. Cei doi vrăjitori aflaţi în preajma focului s-au apropiat de masă.

Saint-Germain a luat punga şi a desfăcut-o. Aşa cum anticipase, din ea s-au rostogolit pe masă şapte pietre.

– Ia să vedem, care e? a întrebat sarcastic Le Grace. Fără să scoată o vorbă, Saint-Germain a luat şase pietre şi le-a strâns într-o grămăjoară. Apoi, a luat un şervet de pe masă, l-a înfăşurat pe mână şi le-a izbit cu pumnul. Când a ridicat mâna, pe masă a rămas doar praf şi cioburi de sticlă. Apoi s-a uitat întrebător la ceilalţi.

– Prinţe Ragoczy... a rostit Sattin rar. În numele Frăţiei şi a Ghildei noastre, îţi cer iertare.

Saint-Germain a dat din cap.

– De acord. Atât doar: închideţi-l pe omul acesta şi îngrijiţi-vă ca el să nu mai aibă acces la această ghildă.

Sattin a dat aprobator din cap şi s-a întors spre ceilalţi vrăjitori.

– Aţi auzit cererea prinţului. A făcut un semn, iar ceilalţi au făcut un gest de supunere. Pesche şi tu, Oulen duceţi-l sus pe Le Grace. În pod.

Cei doi vrăjitori s-au îndreptat spre Le Grace.

– Vino, i-au spus, pregătiţi să-l ia cu forţa dacă s-ar fi opus.

Le Grace i-a fulgerat cu ură.

– E un impostor, a strigat apoi. Nici unul dintre diamantele acelea nu este adevărat. S-a uitat disperat, pe rând, la fiecare dintre fraţii Ghildei. Imposibil să fie autentice. Nu sunt altceva decât sticlă.

Saint-Germain i-a aruncat o privire rece, plictisită.

– Tu eşti un şarlatan, dar asta nu înseamnă că toţi oamenii din lume sunt la fel de necinstiţi ca tine.

Apoi a luat diamantul cel mai mare şi l-a aşezat peste fărâmele de sticlă de pe masă. A strâns din nou şervetul în jurul mâinii şi a lovit cu toată puterea. Tăblia mesei s-a încovoiat sub forţa izbiturii. Când a ridicat mâna, cu toţii au văzut că piatra fusese îngropată pe jumătate în lemn. Saint-Germain a desfăcut pumnul şi a aruncat şervetul cât colo.

– Dar mâna... a îngăimat Sattin. Saint-Germain şi-a întors palma în sus, pe masă, dezvăluind-o privirilor celorlalţi.

– După cum vezi.

Nici chiar Le Grace nu a avut curaj să spună că şi aceea fusese tot o înşelătorie. A plecat capul şi s-a lăsat condus afară de cei doi fraţi ai Ghildei.

– I-ai răspuns, a rostit Sattin cu convingere în glas. înţelesese însă că şi el a primit un răspuns.

– Doar pentru moment, a zis Saint-Germain, clătinând sceptic din cap. Peste doar câteva ore, omul acela va susţine că totul a fost doar o iluzie şi se va sili să-mi păteze numele. Şi-a atins părul legat la ceafă. Nu-i nimic, englezule. Am treburi mult mai importante de făcut decât să mă îngrijesc de un fals vrăjitor nemulţumit.

– Aţi spus că aveţi nevoie de un serviciu, a spus Sattin, aplecându-se uşor spre bărbatul din faţa sa. Ceilalţi şase şi-au încordat auzul.

– Da, un serviciu în schimbul tainei diamantelor. Saint-Germain i-a măsurat lung pe ceilalţi şase fraţi. Care dintre voi este francez?

Patru dintre ei au făcut un pas înainte.

– Şi celălalt? a întrebat Saint-Germain, privind pe lângă Sattin, englezul.

– Eu sunt spaniol. Mă numesc Ambrosias Maria Domingo y Roxas. Din Burgos. A făcut o plecăciune stranie, apoi a adăugat: Am fost excomunicat pentru erezie şi am reuşit fug doar pentru că gărzile care mă escortau spre Madrid s-au dovedit

delăsătoare. Unii spun că am evadat făcând cine ştie ce vrăji, dar adevărul este că numai agerimea minţii m-a scăpat de la moarte.

Saint-Germain l-a măsurat lung pe spaniolul mic de statură.

– S-ar putea să am nevoie de tine mai târziu, i-a zis el într-o spaniolă fără cusur. înainte de orice însă, te felicit pentru evadare. Eşti unul dintre puţinii care au reuşit s-o facă. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre francezi, întrebându-i pe limba lor: Dintre voi, este vreunul care să se fi ţinut aproape de nobilime?

Vrăjitorii s-au privit întrebător unii pe alţii, apoi unul dintre ei, mai vârstnic, a zis:

– Eu am fost majordom în casa Saigny, dar asta s-a întâmplat în urmă cu doisprezece ani.

Saint-Germain l-a întrerupt cu un gest scurt.

– Cât de bine îi poţi imita? A, nu mă refer la snobi, ci la burghezii bogaţi care caută să pătrundă în înalta societate.

Fostul majordom a dat din umeri.

– N-am încercat, prinţe, dar cred că ştiu ce vrei să spui. Pot juca destul de bine un asemenea rol.

– Atunci tu vei încheia târgul în numele meu. A observat expresia de uimire de pe faţa bărbatului. În cartierul Saint Germain, pe Quai Malaquai, la numărul nouă, se află o casă de jocuri de noroc. Clădirea a fost construită pe vremea lui Ludovic al XIII-lea şi a fost folosită doar din când în când. Se numeşte Hotel Transilvania.

– A fost numită astfel după un alt Ragoczy, adevărat, înălţimea voastră? a îndrăznit Sattin să tulbure liniştea care începea să devină apăsătoare.

– Cred că s-a chemat aşa dinainte, a zis Saint-Germain, părând că ştie prea puţine lucruri despre aceasta. Dar e cât se poate de adevărat că acum treizeci de ani a locuit acolo un Ragoczy.

– Tatăl dumneavoastră?

Întrebarea lui a aţâţat privirile curioase ale celorlalţi fraţi ai Ghildei.

– Dacă doreşti...

Vrăjitorii s-au uitat unii la alţii, apoi la pereţi, la focul din vatră - oriunde, numai ca să nu privească la silueta elegantă şi

întunecată care aştepta cu răbdare ca ei să-i acorde din nou atenţie.

– Ce trebuie să facem la Hotel Transilvania? a întrebat Domingo y Roxas în numele celorlalţi.

– Vreau să îl cumpăraţi în numele meu. Dacă veţi fi nevoiţi să daţi explicaţii, n-aveţi decât să spuneţi că sunt legat sentimental de nume sau de clădire, a spus Saint-Germain, anticipând întrebările lor. Veţi avea la îndemână fonduri suficiente ca să îl cumpăraţi de zece ori cât face, dacă e nevoie, dar sper că nu va trebui să cheltuiesc atât de mult. Oricum, indiferent cât ar costa, veţi cumpăra pentru mine Hotel Transilvania. Aţi înţeles?

– Da, prinţe Ragoczy.

Pesche şi Oulen, vrăjitorii care îl scoseseră pe Le Grace din încăpere, s-a întors şi s-au aşezat cuminţi la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

– Cărţulia aceea scrisă de abatele Prevost a creat un prost renume pentru Hotel Transilvania, a spus Saint-Germain cu un aer gânditor. Nu avea o asemenea reputaţie când... tatăl meu... a trecut pe acolo. Aşadar, a continuat el cu glas vioi, întorcându-şi privirea de la flăcări, trebuie să-l cumpăraţi fără să-mi pomeniţi cumva numele. Puteţi spune că e pentru un agent oarecare sau că o cumpăraţi pentru voi. Dar numele meu nu trebuie pronunţat cu nici un preţ. Dacă aş voi să se ştie că Hotel Transilvania este al meu, aş angaja un avocat, dar zbirii ar afla despre tranzacţie în mai puţin de un ceas. Discreţia voastră trebuie să fie absolută, vă este limpede?

– Da, înălţimea voastră.

– Bine. Apoi s-a întors spre cel care, pe vremuri, slujise ca majordom. Cum te numeşti?

– Cielbleu, a răspuns el pe dată. Henri-Louis Cielbleu.

– Încântător. Un nume ce inspiră încredere. Să ştii că poţi folosi acest nume sau oricare altul atunci când vei negocia cumpărarea clădirii. Faci cum doreşti.

– Ce veţi face acolo după ce cumpăraţi clădirea? a întrebat respectuos Pesche, dar în ochi i se citea o expresie de curiozitate lacomă.

– O voi deschide pentru cei din înalta societate, desigur. Prea multă vreme n-a fost altceva decât ruda săracă a Hotel de Viile. Şi asta trebuie să se schimbe o dată pentru totdeauna.

– Înălţime... a început Domingo y Roxas, de ce ţineţi atât de mult la locul acea? Oare pentru că dumneavoastră înşivă sunteţi transilvănean?

În ochii sfidători ai lui Saint-Germain a apărut o expresie melancolică.

– Da, poate pentru că Transilvania este ţara mea natală, iar acolo am fost Prinţul Sângelui. Expresia de pe faţa lui s-a luminat. Domnilor, este adevărat că pământul natal exercită întotdeauna o atracţie puternică, indiferent cât de mult trăieşte cineva, ori cât de departe se află de acel loc. Să spunem, aşadar, că este vorba de un capriciu al meu, şi permiteţi-mi să mi-l împlinesc. În schimb, voi veţi afla secretul diamantelor. Nu este deloc un târg prost.

Beverly Sattin l-a privit cu îndrăzneală.

– Şi când trebuie făcut acest lucru?

– Cât mai curând posibil, dragul meu Sattin. Vreau să am Hotel Transilvania înainte de sfârşitul lui octombrie. Apoi a făcut o grămăjoară cu diamantele de pe masă. Veţi plăti cu acestea. îmi închipui că vă veţi da seama că valoarea lor este suficient de mare ca să acopere orice preţ ar cere proprietarul. Iar dacă zbirii vor afla că, de fapt, eu îl stăpânesc, voi considera că-mi sunteţi duşmani şi vă voi trata în consecinţă. A apucat între degete diamantul pe care îl îngropase în tăblia mesei. Va trebui să-l desprindeţi şi pe acesta. Cereţi-i crâşmarului un cuţit. Pregătindu-se să plece, s-a ridicat şi şi-a strâns mantia în jurul trupului. Mă voi întoarce aici peste zece zile, la aceeaşi oră. Atunci îmi veţi spune ce aţi făcut.

– Prinţe Ragoczy, a intervenit Sattin. Ce facem cu Le Grace?

Saint-Germain s-a încruntat.

– Ce pacoste a devenit omul acesta... A dus o mână la rubinul prins în dantela de la gât. Deocamdată, ţineţi-l închis acolo. Păziţi-l cu schimbul, dar asiguraţi-vă că străjerii sunt bărbaţi zdraveni şi înarmaţi-i cu bâte grele. Ar fi foarte neplăcut dacă ar scăpa.

I-a privit din nou pe Fraţii Ghildei, socotind că, deşi oamenii aceştia nu-i făcuseră o impresie strălucită, şi-a spus că în viaţa lui văzuse alţii şi mai răi.

– Peste zece zile, aşadar, înălţimea voastră, a spus Sattin, făcând o plecăciune adâncă.

Saint-Germain i-a întors salutul cu moderaţie, apoi s-a strecurat pe uşa hanului Lupul Roşu şi s-a pierdut în bezna năclăită a nopţii pariziene.

Extras dintr-o scrisoare trimisă de marchizul de Montalia către abatele Ponteneuf în data de 21 septembrie 1743:

... Aşadar, dragul meu văr, vei înţelege grija faţă de copila mea, Madelaine. Argumentele soţiei mele nu m-au convins, dar nu pot decât să simt o îngrijorare nemăsurată la gândul că fiica mea ar nimeri în mâinile anumitor persoane. Madelaine va sosi la Paris în a patra ori a cincea zi din octombrie, în compania cameristei sale, Cassandra Leuf care se află în slujba familiei noastre de mai bine de douăzeci de ani. Nu am a mă teme pentru ea câtă vreme Cassandra o va avea în grijă. Dar asta nu este de ajuns. Dorinţa mea este să veghezi asupra ei şi să îi oferi sfaturi bune, căci amândoi cunoaştem că ispitele se găsesc din belşug la curtea iubitului nostru suveran.

Am convingerea că Madelaine îţi va plăcea, deoarece este o fată cu bun-simţ şi cu o inteligenţă deosebită. Măicuţele de la Sfânta Ursula, care i-au dat învăţătură, i-au lăudat cunoştinţele vaste şi au fost întristate aflând că nu a voit să se dedice vieţii religioase, într-adevăr, singurele reproşuri care i s-ar putea face sunt că nu are răbdare cu cei mai puţin inteligenţi decât ea şi că are o înclinaţie îngrijorătoare spre mister şi fantastic. Soţia mea este convinsă că măritişul şi copiii vor alunga asemenea capricii dintr-un caracter altfel dulce şi plin de râvnă...

Am aflat prin intermediul surorii mele, contesa d'Argenlac, la care va locui Madelaine, că Beauvrai şi-a făcut din nou intrarea în cercurile înalte ale societăţii, datorită bunului renume al soţiei sale. Cred că nu mai este nevoie să îţi spun că nu trebuie îngăduită nici o legătură cu acesta. De altfel, nici uneia dintre persoanele din preajma lui Saint Sebastien nu trebuie să i se permită să o influenţeze în rău pe fiica mea. Te îndemn să fii sever în protejarea copilei mele de asemenea oameni.

...În cazul în care Madelaine ar dori să se căsătorească, te implor să te asiguri că o va face dând ascultare inimii, şi nu dorinţei de a parveni. Mult prea adesea căsătoria se naşte mai curând din calculele meschine pe care le fac alţii, decât din legăturile puternice ale inimii. Soţia mea i-a pus în vedere surorii mele să-i găsească lui Madelaine un soţ potrivit şi bineînţeles că mi-ar face şi mie multă plăcere să o văd fericită, la casa ei. însă

nu aş putea suporta să o văd ruinându-şi viaţa, aşa cum li s-a întâmplat multora. Mă bizui pe tine că vei cunoaşte inima ei cea adevărată...

În numele Domnului pe care îl venerăm şi îl respectăm amândoi, şi Care ţi-a adus salvarea din flăcările Iadului, mă încredinţez ţie şi te implor să nu uiţi de păcatele mele în rugăciunile pe care le înalţi Lui. În această lume am onoarea de a rămâne

Vărul tău cel mai umil şi supus,
Robert Marcel Yves Etienne Pascal,
marchiz de Montalia.

2

– Domnule conte, sunt impresionată, a spus doamna Cressie, ducându-şi o mână gâtul de un alb încântător. Apăreţi ca din senin.

Saint-Germain s-a înclinat adânc spre mâna pe care ea i-o întinsese, iar buzele lui au şters degetele subţiri, dar ferme.

– Toţi ceilalţi trebuie să pălească atunci când Lucienne Cressie se află printre noi. Dacă aş putea apărea din pământ alături de dumneata, m-aş considera norocos, pentru că în ce alt fel mi-aş putea croi drum printre atâţia admiratori?

Lucienne a râs binedispusă.

Foarte galant, domnule. Dar, după cum vezi, nu se mai află nimeni în preajma mea.

Atunci sunt cu atât mai norocos. Saint-Germain a aruncat o privire de jur împrejurul încăperii înţesate de lume şi a făcut un semn din cap către un alcov. Sunt nerăbdător să vă vorbesc, doamnă, dar aici e mult zgomot. Poate că, dacă ne-am retrage...

Ea a încuviinţat şi, cu rochia largă de mătase foşnind ca adierea frunzelor, a pornit cu el spre alcov. Rochia era verde ca marea, iar corsetul dantelat, de culoarea fildeşului ieşea la iveală în locurile în care trena era prinsă pe cercurile nu foarte mari. Avea o pieptănătură simplă, în stilul numit Turturea, iar părul pudrat mirosea a liliac.

Lângă ea, Saint-Germain crea un contrast izbitor: purta veşminte strâmte şi o haină din mătase neagră, cu manşete de brocart negru. Ca să nu pară doar o întâmplare, îşi pusese ciorapi şi pantofi negri, aşa că doar vesta brodată şi dantela albă de la încheieturi şi gât mai alungau din severitatea ţinutei

sale. La cataramele pantofilor sclipeau câteva diamante, iar un rubin lucea viu la gulerul din dantelă.

Când Lucienne s-a aşezat pe scaunul jos din alcov, Saint-Germain a remarcat contrastul dintre veşmintele lor. Dar ea a suspinat:

– Sunteţi prea amabil, domnule conte. Să ştiţi însă că am şi eu o oglindă acasă. Până şi soţul meu a observat că sunt schimbată. Mă tem că boala mea a lăsat urme de neşters. Oglinda nu minte.

Apoi şi-a dus din nou mâna la gât, atingând fără să vrea o porţiune în formă de *viola d'amore.*

Este adevărat că încă sunteţi puţin palidă, a recunoscut el aranjându-şi cutele bogate ale dantelei de la mâneci, dar această paloare vă stă de minune. Cu părul blond şi ochii luminoşi, sunteţi mai misterioasă ca oricând. Bag de seamă că marchiza de la Sacre Sasseau vă străpunge cu ochii ei întunecaţi. A examinat urma de pe gâtul ei. Iscusită invenţie, doamnă. Cred că veţi declanşa o modă.

Vă mulţumesc, domnule conte, i-a răspuns ea, iar în cuvintele reci s-a strecurat o undă de nesiguranţă. Aş vrea să iniţiez o modă. Vocea păru că i se pierde şi, după o clipă, s-a stins de tot.

– Ce s-a întâmplat, doamnă? a întrebat el simţind că tăcerea devenise stânjenitoare.

Ea şi-a ridicat brusc privirea spre Saint-Germain, cu un aer surprins.

– Nimic, domnule conte, nimic, a zis cu un râs forţat, în ultima vreme am avut vise tulburătoare.

– Acest lucru nu este neobişnuit atunci când cineva îşi revine după o boală lungă. Doriţi să vă ofer o poţiune care să vă facă somnul mai uşor?

– Dumneavoastră? a întrebat ea mirată, apoi scuturâ din cap, cu un aer de vinovăţie. Nu, n-am vrut să spun asta. Mă gândeam pur şi simplu că ar trebui să mergem la masă. L-am auzit adineauri pe lacheu anunţând că masa e servită şi cred că mi s-a făcut foame.

Saint-Germain i-a surâs politicos. Ştia că pe marchiză nu o interesa supeul şi că pofta ei de mâncare pierise din cauza slăbiciunii, însă i-a oferit braţul, iar ea şi-a lăsat mâna pe el.

La Hotel de Viile era una dintre nopţile acelea pline de lume care îi duseseră faima în tot Parisul. În marea sală de bal, douăzeci de muzicanţi cântau parcă pentru o mare de flori - atât de multe şi diverse erau culorile mătăsurilor, brocarturilor, satinelor, catifelelor şi dantelelor purtate de cei care dănţuiau cu graţie. Existau şi săli pentru jocul de cărţi, unde se aruncau mize ameţitoare la mult hulitul *hoca.* Aici era mai puţin zgomot, iar chipurile aristocratice de la masa de joc păreau sumbre sau impasibile. Erau săli şi pentru alte jocuri de noroc, iar aici conversaţia era la fel de sclipitoare ca şi ludovicii de aur stivuiţi pe mese, în faţa bărbaţilor eleganţi, cu expresii împătimite.

În camera supeului, cu o înclinare distinsă din cap şi fluturându-şi discret mâna, Saint-Germain şi-a salutat numeroasele cunoştinţe. A condus-o pe doamna Cressie la una dintre mesele mai izolate şi, după ce aceasta s-a aşezat, a întrebat-o:

– Am plăcerea să vă servesc, doamnă. Ce să vă aduc?

– Ceea ce iei şi dumneata, i-a răspuns ea cu un aer absent.

– Mie nu-mi este foame deocamdată, a zis el gândindu-se că nu era tocmai adevărat. Am observat că în seara asta se oferă şuncă de toate felurile, pui şi, se pare, homar foarte condimentat. I-a zâmbit cu toată fascinaţia ochilor săi negri. În amabilitatea dumneavoastră, îmi permiteţi să fac eu alegerea?

Ea a părut că se pierde în privirea lui, adâncă şi plină de promisiuni.

– Da. Orice consideraţi de cuviinţă, a murmurat. Pe frunte i-au apărut câteva cute de încruntare, iar mâna i s-a furişat din nou spre gât.

După ce a făcut o nouă plecăciune respectuoasă, Saint-Germain şi-a făcut loc printre oameni, îndreptându-se către bufetul lung, cu mâncare din belşug. În timp ce umplea farfuria pentru Lucienne, s-a oprit câteva clipe să discute cu ducele de Vandonne, un tinerel cu ochi stranii şi alunecoşi, a cărui purtare scandalizase înalta societate, punându-i familia într-o situaţie stânjenitoare.

– Detest petrecerile acestea, a rostit de Vandonne printre dinţi, trăgându-şi nervos gulerul de dantelă. Mă umplu de groază şi le urăsc.

– Atunci, de ce ai venit? l-a întrebat Saint-Germain, ridicând privirea de la pateul din ficat de vânat cu ienupăr, din care tocmai pusese o porţie generoasă în farfuria doamnei Cressie.

– Pentru că dacă nu mă fac văzut aici, mama şi cele două surori ale mele mă dojenesc, a zis el cu vocea îngroşată de dezgust. Nu pot scăpa de ele: doar locuiesc cu mine, nu-i aşa? Aşadar, iată-mă aici. Ele speră că în felul acesta îmi voi găsi o soţie, o fecioară deosebită, potrivită rangului şi pe măsura patului meu. A rânjit. Eu însă, mă slujesc de fecioare şi fără să mă căsătoresc cu ele.

– Da? a făcut Saint-Germain şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre bufet. Ştia că ducele avea unele înclinaţii perverse. Cu toate astea, remarca lui l-a nedumerit.

De Vandonne a chicotit, scoţând un gâlgâit straniu din gâtlej. Saint-Germain a îngheţat.

– Beauvrai spune că ne trebuie o fecioară. Tare aş vrea să găsim una. Una adevărată, vreau să zic. Una de care să ne slujim.

– Pentru ce? a întrebat Saint-Germain ridicând sprâncenele şi confecţionându-şi o expresie de curiozitate politicoasă şi superficială care să-i ascundă groaza ce-i dădea fiori reci.

– A, pentru una, pentru alta, i-a răspuns de Vandonne evaziv. Nu ne aflăm într-un loc potrivit pentru asemenea discuţii. Apoi, trăsăturile feţei i s-au înăsprit. Dar, oricum, tu nu eşti de-ai noştri. Cu toate acestea însă, am auzit că eşti străin, iar străinii, se ştie, au apucături stranii. Ducele a întins mâna spre tava pe care un lacheu o purta printre invitaţi şi a luat un pahar de vin. Apoi a scos o sudalmă. Stângaci, îşi pătase cu vin gulerul de dantelă. A golit paharul pe jumătate şi s-a întors din nou spre Saint-Germain: Vă plac fecioarele?

– Nu mă preocupă subiectul, îmi pare rău, a răspuns el, apoi a fandat scurt în semn de salut şi şi-a făcut din nou loc prin mulţime spre masa unde doamna Cressie îl aştepta.

– Dumnezeule mare, dar nu pot mânca atât de mult, domnule conte! a exclamat ea încurcată când el i-a aşezat farfuria în faţă.

Saint-Germain a zâmbit.

– Ei bine, cum să vă spun, întrucât nu ştiam ce v-aţi dori să mâncaţi, m-am gândit că diversitatea v-ar face pe plac. Iar dacă am adus mai mult, am făcut-o pentru că bucatele alese v-ar putea spori foamea şi stârni poftele. Nu pot crede decât că o parte a palorii de care vă plângeţi provine din faptul că vă hrăniţi puţin. Apoi s-a aşezat în faţa ei.

– Dar văd că dumneata nu mănânci, Saint-Germain, a obiectat Lucienne.

El a dat din umeri.

– Urmează să iau masa cu cineva mai târziu. Haideţi, vă rog. întâi pateul. Iar după aceea, puţin din acest aspic excelent ori, poate, ouă *ă la Florentine.*

Doamna Cressie îl privea încurcată. Faptul că se afla în compania cunoscutului conte însemna cu siguranţă un prestigiu sporit în înalta societate, dar şi o alternativă la indiferenţa soţului ei. Privit de aproape, Saint-Germain era tulburător. Ochii săi iscoditori, a constatat ea, erau prea intenşi, capabili să-i citească adevăratele gânduri. Interesul sincer pe care i-l arăta şi preocuparea pentru starea sănătăţii ei ameninţau să treacă peste zidul de apărare pe care ea şi-l construise în timp, cu atâta strădanie. A gustat timid din pateu, dar nu putea să-şi abată gândul de la suferinţele pe care era nevoită să le îndure.

– Doamnă, dacă aveţi griji, mi le puteţi destăinui, a spus el cu glas reţinut. Vă dau cuvântul de onoare că nu vă voi trăda.

Uimită de atâta perspicacitate, ea a şovăit.

– Nu cred că vă înţeleg, conte. Saint-Germain s-a aplecat puţin spre ea şi a rostit cu blândeţe:

– Draga mea doamnă, îmi este limpede că încă nu v-aţi revenit pe deplin. Dar îmi este şi mai clar că totuşi ceva anume vă tulbură profund. Dacă sunteţi dispusă să-mi spuneţi ce vă chinuieşte, v-aş putea sugera ceva care v-ar putea fi de folos. Am auzit, a zis el cu o urmă de compasiune, că soţul dumneavoastră nu prea stă pe acasă. Chiar dacă că nu sunt în stare să ofer leacuri pentru sentimente ce s-au pierdut ori să le însufleţesc acolo unde ele nu există, s-ar putea să am remediul pentru suferinţa dumneavoastră.

Împurpurându-se brusc din cauza afrontului, ea s-a îndreptat de spate.

– Domnule!

El şi-a dat seama pe dată de greşeala comisă.

– Nu, doamna m-a înţeles greşit. A schiţat un zâmbet fugar, forţându-se să alunge orice urmă de îndoială care ar mai fi persistat în mintea ei. Deşi, dacă asta doriţi, fără doar şi poate că nu v-ar fi greu să găsiţi pe cineva care să vă fie de ajutor. Vă cer încă o dată scuze. Spun asta pentru că vă admir: vă consider o femeie încântătoare. Dar trebuie să ştiţi că am renunţat de foarte multă vreme la astfel de încercări de a seduce pe cineva.

Lucienne Cressie a simţit că iritarea şi roşeaţa din obraji îi dispar şi a profitat de momentul de derută al bărbatului din faţa ei ca să îl cerceteze mai bine. Nu avea înfăţişarea unui burlac, însă trebuia să recunoască, nu circulau zvonuri despre vreo legătură amoroasă a contelui de Saint-Germain, fie că ar fi fost vorba de femei ori de bărbaţi. Iar asta nu pentru că n-ar fi fost un bărbat dorit. Şi-a amintit brusc - iar gândul a făcut-o să surâdă vag - că una sau două dame i-au ţinut calea contelui timp de câteva luni, însă fără succes. A dat din cap uşor.

– Se pare că amândoi am înţeles greşit. Saint-Germain şi-a deschis braţele, într-un gest larg.

– Dacă m-aţi înţeles greşit, cum să nu mă simt flatat? Apoi a privit spre farfuria ei. Dar văd că nu mâncaţi, doamnă. Nu vă mulţumesc bucatele pe care vi le-am adus?

Îndatoritoare, ea a ridicat furculiţa de argint, lucrată cu migală.

– N-aş vrea să vă simţiţi ofensat, domnule conte, a spus ea şi a mai cules o bucăţică din pateul de vânat.

– Acest lucru ar fi imposibil, doamnă.

Răspunsul fusese plin de politeţe, dar în cuvintele rostite mecanic şi galant se strecurase o urmă discretă de plictiseală. Contele şi-a aranjat dantela albă ca o spumă care se revărsa peste vesta din brocart negru cu fir de argint. Diamantele prinse în pliuri au strălucit ca nişte picături de rouă, iar rubinul enorm, de un roşu-intens, a licărit ca inima unui menestrel.

Lucienne Cressie a zâmbit cu invidie la vederea atâtor giuvaiere. A socotit nedrept că Saint-Germain are şi un rubin uriaş, pe lângă atâtea diamante minunate. Apoi şi-a alungat gândurile necuviincioase din minte şi şi-a îndreptat atenţia spre farfurie. S-a hotărât să guste din ouăle *a la Florentine.*

Cu un aer uşor amuzat, pândind-o cu ochii săi întunecaţi, Saint-Germain urmărit-o cu atenţie. Părea mulţumit că femeia

mânca, fie şi numai ca să îi facă lui pe plac. Şi-a pipăit părul, asigurându-se că pudra albă, obligatorie pentru o înfăţişare în înalta societate, nu se scuturase. Avea convingerea că Roger, valetul său, îşi făcuse datoria cu priceperea-i cunoscută. Privindu-şi degetele pe care rămăseseră firicele de praf alb, a dat mulţumit din cap, şi s-a gândit că fiecare epocă avea propriile absurdităţi în materie de modă. La urma urmei, părul pudrat, aşa cum se purta acum în Franţa, nu era cu nimic mai neplăcut decât conurile de grăsime parfumată din Teba, cea de mult dispărută. A alungat acel gând şi a întrebat-o pe Lucienne:

– Doamnă, aspicul este pe gustul dumneavoastră? Ea l-a privit printre buclele dese şi blonde:

– Excelent, aşa cum, de altfel, era de aşteptat din partea acestui Hotel. Aţi avut dreptate când aţi spus că mâncarea îmi va spori foamea. Cu siguranţă că femeia se învinovăţea de ceva, căci a spus încet: Domnule conte, mă tem că nu sunt o companie tocmai plăcută.

– Ba nu, doamnă, vă asigur că nu este adevărat. Este o bucurie pentru mine să văd că vă hrăniţi, a zis el, gândindu-se că de data asta rostise purul adevăr. Asta vă mai aduce puţină culoare în obraji.

– S-ar putea să fie vinul pe care l-am băut, a remarcat ea cu semeţie.

– Aşa vă stă mai bine. S-a ridicat şi, pentru că aşa dicta eticheta, a făcut o plecăciune către un grup de persoane venite să cineze.

Una sau poate două persoane din grup i-au răspuns la salut, apoi un bărbat scund cu picioarele crăcănate şi cu un aer de nespusă superioritate a făcut un pas în faţă şi s-a holbat la Saint-Germain. Omul purta o perucă ridicolă, cu câte trei aripi de porumbel deasupra urechilor. Era îmbrăcat într-o haină de satin de culoarea piersicii, cu fir de aur, iar poalele îi erau întărite cu oase de balenă. Vesta era din mătase de culoare roşu-brună, brodată cu modele în formă de fluture. Ciorapii de mătase mov, cu motive în aceeaşi culoare galben-piersică, atrăgeau atenţia şi mai mult asupra picioarelor sale strâmbe, ca de păianjen. Pantofii demodaţi cu tocuri roşii şi înalte, păreau să-l incomodeze, căci se legăna aidoma unei femei atunci când păşea. Omul şi-a scuturat cu indignare cele trei straturi de

dantelă de la gât, iar pietrele de topaz ascunse acolo au strălucit în lumină.

– Ei, blestemăţie! a exclamat el cu o voce aspră de prea mult tutun prizat.

Lui Saint-Germain, vocea aceea i s-a părut mult prea puternică. L-a privit întrebător.

– Domnule?

– Eşti un şarlatan! a strigat omul. Apoi îl trase de mână pe unul dintre însoţitorii săi. N-am mai pomenit un asemenea comportament sfidător. Se află aici. Nu mai rămâne decât să ne spună că locul ăsta este al lui!

Saint-Germain a strâns buzele într-un zâmbet sfios.

– Vă cer iertare, dar vă pot spune cu siguranţă că nu sunt proprietarul acestui Hotel.

– Aha, eşti sarcastic? Bărbatul a făcut un pas apăsat înainte, iar poalele hainei s-au înfoiat. Am curaj să ţi-o spun în faţă, ticălosule: eşti un escroc şi un mincinos!

Doamna Cressie a scăpat furculiţa din mână şi a aruncat o privire înspăimântată spre Saint-Germain, de pe faţa căruia dispăruse orice urmă de zâmbet. Ochii lui negri şi enigmatici fixau chipul boit şi respingător din faţa sa.

– Baroane Beauvrai, a zis el pe un ton împăciuitor, te văd hotărât să işti gâlceava fără nici un motiv şi se pare că m-ai ales pe mine dintre toţi cei prezenţi ca să-mi azvârli insulte neîntemeiate.

A făcut o pauză şi se uită în jur. încerca să înţeleagă dacă nu cumva incidentul atrăsese prea mult atenţia asupra sa. A simţit că se înfurie: nu numai că toată lumea din sala supeului se oprise din mâncat, fixându-i cu privirea pe cei doi, dar în cadrul uşii dinspre sala de joc apăruseră câţiva gentilomi eleganţi pe feţele cărora se citea curiozitatea. Unii aveau expresii însetate de sânge, semn că ar fi vrut să asiste la o înfruntare ceva mai bărbătească.

– Dacă înghiţi o asemenea insultă, eşti la fel de laş pe cât eşti de şarlatan! l-a provocat Beauvrai şi s-a tras înapoi cu un aer satisfăcut, aşteptând reacţia contelui.

Preţ de o clipă, Saint-Germain a fost tentat să se repeadă la gâtul măscăriciului necioplit de dinaintea sa. Şi-a înălţat vocea sa melodioasă, astfel încât să poată fi auzit din orice colţişor al încăperii şi a zis:

– Am învăţat că atunci când mă aflu într-o ţară străină trebuie să mă port ca un oaspete, în respectul celor care mă găzduiesc. Desigur, aş da dovadă de impoliteţe şi lipsă de recunoştinţă dacă aş isca o încăierare aici, baroane Beauvrai. Gândeam că un om de rangul dumitale, care a stârnit atâta zarvă de-a lungul timpului, nu ar dori să atragă atenţia în mod neplăcut asupra lui. A simţit reacţia de ostilitate stârnită de vorbele lui, de aceea a profitat de situaţie, continuând: Dar, în sfârşit, eu nu sunt francez, aşa cum bine ai arătat. Am venit aici pentru că gusturile, cultura şi învăţătura deosebit de alese ale francezilor sunt lăudate pretutindeni în lume. Ar fi păcat ca unul ca dumneata să strice o asemenea reputaţie.

– I-auzi! a făcut unul dintre bărbaţii din uşă, mimând salutul cavaleresc al unui spadasin.

– Nu mă voi lăsa jignit! a ripostat Beauvrai, dar de astă dată pierduse din avantaj. Unul dintre însoţitorii lui l-a prins pe braţ, încercând să-l tragă deoparte, dar el i-a îndepărtat mâna cu brutalitate. Dacă ai fi un bărbat adevărat, mi-ai cere satisfacţie.

Nu-mi stă în obicei să lupt contra unora care au trecut de vârsta duelurilor. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă te-aş ucide. Şi crede-mă pe cuvânt, baroane, te-aş ucide.

Cu toate că-şi coborâse glasul, cuvintele sale au fost auzite de toată lumea.

Beauvrai l-a fulgerat cu privirea.

– O să regreţi cuvintele acestea, a zis el pe un ton glacial. S-a întors apoi către grupul său. Mi-a trecut pofta de mâncare. încăperea asta miroase a ţărănoi. S-a răsucit pe unul din tocurile sale înalte şi a ieşit din încăpere.

Un tânăr îmbrăcat în mătăsuri de culoare trandafirie s-a grăbit spre Saint-Germain.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea unchiului meu, a zis el, înclinându-se uşor. Uneori nu-l mai recunosc.

În sinea sa, Saint-Germain a gândit că descoperise mai multe lucruri despre caracterul al lui Beauvrai decât s-ar fi putut vedea sub poleiala sa de eleganţă.

– Nu mai e în floarea vârstei, i-a zis el tânărului. Poate ar trebui să te asiguri că nu va rămâne prea târziu în noapte în acest loc.

Tânărul a încuviinţat din cap.

– Groaznic. Şi-a petrecut întreaga după-amiază cu Saint Sebastien. A urmat o tăcere stânjenitoare, întrucât, mai mulţi meseni au ridicat priviri înspăimântate spre el. Sunt nevoit s-o spun, dar Saint Sebastien a revenit la Paris. A făcut un gest de resemnare. L-am sfătuit pe unchiul meu să nu se întâlnească cu el, dar în tinereţe ei doi au fost prieteni nedespărţiţi.

– Îţi înţeleg durerea. Unui nepot îi este greu să-şi ţină unchiul în frâu, adevărat.

Tânărul i-a adresat un zâmbet recunoscător.

– Aşa este. Vă daţi seama de asta, nu? încă este considerat capul familiei, deşi averea nu se mai află de mult în mâinile lui...

Glasul i s-a stins din nou. Spusese ceva ce nu se cuvenea. Saint-Germain a dat nerăbdător din cap, căci tânărul baron devenise deja obositor.

– Astfel de chestiuni sunt întotdeauna complicate, a murmurat el. Te aşteaptă prietenii, a adăugat cu o uşoară înclinare, arătându-se mulţumit că incidentul se încheiase în acel mod.

Tânărul a salutat cu o fandare şi o rotire a braţului, spunând:

– Vă rămân recunoscător că aţi fost îngăduitor şi l-aţi scuzat pe unchiul meu. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă asigur că nu vă va mai tulbura.

– Cu adevărat? a întrebat Saint-Germain, încet, mai mult pentru sine, în vreme ce baronul se alătura grupului său.

Contele observă că paşii tânărului deveneau tot mai siguri pe măsură ce se apropia de ceilalţi. Până atunci nu schimbase niciodată vreo vorbă cu baronul de Radeux, însă îi fusese descris ca având purtări alese, dar asta în dauna inteligenţei, care nu prea îi era de mare folos. Saint-Germain a socotit că putea împărtăşi aceeaşi părere fără să se înşele.

– Domnule conte? îl întrerupse din gânduri Lucienne Cressie. Mă pot bucura în continuare de prezenţa dumneavoastră?

Saint-Germain a măsurat-o gânditor, iar în ochii lui negri a apărut o expresie de intensă nelinişte.

– Vă rog să-mi îngăduiţi să mă îndepărtez pentru o clipă, i-a răspuns el preocupat. Vă asigur însă că ne vom

revedea mai târziu. Nădăjduiesc că nu vă veţi simţi ofensată dacă o aduc la masa dumneavoastră pe contesa d'Argenlac.

Chipul doamnei Cressie s-a luminat.

– Claudia? Se află aici?

– Am văzut-o în urmă cu un ceas. Am aflat că are o rudă din provincie sub protecţia sa, dar vă asigur că doamna contesă nu va îngădui unei rude de la ţară să vă plictisească.

– Vai, domnule conte, mi-e peste putinţă să descopăr când vorbiţi serios şi când glumiţi. Aduceţi-o neîntârziat şi cu siguranţă voi fi încântată să o suport pe ruda aceea a contesei, fie şi numai de dragul ei.

Apoi a mai luat câteva fărâme din bucatele din farfurie.

Saint-Germain a făcut o plecăciune şi a pornit în căutarea Claudiei, contesă d'Argenlac.

A găsit-o în sala de bal, s-a apropiat şi a rugat-o să-i îngăduie să o conducă la supeu. Ea i-a explicat lui Saint-Germain că aştepta ca nepoata ei să termine o suită de dansuri.

– Când am sosit aici, m-am temut că biata copilă va muri de spaimă. Este foarte multă lume aici în seara aceasta, iar ea nu este obişnuită cu viaţa de societate pariziană. A crezut că n-o va băga nimeni în seamă printre atâţia oameni.

Apoi a râs zgomotos, sugerând că acum asemenea temeri i se păreau ridicole.

– Dacă dansează, înseamnă că lucrurile stau cu totul altfel. E limpede că a remarcat-o cineva, a zis Saint-Germain, zâmbind cuceritor. Îi plăcea contesa şi ştia că, în ciuda aparentei sale frivolităţi, ea avea o minte remarcabil de ageră. Cine este această sărmană fată?

– Nu e deloc sărmană, domnule conte. Este singurul copil al fratelui meu mai mare, Robert. De câţiva ani duce o viaţă retrasă, de aceea nu îl cunoaşteţi. E vorba despre marchizul de Montalia.

Saint-Germain şi-a înclinat cap într-un fel ciudat. Cu toate că nu era un bărbat înalt, acest gest graţios dădea impresia unei staturi impunătoare. Uneori se amuza când surprindea vreun bărbat mic de statură încercând să-l imite pentru a obţine acelaşi efect.

– Şi unde este această nepoată neasemuită?

– Printre toţi oamenii aceia care dănţuiesc. Dumnezeule mare, ce rău îmi pare că e atât de multă lume, pentru că v-aş arăta-o dacă aş putea s-o văd.

– Descrieţi-o. Să vedem dacă o descopăr şi singur. Contesa s-a ridicat pe vârfuri şi a privit atent la mulţimea dănţuitorilor care nu se mai oprea în loc.

– Are o rochie de culoare violet din mătase veneţiană peste o fustă italienească înfloratã. Fusta îi este prinsă cu panglici argintii şi poartă un colier de granate şi diamante. La urechi are pandantive cu diamante. *Unde* o fi dispărut? Contesa a început să-şi agite nervoasă evantaiul. Ar fi vrut să i-o arate contelui pe nepoata sa, dar era ca şi cum ar fi încercat să descopere o siluetă într-un carusel ce se roteşte cu o viteză ameţitoare. A, uite-o! a exclamat ea într-un târziu. Sub al treilea candelabru de la uşă - e cu vicontele de Bellefont.

– Cel în satin albastru? a întrebat Saint-Germain.

– Da. Contesa şi-a îngăduit un zâmbet şi, când a vorbit din nou, Saint-Germain a avut impresia că glasul ei se auzea din depărtări. Numele său e Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia. Şi, cu toate că aş putea părea părtinitoare, socotesc că este o fată plină de farmec.

Sub al treilea candelabru de la uşă, nepoata contesei d'Argenlac se rotea în vâltoarea dănţuielii. Părul pudrat era pieptănat simplu, aşa cum se cădea unei tinere care abia pătrundea în înalta societate. Sprâncenele ei fine aveau culoarea întunecată a cafelei, scoţând în evidenţă ochii violeţi, surâzători. Deşi părea cam prea subţire, avea o ţinută elegantă, iar când şi-a ridicat bărbia răspunzând unei replici aruncate de vicontele de Bellefont, a căpătat o înfăţişare de-a dreptul princiară.

Saint-Germain a scos un oftat de încântare.

– De mulţi ani n-am mai văzut o tânără atât de frumoasă. A urmărit-o apoi făcând o plecăciune scurtă la sfârşitul dansului. Anticipez că va avea un succes uriaş, Claudia.

Contesa a făcut un gest de modestie, dar în ochi i se putea citi mulţumirea.

– Veniţi. Vreau să v-o prezint. După aceea, o puteţi invita la cină. Am convingerea că îi este foame, pentru că eu am flămânzit numai cât am privit la dănţuitori.

În timp ce a rostit aceste cuvinte, şi-a croit loc printre oamenii care începeau să părăsească sala balului. Saint-Germain a urmat-o, salutând din cap câteva persoane.

– Oh, Madelaine! a exclamat contesa când s-a apropiat de nepoata sa. A făcut o reverenţă spre Bellefont şi apoi şi-a îndreptat atenţia asupra fetei. Am aici pe cineva care doreşte foarte mult să te cunoască. Ţi-am vorbit de domnia sa în scrisorile mele, e vorba de omul care ne-a uimit pe toţi. Saint-Germain, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe nepoata mea, Madelaine de Montalia.

El s-a aplecat deasupra mâinii întinse a fetei şi a atins-o fugar cu buzele.

– Încântat, a rostit el încet şi a zâmbit observând roşeaţa care-i apăruse dintr-odată pe chip.

Fragment dintr-o scrisoare a doamnei Lucienne Cressie către sora sa, stareţa Dominique de la Tristesse de les Anges, din data de 6 octombrie 1743:

Visele despre care ţi-am povestit continuă, şi nu le pot alunga. Câteodată mă tem că nici nu vreau să le pun capăt. Am înălţat rugăciuni, dar în zadar, l-am vorbit până şi soţului meu despre ele, însă el, desigur, le-a socotit caraghioase şi m-a sfătuit să-mi găsesc un amant ca să gonesc din minte astfel de gânduri macabre. Dar nu moartea mă chinuieşte, iubita mea Dominique. Nu ştiu despre este vorba, dar nu e moartea.

La sugestia ta, m-am dus la duhovnicul meu, iar el a spus că mă aflu în preajma păcatului şi că se va ruga la Dumnezeu să-mi îndrume paşii. Mi-a promis că va înălţa rugi pentru sufletul meu. Mi-a mai spus pe ocolite că, dacă aş fi avut copii, mintea nu mi-ar fi fost tulburată în felul acesta. Mi-a fost ruşine să îi spun vreo vorbă despre relaţiile cu soţul meu. Achille insistă că înclinaţiile sale sunt de viţă grecească, după cum îi este şi numele, şi cape timpuri, la Atena, păcatele sale ar fi fost socotite virtuţi. Cu toate acestea, am convingerea că, dacă aş face un copil cu alt bărbat, m-ar denunţa ca adulteră. Aşadar, după câte se pare, sunt condamnată să nu am copii, iar sfaturile bunului abate sunt zadarnice.

Saint-Germain, despre care ţi-am mai vorbit în scrisorile mele, mi-a trimis trei rondouri noi pe care ar vrea să le cânt. Viola d'amore rămâne singura mea consolare. Pesemne că mă

voi aventura să compun câteva piese pentru mine, întrucât sunt sortită să-mi umplu nenumăratele ceasuri pustii.

De la Mattei, am comandat un violoncel. La insistenţele lui Saint-Germain, mi-am încercat aptitudinile cântând la acest instrument si am rămas uimită de el. Are forma unei viori, înţelegi, şi se ţine între picioare, la fel ca viola d'amore şi viola da gamba. Nu posedă coardele de ison ale violei d'amore, iar la început acest lucru mi-a produs disconfort. Insă tonul este atât de dulce, iar timbrul posedă o melodicitate atât de distinsă, încât nu i-am putut rezista. Poate că într-o bună zi, când voi veni în vizită la mănăstire, voi aduce acest instrument ca să-ţi cânt...

... Sper că, prin mila Domnului, eşti bine. Te implor să te rogi pentru somnul meu şi ca să nu mă trezesc cu spaima în suflet sau cu amintirea unor plăceri păcătoase. Mă ruşinez să îţi scriu despre asemenea lucruri, dar ele sunt adevărate. Am avut acel vis doar de trei ori, dar de atunci mă cuprinde groaza de mine însămi de fiecare dată când mă trezesc. Cu toate astea, noaptea, când sunt singură, iar Achille este în compania bărbaţilor aceia asemenea lui, îmi doresc să am din nou visul acela şi să-mi simt carnea cuprinsă de flăcările plăcerii. Ce se întâmplă cu mine, de mă trădează trupul în acest fel?

Acum cinci ani l-am socotit pe tatăl nostru un despot pentru că te-a trimis la mănăstire, în loc să-ţi găsească un soţ. Astăzi însă, aproape că îmi vine să-l implor să ne lase să facem schimb între noi. El a aranjat această căsătorie pentru mine, iar în privinţa ta, a rămas încredinţat că o fecioară cu un picior puţin diform - ca şi cum în afara soţului, ar mai vedea cineva acel picior - este potrivită să se căsătorească doar cu Biserica. Iartă-mă pentru cele ce-ţi scriu, dar ştii că toate acestea sunt adevărate.

Ai afirmat că la mănăstire ţi-ai descoperit adevărata vocaţie, dar nu pot să nu-mi amintesc cu îngrijorare cât de mult am plâns amândouă, atunci. Iar când a murit, tatăl nostru mi-a mărturisit că a fost mereu măcinat de gânduri în privinţa ta. Vai, spune-mi că eşti fericită, draga mea soră! Eu nu am socotit niciodată că erai atât de respingătoare încât să nu te poţi mărita niciodată, iar defectul piciorului tău nu m-a deranjat niciodată.

Fii răbdătoare cu mine, Dominique. În această noapte mă simt nenorocită. Dacă l-ai fi văzut pe Achille cu Beauvrai şi cu acei trei tineri, ai fi trăit aceleaşi simţăminte ca şi mine. Dar aşa

stau lucrurile, acum nu mai pot face nimic. De aceea, aştept să-mi sosească violoncelul şi piesele pe care contele de Saint-Germain a promis că le va compune pentru mine. Probabil că ora târzie m-a făcut să fiu mai deznădăjduită decât de obicei, iar imaginea lui Achille, aşa cum arăta în această seară, mi-a afectat dreapta judecată. Mama noastră îmi zicea mereu că mă agit în legătură cu lucruri ce nu se pot schimba şi că asta este o pierdere neghioabă de vreme. Şi îmi este limpede că Achille nu pare dispus să se schimbe. Eu măcar am muzica, lucru care mă face să mă socotesc mai norocoasă decât Claudia d'Argenlac, care nici ea nu are copii, dar al cărei soţ are patima jocurilor de noroc. Cel puţin averea lui Achille a rămas intactă şi nu se sinchiseşte ce fac eu cu ea, atâta vreme cât nu îl afectează pe el.

Îţi doresc noapte bună, draga mea soră. Fie să cunoşti pacea care nu aparţine acestei lumi şi fie ca sufletul să îţi rămână senin noaptea. Cu dragoste de soră şi cu iubire de pocăită, rămân

A ta devotată, Lucienne Cressie.

3

Contesa d'Argenlac tocmai îşi lua dejunul când în cameră a intrat Madelaine. A ridicat privirea spre ea.

– A, bună dimineaţa, draga mea. Sper că ai dormit bine.

Madelaine avea un zâmbet larg pe buze.

– Da, mătuşă. Am avut cel mai frumos vis.

– După triumful de seara trecută, nici un mă miră. Contesa a râs uşor, apoi i-a făcut semn fetei să se aşeze. Ce doreşti să mănânci, draga mea? Avem prăjituri, desigur, şi fructe. Dacă vrei, bucătarul meu îţi poate pregăti o omletă. E important să mănânci bine, află de la mine.

– Acelaşi lucru mi-a spus şi Saint-Germain, aseară. Mi-a oferit două porţii de pateu. Madelaine s-a aşezat astfel încât lumina ce venea dinspre ferestrele largi cădea chiar pe rochia ei de mătase albastră, cu dungi albe, formând un desen intrigant. Nepudrat, părul său negru strălucea, părând a avea reflexe aurii. Dacă nu te deranjează prea mult, aş dori puţin din ceaiul chinezesc pe care ţi l-am adus de la tatăl meu. A luat apoi un măr din vasul de porţelan de pe mijlocul mesei şi, cu un cuţitaş, a început să taie felii din el.

– Desigur. Fără să se întoarcă, a dat ordin lacheului care stătea lângă uşă să aducă ceai. Ia şi din astea, i-a spus ea fetei, întinzându-i o farfurie cu prăjituri umplute cu cremă de fructe. Umplutura e din lămâi aduse din serele soţului meu. Şi le-a construit zicând că are pretenţia să mănânce fructe proaspete în orice perioadă a anului.

– Dar unde este contele? Nu l-am văzut aseară, deşi a promis că va fi alături de noi.

Preţ de o clipă, chipul contesei Claudia s-a înnegurat.

– A fost cu prietenii săi. îi place să joace, draga mea - acesta este păcatul de care nu poate scăpa cu nici un chip. Sunt zile când mă tem că voi muri din cauza grijilor pe care mi le fac în privinţa asta. A ridicat şervetul de pe masă. Dar, nu-i nimic. Am moştenirea şi proprietăţile mele de care nu se poate atinge. Dacă se ruinează, ei bine, presupun că-l voi întreţine eu... A oftat şi a luat o înghiţitură de ciocolată caldă.

– Înseamnă că nu eşti fericită, mătuşă?! a spus Madelaine, părând cum nu se poate mai surprinsă.

– Sunt fericită, atât se poate. Nici o femeie de bun-simţ nu-şi doreşte mai mult pe lume. Nu este nevoie să cauţi prea departe ca să constaţi adevărul spuselor mele. Îţi aminteşti de femeia cu care am cinat seara trecută?

Privirea fetei s-a înmuiat.

– Doamna Cressie? Era trasă la faţă şi părea foarte tristă.

– A fost bolnavă, a zis în treacăt contesa, de parcă asta nu ar fi însemnat nimic. într-o bună zi vei avea nefericirea de a-i cunoaşte soţul. Este unul dintre acei bărbaţi... N-aş vrea să te înspăimânt, dar sunt lucruri de care trebuie să ţii seama. Pe această lume există bărbaţi care au antipatie faţă de femei...

Madelaine a dat din cap în semn că ştia ce înseamnă asta.

– Acasă, măicuţele spuneau că asta se întâmplă şi cu sfinţii. Aceia care au chemare către religie fug de lume, silindu-se să îndure dorinţele cărnii...

Mătuşa a întrerupt-o cu destulă asprime:

– Eu nu vorbesc de preoţi - deşi cred că sunt şi dintre aceştia care, dacă li se oferă prilejul, trăiesc la fel ca Achille Cressie. Contesa a scos un plescăit de dezgust, apoi a revenit la subiect. Aceştia sunt bărbaţi dedaţi cărnii, Madelaine, se slujesc unul de altul ca de femei şi nu simt nevoia să se împreuneze cu noi. Vei auzi despre mulţi asemenea bărbaţi. De cele mai multe

ori sunt atrăgători, de rang înalt şi se bucură de respect. Ducele de la Mer-Herbeux este unul dintre ei, şi sunt sigură că, la fel ca Achille Cressie, nu se apropie de femei. Dar, desigur, a urmat contesa, râzând trist şi roşind, el este amabil, foarte amabil. Nici nu mă pot gândi la cineva în care să pun mai multă încredere. Şi mi se foarte nedrept din partea acelora care îl acuză că voieşte pacea cu Anglia doar pentru că are relaţii amoroase cu un conte. Apoi a clătinat din cap. îl vei cunoaşte pe ducele de la Mer-Herbeux foarte curând. În afara gusturilor sale aparte, nu seamănă nici pe departe cu Achille Cressie, tot astfel cum eu nu sunt acea îngrozitoare baroneasă spaniolă cu şaisprezece căţei şi o suită întreagă de preoţi. A făcut o nouă pauză, după care a spus pe un ton gânditor: De fapt, indiferent ce se vorbeşte, mă îndoiesc că ducele de la Mer-Herbeux şi Achille se aseamănă foarte mult *chiar* şi în materie de gusturi împotriva firii.

Madelaine a privit pe fereastră, apoi a spus gânditoare:

– M-am gândi deseori, scumpă mătuşă, că şi perechile căsătorite sunt foarte diferite între ele.

Contesa a încuviinţat cu mai multă convingere decât şi-a dat seama.

– Da, căsătoria este o chestiune deosebită, nu-i aşa? Ştiu însă că, dacă Mer-Herbeux ar căuta o soţie, iar eu aş fi liberă, i-aş ţine bucuroasă companie. A remarcat privirea uimită a nepoatei şi a continuat: Te asigur, ar fi un soţ încântător. Este un prieten devotat, plin de şarm şi sincer în sentimentele sale. Despre câţi bărbaţi se poate spune aşa ceva? Iar dacă evită femeile, ei bine, există destui bărbaţi cărora acestea le plac, dar nu le place compania soţiilor lor. Oare un alt bărbat e cu mult mai rău decât o armată de metrese?

– Dar de ce se mai căsătoresc? Dacă Achille Cressie nu-şi doreşte soţia, de ce mai?...

Madelaine tocmai luase o prăjitură cu umplutură de lămâie, dar a pus-o la loc.

– Toate trebuie să ne măritătm, draga mea. Doar dacă nu cumva există un dezgust evident, şi chiar şi *aşa* cunosc destule exemple... Când este vorba de bani şi proprietăţi, căsătoria e de preferat unor contracte care implică alte riscuri. În asemenea împrejurări, sentimentele cotează prea puţin. În glas i-a apărut o nuanţă de asprime. Draga mea, căsătoria face lumea să meargă înainte. Bărbaţii o pot evita dacă au norocul să

fie mezinii familiei, dar femeile nu pot fi altceva decât soţii, măicuţe ori curtezane, altfel devin nişte poveri nedorite. Ori, a adăugat ea cu un râs nefiresc, devin mătuşi.

Madelaine a rămas cu privirea la mărul curăţat de pe farfurie.

– O perspectivă sumbră, mătuşă.

– Oh, cerule, a spus Claudia d'Argenlac, râzând de propria soartă tristă. Acum mă vei socoti martiră, iar eu nu sunt nici pe departe aşa ceva. În fine, Madelaine, a continuat ea pe un ton ce se voia încurajator, viaţa înseamnă şi altceva decât un soţ. Şi, bineînţeles, ar fi obositor ca bărbaţii să se ţină tot timpul de fusta noastră.

A făcut semn lacheului să mai aducă ciocolată caldă şi i-a mulţumit cu graţie când acesta a servit-o cu promptitudine.

Madelaine şi-a dat seama că mătuşa sa închisese subiectul, dar curiozitatea nu i-a dat pace.

– De ce mi-ai vorbit despre acei bărbaţi? Contesa s-a încruntat.

– Aseară, ai stat multă vreme în compania lui Bellefont şi n-aş dori să dai prea mare importanţă atenţiei pe care el ţi-a acordat-o.

– Este unul dintre oamenii aceia? a întrebat ea uluită, iar cuţitaşul i-a scăpat dintre degete, căzând cu zgomot pe farfurie.

– Aşa se zvoneşte. Iar prietenii săi nu sunt tocmai cumsecade. Contesa a golit cana de ciocolată şi a luat o portocală din vasul de fructe. Pe de altă parte, nu cred că tatăl tău l-ar considera un pretendent potrivit pentru tine, chiar dacă el vrea să te căsătoreşti cât mai curând. Vicontele e mult prea apropiat de Beauvrai şi grupul său.

– Beauvrai? Madeleine a tăiat o felie de măr şi a mestecat-o cu un aer gânditor. Vorbeşti de bătrânul acela ridicol cu o perucă îngrozitoare? Cel care era cu baronul de les Radeux?

– L-ai cunoscut şi pe Radeux? a întrebat-o mătuşa pe nerăsuflate.

– Da, atunci când tu erai în salonul de joc. De Bellefont ne-a făcut cunoştinţă şi am dansat cu el. Dansează foarte bine.

– Ai făcut cunoştinţă cu Beauvrai?

Contesa i-a spus că nu-i putea permite nepoatei sale una ca asta. îşi dăduse cuvântul fratelui său că nu îi va îngădui lui

Madelaine să se apropie de cineva din grupul lui Beauvrai, iar acum descoperea că fata se afla la Paris de mai puţin de o săptămână şi că dansase deja cu nepotul acestuia.

Madelaine a simţit că mătuşa ei se supărase.

– Vicontele mi-a spus că les Radeux este unchiul său şi că nu a prea ieşit în societate în ultimii ani, de aceea are o înfăţişare cam bizară.

Contesa a bătut nemulţumită din picior.

– Paulin, i s-a adresat ea lacheului, vezi dacă este pregătit ceaiul nepoatei mele şi adu-i-l. După ce lacheul a părăsit încăperea, contesa a făcut un semn în urma lui. Nu vreau să discut asemenea lucruri de faţă cu servitorii. Draga mea, nu trebuie să ai nimic de a face cu Beauvrai. Absolut nimic. Este duşmanul neîmpăcat al tatălui tău. S-ar putea să pară un clovn, dar este prietenul nedespărţit al lui Saint Sebastien, iar tovărăşie mai diabolică decât asta nici că există.

Madelaine a făcut ochii mari.

– N-am vrut să... Mătuşa ei a continuat:

Cu mult timp în urmă, înainte ca tu să te fi născut, la Paris s-a iscat un scandal cumplit. Totul a fost trecut degrabă sub tăcere, pentru că iţele afacerii duceau spre cercurile foarte înalte. Dar pe vremea aceea, am fost cu toţii îngroziţi. Din cauza acelei istorii a plecat tatăl tău de la curte.

– *M-am gândit* eu, a spus Madelaine aplecându-se în faţă, iar pieptarul dantelat care-i acoperea sânii a tresăltat de emoţie, părându-i-se a fi dintr-odată prea strâmt. Ştiam eu că trebuie să fi existat un motiv. Tata mi-a spus mereu că se săturase de intrigile josnice de la curte, dar eu mi-am dat seama că a plecat de acolo din alte pricini..

Contesei i-a venit greu să continue.

– Ai auzit vreodată d e amanta regelui, Montespan? A fost acuzată de legături cu vrăjitoare şi cu ucigaşi care se folosesc de otrăvuri. Au fost câteva execuţii, dar, desigur, puţini sunt cei care ştiu ceva despre asta... Pe vremea aceea, s-a vorbit mult despre aşa-zisele Slujbe Negre, Dumnezeu să ne apere de aşa ceva... Şi contesa şi-a făcut semnul crucii. În cele din urmă, Montespan a căzut în dizgraţie şi mai târziu a devenit o femeie foarte credincioasă, aşa se spune. S-a spus însă că lucrurile nu s-au încheiat aici şi că la curte au mai rămas unii care îl venerau cu credinţă pe Satana. S-au adus şi câteva acuzaţii, asta acum

douăzeci de ani, legate de Beauvrai şi Saint Sebastien. Tatăl tău şi alţi doisprezece tineri a fost amestecat în această afacere, dar a părăsit curtea şi a fost lăsat în pace... A ridicat privirea, deoarece sosise lacheul.

– Ceaiul, doamnă, a spus Paulin şi a aşezat o tavă pe masă. Domnişoara doreşte lapte, la fel ca englezii? a întrebat el pe un ton care sugera că laptele în ceai reprezenta una dintre cele mai dezgustătoare perversităţi.

– Ceaiul se serveşte simplu, a spus Madelaine cu un aer semeţ. însă îţi mulţumesc oricum.

Paulin a făcut o plecăciune şi s-a retras spre locul său de lângă uşă.

Lui Madelaine i-a trebuit doar un moment ca să îşi revină din uimirea provocată de cele aflate despre tatăl său. Şi-a ascuns emoţia făcându-şi de lucru cu ceainicul. Când a vorbit din nou, avea un ton degajat.

– Bârfele sunt întotdeauna înşelătoare, mătuşă. Dar înţeleg că doreşti să mă port în aşa fel încât să nu dau naştere unor clevetiri.

– Bravo ţie, a spus contesa d'Argenlac. începea să o aprecieze tot mai mult pe Madelaine. În ciuda tinereţii ei, ea nu era nici nechibzuită, nici naivă. Ştiam eu că vei înţelege.

După ce a terminat de mâncat o prăjitură umplută cu cremă de lămâie, Madelaine a ridicat din nou privirea.

– Povesteşte-mi despre Saint-Germain.

Fericită că se regăsea pe un teren mai sigur, contesa a izbucnit în râs.

– Şi pe tine te-a cucerit? Te avertizez că sunt multe femei care suferă din pricina lui.

Cufundată în gânduri, Madelaine şi-a băut ceaiul.

– Am auzit că nu are nici o iubită. Oare este la fel cu bărbaţii despre care mi-ai vorbit mai devreme?

– Din câte ştiu eu, nu. La altceva mă refeream. A mai mâncat o felie portocală. Suntem cu toate topite după el, desigur. Ce siguranţă de sine şi ce spirit pătrunzător are... Trebuie să asculţi poveştile încântătoare pe care le spune la supeu. Şi are nişte ochi... Am fi în stare să ne vindem sufletele pentru ei.

– Nu a mâncat cu noi aseară, a observat Madelaine turnându-şi o ceaşcă de ceai.

– A, în ce priveşte acest aspect, el nu mănâncă laolaltă cu ceilalţi. L-am văzut de câteva ori la masă, dar n-am observat să se fi atins de mâncare ori băutură. Sunt convinsă că asta face parte din aura de mister pe care şi-a creat-o. M-a asigurat că preferă să mănânce singur. Pe neaşteptate, contesa a izbucnit într-un hohot care semăna cu râsul unui copil fericit. Este amuzant să vezi că un asemenea om să-ţi facă curte, dar este o greşeală de neiertat să iei acest lucru în serios. Te rog să nu crezi chiar toate lucrurile frumoase pe care le rosteşte.

– Atunci, să nu dau crezare complimentelor pe care mi le adresează?

Madelaine nu reuşea să ascundă întru totul că se simţise jignită de avertismentul mătuşii sale. Saint-Germain îi adresase cuvinte foarte măgulitoare, pe care îşi dorise dintotdeauna să le audă din gura unui bărbat frumos ca el.

– Ei bine, nu, a zis contesa cu blândeţe. Complimentele lui vin din inimă. Dar ar fi o nechibzuinţă să vezi în ele mai mult decât atât. La urma urmelor, nimeni nu ştie sigur cine e. N-ar fi cu totul surprinzător să aflăm că, în ciuda tuturor aparenţelor, Beauvrai are dreptate, iar omul nu e altceva decât un şarlatan.

Cu privirea pierdută, Madelaine a sorbit din ceaşca de ceai.

– Dar este conte. Toată lumea spune asta.

– A, a făcut mătuşa şi a dat din cap cu un aer înţelept. Asta pentru că *el* se prezintă astfel, are maniere alese şi suficiente pietre preţioase care să-i susţină spusele. Şi ce căleşti are - ce mai, perfecţiunea întruchipată! Iar cei patru lachei ai săi au fireturi de aur pe uniformele cafenii. Nu l-am văzut pe Saint-Germain purtând de două ori aceeaşi vestă, dar majoritatea au broderii de mătase. Oricine ar fi, este clar că are o avere fabuloasă. Când le-am văzut prima dată, diamantele de la cataramele pantofilor săi m-au orbit. Contesa şi-a terminat portocala. În orice caz, bucură-te că îţi acordă atenţie. Iţi va fi foarte mult de folos să fii văzută în compania lui cât mai des, pentru că se bucură de o stimă ieşită din comun. Dar să nu pui prea mult preţ pe faptul că stă prea des în preajma ta.

Pe chipul lui Madelaine a apărut o expresie de dezamăgire.

– Prea bine. Dar ar fi mare păcat ca un om cu asemenea calităţi să se dovedească un impostor.

– N-am afirmat că e un impostor, ci că doar că s-ar putea să fie. Un lucru este limpede, a urmat contesa după o clipă de şovăială, nu pretinde că ar fi ruda cuiva, ceea ce pare ciudat. Toată lumea se laudă cu rubedeniile de viţă ori sus-puse.

Madeleine s-a încruntat.

– Nu se înrudeşte chiar cu nimeni?

– Întocmai, a spus apăsat mătuşa. Cu toate acestea, este un bărbat foarte bogat, draga mea. Bărbaţii bogaţi au *întotdeauna* rude. Şi-a aranjat şervetul de pânză din poală. A, desigur, nu este francez, dar mi s-ar părea firesc dacă i-ar fi cunoscut cineva familia pe undeva, însă, din câte ştiu, nimeni nu a afirmat până acum una ca asta.

– De unde vine? a întrebat Madelaine, turnând o nouă ceaşcă de ceai pe care i-a oferit-o contesei.

Femeia a refuzat-o:

– Nu, dar îţi mulţumesc, draga mea. Nu pot suferi ceaiul. Apoi s-a întors la subiect. Acesta este un alt lucru despre care nimeni nu are cunoştinţă. însă el a vizitat orice locşor de pe pământ, acest lucru este sigur. Cunoştinţele lui de limbi străine ne uimesc pe toţi - ştie rusă şi arabă, precum şi toate limbile europene. Unii cred că ar fi fost căpitan pe vreun vas ori neguţător. Vădit descumpănită, a tăcut o clipă. S-ar putea să fie aşa, desigur, dar pun rămăşag pe lumina ochilor mei că nu a dobândit o asemenea creştere pe puntea vreunei corăbii.

– Am auzit-o pe la Noisse spunând că i-a împrumutat câteva diamante, iar când el i le-a înapoiat, pietrele aveau dimensiuni mai mari, a spus Madelaine trasând un desen complicat cu degetul pe faţa de masă.

– Şi eu am auzit asta. Şi chiar am văzut diamantele acelea, care într-adevăr sunt mai mari. Se poate să fi primit nişte pietre mici şi să-i fi dat altele mai mari, dar nu înţeleg de ce să fi făcut aşa ceva. Ce ar fi avut de câştigat? A clătinat din cap, nedumerită. Apoi, trăgându-şi scaunul înapoi, a zis: Eu intenţionez să ies după-amiază, poate vrei să mă însoţeşti. Iar astă seară, ducesa de Lyon dă o petrecere.

Madelaine a privit spre soarele ce strălucea cald.

– Dacă doreşti, îţi ţin companie. Păcat că nu mi-am adus iapa, pentru că mi-e dor să călăresc, trebuie s-o mărturisesc.

Contesa era convinsă însă că nu aceasta era cauza tristeţii de pe chipul nepoatei sale.

– Ai putea închiria un cal, dacă voieşti. Claudiei d'Argenlac îi displăcea călăritul şi se mira că fata adusese vorba despre asta. Presupun că, dacă ai crescut la ţară...

– Am călărit pretutindeni, mătuşă. Mă simt liberă, mai ales când Chanee goneşte ca vântul, iar eu trebuie să mă slujesc de toată forţa ca să o înfrânez, a zis Madelaine şi faţa i s-a luminat amintindu-şi de clipele acelea.

– Dumnezeule, sper că nu ai de gând să călăreşti aşa şi pe străzile Parisului! a exclamat alarmată contesa. Apoi, a părut că se gândeşte mai bine. O să-l rog pe rândaşul meu să-ţi caute un cal potrivit, iar de-ţi găseşte şi un însoţitor suficient de priceput, mai vorbim.

Madeleine s-a întors spre ea şi i-a zâmbit cald.

– Oh, îţi mulţumesc, mătuşă. Ştiu că m-aş simţi mai puţin... ciudat dacă aş putea călări.

– Atunci, ne-am înţeles, a spus contesa şi s-a ridicat, mulţumită să-şi vadă nepoata atât de vioaie. Simţise că Madeleine începe să se adapteze din ce în ce mai bine la societatea pariziană şi a profitat de entuziasmul ei ca să o întrebe: în ceea ce priveşte petrecerea aceea... cu ce te vei îmbrăca?

Madelaine a făcut un gest din umeri.

– Nu m-am gândit la asta.

– Atunci îţi sugerez să îţi pui cea mai sclipitoare toaletă pe care ai adus-o cu tine, cea din satin cu dungi de culoarea cireşei. S-ar potrivi de minune, mai ales că la Paris încă nu ai purtat-o vreodată. Păcat că va trebui să-ţi pudrezi părul pentru o asemenea rochie, dar ce poţi face?

– Şi ce bijuterii să port, mătuşă? a întrebat-o Madelaine, pătrunsă de importanţa acelei ocazii.

– Topazele ajung.

– Aha, a făcut Madelaine cu un gest de nemulţumire. Azi-dimineaţă, Cassandre a descoperit că montura era puţin stricată. Una dintre zale aproape că s-a rupt. M-a zgâriat pe gât.

Şi Madelaine şi-a atins gâtul în locul unde pieptarul dantelat se despica, dezvelindu-i gâtul. I-am spus să-l dea la reparat.

Contesa a clătinat din cap.

– Păcat. Atunci, încearcă diamantele. Mai ai şi gulerul acela cu colier de perle. Ar merge perfect pentru petrecerea aceasta.

– Prea bine. Madelaine s-a ridicat şi a însoţit-o pe mătuşa ei până la uşă. În prag, s-a întors brusc spre ea şi, într-o izbucnire de afecţiune, a îmbrăţişat-o. Nu-mi pasă că tata socoteşte primejdios faptul că am venit la Paris. Mătuşă, mă bucur că mă aflu aici. Şi te iubesc pentru bunătatea ce mi-o arăţi.

Încântată, dar şi jenată de acea izbucnire, contesa s-a eliberat din îmbrăţişarea nepoatei.

– Bine, a zis ea pe un ton îngăduitor, nu mi-e greu să fiu bună cu o fată atât de sclipitoare şi atrăgătoare ca tine. Acum, lasă-mă să plec, draga mea. Trebuie să mă schimb dacă vreau să ajung la vreme, cu toate că plec cu caleaşca.

Madelaine s-a ferit din calea mătuşii sale, apoi a urmat-o în holul spaţios ce ducea spre partea din faţă a casei. În ochi îi stăruia o expresie gânditoare şi nu a mai rostit nici o vorbă.

Textul unei scrisori în limba engleză trimise de Beverly Sattin prinţului Ragoczy, din data de 8 octombrie 1743:

Înălţimii sale, Franz Josef Ragoczy, prinţ al Transilvaniei.

B. Sattin vă transmite cele mai respectuoase salutări.

în privinţa treburilor pe care le-am discutat în urmă cu câteva seri, am plăcerea să vă anunţ că veniturile BlueSky au crescut şi că rezultatul aşteptat ne este la îndemână curând.

Rog pe înălţimea voastră să ne întâlnească la locul obişnuit în noaptea de nouă a acestei luni, deoarece documentele solicitate de dumneavoastră vor fi gata.

La încheierea acestei tranzacţii, eu şi tovarăşii mei vă vom fi foarte recunoscători şi vom aprecia materialul ce ni s-a promis.

Cu speranţa că afacerile înălţimii voastre vor prospera, am privilegiul de a rămâne

Al dumneavoastră umil servitor,

B. Sattin.

4

Clotaire de Saint Sebastien s-a trântit pe pernele caleştii lui de oraş şi a oftat adânc. Discuţia cu de les Radeux îl dezamăgise, căci tânărul nu cedase nici unui argument şi nu avea de gând să încredinţeze averea familiei baronului de Beauvrai, unchiul său.

Caleaşca s-a hurducat la trecerea peste o groapă, iar Saint Sebastien a trântit o sudalmă. Nu numai că nu avea acces la averea lui Beauvrai, dar nu era sigur nici că va avea parte de sacrificiul de sânge în care îşi pusese atâtea speranţe. Achille Cressie garantase pentru soţia lui, dar fusese suficient de nătâng încât între timp să piardă afecţiunea ei. Nu ştia dacă ea va voi să vină la slujbă şi avea serioase îndoieli că femeia va avea destulă încredere ca să se supună sacrificiului pe altar. Nemulţumit, a bătut cu bastonul în podea. Trebuia s-o aibă pe femeia aceea! Ajunsese atât de aproape de ţintă şi un eşec tocmai acum nu era de îngăduit.

Deocamdată, gândurile i se îndreptau către Sabat. Nu mai oficiase vreunul de aproape şase ani şi deja simţea că îl lasă puterile. Avea nevoie de acea forţă născută din sânge şi groază. Şi-a imaginat trupul tânăr şi zvelt al lui Lucienne Cressie, întinsă goală sub el, în vreme ce membrii adunării se slujeau, fie de ea, fie unul de celălalt până în clipa în care el avea să o posede, sugând tinereţe din ea aşa cum albinele extrag nectarul dintr-o floare. Iar mai târziu, când va veni Sărbătoarea tuturor sfinţilor, o va avea din nou, dar atunci va înfige pumnalul în gâtul ei, adunându-i sângele în potir chiar în momentul extazului...

Brusc, caleaşca s-a scuturat zdravăn şi, după o nouă hurducătură, s-a oprit. Furios că fusese întrerupt atât de brutal din reverie, Saint Sebastien a scos capul pe fereastră şi l-a fulgerat cu privirea spre vizitiul cocoţat pe capră.

– Ce e? a întrebat el poruncitor.

– Iertare, a bolborosit vizitiul, îngrozit de ce avea să urmeze.

Ochii lui Saint Sebastien scăpărau de furie, iar faţa lui cu trăsături ascuţite a devenit mai tăioasă decât de obicei.

– Asta nu mă mulţumeşte, omule. Nu mă mulţumeşte defel. Lasă frâiele rândaşului de lângă tine. Pe dată. Apoi a coborât el însuşi pe drum şi, scos din fire, a început să bată cu bastonul în pământ. Nu mă sili să-ţi mai spun o dată.

Cu mare încetineală, vizitiul a coborât de pe capră şi, cu mişcări şi mai lente, s-a înclinat înaintea lui Saint Sebastien.

– Am socotit că eram în primejdie, stăpâne, a zis el, ferindu-se ca vocea să nu-i pară o tânguială, cu toate că ar fi vrut să amâne cât mai mult pedeapsa care îl aştepta. Erau trei cerşetori pe drum, stăpâne. Au apărut pe neaşteptate în faţa cailor.

– Trebuia să treci peste ei.

A început să se joace nepăsător cu bastonul, mângâin-du-i piatra preţioasă din cap, perfect şlefuită, montată în argint şi plumb.

– Dar, caii, stăpâne... N-am vrut să sufere vreo vătămătură.

– Minţi, a tunat Saint Sebastien. Apoi l-a lovit puternic în umăr cu capul bastonului, iar când vizitiul a scos un urlet de durere, buzele i s-au curbat într-un zâmbet maliţios. Pune palmele pe drum, a poruncit el, fără drept de apel.

Vizitiul a dat să se retragă, clătinând din cap, într-un amestec de furie şi spaimă.

– Nu! Nu!

De astă dată, capul bastonului l-a izbit în genunchi, iar vizitiul s-a prăbuşit lângă caleaşca, văitându-se cu glas ascuţit. A mai urlat o dată atunci când Saint Sebastien l-a lovit necruţător peste celălalt genunchi, fărâmându-i-l. Pantalonii din stofă groasă s-au îmbibat pe dată de sângele care apoi a început să se scurgă pe drum.

Cercetându-l cu privirea pe vizitiu, Saint Sebastien s-a lins pe buze, iar ochii i s-a aburit de o plăcere stranie. Mulţumit, s-a întors spre grăjdarul care privea îngrozit scena de pe capra caleştii.

– Mână tu mai departe, i-a zis şi a sărit în caleaşca.

– Dar vizitiul... a încercat omul să-şi înduplece stăpânul.

– La ce-mi trebuie un olog la casa mea? a întrebat Saint Sebastien cu un glas dulceag, care însă nu prevestea nimic bun. S-a uitat apoi la cei câţiva oameni care se opriseră pe marginea drumului, înmărmuriţi de cele ce văzuseră. I-a măsurat cu ură şi le-a aruncat o ameninţare voalată: Unii ar face bine să se prefacă a fi orbi.

După ce oamenii de pe drum s-au făcut nevăzuţi, Saint Sebastien i-a poruncit grăjdarului:

– Nu-mi place să repet poruncile. Mână caii! Grăjdarul a ridicat hăţurile şi caleaşca şi-a continuat drumul. Omul a răsuflat uşurat simţind cum caii trăgeau cu forţă de hăţuri, pentru că astfel nu mai simţea tremurai mâinilor. S-a concentrat asupra dramului şi a mânat mai departe.

Cu ochii înneguraţi de durere, vizitiul a urmărit caleaşca îndepărtându-se şi l-a blestemat pe ticălosul mirosind a parfum care călătorea în ea. îl detesta pe Saint Sebastien, dar în clipele acelea şi-ar fi dat şi viaţa în serviciul lui, numai să aibă picioarele din nou întregi. Din cauza durerii îi veni să vomite. încercând să se mişte, a simţit că tot corpul i-a luat foc. S-a gândit că ar putea fi spulberat dintr-o clipă în alta de vreo altă caleaşca trecând m goană pe acolo şi, preţ de o clipă, chiar şi-a dorit să se întâmple asta. Fusese umilit şi ologit. De ciudă, a lovit cu pumnul în pământ, dar a nimerit într-o baligă. Brusc, peste el s-a iţit o umbră.

– Vizitiule, a auzit el o voce cu un uşor accent străin.

A ridicat privirea şi a văzut un bărbat între două vârste, cu trăsături ascuţite, îmbrăcat cu o livrea cafenie, semn că era servitor la o familie înstărită. A gemut dezamăgit. Nu mai voia să aibă de-a face cu asemenea familii bogate.

– Am văzut ce s-a întâmplat, a spus omul, care îngenunchease lângă vizitiu, fără să se sinchisească de faptul că-şi murdărea livreaua. Aş dori să te ajut, domnule, dacă-mi dai voie.

– Lasă-mă în pace.

– Dacă aş face una ca asta, a spus servitorul alegându-şi cuvintele cu atenţie, ai muri într-un ceas. Te-ar putea strivi o caleaşca ori vreun tâlhar care profită de călătorii nefericiţi te-ar putea omorî cu pietre ca să-ţi fure straiele. A făcut o pauză şi a pus o mână pe umărul vizitiului. Cum te numeşti? Pe mine mă cheamă Roger.

N-ar fi vrut să-i răspundă, dar servitorul nu se dădea plecat.

– Hercule.

– Prea bine, Hercule, a zis Roger. O să trimit după lacheii casei. Te vom duce la stăpânul nostru şi cu siguranţă că el te va ajuta cu toată priceperea lui. Nu te teme. Cunoaşte multe leacuri.

Schimonosindu-se de durere, Hercule s-a încruntat spre omul din faţa sa.

– Ce stăpân ar voi să mă ajute? Sunt un vizitiu fără picioare.

În ochii spălăciţi ai lui Roger a apărut un zâmbet înţelept.

– Stăpânul meu mă uimeşte mereu. Odată a adăpostit un sclav fugar, primejduindu-şi propria viaţă, iar mai apoi s-a îngrijit ca sclavul acela să aibă parte de răzbunarea după care tânjea.

– Minte! a răcnit vizitiul.

– Oh, nu. Sclavul acela eram chiar eu. Acum înţelegi? i-a mărturisit Roger şi s-a ridicat. Hercule, o să lipsesc puţin. Să nu-ţi pierzi speranţa.

Hercule tocmai se pregătea să-i spună că se lipseşte de atâta bunătate, dar valetul cel vârstnic deja se îndepărtase. După plecarea acestuia, Hercule s-a simţit părăsit. Când Roger stătea îngenuncheat lângă el, îi venise uşor să-i respingă ajutorul, dar acum, zăcând în colb, fără apărare în faţa tâlharilor la drumul mare, Hercule s-a înspăimântat. Se afla lângă porţile Parisului, iar în zare se vedeau câteva clădiri. Trecătorii care văzuseră cum fusese schilodit plecaseră şi acum, după ce Roger plecase şi el, nu avea cine să-l ajute.

Pe măsură ce teama creştea, în mintea lui Hercule a răbufnit furia faţă de Saint Sebastien. Ura l-a făcut să simtă o oarecare mulţumire, căci era mai puternică decât curajul, dându-i puterea să reziste durerilor şi să se târască până la marginea drumului.

Soarele după-amiezii a început să-l ardă şi doar adierea răcoroasă de toamnă l-a mai înviorat puţin. A simţit însă că-şi pierde puterile odată cu sângele care nu se mai oprea. Şi-a amintit de zâmbetul de pe chipul lui Saint Sebastien atunci când primele picături de sânge trecuseră prin stofa pantalonilor.

Ceva mai târziu, pe când zăcea aproape lipsit de cunoştinţă, Hercule a întrezărit apropiindu-se de el cea mai frumoasă caleaşca pe care o văzuse vreodată. Era trasă de patru cai suri şi, în ciuda durerilor insuportabile, a constatat că bidiviii erau din cale afară de arătoşi. S-a simţit cuprins de o bucurie ameţitoare când caleaşca s-a oprit în dreptul său, iar scara a coborât.

Roger a coborât primul şi s-a grăbit spre rănit.

– S-a mai întâmplat ceva? a întrebat el când a ajuns lângă Hercule.

– Nu, a răspuns omul, constatând că limba în devenise grea şi de-abia o mai putea mişca. M-am târât.

– Te-ai târât? a întrebat bărbatul apărut dintr-odată în spatele lui Roger.

Era de statură potrivită, bine clădit, deşi cam subţiratic. Hainele elegante, după ultima modă, erau negre, cu excepţia gulerului şi mânecilor din dantelă albă. Purta pantofi negri, nu prea mari, cu cataramele împodobite cu pietre preţioase. Părul negru îi era nepudrat şi strâns la ceafă într-o coadă îngrijită. Chipul pe care se citea o inteligenţă vie părea şi mai interesant din cauza nasului puternic şi puţin cam strâmb. Bărbatul s-a lăsat într-un genunchi lângă Hercule, fără să-i pese că murdăreşte straiele de mătase de praf.

– Cine ţi-a făcut asta, omule?

– Saint Sebastien, a şoptit Hercule, brusc uimit de ochii pătrunzători ai gentilomului.

– Saint Sebastien, a repetat el, Saint Sebastien. Apoi s-a întors către servitor. Roger, ai făcut ceea ce trebuia. Să-l duci pe acest om la Hotel. Sunt convins că-l putem ajuta. O să mă ocup de el ceva mai târziu. Să te îngrijeşti să i se spele rănile, dar să nu-i fie bandajate. Cu siguranţă se găsesc acolo fragmente de os, care cu nici un chip nu trebuie să fie presate.

– Cine e domnul? a întrebat Hercule în timp ce era urcat în caleaşca.

Stăpânul lui Roger a auzit şi i-a răspuns:

– În acest secol sunt cu precădere contele de Saint - Germain.

Fragment dintr-o scrisoare trimisă de contesa d'Argenlac fratelui ei, marchizul de Montalia, din data de 11 octombrie 1743:

... *Noaptea trecută am fost la o serată, astfel ca Madelaine să nu se simtă din cale afară de ostenită după petrecerea dată de ducesa de Lyon în noaptea dinainte. La serată, Madelaine a avut un succes nebun. Saint-Germain compusese câteva arii pentru violoncel şi voce. Lucienne Cressie a primit noul ei instrument, iar compozitorul a ţinut ca Madelaine să interpreteze vocal câteva piese. Lucrările au fost încântătoare, dragul meu frate. În ele nu a existat nimic care să jignească*

urechile unui moralist sever ca tine. Madelaine a cântat foarte dulce, iar doamna Cressie a spus după aceea că duetele i s-au părut încântătoare şi a implorat-o pe Madelaine să mai cânte împreună cu ea. Cred că amândouă l-au rugat pe Saint-Germain să mai scrie câteva arii pentru ele. El a spus că ar fi păcat să lipsească lumea de muzică şi că de aceea ne va onora curând cu alte piese.

Îţi imaginezi, aşadar, că după această seară minunată a fost un adevărat şoc să aflăm că Lucienne Cressie s-a îmbolnăvit grav. Cel puţin aşa a lăsat Achille să se înţeleagă. Trebuie să te anunţ că am suspiciuni în legătură cu adevărul spuselor lui. Se află tot mai mult în compania lui Saint Sebastien şi a lui Beauvrai. Pe data de 9 a avut loc o *adunare în casa Cressie. Unii afirmă că ar fi fost vorba doar de viciile cărora li se dedă Achille, dar eu nu sunt chiar atât de convinsă, îndeosebi pentru că din acea noapte nimeni nu a mai văzut-o pe Lucienne. Frate, mă poţi considera o neghioabă, dar ştii ce fel de monstru este Saint Sebastien, iar eu cred că încearcă din nou să-i adune laolaltă pe cei ce cred în Satana. Te asigur că voi face tot ce îmi stă în puteri ca Madelaine să nu ajungă a discuta cu nici unul dintre aceşti bărbaţi.*

Mâine vom merge la Hotel Transilvania. Nu te speria, pentru că nu-i voi îngădui lui Madelaine să practice jocuri de noroc. Va avea loc o petrecere cu danturi şi un balet, se va interpreta o mică operă în stil italian şi vom avea parte de trataţia obişnuită în astfel de ocazii. Se zvoneşte că acest Hotel se doreşte un rival pentru Hotel de Viile. Nu ştiu dacă se poate întâmpla aşa ceva, dar am convingerea că ne vom distra de minune, căci acolo va merge toată lumea bună.

Trebuie să te felicit pentru calităţile fiicei tale. E un deliciu. Are maniere plăcute, este spirituală, are darul conversaţiei şi o gândire sclipitoare. Uneori mă uimeşte prin erudiţia ei. Saint-Germain ne-a tratat la supeu cu istorisirile lui nesfârşite, iar Madelaine l-a secondat cu mare har când el s-a apucat să spună o poveste cu vampiri. Printre altele, ne-a explicat că e o mare greşeală să te temi de ei, deoarece sângele uman îi îmbunează. Tot ce trebuie să faci este să le oferi un miel ori un cal, şi totul se rezolvă. Merita să vezi expresia de uimire de pe faţa lui Saint-Germain. l-a sărutat mâna şi i-a spus că îi cedează partida.

Ceva mai târziu, în aceeaşi noapte, am băut un pahar de vin cu baronul şi baroneasa de Haute-Missou, iar baronul a istorisit o poveste scrisă de un florentin despre sculptorul Michelangelo, pe care o citise de curând. Imediat după aceea, Madeleine a identificat pictura despre care era vorba - măicuţele care au educat-o s-ar bucura să afle că opera respectivă este cea din Capela Sixtină - şi a povestit istoria lucrării. Baronul s-a arătat încântat. El a spus că rareori se întâmplă să găseşti o tânără a cărei erudiţie să fie pe potriva chipului ei Madelaine a zis - şi nu cumva să o dojeneşti pentru asta - că dacă mai toate femeile ar fi educate ca ea, baronul ar trăi toată viaţa doar momente de încântare.

Îţi mulţumesc din suflet că mi-ai trimis nepoata. Rămân încredinţată că vei fi mulţumit de modul în care îşi foloseşte timpul la Paris. Laudă-mă faţă de soţia ta şi dă-i asigurări că fiica ei este bine şi că merge des la slujbă. Să nu-ţi închipui că, de vreme ce Madeleine se bucură de succes în societate, îi îngădui să îşi neglijeze îndatoririle religioase. Este supusă şi sinceră în a-şi dovedi credinţa în Dumnezeu, iar duhovnicul ei mi-a spus că fata are un suflet cast. Acest om cumsecade, care ne este văr, este recunoscut pentru pietatea lui şi are, am înţeles eu, aprobarea ta să se ocupe de viaţa spirituală a lui Madelaine.

Dragul meu frate, pentru moment îmi iau rămas-bun de la tine. Fără îndoială că vei primi o nouă scrisoare de la mine peste câteva zile. Dumnezeu să vă ocrotească pe tine şi pe marchiză şi să vă dea pace în suflet şi minte. Cu tot respectul cuvenit şi cu profundă afecţiune, rămân

A ta soră,
Claudia de Montalia
contesă d'Argenlac.

P.S. Mi-am luat libertatea de a cumpăra o frumoasă iapă spaniolă, pentru ca Madelaine să poată călări. Este un cal splendid, iar Madelaine s-a dovedit o călăreaţi excelentă. În chiar clipele când scriu aceste rânduri, ea este plecată cu mai multe persoane ca să petreacă după-amiaza la Bois-Vert.

5

Donatien de la Sept-Nuit a ţinut calul de frâu şi, galant, a ajutat-o pe Madelaine să urce în şaua iepei spaniole primite în dar de la mătuşa ei. În preajma lor, toţi ceilalţi membri ai suitei urcau în şei ca să revină la Paris.

Madelaine s-a aşezat mai bine, aranjându-şi fusta verde în aşa fel încât poalele acesteia să curgă cât mai graţios pe flancul calului.

– Mulţumesc, a zis ea după o clipă, cu o uşoară încruntare în ochi.

De la Sept-Nuit a făcut o plecăciune adâncă.

– Pentru mine va fi întotdeauna o plăcere. Dacă un serviciu atât de mărunt îmi aduce mulţumirile dumneavoastră, cu mare drag aş realiza fapte mari, mai ales dacă recompensa ar fi pe măsură.

Ea nu i-a răspuns pe dată, căci era ocupată să strunească iapa care păşise mult în lateral, căci frâul s-a dovedit prea strâns.

– Vă rog, cavalere, încetaţi cu aceste complimente ridicole, încep să mă simt o neghioabă.

Cavalerul s-a înclinat din nou şi s-a îndreptat către murgul său. într-o clipă, s-a azvârlit în şa şi a pornit alături de câţiva prieteni. Când s-a apropiat, Chateaurose l-a întrebat:

Cum te descurci cu La Montalia?

Mai mulţi spini decât trandafiri, a recunoscut de la Sept-Nuit, în timp ce calul a început să fugă şi să-şi mişte capul în joacă.

M-am gândit să-mi încerc şi eu norocul, a zis Chateaurose urmărind-o pe Madelaine, care îşi conducea iapa pe lângă calul andaluz alb ca zăpada, călărit de baroana de Haute-Missou.

De la Sept-Nuit a coborât glasul şi a aruncat o privire furişă spre ceilalţi tineri din grup.

– Inutil. De data asta, Saint Sebastien s-a înşelat.

În jurul lor, pădurea se colorase în auriul şi ruginiul toamnei. Frunzele cădeau legănându-se spre pământ, foşneau sub copitele cailor ori zburau ca nişte fluturi în bătaia vântului. Era o zi frumoasă şi luminoasă. Soarele, iţindu-se când şi când printre ramuri, învăluia grupul într-o sclipire de topaz.

– A fost foarte obositor, spunea baroana către Madelaine, care până atunci se prefăcuse c-o ascultă cu atenţie. Rochia s-a ruinat, desigur, şi nu mai am ce face cu ea. Trebuie să i-o dau cameristei.

– Desigur, asta e o problemă neplăcută, i-a răspuns Madelaine silindu-se să rămână serioasă şi, în acelaşi timp, să-şi ţină iapa în frâu.

– Ei, parcă ce poţi să faci? Atunci când bucătarul pune prea mult vin în sos, să nu te miri dacă-ţi vei păta hainele. Bineînţeles, sosul dă tot gustul mâncării, dar de ce să distrugi bunătate de satin doar pentru că muşchiul de vită necesită o preparare cumsecade?

– Poate că o rochie anume pentru cină... a sugerat Madelaine, fără să stea prea mult pe gânduri.

– O rochie pentru a mânca? Pentru *a mânca* a exclamat baroana cu glas piţigăiat.

– De ce nu? a întrebat Madelaine cu aer nevinovat, încercă să-şi susţină spusele: Aţi putea avea o rochie anume pentru cină. Aţi putea organiza un banchet roman, unde toată lumea să îmbrace togi şi să stea lungită pe divane. Cred că aşa procedau romanii, a mai spus ea încruntându-se, după care chipul i s-a luminat şi a făcut din mână unei siluete familiare. Saint-Germain! Nu-i aşa că romanii stăteau lungiţi pe divane la petreceri?

– Despre ce este vorba? a întrebat contele cu voce tare. Ce e cu romanii? După care şi-a adus armăsarul fumuriu la pas mărunt spre cele două femei. Ajungând lângă ele, s-a înclinat uşor şi a repetat: Ce e cu romanii?

– A, îi sugeram baroanei că ar putea organiza un banchet roman, la care oaspeţii să vină în togi şi să mănânce stând întinşi pe divane. Numai că nu-mi mai amintesc dacă e un obicei roman sau grecesc.

– Străinii ăştia, a pufnit baroana pe un ton cât se poate de dezaprobator.

– Nu mai spuneţi aşa! a protestat Saint-Germain. La urma urmei, străbunul regelui a vrut să redea Franţei gloria Romei.

– Ludovic al XIV-lea a fost un rege glorios, a spus cu convingere femeia, privindu-l bănuitoare pe Saint-Germain.

– Neîndoielnic, a aprobat-o Saint-Germain, calm. A furişat apoi o privire amuzată şi complice spre Madelaine. La fel de mult îl admiraţi şi pe regele dinainte?

Dar tot baroana a fost aceea care a răspuns:

– Desigur, unii oameni au apucături pe care trebuie să le deplângem, dar este înţelept din partea noastră să ne amintim că a doua căsătorie a regelui dinainte a refăcut în mare măsură atmosfera de la curte.

– Dar viciile şi cultul Satanei, pe care le dispreţuiţi atât, au dispărut oare cu desăvârşire la porunca regelui? a întrebat cu blândeţe Saint-Germain. Atunci, într-adevăr se poate spune că Franţa a avut mare noroc.

Baroana nu a mai răspuns şi probabil că nu a fost deloc întâmplător faptul că ea a rămas în urma contelui şi a lui Madelaine, care şi-au continuat drumul călărind alături. Păreau că, împreună, nu au nevoie de cuvinte. În faţa lor, tinerii se întreceau în galopul cailor, în timp ce membrii mai vârstnici ai grupului mergeau agale în urma lor, pe cai mai domoli. Soarele strălucea aruncând suliţe lungi printre copacii care, în adierea frunzelor şi a ramurilor, creau jocuri misterioase de lumini şi umbre.

– Îmi place calul dumneavoastră, a spus Madelaine după o vreme. Nu cred că am mai văzut unul asemănător.

Saint-Germain şi-a bătut uşor bidiviul pe greabăn.

– Mi-a fost dăruit în Persia. Nu sunt mulţi ca el în Europa. Cred că uneori sunt numiţi berberi. Apoi a mângâiat din nou gâtul calului.

Madelaine a dat din cap, apoi a observat amuzată:

– Saint-Germain, cred că este prima oară când nu te văd îmbrăcat în negru. Din ce fel de piele sunt croite hainele dumitale?

– Din piele de elan. Iar lucrătura înfăţişează povestea Sfântului Hubert şi a Cerbului. A prins între degete pielea stacojie care contrasta cu eşarfa de muselină de la gât. A fost lucrată în Ungaria. Din nefericire, e cam demodată. Manşetele îi sunt prea strâmte, dar o am de multă vreme şi nu mă îndur să mă despart de ea. S-a încruntat uşor. Draga mea, ce te frământă? Doar nu m-ai chemat doar ca să vorbim despre romani ori despre carnea de cal. Te-a plictisit chiar atât de tare baroana?

– Oh, nu, s-a grăbit Madelaine să răspundă.

– Atunci probabil că sunt pe plac avansurile lui de la Sept-Nuit?

A observat tresărirea ei şi şi-a dat seama că intuise perfect motivul tulburării fetei.

– Mătuşa mea îmi spune că nu trebuie să mă aştept la prea multă fericire în căsnicie şi că ar trebui să fiu o femeie înţeleaptă şi practică. Am înţeles că de la Sept-Nuit este bogat şi

îşi caută o soţie. Mama sa i-a dat de înţeles mătuşii mele că i-aş face o mare cinste dacă aş accepta.

– Oh, nu, a zis Saint-Germain şi a hohotit. Dacă înţeleg bine, tu nu vrei să-i faci o asemenea cinste lui de la Sept-Nuit?

– Poate că ţi se pare amuzant, conte, dar eu socotesc că este înjositor. A dat furioasă din cap, astfel încât el să nu-i vadă lacrimile din ochi. încep să mă simt ca o sclavă preţioasă pe care o cumpără cel ce oferă mai mult.

– Madelaine, a murmurat contele, iar ea a tras brusc de hăţuri, aducându-şi iapa la pas. îl asculta numai ochi şi urechi, iar Saint-Germain continuă: Mătuşa ta îţi vrea binele. E tot ce ştie să facă.

Simţind un nod în gât, Madelaine l-a aprobat.

– Mi-a explicat ce trebuie să aştepte o femeie de la viaţă. Numai că, oh, Saint-Germain, eu îmi doresc mai mult.

Bărbatul a schiţat un surâs trist.

– Ştiu.

Ea l-a privit provocator.

– Am auzit că ai vizitat multe ţări şi că ai văzut nenumărate lucruri... Aş vrea să călătoresc şi eu, să văd cât mai multe locuri.

în ochii ei a apărut o sclipire ciudată.

– O asemenea viaţă îţi aduce multă singurătate, Madelaine.

Fata a roşit pe dată şi a vorbit cu glas scăzut, dar apăsat:

– Şi crezi că, dacă m-aş căsători cu de la Sept-Nuit, n-aş fi tot singură? Crezi că, dacă aş fi măritată cu vreunul dintre ei - şi a făcut un semn larg spre tinerii care, în faţa lor, se hârjoneau în goana cailor - m-aş simţi altfel? Măcar viaţa ta este *interesantă.*

După o clipă de gândire, Saint-Germain a încuviinţat.

– Da, presupun că viaţa mea este, într-un fel, interesantă.

– Ei bine, nu mai departe de seara trecută, a schimbat ea subiectul, căutând să se liniştească. Vorbeai despre cum ar putea aburul să fie folosit pentru a împinge corăbiile. Tu nu te asemuieşti cu Beauvrai, care ar vorbi despre asemenea lucruri ieşite din comun doar ca să atragă atenţia asupra lui, cu toate că nu pricepe o iotă din ele. Eu însă am înţeles că dumneata, atunci când ai vorbit despre maşinării cu aburi, le aveai deja

bine conturate în minte. Mai ales când ai spus că, aşa cum apa învârte roata unei mori, tot astfel moara ar putea împinge apa, dacă acolo s-ar înmagazina destulă forţă. Sau când ai spus cum se foloseşte apa fierbinte ca să pună în mişcare acele ţevi circulare. Nu înţeleg de ce toată lumea a zis că una ca asta este e doar fantasmagorie. Mie mi s-a părut foarte simplu.

Saint-Germain zâmbit larg, lăsând să i se vadă dinţii albi şi regulaţi.

– Asta pentru că nu ţi-ai petrecut viaţa învăţând despre ceea ce nu se poate împlini.

Expresia luminoasă a dispărut de pe faţa ei.

– Te înşeli, conte. Şi eu învăţ repede. Bărbatul i-a făcut un semn discret.

– Sst, sst, Madelaine. S-a apropiat şi mai mult de ea, iar frâul calului său aproape că a atins şaua iepei lui Madelaine. Chiar atât de nefericită eşti, draga mea?

– Da... nu... Nu mai ştiu. Nu l-a privit, temându-se că ar putea descoperi prea multă compasiune în ochii lui şi că şi-ar putea trăda trăirile. Ştiu că e foarte probabil să mă căsătoresc, iar cu timpul voi ajunge îndeajuns de plictisită şi speriată. S-a uitat peste umăr către grupul de călăreţi mai vârstnici, însoţiţi de dame. Ai băgat de seamă unde e locul femeilor, domnule conte, până şi al celor de vârsta mea? Au îmbătrânit deja. Apoi şi-a desprins privirea de la ele. Cu vremea, o să ajung la fel ca ele. Atunci, până şi la dumneata mă voi gândi cu un aer amuzat şi cinic.

– Madelaine.

– Nu-mi vorbi cu atâta bunăvoinţă. Mă faci să sufăr, îmi dai speranţe dar adevărul e că nu există nici, o speranţă. Apoi a dat pinteni iepei, care a ţâşnit de lângă calul contelui, făcând-o pe Madelaine să se legene cu graţie în ritmul trapului Saint-Germain a urm at-o, rămânând suficient e aproape ca să d o prindă în caz că ar fi fost aruncată din şa, dar la o distanţă suficient de mare ca fata că el o pier duse din ochi.

Fragment dintr-o scrisoare a medicului Andre Schoenbrun către contele Saint-Germain, din data de 12 octombrie 1743:

... *Medicul doreşte să îl asigure pe conte că mobilitatea pe care au păstrat-o genunchii servitorului Hercule se datorează cu siguranţă îngrijirii prompte şi pricepute ce i s-a acordat. Omul reuşeşte să-şi mişte picioarele, dar probabil că nu va mai putea*

merge vreodată. Doctorul a fost impresionat de faptul că domnul conte nu a poruncit bandajarea genunchilor, lucru care a salvat mobilitatea încheieturii. Servitorul care l-a însoţit pe pacient l-a informat pe doctor că domnul conte a cerut acest lucru, iar medicul îl laudă pentru priceperea de care a dat dovadă.

Cu privire la întrebarea contelui despre momentul când bolnavul îşi va putea relua activitatea: atâta vreme cât nu exercită presiune asupra picioarelor, nu văd nici un motiv ca Hercule să nu părăsească patul de suferinţă de îndată ce se vindecă. Febra a scăzut, iar în curând pacientul se va putea sluji de mâini. Medicul a înţeles că domnul conte posedă sirop de mac şi recomandă administrarea acestuia pentru domolirea durerilor, dacă ele devin prea severe. însă medicul îl avertizează pe conte să nu apeleze prea des la acest sirop şi îl roagă să reţină că folosirea îndelungată a acestei medicaţii poate crea pacientului o dependenţă nedorită.

Medicul îşi ia libertatea să îl viziteze pe domnul conte în termen de zece zile pentru a-l examina pe pacientul Hercule, ea să constate dacă nu s-a produs vreo infecţie şi să se convingă de mersul însănătoşirii. Dacă va considera de cuviinţă, la acea dată medicul va produce o sângerare a pacientului.

Dacă îi poate fi din nou de folos, medicul se va simţi onorat să îşi ofere serviciile casei contelui.

Vă rog să mă consideraţi ca fiind la porunca dumneavoastră,

Andre Schoenbrun, medic

La Rue de Ecoule-Romain.

6

Lucienne Cressie cerceta cu ochi obosiţi şi lipsiţi de vioiciune încăperea ce se cufunda în întuneric. Nimic nu i se părea cunoscut, cu toate că de când se căsătorise cu Achille dormise în camera aceea aproape în fiecare noapte. De la draperiile grele din jurul patului şi până la comodele înalte din lemn aurit aşezate de-a lungul unuia dintre pereţi, toate i se păreau la fel de străine ca decoraţiunile apartamentului unui împărat chinez.

în urmă cu câtva timp, soţul ei venise în cameră. Nu putea spune cât timp de scursese de când acesta plecase. Poate că vinul pe care el i-l dăduse să-l bea avusese în el prafuri

diavoleşti. S-a mişcat fără vlagă şi şi-a simţit tot trupul cuprins de slăbiciune.

S-a agăţat cu disperare de cearşafuri, întrebându-se ce se va alege de ea. În fiecare zi îşi promitea să mai suporte doar puţin timp căsnicia aceea falsă. Noaptea însă, singură cu visele ei, simţea cum curajul o părăseşte. În acele momente, nici măcar rugăciunile nu-i mai erau de vreun folos, iar asta o înspăimânta mai mult decât orice.

Ochii i s-au umplut de lacrimi când îşi aminti de cele câteva minute pe care Achille catadicsise să i le îngăduie cu o seară înainte. Bărbatul nu-şi ascunsese dispreţul pentru suferinţa ei şi arătase o indiferenţă trufaşă faţă de rugile pe care ea i le strigase. îl implorase să-i îngăduie să se călugărească. Era gata să se facă nevăzută, poate chiar să fugă în Lumea Nouă, numai ca el să nu se simtă vreodată deranjat de prezenţa ei. Achille însă izbucnise în râs şi-i spusese că, dacă ţinea să se dăruiască religiei, se va îngriji el ca să-i ofere prilejul dorit. Apoi o încuiase în cameră, aşa cum procedase şi cu o zi înainte.

O vreme, cântase la violoncel, dar găsise prea puţină consolare în muzică, iar mintea începuse să-i hoinărească pe măsură ce prafurile diavoleşti puseră stăpânire pe ea.

Acum zăcea întinsă în pat şi se simţea stoarsă de puteri. Achille plănuia ceva pentru acea noapte, de asta era convinsă. În noaptea dinainte, el şi prietenii săi au zăbovit îndelung în biblioteca de dedesubt, iar Lucienne trăsese cu urechea până spre dimineaţă. Auzise sunete care sugerau incantaţii stranii, apoi strigăte şi predici care au lămurit-o că bărbaţii aceia îndeplineau ceea ce soţul ei numea „riturile Atenei". A închis ochii şi a încercat să-şi limpezească gândurile pentru o nouă rugăciune.

A cuprins-o ameţeala şi a deschis din nou ochii, sperând în zadar că imaginile din minte se vor potoli. Capul o durea îngrozitor şi urechile îi ţiuiau.

Deodată, încăperea i s-a părut mult mai întunecată şi s-a întrebat dacă nu cumva adormise între timp. Ori poate că dormea încă... Nu reuşea să vadă limpede nici măcar ciucurii draperiei ce atârnau la picioarele patului, în vreme ce privea pierdută spre faldurile groase ale baldachinului, i s-a părut că pânza se mişcă. A dat să se întoarcă, dar nu a fost în stare să mişte nici măcar un deget.

Ochii lui erau calzi, foarte calzi. Fierbinţi şi flămânzi.

Avea din nou visul acela, dar acum simţea că se mişcă spre vedenia din faţa sa, însufleţită de bucuria vinovată a pasiunii. S-a abandonat gurii fierbinţi care o apăsa deja pe buze, apoi pe gât. Mâinile o mângâiau cu atingeri pline de foc, dar uşoare precum pânza de păianjen. I-a simţit greutatea lângă ea şi a binecuvântat-o, iar când a fost apucată cu lăcomie, pe Lucienne o podidiră lacrimile.

Preţ de o clipă, i-a trecut prin minte că Achille îi trimisese vedenia aceea cu dorinţa de a-i face o farsă oribilă. Dar cum ar fi reuşit Achille să-i trimită un vis?

S-a simţit înfierbântată şi rece în acelaşi timp, şi s-a încordat ca să-l ţină pe bărbatul acela cât mai aproape. Atingerea lui delicată, pricepută, o făceau să nu se mai simtă ea însăşi. Deodată, a simţit o durere fulgerătoare, care însă i-a accentuat extazul, căci a fost urmată iute de o plăcere neînchipuită. Plutea, la fel de diafan ca şi muzica. Vibraţia caldă a violoncelului ţinut între picioare nu putea fi asemănată nici pe departe cu acest vis strălucitor, care îi inunda venele cu o încântare dulce. Acest somn minunat de tulburător îi dădea aripi şi o făcea să se simtă uşoară ca frunza dusă de vânt. Inima a părut că i se deschide ca o floare, apoi a alunecat într-un somn adânc. Nu o mai apăsa nici o greutate, iar desfătarea învolburată a sângelui s-a stins treptat până la pulsaţia domoală a tihnei.

Când s-a trezit, în cameră era frig, iar cearşafurile zăceau răvăşite pe podea. începuse să tremure şi, cum efectul narcoticelor se mistuise, s-a simţit amorţită şi lipsită de vlagă.

Curând după aceea au cuprins-o remuşcările. Asemenea vise reprezentau un păcat la fel de mare ca şi fapta în sine, pentru că, în ochii Sfintei Biserici, femeia necredincioasă cu sufletul comitea adulter. Duhovnicul ei îi spusese că adulterul - o poftă carnală - era unul dintre cele şapte păcate de moarte, iar Biserica nu admitea nici o excepţie. Şi-a spus că nu e altceva decât o ipocrită şi a roşit de ruşine, apoi a făcut semnul crucii şi şi-a tras cearşafurile peste ea.

Rugăciunile nu voiau să vină. În zadar s-a străduit să-şi îndrepte gândurile spre lucruri cereşti, căci de fiecare dată era învăluită de amintirea visului îmbătător şi de senzualitatea delirantă pe care o simţise, visul în care trupul ei cânta o odă

sfântă doar pentru el. Exemplele vieţilor pline de privaţiuni ale sfinţilor şi martirilor nu o puteau risipi.

Era confuză încă atunci când uşa s-a deschis şi, spre mirarea ei, l-a văzut pe soţul ei intrând în cameră.

– Bună dimineaţa, doamnă. Sper că nu te-am deranjat, în ochii lui a apărut o licărire batjocoritoare: narcoticul îşi făcuse efectul cum nu se putea mai bine.

– Achille? a bâiguit ea simţind cum îi îngheaţă sângele în vine de spaimă.

Zărind expresia de dezgust de pe chipul lui, Lucienne şi-a strâns cearşafurile în jurul trupului. Bărbatul a înaintat spre ea.

– Vino, doamnă, vino! Avem oaspeţi la parter. Nu se cade să îi faci să aştepte. Trebuie să-i întâmpini personal. I-a întins mâna cu un gest hotărât care nu admitea nici o împotrivire. De data aceasta nu părea să fie vorba de una dintre glumele lui sinistre. Era cu totul altceva. Vino, doamnă, a repetat el.

Femeia s-a încruntat.

– Achille, dar nu sunt îmbrăcată potrivit pentru a primi oaspeţi. Vrei să-ţi faci soţia de râs? l-a întrebat, sperând fierbinte că era doar o glumă. Nu mă poţi lăsa în pace?

– Aceştia sunt oaspeţii tăi, doamnă. Se află în casa ta. Ai dovedi lipsă de politeţe dacă nu te-ai alătura nouă, mai ales că ei te vor acolo, jos, cu tot dinadinsul. Apoi a ridicat o cămaşă de noapte şi i-a aruncat-o. Nevastă, asta e cum nu se poate mai potrivită. îmbracă-te şi vino cu mine.

Temătoare, a dat să se supună poruncii lui, dar o voce lăuntrică a făcut-o să-şi ascută simţurile. A înţeles că, de fapt, ceva cumplit stătea să se petreacă şi că Achille nu venise acolo ca să o apere. Dacă avea noroc, o pândea cine ştie ce umilire, dar nu îndrăznea să ghicească ce o aştepta dacă seara aceea nu era una norocoasă.

– Nu mai zăbovi, i-a spus Achille pe un ton poruncitor, iar faţa sa aspră s-a urâţit şi mai tare. Aproape că a trecut ceasul.

– Nu, a răspuns ea, îndepărtându-se de el. Nu ştia ce însemna acel ceas, însă şi-a dat seama că se afla într-o mare primejdie, iar propriul său soţ o împingea spre prăpastie. Pleacă, Achille! Nu mă simt bine. Te rog să mă scuzi faţă de oaspeţii tăi.

– Dar sunt oaspeţii *noştri,* a zis el, încercând fără succes să-şi ascundă iritarea. Trebuie să cobori. Saint Sebastien ţine în

mod deosebit să te cunoască. A făcut un semn către cămaşa de noapte, îmbracă-te, doamnă. Nu-ţi mai îngădui nici o întârziere.

Ea a scuturat din cap.

– Nu.

Aflat de cealaltă parte a camerei, el a privit-o insistent şi şi-a strâns pumnii. Apoi, părând că face un efort, a pornit spre ea.

– Eşti nevasta mea. Să faci aşa cum îţi poruncesc. Achille o mai speriase şi înainte pe Lucienne Cressie,

dar niciodată ea nu fusese cuprinsă de o asemenea groază ca în seara aceea. A smuls pernele de pe pat şi le-a aruncat pe jos, în calea lui, în vreme ce el se apropia. Ştia că nu e decât un gest ridicol în faţa furiei lui. În cele din urmă, a observat şi o sticluţă cu parfum pe noptieră şi a aruncat-o cu putere spre el.

Achille s-a împleticit sub lovitura sticlei care l-a lovit drept în frunte şi s-a legănat puţin pe picioare, părând că vrea să-i reproşeze ceva. Apoi s-a repezit spre ea.

Lucienne se sprijinea cu spatele de fereastră. Fără să ezite, a deschis-o. Se afla la etaj, ştia asta. Înainte ca Achille să apuce s-o prindă, s-a aruncat în gol. În cădere, a simţit aerul rece mângâindu-i trupul.

Şi-a dat seama că-şi pierduse cunoştinţa. După ce mintea i s-a mai limpezit, a auzit mai multe voci răzbătând din casă. Nu murise. A vrut să se pipăie, dar a constatat că îşi dislocase un umăr. Nu a simţit durerea decât atunci când a încercat să şi-l mişte, iar aceasta a venit ca o lovitură de baros. Mai mult decât orice, se temea că nu va mai putea cânta la violoncel. Avea nevoie neîntârziat de ajutor.

A auzit glasuri tot mai aproape de ea, iar în beznă s-a aprins un felinar. S-a blestemat pentru că dăduse greş în încercarea de a-şi pune capăt zilelor, dar a înţeles că pentru a-şi mântui sufletul trebuia să se căiască. Se cuvenea să-i mulţumească lui Dumnezeu că-i cruţase viaţa, permiţându-i să-şi poată spăla păcatele pentru poftele carnale şi pentru încercarea de a-şi curma viaţa. Zgomotul apăsat al paşilor care se auzeau tot mai aproape o făcură însă să-şi spună că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit.

– Am găsit-o, a auzit ea o voce necunoscută şi, ridicând privirea, a văzut un bărbat înalt şi slab, de aproape

şaizeci de ani, îmbrăcat după ultima modă. Ochii lui cenuşii erau pe jumătate acoperiţi de pleoapele grele care îl făceau să semene cu o reptilă, iar zâmbetul de pe faţa lui a înspăimântat-o mai mult decât o expresie de furie.

În urma lui a apărut un altul, mai în vârstă. După straiele nefireşti l-a recunoscut pe baronul Beauvrai, care s-a adresat celuilalt.

– Ai avut noroc, Clotaire. E a ta, pentru sacrificiu. Clotaire de Saint Sebastien a chicotit, iar Lucienne a îngheţat auzind sunetul sinistru pe care îl scosese bărbatul.

– Sper să îmi fie de folos. Trebuie să ne asigurăm că e încă fecioară. Pune-l pe Achille şi pe amicul lui să o ducă în bibliotecă.

A îngenuncheat lângă Lucienne şi, fără să ia în seamă gemetele ei, i-a vârât mâna între picioare.

– Nu, nu, nu, a şoptit ea şi şi-a strâns genunchii.

– Doamnă, a zis cu răceală Saint Sebastien, nu încerca să mă împiedici. Te avertizez că nu voi tolera o asemenea purtare.

A încercat în zadar să vorbească şi, simţind atingerea brutală a mâinilor lui, a prins să se zbată. Bărbatul a oftat, iar degetele sale au pătruns-o dureros, în părţile ascunse. Lucienne a simţit că ameţeşte şi a strâns din nou picioarele, într-un gest involuntar. Durerea pe care i-a provocat-o bărbatul a crescut de astă dată, depăşind-o pe aceea, mai mocnită, din umăr.

Saint Sebastien s-a ridicat.

– Bun, e neatinsă. Câţi dintre cei din grup vor s-o posede?

A observat expresia de groază apărută pe faţa lui Lucienne, dar nu i-a acordat nici o atenţie.

Beauvrai a privit-o hulpav pe femeia prăbuşită la pământ.

– O bucăţică bună de carne. E păcat să se risipească ajungând pe mâna unuia ca Achille.

Saint Sebastien l-a corectat.

– Nu se va risipi. Trebuie să ne bucurăm că Achille preferă bărbaţii, căci asta ne uşurează atingerea scopului.

– Nu, a murmurat Lucienne. Nu, nu, nu.

Apoi li s-au alăturat alţi bărbaţi, între care şi Achille Cressie. Lucienne a observat umflătura roşiatică de pe fruntea soţului său şi a simţit o umbră de mulţumire ştiind că ea i-o provocase.

– ... În bibliotecă. Imediat. Avem vreme mai puţin de un ceas ca să încheiem ceremonia. Dacă nu reuşim acum, vom fi nevoiţi să mai aşteptăm alte trei luni până când Slujba Erotică va putea fi atât de puternică, încât să ni se dea ascultare, a spus Saint Sebastien care se îndrepta deja spre uşile cu arcade ce dădeau în casă.

Bărbaţii sosiţi odată cu Achille s-au arătat încântaţi să execute porunca. Achille a luat-o de picioare, iar de Vandonne a prins-o de mâini, ignorând gemetele ei de durere. De cum au ridicat-o de la pământ, Lucienne a leşinat din nou.

Când a deschis ochii, a crezut că spaima de mai devreme fusese nedreaptă şi că bărbaţii o duseseră la un doctor care s-o îngrijească. Fusese întinsă pe o masă, iar deasupra capului putea vedea un crucifix. În jurul ei a zărit câteva siluete cu glugi trase pe frunte. A dat să vorbească, să le mulţumească acelor buni călugări pentru milostenia lor. Deodată însă, şi-a dat seama că era încă goală, iar crucifixul de deasupra ei atârna cu capul în jos. Uluită de asemenea blasfemie, s-a uitat mai bine la trupul celui răstignit şi a remarcat că Iisus fusese închipuit într-un mod obscen. Falusul ţeapăn era la fel de lung ca torsul răstignitului, iar pe frunte avea gravată o pentagramă. A întors capul ca să nu mai vadă grozăvia aceea şi, dându-şi seama că nu scăpase defel de primejdie, a urlat din rărunchi.

– Excelent, excelent, a spus Saint Sebastien, aflat lângă ea. E conştientă. Cu atât mai bine. Apoi s-a adresat celor cu glugi pe cap. După ce îi iau fecioria şi o folosesc din nou chiar atunci când va bate ceasul, o puteţi folosi şi voi cum vă este voia până la ora trei. Să nu uitaţi asta. Destrăbălaţi-vă cu ea sau faceţi-o între voi, dar neprihănirea ei îmi aparţine.

– Se va supune la orice vom voi noi? a întrebat de Vandonne, a cărui voce tremura de dorinţă.

– Se va supune, a spus Saint Sebastien cu o asemenea siguranţă, încât pe Lucienne a cuprins-o deznădejdea. Dacă nu vrea, îmi spuneţi mie şi voi interveni. A făcut un semn din cap către ceilalţi. Cel mai bine ar fi s-o legaţi. Frânghiile sunt fixate în altar. Şi puneţi membrul diavolului la îndemână. Voi avea nevoie de el la ora trei. Să vă îngrijiţi să fie suficient de fierbinte.

– După ce vei termina, cine va fi primul care va gusta din ea? a întrebat unul dintre bărbaţi. Avea o voce groasă pe care Lucienne nu a recunoscut-o.

– Trebuie să-l întrebi pe amfitrionul nostru, Achille. E dreptul lui să hotărască în privinţa soţiei sale. Dacă nu cumva o s-o vrea pentru el, a zis căpetenia slujitorilor lui Satana izbucnind într-un hohot respingător.

Pe faţa lui Achille s-a lăţit un zâmbet imens şi în glasul lui s-a strecurat o undă de veselie:

– Le Grace este foarte pofticios, iar noi, aristocraţii, avem atât de rar ocazia să facem ceva pentru compatrioţii noştri mai nevoiaşi...

– *Achille!* a strigat Lucienne din toate puterile.

Îi cerea ajutor soţului ei, dar a crezut că înnebuneşte când i-a auzit cuvintele:

– Fă-o să tacă, Le Grace.

A simţit o mână aspră apăsându-i brutal gura, apoi inima i s-a oprit în loc de groază când a simţit că îi sunt legate picioarele şi braţele. Chiar de deasupra ei, a auzit vocea respingătoare a lui Saint Sebastien:

– Stăpâne întunecat, aceasta este pentru Putere.

La prima zvâcnire a cărnii care a pătruns-o, Lucienne a răcnit, zvârcolindu-se în legături. Oare ce se alesese din visul ei, cu respiraţia săruturilor care-i aduceau pulsaţia vieţii? în timp ce o poseda, Saint Sebastien o fixa cu ochi feroce, plini de ură. Deodată, femeia şi-a muşcat buzele până la sânge, ca să nu mai ţipe. Măcar acea mulţumire nu voia să i-o lase monstrului care o siluia.

Un timp după aceea, ţipetele de durere au revenit în sala jertfei. Ceilalţi bărbaţi s-au folosit de trupul lui Lucienne Cressie ca să-şi satisfacă poftele crude. În clipa când Saint Sebastien şi-a pus membrul diavolului, femeia aproape că îşi pierduse cunoştinţa, iar penetrarea monstruoasă a scos de pe buzele ei doar câteva suspine. Apoi, a leşinat. Cei mâi mulţi din Cerc au urmărit momentul cu expresii fermecate pe chipuri, dar Achille Cressie nu se număra printre ei. La rândul său, era cuprins de extaz, căci tocmai era penetrat de doi bărbaţi în acelaşi timp şi nu se sinchisea câtuşi de puţin de ceea ce i se întâmpla soţiei lui.

Textul unei scrisori trimise de servitorul Roger stăpânului său, contele de Saint-Germain, scrise în latină, nedatate:

Stăpânului meu:

Am continuat să-l ţin sub observaţie pe Saint Sebastien, aşa cum mi-aţi poruncit. Lucrurile stau întocmai cum aţi bănuit: strânge un nou Cerc în jurul lui. S-au întrunit deja la casa lui Achille Cressie, care le-a oferit-o pe soţia sa. În zori, când am plecat de acolo, biata femeie încă trăia, dar mă tem că va rămâne nenorocită pentru totdeauna din cauza grozăviilor la care au supus-o. Saint Sebastien a deflorat-o, iar după ce au isprăvit cu ea şi ceilalţi, a pângărit-o în rit satanic.

Aţi voit să ştiţi pe cine am recunoscut. Ei sunt după cum urmează: De Vandonne, Chateaurose, Jueneport, De la Sept-Nuit, Le Grace.

Stăpâne, dacă doriţi, voi continua să îl urmăresc pe Saint Sebastien. Este mârşav, stăpâne. Vă rog să îl distrugeţi.

Mi-am luat libertatea de a chema un preot pentru doamna Cressie, însă cei din casă au refuzat să îl primească. Poate reuşiţi dumneavoastră, căci teamă mi-e că eu am dat greş.

Trimit această misivă printr-un mesager special, la ora slujbei de dimineaţă. Scris de mâna mea,

Roger.

7

Hotel Transilvania strălucea ca un cufăr cu giuvaiere închinat unei mari zeiţe. Până şi cel mai neînsemnat culoar era iluminat de lumânări fine din ceară de albine, fiecare candelabru sticlea atât de orbitor, încât părea să fie însufleţit. Sala mare fusese lărgită şi împodobită după ultima modă, adăugându-i-se şi o galerie pentru cei care doreau să facă o promenadă. Singurul lucru care ar fi conferit clădirii o faimă fără seamăn, dar care lipsea, era un perete de oglinzi în sala mare. După inaugurarea palatului Versailles, orice construcţie de mari dimensiuni trebuia să fie plină oglinzi, ca să fie pe placul celor din înalta societate. însă la Hotel Transilvania oglinzile fuseseră înlocuite de tablouri uriaşe, de o rară frumuseţe. Două dintre ele erau picturi alegorice, înfăţişându-l pe Zeus în timpul aventurilor sale galante, iar un altul, o pictură sumbră care zugrăvea moartea lui Socrate, era semnat de însuşi Velasquez. Pe pereţi atârnau şi tablouri mai reduse, dar în faţa cărora mulţimea elegantă care se strânsese acolo scotea exclamaţii de admiraţie.

Sălile pentru jocurile de noroc erau amplasate separat, în aripa de nord a uriaşei clădirii de trei etaje şi etalau aceeaşi

opulenţă. Grandoarea lor însă era neînsemnată faţă de riscurile ce se înfruntau acolo; sub strălucirea cristalelor, averile treceau pe nesimţite dintr-o mână în alta.

Pentru toţi cei care nu-şi omorau timpul prin sălile de jocuri sosise vremea festivităţilor. Pe o latură a marii săli de bal fuseseră aşezate câteva ghivece mari cu portocali plini de fructe, iar pavilionul muzicanţilor era înţesat de flori. Toată lumea admira în gura mare extravaganţa şi, în sinea lor, cei mai mulţi invidiau bogăţia etalată prin florile acelea efemere, pentru că la Paris erau greu de găsit în luna octombrie, iar cele care se găseau aveau preţuri exorbitante.

Lacheii şi servitorii îmbrăcaţi cu livrele de culoarea somonului se mişcau fără odihnă printre invitaţi, făcându-şi datoria cu iuţeală şi discreţie. Fiecare om aflat în slujba Hotel-ului era manierat şi vorbea o franceză fără cusur, tratându-i pe toţi cei prezenţi cu politeţea cea mai cuceritoare. Vinul se servea în pocaluri din cel mai ales cristal, în timp ce paharele de coniac erau chiar şi mai fine. Vesela din porţelan aranjată pe trei bufete luxoase strălucea, iar tacâmurile din argint erau cel mai desăvârşit exemplu de măiestrie italiană fără cusur. Bucatele făceau cinste şi celor mai exigente gusturi, fiind pregătită de o armată de bucătari şi ajutoare într-o hală uriaşă, aflată în partea din spate a Hotel-ului Transilvania.

Contesa d'Argenlac s-a întors spre însoţitoarea ei şi i-a surâs. Apoi îi spuse bărbatului din faţa ei:

Vai, domnule marchiz, dacă în mijlocul acestor splendori mi-aţi remarcat nepoata înseamnă că trebuie felicitată din toată inima. Am toată convingerea că nu am mai văzut ceva care să se compare cu această minune. Totul este deosebit, nu s-a precupeţit nici o cheltuială şi totul dovedeşte un gust desăvârşit.

Marchizul Chateaurose s-a înclinat discret.

– Dar aceasta este doar vanitate şi eleganţă ţipătoare. Cum să-mi reţină atenţia aşa ceva când mă orbeşte o apariţie de vis ca domnişoara de Montalia? Toate pălesc în faţa frumuseţii ei.

– Desigur, i-a răspuns mătuşa lui Madelaine, privindu-l printre gene. Fusese un timp când socotise că acest tânăr nobil ar putea fi o partidă bună pentru Madelaine. Acum însă, descoperea că vorbele sale erau prea linguşitoare, iar ea simţea

că nu erau altceva decât prefăcătorii care nu dezvăluiau sentimente pornite din inimă. Ştia că mult prea adesea bărbaţii de viţă nobilă căutau soţii cu a căror frumuseţe şi purtare aleasă să se mândrească în societate, nişte simple ornamente ale nobleţei lor. Aşa se petrecuseră lucrurile cu ea însăşi, şi descoperise goliciunea unei asemenea partide. A încuviinţat, cu măsură, din cap:

– Voi fi mândră să v-o prezint, a spus ea mecanic şi a pornit spre vasul cu punch, trecând prin mulţimea care începuse deja să dănţuiască. O văzuse acolo pe Madelaine, care purta o discuţie animată cu contele de Saint-Germain.

– Draga mea, i-a spus când s-a apropiat de ea. Marchizul Chateaurose doreşte să te cunoască. Te-a admirat de departe şi ar voi să te cunoască mai bine.

Marchizul şi-a dus piciorul mult în faţă şi s-a plecat, apoi s-a ridicat fluturându-şi mâna într-un gest larg ce i-a scos în evidenţă ţinuta deosebită pe care o afişa în seara aceea. I-a azvârlit o privire ucigătoare lui Saint-Germain, apoi s-a adresat lui Madelaine în timp ce-i săruta mâna pe care fata i-o întinsese cu graţie.

– Tânjesc după acest moment încă de când v-am văzut prima oară călărind prin Bois-Vert. Am avut nevoie de câteva zile ca să-mi fac curaj de a mă apropia de dumneavoastră.

În mod obişnuit, o astfel de exprimare ar fi făcut femeile pe care le cunoştea să roşească de plăcere şi să zâmbească pline de recunoştinţă. Madelaine însă i-a răspuns:

– Dacă vă trebuie curaj ca să mă abordaţi, atunci Dumnezeu să aibă în pază Franţa pe câmpurile de luptă.

Chateaurose a rămas mut de uimire. Contesa s-a arătat îngrijorată, atât de purtarea lui Chateaurose, cât şi de lipsa de politeţe a lui Madelaine. Saint-Germain a intervenit şi a salvat momentul de descumpănire, zicând cu un zâmbet:

– Mă tem că subestimaţi fortificaţiile, domnule marchiz, însă marchizul Chateaurose îşi revenise din uluială.

– Nici nu vă închipuiţi, a spus el către Madelaine, prefăcându-se că nu a auzit vorbele lui Saint-Germain, cât de îmbucurător este să descopăr o fată care spune ce gândeşte. Vă rog să nu vă ţineţi limba în frâu de dragul meu. O asemenea exprimare neplăsmuită mă încântă.

Saint-Germain s-a retras un pas şi a făcut un gest aproape imperceptibil către contesă.

– De ce i l-aţi prezentat? a întrebat el aproape în şoaptă când a ajuns lângă ea.

– El m-a rugat, i-a răspuns ea pe un ton scăzut. Vine dintr-o familie excelentă şi nu am auzit nimic despre el care l-ar putea defăima.

– Dacă l-aţi auzit *vorbind,* atunci deja ştiţi ceva care îl discreditează. Doar nu-şi închipuie că Madelaine va crede toate acele vorbe goale?!

Contesa a clătinat din cap.

– Se cuvine să cunosc mai multe? Saint-Germain, pari preocupat. Ştii ceva neplăcut despre el?

Femeia era acum îngrijorată de-a binelea, căci observase cu mult timp în urmă că Saint-Germain cunoştea secretele vieţii Parisului mai bine decât toate cunoştinţele ei laolaltă.

Saint-Germain nu i-a răspuns imediat, ci a rămas cu privirea pierdută spre un perete, părând uşor absent.

– Am înţeles că doriţi ca ea să îi evite pe cei din compania lui Beauvrai, a zis el într-un târziu.

– Cu orice chip.

El a făcut un gest din cap.

– Prea bine. Vă spun atunci că Chateaurose a fost văzut în tovărăşia lui Saint Sebastien. Nu ştiu cu certitudine dacă face parte din ceata lui, dar nu se oboseşte deloc să evite asemenea legături. Atât vă pot destăinui. Doriţi cumva să vorbesc eu cu Madelaine despre toate astea? E o fată atât de încântătoare, ar fi păcat ca cineva - oricine ar fi el - să profite de inocenţa ei.

Contesa a privit prin mulţimea de oameni din salon şi a observat că erau prezenţi acolo Radeux şi Beauvrai.

– Vă rog, domnule conte, avertizaţi-o. S-ar putea ca teama fratelui meu în ce o priveşte pe Madelaine să fie nejustificată, dar mărturisesc că Saint Sebastien mă sperie. Nu-mi iese din minte că Lucienne Cressie nu a primit nici o vizită în ultimele patru zile, iar Achille apare deseori cu Saint Sebastien.

– Sărmana Claudia, a murmurat Saint-Germain şi i-a sărutat mâna cu un sentiment de compasiune. Apoi i-a turnat o cupă cu punch.

Ea a primit cupa şi a sorbit din ea, apoi, peste măsură de tulburată, i-a spus:

– Mă întreb dacă sunteţi dispus să-mi faceţi o favoare. V-aş rămâne recunoscătoare dacă aţi vorbi cu Madelaine între patru ochi. Ştiţi, se poate ca ea să pună întrebări incomode, cărora nu li se poate da răspuns aici - şi a făcut un gest către lumea din salonul sclipitor. Doar între patru ochi...

De cealaltă parte a sălii, muzicanţii tocmai sfârşeau un concertino, iar invitaţii s-au grăbit să-i aplaude. Instrumentiştii s-au ridicat în picioare, au făcut o plecăciune şi s-au pregătit pentru o nouă partitură. Lumea ardea de nerăbdare să dănţuiască mai departe.

– Desigur. Voi rezerva unul dintre separeuri, dacă doriţi. O să fiţi de faţă?

Ochii lui pătrunzători au ţintuit-o, iar contesa s-a temut că îi pătrunsese până în adâncul sufletului.

S-a simţit nehotărâtă. Fiind protejata sa, era obligată s-o însoţească pe Madelaine, dar pe de altă parte a simţit că Saint-Germain era un bărbat onorabil, trecut de vârsta aventurilor galante şi, pe deasupra, unul cât se poate de discret.

Nu se stârnise niciodată vreun scandal pe seama lui. Nu constatase nici un gest de lehamite ori vreo aluzie din partea cuiva în legătură cu purtarea contelui. I-a întors privirea, părând că-l cercetează, iar gândurile i s-au limpezit. Şi-a spus că ar atrage mai puţin atenţia şi ar stârni mai puţine comentarii dacă Madelaine, singură, ar lipsi din sala de bal de la supeu. Iar despre Saint-Germain toată lumea ştia că era însoţitorul lor în seara aceea. Dar dacă s-ar retrage toţi trei într-un separeu, invitaţii ar fi început să cleveteasc ă, iar asta l-ar fi făcut curios pe Beauvrai, care încă n-o remarcase pe Madelaine.

– Foarte înţelept din partea dumneavoastră, a spus Saint-Germain, iar contesa l-a privit nedumerită, pentru că nu-şi amintea să fi rostit vreo vorbă. O să mă retrag cu Madelaine peste scurtă vreme. Poate că, dacă vă veţi duce în sala supeului, lipsa ei nu va fi observată ori, dacă s-ar întâmpla asta, se va presupune că vom veni la masă împreună.

Ea a încuviinţat cu un gest distrasă. S-a uitat din nou, neliniştită, spre Madelaine şi a observat că fata vorbea în continuare cu Chateaurose.

– Oh, Doamne, a spus, mai mult pentru sine.

– Nu vă speriaţi, i-a spus Saint-Germain, apoi a continuat pe un ton liniştit. Ştiu că Madelaine vă este ca o fiică şi nu mă surprinde că vă faceţi griji pentru siguranţa ei. Vă asigur că acum nu este în primejdie şi voi face tot ce-mi stă în putere ca Saint Sebastien să nu-i facă nici un rău.

Impresionată, contesa s-a întors spre el.

– Domnule conte, sunteţi deosebit de amabil. Mi-e imposibil să nu vă întreb de ce faceţi asta.

Saint-Germain a izbucnit în râs.

– Nu trebuie să vă temeţi că mi-aş îngădui ceva care să aducă atingere onoarei ei. Să spunem pur şi simplu că, la fel ca dumneavoastră, nu îi suport pe Saint Sebastien şi pe-ai săi.

Contesa şi-a dat seama că trebuia să se mulţumească cu acel răspuns, chiar dacă nu i se părea complet. Era mulţumită că-l auzise pe Saint-Germain declarând că nu-l plăcea pe Saint Sebastien. Grăuntele de îndoială din mintea ei dispăruse, astfel că, simţindu-şi conştiinţa uşurată, s-a scuzat şi a pornit spre sala supeului.

Câteva clipe mai târziu, Saint-Germain i-a oferit braţul lui Madelaine.

– Mii de scuze, Chateaurose, dar contesa mi-a dat plăcuta sarcină de a o conduce pe nepoata ei la masă.

Chateaurose nu s-a arătat deloc tulburat.

– Saint-Germain, dacă mă vei numi adjunctul tău, nu ai mai avea de dus o asemenea povară, iar eu aş avea plăcerea de a rămâne mai mult în prezenţa sclipitoare a domnişoarei.

– Nu e nici o povară, aşa cum nu e nici pentru tine, i-a răspuns Saint-Germain şi a întins braţul, gata să o ia de acolo pe Madelaine. Ai dănţuit cu ea şi i-ai fost alături vreme de jumătate de oră, Chateaurose. Din acest punct de vedere ai un avantaj, pentru că eu nu dănţuiesc. Să nu-mi porţi pică pentru cele câteva minute cât voi fi împreună cu domnişoara, conducând-o de aici până la sala de supeu.

– Până când se va întoarce, mă voi simţi ca pe întuneric, a spus Chateaurose pe un ton îndârjit, ca şi cum l-ar fi acuzat pe Saint-Germain de gânduri perfide.

Saint-Germain nu i-a mai dat atenţie.

– Vino, copilă. Te aşteaptă mătuşa dumitale. Apoi i-a zâmbit uşor răutăcios lui Chateaurose. Va trebui să pui la cale alt şiretlic până mă întorc. De data asta ai dat greş.

Madeleine a făcut o observaţie, dar Saint-Germain nu a putut-o auzi. Mica orchestră se pornise deodată să cânte mai tare: era o suită de variaţiuni pe două lucrări cunoscute ale lui Handel. Vacarmul vocilor şi zgomotul puternic al muzicii le acopereau cuvintele, iar bărbatul i-a făcut semn cu mâna să tacă până când ieşeau din sală.

După ce au trecut de uşile duble şi au ajuns în holul lung, Madelaine a repetat ce spusese mai devreme:

– Îţi rămân recunoscătoare că m-ai salvat la timp. Ochii lui Saint-Germain aproape că s-au aprins.

– Te-a plictisit?

– Chiar mai rău, i-a răspuns ea, fără să se arate îngrijorată că se îndepărtau de sala supeului, acolo unde Saint-Germain promisese că o va conduce. E plăcut, într-adevăr, să ţi se spună că eşti atrăgătoare, dar eu sunt conştientă că nu sunt cea mai frumoasă femeie de aici. Doamna de Chardonnay şi ducesa Quainord sunt mult mai drăguţe decât mine. În plus, a urmat ea, înfierbântată de subiect, când ţi se vorbeşte de parcă abia ai ieşit de pe băncile şcolii...

Ceea ce nu este departe de adevăr, a întrerupt-o Saint-Germain în glumă şi a deschis uşa unei încăperi mici, intime.

Madelaine nici nu a băgat de seamă unde intraseră. Râse:

– Şi, când vorbea vicontele, abia dacă înţelegeam un cuvânt din cinci!...

Abia în clipa aceea a observat unde se aflau şi a privit surprinsă în jur.

Nu foarte spaţioasă, camera era mobilată cu o eleganţă aparte. Două canapele stăteau de o parte şi de alta a şemineului sculptat în marmură, în care ardea, domol, focul. Pe peretele din faţa căminului, trona un alt tablou de Velasquez, deasupra unei mese din lemn de trandafir cu încrustaţii, pe care se aflau câteva cărţi legate în marochin, un telescop şi un astrolab. Draperii fine şi mătăsoase din brocart chinezesc acopereau intrarea într-un alcov, unde se putea zări un pat îngust şi tare precum cele dintr-o mănăstire, care contrasta vădit cu opulenţa din jur.

Saint-Germain a condus-o pe Madelaine spre una dintre canapelele tapiţate cu damasc persan.

– Te rog să iei loc, i-a spus el încet, apoi a făcut câţiva paşi spre masa cu telescopul. Trebuie să discut ceva cu tine.

Madelaine a cercetat cu luare-aminte lucrurile ce o înconjurau, apoi a întrebat, străduindu-se să nu pară îngrijorată:

– Unde suntem?

Se treziseră în ea principiile după care fusese educată. Dintr-odată părea să nu se mai încreadă orbeşte în Saint-Germain.

– Într-una dintre camerele private, i-a răspuns fără să o privească, făcându-şi de lucru cu telescopul.

– Şi mătuşa?

– E la supeu, aşa cum ţi-am spus. Vom merge şi noi acolo, curând.

– Şi dacă aş dori să merg la ea chiar acum? a rostit ea cu tărie, punându-l astfel la încercare.

– În acest caz, te-aş însoţi. A luat telescopul în mâini şi şi-a plimbat degetele pe caseta frumoasă din alamă. Minunat instrument telescopul acesta! Cu toate acestea, Galileo a fost silit să nege adevărurile pe care le vedea prin el. Mare păcat!

Madelaine a aruncat o privire spre uşă şi a observat că nu fusese încuiată. Cheia atârna acolo, iar una dintre clanţe era îndreptată în jos. Devenise foarte curioasă de ceea ce avea să urmeze şi s-a aşezat mai comod pe canapea. Ştia că, dacă ar fi fost văzută acolo cu Saint-Germain, ar fi compromisă pe vecie, dar o voce lăuntrică îi spunea că se află în siguranţă.

– Un bărbat care vorbeşte despre Galileo nu este pus pe cucerit inima fetelor.

– Adevărat, a răspuns el şi a lăsat telescopul la loc, pe masă. Iar dacă acum vreau să-ţi vorbesc, nu e pentru că vreau să te cuceresc. Madelaine, te rog să mă asculţi, pentru siguranţa ta!...

Tânăra şi-a desfăcut jupoanele extravagante din tafta, aşezându-le roată în jurul ei, cu o îndemânare uimitoare.

– Prea bine, domnule conte, te ascult.

Fără să vrea, a zâmbit când a văzut licărirea mulţumită din ochii lui întunecaţi.

A urmat un moment de tăcere, iar Saint-Germain s-a rezemat de masă, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele hainei sale cu poale largi.

– Ce ştii despre Satana? a întrebat-o el pe un ton cât se poate de firesc.

– Satana este duşmanul lui Dumnezeu şi al omenirii, îngerul căzut, care a poftit la sfinţenia lui Dumnezeu... A şovăit o clipă, apoi a continuat: El a fost azvârlit pe pământ ca să ne ademenească spre păcat prin ispite şi înşelătorii...

Contele a clătinat din cap, nu tocmai satisfăcut.

– Te rog... Nu vreau un răspuns de călugăriţă. Ce ştii despre *puterea* numită Satana?

Ea l-a privit nedumerită.

– Păi, ţi-am spus.

– Atunci află că mai ai multe de învăţat, a oftat el. Şi-a aruncat capul pe spate, apoi l-a plecat spre pământ, ca şi cum şi-ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte. într-un târziu, începu să vorbească: în jurul nostru există *o putere,* care trăieşte prin ea însăşi. La fel ca râurile, care ne hrănesc, dar care ne şi pot distruge. Indiferent dacă ne aduc belşug sau dacă ne înecăm în ele, apele râurilor rămân aceleaşi. Aşa este şi *puterea.* Când ea ne înalţă şi ne deschide ochii în faţa bunătăţii şi minunilor, înnobilându-ne şi făcându-ne dornici de fapte bune sau eroice, o numim Dumnezeu. Dar când este folosită pentru a da naştere suferinţei, durerii şi depravării, o numim Satana. Puterea este şi în Dumnezeu, şi în Satana. Doar noi, oamenii, prin felul în care o folosim, o facem să devină Dumnezeu ori Satana.

– Asta este o erezie, a observat Madelaine, cu o expresie nehotărâtă.

– Este adevărul. A privit-o lung şi a priceput că în sufletul ei se dădea o luptă: pe de o parte, educaţia primită la mănăstire, de cealaltă, spusele lui care îi întăreau o intuiţie mai veche. în cele din urmă, a fost sigur că ea îşi va asculta propria judecată. A continuat: Să presupunem că este aşa cum spun eu... Sunt oameni care, pentru a aduce suferinţă în jurul lor, folosesc *puterea* la fel ca Satana.

– Iar ei îşi vor petrece veşnicia în iad, a spus Madelaine imediat, cu o oarecare mulţumire în voce.

– Tu nu ştii nimic despre veşnicie, a spus el apăsat, însă tristeţea din ochii lui întunecaţi au îndulcit asprimea cuvintelor. La Paris există unii, a continuat înmuindu-şi glasul, care se adună ca să invoce *puterea* la fel ca Satana. Ei fac pregătiri intense şi sunt în căutare de jertfe pentru două ritualuri importante ale cultului lor: unul de Ziua tuturor sfinţilor şi celalalt la solstiţiul de iarnă. La primul din ele se face un

sacrificiu simplu, iar ei şi-au ales deja victima. Dar pentru cel de-al doilea, legea lor le cere să jertfească trupul şi sângele unei fecioare.

Madelaine ar fi vrut să găsească o glumă potrivită pentru a-i lua în râs avertismentul, însă nu a reuşit să scoată nici un cuvânt. îl privea cu ochii mari, întrebători, şi dintr-odată inima a început să îi bată nebuneşte.

– Contesa, mătuşa ta, mi-a destăinuit că tatăl tău a avut pe vremuri legături cu oamenii lui Saint Sebastien, cel care vrea să împlinească jertfa despre care ţi-am vorbit. Ajutorul lui este Beauvrai şi mai are câţiva adepţi care se învârt în lumea bună. Au făcut deja un sacrificiu - ei îl consideră minor - şi au căpătat forţă. Nu vreau să te înspăimânt, Madelaine, dar nu trebuie să ai nimic de-a face cu cineva din Cercul lui Saint Sebastien. Şi când spun asta, mă refer şi la tânărul Chateaurose.

– Chateaurose? Nu e decât un filfizon plin de ifose, a zis ea, scuturând nervos din cap ca să-şi întărească spusele.

– Aceste vorbe nu pornesc din suflet, ci sunt rodul rafinamentului pe care abia ţi l-ai descoperit. Iar sufletul tău cântăreşte mai greu decât ascuţimea minţii.

Nedumerită, ea l-a privit lung.

– Sufletul tău e ca o sabie luminoasă, strălucitoare şi va spulbera orice înşelătorie, aducând adevărul la lumină. Să nu pui la îndoială ceea ce îţi spune sufletul, Madelaine, niciodată.

– Eu ştiu doar ce îmi spune sufletul în clipele acestea, a şoptit ea, dar bărbatul s-a prefăcut că nu aude.

– Spune-mi, a rugat-o, uitându-se în gol, spre focul din vatră, cum te simţi când Chateaurose îţi spune atâtea vorbe frumos meşteşugite?

Ea s-a înfiorat, cuprinsă de dezgust.

– Ca o floare, atunci când un vierme se târăşte pe ea.

– Eram sigur, a spus el pe nerăsuflate.

– Cu toate acestea, a obiectat ea, mirată de propriile vorbe, el nu poate fi unul de care să mă tem. Nu a făcut nimic...

– Să nu-l subestimezi pe nici unul dintre ei, copilă. Asta îţi poate aduce pieirea.

Madelaine şi-a privit mâinile.

– Iar tu? De ce te preocupă atât de mult ce se întâmplă cu mine? De ce mă previi?

Saint-Germain şi-a întors faţa de la ea, neîndrăznind să vadă chipul înseninat dintr-odată şi ochii plini de înţelegere.

– Nu are însemnătate.

– Dacă nu-mi spui, atunci poate că voi afla singură.

Brusc, el s-a uitat drept în ochii fetei şi a făcut un pas grăbit spre ea. Privirea îi era inundată de o dorinţă greu de stăpânit, care fusese tăinuită cu sfinţenie până atunci.

– Viaţa ta e atât de dulce şi îngrozitor de scurtă... Nu mi-aş ierta-o dacă tu ai pierde fie şi numai o oră din ea din cauza acelor oameni.

Ea s-a ridicat şi obrajii i-au pălit.

– Saint-Germain!

El a râs domol şi a rămas sprijinit de masa cu telescopul. Momentul de slăbiciune de mai devreme îi smulse o grimasă de tristeţe.

– Nu, nu trebuie să te temi de mine; nu-ţi voi face niciun rău. Nu găsesc nici o bucurie în forţă şi nici dacă ţi-aş provoca spaimă. Nu am abuzat de vreo femeie de mai bine de o mie de ani. Şi nu spun asta în sensul pe care îl crezi tu.

În salonaş s-a lăsat tăcerea. Cele trei braţe ale candelabrului, fiecare având câte şapte lumânări, străluceau inundând odaia cu o lumină plăcută de culoarea ambrei.

– O mie de ani? Madelaine a vrut să scoată un sunet batjocoritor, dar a simţit un nod în gât. Câţi ani ai?

– Nu-mi amintesc, a răspuns el, întorcându-şi privirea. Eram deja bătrân când Cezar conducea ostile Romei. L-am ascultat pe Aristotel dând lecţii emulilor săi. Achenaton a preamărit frumuseţea bustului pe care l-am făcut iubitei lui Nefertiti, la Amarna. Nimeni n-a găsit încă ruinele oraşului, însă eu am călcat prin acele locuri când ele erau pline de viaţă.

– Nu ai murit niciodată? a întrebat ea şi a simţit că mâinile îi îngheaţă.

– O dată, demult. Dar te asigur că am cunoscut bine moartea ca să-mi dau seama cât de fragilă şi preţioasă este viata.

Ochii lui Madelaine s-au umplut de lacrimi, căci din vorbele lui răzbătea o însingurare sfâşietoare care o făcea să sufere împreună cu el.

– Oh, nu-mi deplânge soarta! Am împărţit şi eu multă moarte. Uneori am fost cuprins de nebunie, iar atunci mă

scăldam în sânge. Au luptat în războaie şi am provocat cruzimi neînchipuite. Numai dacă îmi aduc aminte de circul din Roma, mă apucă dezgustul de propria-mi persoană. Iar mai încoace, când m-am întors în ţinutul meu, am invocat dragostea de ţară ca să iau viaţa altora, şi chiar am fost mândru de faptele mele. S-a întors spre Madelaine. Vezi, aşadar, că respectul pe care îl nutresc pentru tine şi pentru scurta ta viaţă se plăteşte foarte scump.

– Saint-Germain, de ce eşti atât de nefericit? a întrebat ea în şoaptă.

Însă el nu-i răspunse la întrebare şi îşi continuă povestea:

– Beau elixirul vieţii ca să nu mor. Nu pot muri. Şi-a dus mâna la gulerul din dantelă şi a pipăit rubinul cuibărit acolo.

– Ai trecut prin atâtea veacuri, şi totuşi te mai preocupă viaţa mea?

Din glasul fetei a răzbătut uimirea, căci teama i se risipise ca un fum.

– Desigur, i-a mărturisit el, iar Madelaine, măgulită, l-a cercetat lung. Pe chipul lui frumos şi lipsit de cute i-a atras atenţia paloarea străvezie a pielii fine, care spunea mai multe despre vârsta lui decât orice riduri. în tinereţe, a zis el, neslăbind-o din ochi, eram considerat un bărbat înalt. Acum statura mea este sub medie. Peste patru sau cinci sute de ani, voi fi considerat un pitic. Apoi s-a apropiat şi, când a ajuns la un pas de ea, i-a atins faţa cu palmele lui delicate.

– Saint-Germain, a murmurat ea moale şi a dat să-i prindă mâinile.

– Nu mă ispiti, Madelaine. Nu ştii ce vreau eu... S-a întrerupt, încercând să se stăpânească. Vino, e timpul să te conduc la mătuşa ta. într-o clipită, expresia de pe chip i-a redevenit rece. Şi-a tras mâinile şi a făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de Madelaine. Nu uita ce ţi-am spus despre Saint Sebastien şi fii cu băgare de seamă. Te voi păzi, dar cel mai bine te va feri de rău propria-ţi inteligenţă. Foloseşte-ţi mintea şi să nu fii atât de trufaşă să respingi ajutorul care ţi se va oferi.

Fata l-a prins din nou de mână.

– Acest elixir al vieţii, a spus ea, privindu-l drept în ochi. Cum îl obţii?

El i-a admirat curajul, chiar dacă ştia că în clipa aceea i-ar fi venit uşor să o posede. S-a gândit însă la urmări şi, prevăzător, a rămas la distanţă de ea, căutând să-i domolească dorinţa.

– Îl beau, a spus el cu glas uşor răguşit. întreab-o pe Lucienne Cressie.

Madelaine a dat din cap.

– Am bănuit că asta a fost. Tu ai făcut-o să se îmbolnăvească?

– *Nu,* a spus el cu glas scăzut, dar hotărât. Apoi şi-a eliberat mâna. Ea m-a vrut pentru că nu exista altcineva. Dacă ar fi existat, nu m-aş fi apropiat de ea.

– Ştie că este vorba despre tine. El a râs.

– Lucienne visează, draga mea. Vise frumoase, dulci, care o fac să înflorească pentru scurtă vreme. Apoi soseşte dimineaţa şi constată că nimic nu s-a schimbat.

Brusc, a tăcut.

– Măicuţele ne-au vorbit despre ororile care se petrec noaptea, despre creaturi păgâne şi vârcolaci care beau sângele creştinilor, furându-le sufletele în îmbrăţişări spurcate. Spui însă că pe Lucienne Cressie o cuprinde fericirea?

Saint-Germain s-a blestemat pentru slăbiciunea pe care o avea pentru Madelaine.

– Evident, a spus el scurt.

Pe chipul ei a apărut un zâmbet sfios, intuitiv.

– Saint-Germain, lanţul colierului meu cu granate s-a rupt din nou, a spus ea, ducând mâna la bijuterie. Am o tăietură pe gât. Sângerez.

Fără să vrea, el s-a uitat spre gâtul ei şi privirea i s-a întunecat văzând sângele.

– Nu-mi oferi un miel ori un cal?

Cuvintele, pe care el le voise a fi ironice, sunau ca o rugăminte.

– Numai dacă ai nevoie de mai mult decât îţi pot oferi. Saint-Germain a râs din nou, de astă dată cu o bucurie sinceră.

– Nu am nevoie decât de atât cât să se umple un pahar de vin. Văzându-i expresia încurajatoare de pe chip, a tăcut. Dar asta nu se petrece fără primejdii, s-a grăbit el să adauge.

– Ce primejdii?

Ochii ei violeţi căpătaseră viaţă.

– Dacă beau prea mult... S-a apropiat de ea şi i-a atins umerii. Când a vorbit din nou, glasul lui s-a auzit foarte încet. Dacă beau prea adânc ori prea des, atunci când vei muri, vei deveni ca mine. Vei fi considerată necurată şi nesfinţită, cei neştiutori te vor hăitui şi toţi te vor dispreţui.

– Văd totuşi că tu nu eşti deloc dispreţuit, a observat ea.

– Altădată am fost, în schimb. Am învăţat multe lucruri de atunci.

– Dar o dată, măcar, poţi să bei fără nici o primejdie, a insistat Madelaine cu chipul luminat de dorinţă. Nerăbdarea ei făcea cuvintele să fie uşoare ca fulgul. Saint-Germain, hai, te rog...

– Încă mai putem merge la mătuşa ta.

– Nu, domnule conte, a spus Madelaine şi s-a desprins de lângă el, aşezându-se în faţa uşii. Nu văd cum poate o femeie îndrăgostită să-şi păstreze onoarea nepătată. Eu, una, m-am lămurit cum stau lucrurile pe lume. I-am observat pe cei din jurul meu. Dacă mi-e dat să am o viaţă ca a mătuşii mele sau ca a celorlalte femei pe care le-am cunoscut, atunci voi afla, măcar o dată, ce înseamnă să fii iubită.

De această dată, zâmbetul care a luminat faţa lui Saint-Germain i s-a părut cu totul altfel şi, când el a păşit încet către ea, Madelaine a simţit că pulsul i se înteţeşte. Bărbatul şi-a dus mâna la gât şi a desfăcut cheutoarea colierului cu granate, care a căzut pe podea.

– Ei, bine? Eşti sigură?

Mâinile lui au învăluit-o, încălzind-o cu mângâieri uşoare, îmbietoare. Cu mişcări delicate, dar ferme, i-a căutat greutatea dulce a sânilor, slobozindu-i din strânsoarea corsetului şi simţind cum îi sporesc în palmă. A mai făcut un pas către ea şi a cuprins-o în braţe, sărutându-i pleoapele, gura, iar apoi, aproape ameţit de extaz, şi-a pus buzele pe gâtul ei.

Madelaine a scos un ţipăt scurt, triumfător, apoi şi-a petrecut braţele strâns în jurul trupului său, copleşită de patima sărutărilor lui.

Fragment dintr-o scrisoare a contesei d'Argenlac adresată soţului ei, contele d'Argenlac, din data de 14 octombrie 1743:

Aşadar, dragul meu soţ, sunt încredinţată că mă vei ajuta în aranjamentul despre care ţi-am vorbit. Luna noiembrie va fi

sumbră şi toată lumea ar fi încântată de o petrecere ca aceea pe care am plănuit-o.

Îmi dau seama cât de dragi îţi sunt serele, dar eu aş aprecia drept un semn al afecţiunii tale faţă de mine dacă ai fi dispus să pui la dispoziţie fructe proaspete pentru toţi oaspeţii noştri. Caisele tale, îndeosebi, sunt întotdeauna lăudate şi foarte admirate.

Pentru petrecere i-am angajat pe înşişi dansatorii reginei, iar Saint-Germain mi-a promis că va compune câteva arii noi pentru Madelaine. întrucât Lucienne Cressie este încă ţintuită la pat, contele s-a oferit să o acompanieze la clavecin ori la ghitară. Madelaine este încântată, desigur, iar eu ştiu că acest recital va face seara cu atât mai interesantă.

Plecarea ta neaşteptată la ţară m-a surprins foarte mult şi, până când am primit mesajul tău, m-am îngrijit serios pentru siguranţa ta. M-a întristat că ai ajuns într-o situaţie atât de gravă. Dacă mi-ai fi spus mai de mult, am fi putut ocoli această nenorocire. Află că am dispus o plată parţială a datoriei tale faţă de Jueneport, ceea ce-ţi va uşura situaţia într-o oarecare măsură, cel puţin pentru moment. Permite-mi să te îndemn încă o dată să renunţi la jocurile de noroc, pentru că ele ţi-au compromis bunul renume şi interesele. Intendentul tău mi-a spus că nu mai poţi garanta împrumuturi cu nici una dintre proprietăţile tale. Până ieri nu am avut cunoştinţă de faptul că toate sunt ipotecate. Te rog să-mi dezvălui toate datoriile pe care le ai şi voi aranja cu fratele şi cu intendentul meu să le lichidăm pe cele mai presante. în caz contrar, mă tem că te paşte primejdia de a fi judecat şi declarat falit.

Aştept cu nerăbdare întoarcerea ta, dragul meu soţ, şi până voi avea bucuria de a te revedea, rămân a ta supusă şi afectuoasă soţie,

Claudia de Montalia

contesă d'Argenlac.

8

– Dobitoc nenorocit, a murmurat Saint Sebastien măsurându-l cu dispreţ pe Jacques Eugene Chateaurose. Doar ştiai că nu-i plac frivolităţile şi complimentele găunoase.

– De unde să bănuiesc? N-are nici douăzeci de ani; a crescut la ţară şi a primit educaţie la o mănăstire. Manierele

mele ar fi trebuit s-o dea gata. Doar ştii că o asemenea purtare a dat roade în trecut.

Apoi Chateaurose a ridicat una dintre cărţile ce stăteau deschise pe birou şi a început să o frunzărească.

– Las-o jos! i-a poruncit Saint Sebastien şi tânărul i-a dat pe loc ascultare. Nu vreau să-ţi ascult scuzele, Chateaurose. Nu sunt dispus să înghit nereuşita ta, mai ales acum. Ştii că trebuie să avem fata asta la momentul solstiţiului de iarnă, nu?

Chateaurose a pălit vizibil.

– Mi-ai spus asta şi te cred, Saint Sebastien, dar s-a dovedit mai greu decât mi-am închipuit. Fata aceasta nu e tocmai ceea ce pare...

– Ţi-am spus să nu-ţi mai cauţi dezvinovăţiri. începi să mă înfurii. S-a ridicat, iar halatul de casă roşu a măturat podeaua când a pornit cu paşi mari spre bibliotecă. S-a oprit o clipă, contemplând un raft cu opere de filozofi greci şi poeţi romani.

– Dacă doreşti, voi încerca din nou. O să mă apropii de ea în alt mod, s-a îndreptat spre el Chateaurose, dornic să-i reintre în graţii.

– Nu ţi-am îngăduit să te apropii de mine, i-a replicat Saint Sebastien, cu calm. Află că una dintre regulile riguroase din Cercul nostru este ordinea. Dacă nu o deprinzi cu străşnicie, vom şti să scăpăm de tine aşa cum stă scris în contractul pe care l-ai semnat atunci când te-ai alăturat nouă.

Fără să vrea, Chateaurose s-a făcut roşu la faţă.

– Nu... nu ştiu... la ce te referi... s-a bâlbâit el.

– Asta e o minciună stângace, Jacques Eugene, l-a avertizat Saint Sebastien Cu toate acestea, ţin să-ţi reamintesc că, dacă vei încălca regula ordinii, vei primi blestemul Cercului şi te vom alunga dintre noi. Iar ca să nu ne vorbeşti de rău, ţi se va tăia limba; ca să nu depui mărturie împotriva noastră, ţi se vor tăia mâinile; ca să nu ne poţi identifica, ţi se vor arde ochii. Membrii Cercului te vor tortura o noapte întreagă, apoi te vor abandona, gol puşcă, într-un loc părăsit. După aceea, cum ţi-o fi norocul: vei continua să trăieşti sau vei muri. Saint Sebastien a rostit toate acestea cu o expresie rece, neclintită, sprijinindu-şi gânditor bărbia cu vârfurile degetelor, de parcă s-ar fi rugat. Sper că vei ţine minte ce îndatoriri ai.

Chateaurose a încercat să-şi confecţioneze un zâmbet împăciuitor.

– N-am vrut să te supăr, Saint Sebastien. Am vorbit astfel din cauza nemulţumirii pentru neizbânda mea. N-am vrut să dau greş cu fata asta. Apoi a avut o inspiraţie. Mi-a fost greu pentru că Saint-Germain s-a aflat în preajmă.

– Trufaşul acela! e explodat Saint Sebastien, întorcându-se brusc. Un intrus învăluit în mister, care susţine câteodată că e nemuritor! A rămas cu privirea aţintită la focul din vatră, care reflecta o lumină roşiatică în încăpere. Dacă se amestecă în treburile mele, o face spre propria lui distrugere!

Pe Chateaurose l-a cuprins dintr-odată teama. Bărbatul din faţa sa îl ţintuia cu ochi reci, haini, acuzatori.

– Cum să procedez cu el? Vrei să-l înlătur din calea ta?

Preţ de o clipă, Saint Sebastien s-a strâmbat cu o expresie ameninţătoare, dar grimasa a dispărut înainte ca Chateaurose să fie sigur că văzuse bine.

– Da, a răspuns el apăsat. Poţi să-l înlături din calea noastră. Vreau să dispară. însă Cercul nu trebuie să fie amestecat în nici un fel. Ai înţeles? Caută orice motiv vrei ca să-l provoci, tocmeşte oameni să-l ucidă, găseşte ce cale vrei ca să-l reduci la tăcere, dar cu nici un chip - şi ţi-o mai spun o dată - *cu nici un chip* să se bănuiască vreo legătură cu Cercul.

Lui Chateaurose i se pusese deja un nod din gât. A tras adânc aer în piept.

– Prea bine.

Cufundat în gânduri, Saint Sebastien a dat ocol încăperii, îşi ţinea mâinile împreunate la spate, iar poalele halatului sângeriu foşneau pe podea, sporind încordarea. în cele din urmă, s-a oprit în dreptul ferestrelor înalte care dădeau spre o grădină spaţioasă, în stil englezesc. Priveliştea aceea îl înviora de obicei, dar acum, după prima ploaie de octombrie, devenise posomorâtă. Norii joşi, cenuşii, aruncaseră un văl mohorât peste întreg Parisul.

Însă pe chipul lui Saint Sebastien nu se putea citi vreo tulburare. Nu peisajul urâţit de ploaie îl interesa pe el. Pe buze i-a răsărit un zâmbet vag de mulţumire şi s-a întors brusc, privindu-l drept în faţă pe Chateaurose.

– Din câte înţeleg, contele d'Argenlac se îndeletniceşte cu jocurile de noroc.

– Da, i-a răspuns Chateaurose nedumerit.

– Are datorii mari, adevărat?

– Da. Iar proprietăţile lui sunt ipotecate. Nu vrea să recunoască, dar trăieşte numai pe seama averii soţiei sale.

Saint Sebastien a chicotit încântat.

– Bine. Excelent. Cui îi datorează bani?

– Tuturor, a răspuns Chateaurose cu dispreţ. La jocurile de cărţi ori la roşu şi negru e mai pătruns de patimă decât un beţiv care dă cu ochii de băutură. Eu însumi l-am văzut pierzând douăzeci de mii de livre într-un ceas.

– O sumă considerabilă, într-adevăr. Atunci nu mă mir că e atât de îndatorat. Şi cum se împacă, aşadar, cu situaţia asta? îi convine să depindă de averea nevestei?

– Nu, detestă asta. Deodată, Chateaurose a avut o presimţire. A continuat: Uneori, am impresia că pierde atât de mult doar ca să o aducă şi pe ea la ruină.

– Atunci, gândesc că ar fi dispus să-şi răscumpere datoriile. Cu atât mai mult cu cât îi dăm o şansă să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea. îşi va pedepsi soţia folosindu-se de protejata ei.

Rumegându-şi planul, zâmbetul lui Saint Sebastien devenise şi mai sinistru.

– Adică s-o atragem pe La Montalia ca să o irităm pe soţia contelui? La început, Chateaurose s-a arătat neîncrezător, dar chiar când a rostit aceste cuvinte, a şi înţeles avantajele unei asemenea înscenări. Oricare ar fi fost urmările, ele aveau să cadă în spinarea lui d'Argenlac. După câteva clipe de gândire, a dat aprobator din cap: Cred că aşa se va întâmpla, dacă punem cu meşteşug totul la cale.

Saint Sebastien s-a lăsat să cadă pe un fotoliu.

– Căruia dintre membrii Cercului îi datorează cel mai mult?

Lui Chateaurose i-ar fi surâs să se aşeze, dar nu a cutezat. în cele din urmă, a făcut un gest de compromis, sprijinindu-se de placa şemineului şi încrucişându-şi picioarele. Era îmbrăcat în ţinută de călărie, iar poalele hainei stacojii, din stofă englezească, erau trase şi încheiate pe coapsă. Echipat astfel, nu doar că era mai lesne de mers la galop, dar ieşeau în evidenţă căptuşeala neagră cu fir de aur şi pantalonii eleganţi. Eşarfa de muselină de la gât era tivită cu dantelă belgiană şi se putea spune că, în afara expresiei de îngrijorare de pe faţa lui, arăta ca un aristocrat perfect.

Neprimind nici un răspuns, Saint Sebastien a bătut nervos darabana cu degetele pe braţul fotoliului.

– Ştii să-mi spui ori trebuie să afli? Ai timp să-mi dai de ştire până la căderea întunericului.

– Nu, nu este nevoie, s-a grăbit să spună Chateaurose. M-ai speriat, atâta tot. Cred că d'Argenlac are cele mai mari datorii la Jueneport. Am auzit că soţia lui, contesa, a plătit o parte dintre ele, dar nu pe toate. D'Argenlac n-a avut curaj să-i mărturisească întreaga sumă pe care o are de plătit. A rămas o clipă pe gânduri. Cred că la mijloc se află o proprietate din Anjou. Nu sunt încredinţat, dar cred că Jueneport deţine pentru aceasta o arvună semnată de mâna lui d'Argenlac şi nu se întrevede nici o posibilitate ca omul să-şi onoreze debitul.

– Dar ar vrea s-o facă? l-a întrebat Saint Sebastien, care îşi întinsese picioarele, încrucişându-le. Pe faţă îi revenise o expresie de adâncă mulţumire. Cu toate acestea, Chateaurose s-a ferit să-l privească.

– A, da, de asta sunt convins, a răspuns. Pe proprietatea din Anjou şi-a construit serele la care ţine ca la ochii din cap. Cred că ar muri de inimă rea dacă ar trebui să le cedeze.

– Bun, a spus Saint Sebastien cu un aer visător.

– Mai este şi suma datorată lui de Vandonne, dar e ridicolă în comparaţie cu ce trebuie să-i restituie lui Jueneport. Cu toate astea, mi se pare demnă de luat în seamă. Din câte îmi amintesc, ar fi vorba de nişte pietre preţioase. Nu ştiu cum stau lucrurile, căci nu-mi dau seama când de Vandonne se laudă şi când spune adevărul gol-goluţ.

Saint Sebastien a ridicat din umeri cu nepăsare.

– N-are nici o importanţă. Mai întâi vom trata prin Jueneport, iar dacă planul nu dă rezultate, vom vorbi cu de Vandonne.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Saint Sebastien a strigat pe un ton poruncitor şi în prag a apărut Tite, servitorul său.

– Ce s-a întâmplat, Tite?

– A sosit Le Grace, domnule baron. Doreşte să vă vorbească. Spune că e urgent.

Saint Sebastien l-a măsurat pe taciturnul său servitor. Se vedea că îl apreciază.

– Nu obişnuiesc să primesc vizite din partea unora ca Le Grace. Un orfan fără nume! Sunt încredinţat că i-ai spus că nu pot să-l primesc.

– Nu, îmi pare rău. Am fost convins că veţi voi să vorbiţi cu el, a zis Tite făcând un pas înainte, semn că aştepta un răspuns.

– De ce, mă rog? a întrebat Saint Sebastien, făcându-i semn lui Chateaurose să se dea în lături.

Tite s-a apropiat de Saint Sebastien şi a întins mâna spre el. Desfăcându-şi pumnul, a scos la iveală un diamant mare cât un ou de găină, cu o transparenţă albăstrie.

Saint Sebastien a sărit în picioare, iar lui Chateaurose i-a scăpat o sudalmă.

– Omul spune că un bărbat care pretinde a fi prinţul Ragoczy de Transilvania a încredinţat Ghildei Vrăjitorilor secretul diamantelor.

– Este autentic? a întrebat Chateaurose, fascinat de uriaşa piatră preţioasă.

– Le Grace spune că aceste pietre sunt făcute într-un cuptor de alchimist, care se cheamă atanor. în mod vădit, oricine ar fi acest om, el deţine o taină înfricoşătoare, chiar şi dacă piatra nu ar fi autentică.

Pe chipul lui Tite nu se putea citi nimic cât timp a aşteptat răspunsul stăpânului său. Saint Sebastien rămăsese cu privirea la focul din vatră. în cele din urmă, a zis:

– Du-l în salonul albastru, Tite, şi spune-i că îl voi vedea imediat. Vreau să ştiu mai multe despre aceste pietre.

Tite s-a înclinat şi a ieşit. După ce uşa s-a închis, pe faţa lui Saint Sebastien s-a aşternut o grimasă de cinism.

– Ei, bine?! a exclamat Chateaurose înfierbântat.

– Prinţul Ragoczy, prinţul Ragoczy. Oare unde am mai auzit acest nume? Saint Sebastien şi-a îndreptat privirea spre ferestrele de care picăturile mari de ploaie se loveau cu zgomot. Ar trebui să-mi aduc aminte...

– Dar ce e cu pietrele astea? l-a întrerupt Chateaurose. Le Grace o să ne dea secretul lor?

– *Bineînţeles.* Calmul din vocea lui Saint Sebastien era de-a dreptul ameninţător. într-un fel sau altul, vom afla secretul. S-a ridicat de pe fotoliu şi a început să măsoare încăperea cu paşi apăsaţi. Mai întâi însă, pe tine te interesează datoria lui d'Argenlac faţă de Jueneport. Fata aceea este a mea. Mi-a fost

promisă încă înainte de a se naşte şi nu vreau cu nici un chip să-mi scape. Te vei ocupa de asta şi-ţi aduc aminte că nu voi îngădui nici o greşeală. îndepărtează-l pe Saint-Germain din calea noastră şi distrage atenţia mătuşii ei, contesa. Unchiul său, în schimb, ne-o va oferi pe tavă.

Chateaurose a făcut o plecăciune adâncă.

– După cum voieşti.

Saint Sebastien ajunsese deja la uşă când s-a întors şi a rostit încet:

– Chateaurose, dacă dai greş, o să regreţi mai mult decât îţi poţi închipui.

Apoi a închis uşa, lăsându-l pe Chateaurose singur. Tânărul îngheţase pe loc, cu toate că stătea în continuare în preajma căminului încins.

Textul unui document scris în limba latină pe pergament, sigilat, găsit într-un cufăr din biblioteca lui Saint Sebastien, din data de 19 august 1722:

În numele lui Asmodeus, Belial şi Astoreh, prin jurământul Cercului şi jurământul de sânge, în baza regulii şi a semnului:

Eu, Robert Marcel Yves Etienne Pascal, marchiz de Montalia, făgăduiesc Cercului şi conducătorului său, baronul Clotaire de Saint Sebastien, că primul copil legitim al meu îl voi dărui pentru slujba Cercului, în orice mod pe care acesta îl socoteşte potrivit.

Declar că în prezent sunt necăsătorit, dar că am încheiat logodna cu Margaret Denise Angelique Ragnac şi că orice copil născut din această unire va fi recunoscut de mine ca fiind legitim; iar dacă va fi băiat, el îmi va deveni moştenitor.

Dacă voi încălca în orice fel această înţelegere, privilegiile mele se anulează pe vecie şi nici marea, nici pământul, nici cerul nu vor fi îndeajuns de mari ca să găsesc ascunzătoare în faţa mâniei şi a răzbunării Cercului, şi a puterilor Satanei, pe care le voi îndura pe vecie.

Semnat şi autentificat astăzi, urmând a rămâne valabil pe toată durata vieţii mele ori până când primul meu născut va trece de vârsta de douăzeci şi unu de ani fără să fi fost luat în slujba Cercului.

Jurat prin mortificarea cărnii şi a riturilor sângelui,
Robert Marcel Yves Etienne Pascal,
marchiz de Montalia.

PARTEA a II-a
Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia

Fragment dintr-o scrisoare a abatelui Ponteneuf către vărul său, marchizul de Montalia, datată 16 octombrie 1743:

... *Am avut bucuria de a o asculta pe fiica ta interpretând câteva arii, acompaniată fiind la ghitară de Saint-Germain. Repetau pentru petrecerea dată de sora ta, iar Madelaine a fost îndeajuns de amabilă să mă invite să o ascult. Mărturisesc că nu iubesc în mod deosebit ghitara - îi lipsesc tonurile subtile ale alăutei şi nu posedă sunetul ceresc al harpei. Cu toate acestea, mă văd silit a recunoaşte că Saint-Germain cântă frumos şi că muzica pe care a compus-o scoate în evidenţă calităţile lui Madelaine. Am fost încântat citind textele ariilor, deoarece sentimentele exprimate sunt pe deplin mulţumitoare pentru mine şi am convingerea că şi pentru tine. Spre cinstea lui, Saint-Germain nu urmează gustul modern pentru acorduri distonante şi melodii care epatează. Dimpotrivă, muzica lui se trage din vechile forme, până şi în privinţa armoniilor modale de acum câteva secole.*

Câteodată, când iese în societate, Madelaine este nevoită să dea ochii cu Beauvrai ori cu Saint Sebastien, lucru pe care îl deplâng, dar care nu poate fi evitat. Ar fi un afront grav care ar micşora considerabil şansele lui Madelaine de a-şi găsi o pereche potrivită pentru ea şi acceptabilă pentru toată lumea. Mi-am luat libertatea de a-i transmite un mic avertisment în legătură cu Beauvrai şi Saint Sebastien, spunându-i că aceştia se bucură de o reputaţie care ar mânji-o şi pe a ei, dacă ar fi văzută în tovărăşia lor. Aceasta nu reprezintă o ocolire a adevărului din partea mea, deoarece este perfect adevărat că o asemenea legătură cu ei i-ar dăuna într-un mod de neînchipuit. Am socotit că nu ar fi înţelept să-i dezvălui întregul adevăr, întrucât asemenea cunoştinţe n-ar face decât să păteze acea dulce nevinovăţie care o face să fie atât de admirată.

...Cu privire la întrebarea ta din scrisoarea de pe data de 8 octombrie, în legătură cu rugăciunile rostite de Madelaine: mă simt onorat să te anunţ pe această cale că nu ai nici un motiv a te teme în nici un fel pentru sufletul ei. Participă la slujbă în Ziua Domnului şi vinerea, iar miercurea sau sâmbăta se mărturiseşte. Rugăciunile ei sunt sincere, iar credinţa ei este adevărată, întocmai cum ai spus.

Grijile tale în legătură cu Saint-Germain au fost, de asemenea, neîntemeiate. Când m-am interesat de el, Madelaine mi-a spus că atenţia pe care el i-o acordă este măgulitoare şi constituie un avantaj în societate, însă o alianţă cu un bărbat de o asemenea vârstă şi cu un astfel de trecut este exclusă. El s-a dovedit generos în a o lăuda pe Madelaine, făcându-i complimente pentru vocea ei minunată sau pentru felul în care şi gândeşte. însă nu am constatat nici un amănunt care să-i trădeze ca fiind amanţi. Adevărat îţi spun că nu l-am văzut acordându-i o atenţie care să se deosebească de aceea pe care o arată altor doamne, cu excepţia domeniului muzical, lucru lesne de înţeles. S-a dovedit la fel de atent faţă de doamna Cressie, până când aceasta s-a îmbolnăvit. Te asigur, dragă vere, că fiica ta nu este pe cale să-şi piardă capul după Saint-Germain şi nici el după ea. Fiica ta are un bun-simţ deosebit, astfel că nu este nevoie să te temi că îşi va dărui inima împotriva voinţei familiei, în discuţiile noastre, când am căutat să o instruiesc privind năravurile lumii, ea m-a lămurit pe deplin că îşi înţelege îndatoririle şi că nu se îndepărtează de la ele. Bineînţeles că ar dori ca ea să îl respecte pe bărbatul care îi va deveni soţ şi să îl privească cu afecţiune. Madelaine are înţelepciunea de a fi conştientă de aceste necesităţi şi m-a asigurat că va hotărî cine îi va fi alesul abia după ce va cugeta temeinic.

Îngăduie-mi, dragul meu Robert, să te rog să faci pace cu Dumnezeu şi Biserica, pentru că zilele omului sunt numărate, iar viaţa ta este scurtă şi plină de întristare. Greşelile tale au rămas în urmă de mult, iar căinţa ta este adâncă. Nu-ţi pierde speranţa în mila nemărginită a lui Dumnezeu şi a sfintei noastre mame, Biserica. Mai drag este lui Dumnezeu cel ce păcătuieşte şi se căleşte, care a rătăcit calea cea dreaptă şi s-a întors la ea cu inima curată, decât aceia, ce sunt fără greşeală toată viaţa. Mărturiseşte, vărul meu, şi căieşte-te, astfel încât să poţi primi cuminecătura şi să te afli printre aceia ce gustă din trupul şi sângele lui Iisus Hristos. Roagă-te Sfintei Fecioare pentru iertare. Singur ai spus că păcatul tău este greu, pentru că L-ai îndepărtat pe Dumnezeu. Petru a făcut la fel ca tine, iar el cunoaşte fericirea în Ceruri. Ceea ce Dumnezeu a iertat lui Petru, care l-a fost prieten, îţi va ierta şi ţie. Promite-mi că te vei duce, în sfârşit, să mărturiseşti...

Poţi fi sigur că veghez mereu asupra fiicei tale şi că mă voi grăbi să o dojenesc pentru greşeala ei, dacă va ceda ispitei. Are tot timpul la ea Vieţile sfinţilor şi martirilor drept îndrumare, precum şi sfaturile mele.

în numele Domnului, în ochii Căruia toţi oamenii sunt copiii Săi şi fraţi unii cu alţii, îţi trimit binecuvântarea mea şi asigurarea că te voi pomeni în rugăciunile mele. Pentru că Mântuitorul S-a pogorât pentru noi toţi, vere, iar în numele Său am onoarea de a fi

Cel mai devotat văr al tău,
abatele Alfonse Reynard Ponteneuf, S.J.

1

Când pana s-a împiedicat din nou şi a stropit pentru a treia oară coala de hârtie, Madelaine a azvârlit-o dezgustată.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? a întrebat-o mătuşa ei, care stătea pe un scaun de lângă fereastră. Se aflau în cel mai spaţios dintre saloane, cu decoraţiuni şi mobile cam demodate. Cele şase ferestre înalte ofereau spre nord şi vest o privelişte de obicei încântătoare. Ziua aceea însă era una mohorâtă de o ploaie măruntă şi sâcâitoare. Contesa pusese să i se mute rama de brodat mai aproape de ferestre pentru a se putea sluji de lumina sărăcăcioasă de afară. Trăgând plictisită de un fir de lână, a ridicat privirea. Ce te tulbură, draga mea?

– Pana asta! i-a răspuns Madelaine şi a scuturat nervoasă din cap. Aşa nu voi termina nicicând să scriu toate invitaţiile. A aruncat o privire mânioasă la teancul de coli. Am terminat doar cincizeci şi şapte. Şi sunt mai bine de trei sute.

– Ei bine, a spus Claudia pe un ton cumpănit, întorcându-şi atenţia spre broderie, îl poţi chema pe Milane şi să-i încredinţezi această sarcină. Tu singură te-ai oferit să ajuţi la organizarea petrecerii, a ţinut ea să-i amintească.

– Cred că n-am avut minte. S-a tras puţin înapoi de lângă masa la care scria. Lasă, mătuşă, nu-i nimic. Mă doare capul. Vizita aceea de dimineaţă a generalului m-a indispus. Ca şi cum s-ar sinchisi cineva de succesiunea coroanei de Austria. Ce importanţă are dacă pe tron stă Electorul Bavariei sau Frederick?

– Mda, i-a explicat Claudia continuând să lucreze la tapiserie, vezi tu, Madelaine, când Fleury era în viaţă, am avut parte de mulţi ani de pace, lucru pe care generalii l-au detestat.

Şi-a făcut de lucru câteva momente cu firele, apoi a continuat: Fleury a murit, iar amanta regelui doreşte război - foarte nechibzuit din partea ei, aşa socotesc eu. Prin asta îşi va pierde afecţiunea regelui într-o bună zi, ascultă ce spun! Cu toţii am ajuns să o dispreţuim pe Maria Tereza de Austria, iar acum, când englezii o sprijină, este evident că vom avea război.

– E o prostie. O nebunie şi o risipă de vieţi! Madelaine se dusese în dreptul ferestrei şi privea afară. Lumina scăzută îi dădea un aer de mister, părul ei întunecat scoţând în evidenţă culoarea delicată a pielii ei fără cusur. Era îmbrăcată fără fast, în tafta înflorată peste o fustă simplă din tricot. Crinolina era moderată, chiar şi pentru ţinuta de casă. O eşarfă lată din satin roşu îi era strânsă în jurul taliei şi, pentru că în casă era frig, îşi petrecuse un şal spaniol peste umeri, legându-şi-l sub sâni. În păr avea prinsă o panglică din acelaşi satin roşu ca şi eşarfa, care-i ţinea buclele lungi într-un mănunchi încântător.

– Regele vrea ca lumea să creadă că domneşte singur, după propria vrere, aşa cum a procedat şi străbunul lui. Vai, este o greşeală, pentru că în jurul lui sunt o mulţime de oameni care se pricep la asemenea treburi, iar el, sărmanul - o ştie toată lumea - nu suportă să asiste la adunările plictisitoare despre treburile ţării. Doamne fereşte, a adăugat ea, întrerupându-şi explicaţiile. Nu vreau să arăt lipsă de respect faţă de Majestatea Sa care, fireşte, este un monarh luminat. Vreme de câteva minute şi-a îndreptat atenţia asupra lucrului, apoi, cu glas schimbat, a spus: Nu te îngrijora, Madelaine. Petrecerea va fi un mare succes. Vei fi copleşită de complimentele şi atenţia lumii, şi e foarte probabil că o să-ţi petreci următoarea zi stând la pat, ca să te refaci după atâta distracţie.

– Oh, mătuşă, nu am vorbit serios. Doar că sunt indispusă. Cred că vremea poartă vina. Mi s-a promis că în această dimineaţă voi merge la călărie, dar cu ploaia asta... S-a întors brusc de la fereastră şi a pornit spre masă.

– E *greu* să stai în casă când te-ai simţi minunat afară, în aer liber, a recunoscut Claudia, în timp ce alegea cu atenţie un alt fir, ţinându-l aproape de pânză ca să potrivească bine culoarea. Ce supărător, a zis ea pe un ton schimbat, absorbită de lucrul la tapiserie. Orice s-ar spune, firele acestea provin din loturi diferite. În fine, cred că va trebui să lucrez fundalul până

voi găsi timp să mă consult cu vopsitorul. A oftat şi a scos din cutia de lucru un scul de fir bleu.

Madelaine, care era ocupată să-şi ascută altă pană, nu a auzit prea multe dintre aceste comentarii. A cercetat nemulţumită cerneala din călimară şi a turnat puţină apă în ea.

– Poate că asta a fost, a spus ea fără a se adresa cuiva anume. Cerneala s-a îngroşat cumplit de mult.

Mai avea de completat şase invitaţii din teancul din faţa ei când uşa s-a deschis şi contele d'Argenlac a păşit în încăpere. După hainele lui elegante, şi-au putut da seama că sosise de ceva vreme şi că apucase să-şi lepede straiele de călătorie. Era un bărbat atrăgător de treizeci şi nouă de ani, însă în preajma soţiei lui avea comportamentul unui domnişor bosumflat.

– Gervaise! a exclamat Claudia, ridicându-se să-l întâmpine.

El i-a sărutat mâna, mai mult pentru că aşa dicta eticheta.

– Bună ziua, Claudia. Văd că eşti bine. S-a întors apoi către Madelaine. Constat că sunteţi amândouă ocupate. Sper că încă îţi place la Paris, domnişoară, a zis el pe un ton ce sugera că, în clipa aceea, nimic nu ar fi apreciat mai mult decât plecarea ei.

– Parisul mi se pare încântător. Doar că ploaia nu-mi place.

îi făcuse o reverenţă ca la carte şi s-a simţit uşor jignită când el nici măcar nu a înclinat din cap drept răspuns.

– Gervaise, dragul meu soţ, nu fi lipsit de maniere! Nepoata mea te-a salutat frumos, iar tu te porţi de parcă ar fi invizibilă, ca aerul.

Claudia şi-a însoţit vorbele de un zâmbet, însă Madelaine l-a văzut pe conte strângând din dinţi.

– Îmi cer scuze pentru purtarea mea lamentabilă, a spus el făcând o reverenţă ce ar fi fost mai potrivită în faţa unei ducese.

– Conte, a spus Claudia arborând o expresie candidă, nu prezenţa lui Madelaine te supără, ci a mea. Aş prefera să discutăm despre asta între patru ochi. Iar de vrei să-ţi verşi oful, fă-o când suntem singuri, dragul meu. Amestecând-o pe nepoata mea în micile noastre certuri nu facem decât să înrăutăţim lucrurile.

Madelaine ajunsese deja la uşă.

– Mătuşă, îngăduie-mi să mă retrag, te rog. Văd că aveţi multe de discutat, astfel că o să vă las singuri. Când vei

avea nevoie de mine, poţi trimite pe cineva să mă cheme din bibliotecă.

Claudia i-a adresat un zâmbet chinuit şi i-a răspuns:

– Da. Prea bine. Din nefericire, ai dreptate, draga mea. Trebuie să discut cu soţul meu fără martori. Ştiu că-ţi place să citeşti, aşa că nu trebuie să te scuzi pentru că te izolezi în acest fel. Claudia era deja cu mâna pe clanţă şi, imediat ce Madelaine a ieşit, foşnindu-şi rochia când a şters canatul, ea a închis uşa cu un gest ferm şi s-a întors spre conte cu o expresie de amărăciune pe chip.

– Complimentele mele, doamnă, a spus el, cu chipul său atrăgător aproape îmbujorat. Nici măcar atunci când mă întâmpini după multe zile de absenţă nu te poţi abţine să mă defăimezi.

Claudia a traversat încăperea parcă împotriva voinţei ei.

– Nu eu am fost aceea care am insultat-o pe Madelaine. Dar să facem uitat acest lucru. Nu asta te frământă. Fără să vrea, a întins braţele spre el. Oh, Gervaise, de ce nu ai încredere în mine? De ce nu mi-ai spus mai demult ce ţi se întâmplă?

– Ca să ţi se facă milă de mine şi să jubilezi? Nu, mulţumesc, Claudia. Crede-mă că am ceva mai multă mândrie decât atât. A ales unul dintre scaunele demodate de lângă şemineu şi s-a lăsat greu pe el.

– Normal că ai mândria ta, a spus soţia lui uşor iritată. Şi cred că situaţia e cu adevărat dureroasă pentru tine, căci nu ai avut niciodată nevoie să te adânceşti în ştiinţa chibzuirii banilor, dar iată că te vezi silit să o faci acum. Trebuie să înţelegi că te afli într-o situaţie foarte gravă.

– Nu mai este cazul, a zis el şi a ridicat o mână. Felul în care mă ocup de afacerile mele nu te priveşte.

Ea s-a apropiat şi mai mult, a căzut în genunchi în faţa lui şi l-a privit cu ochii migdalaţi şi plini de amărăciune.

– Dar mă preocupă, Gervaise. Dacă nu-ţi poţi achita datoriile, şi averea ţi se risipeşte, regele va cere ca averea mea să fie folosită în acest scop.

Contele a dat nervos din cap.

– Deci, asta era. Asta, şi nimic altceva. Preţioasa ta avere va fi folosită. Pentru tine nu contează decât că averea ta e în joc, a zis el şi i-a respins mâna întinsă.

– Nu este adevărat, a spus ea încet, gata să izbucnească în lacrimi. Gervaise, te rog! Doar nu ţi-ai pus în gând să ne ruinezi. Gândeşte-te numai ce înseamnă asta. Nu este vorba doar de proprietăţile şi de casa aceasta pe care le vom pierde...

– Te-ai bucura dacă ne-am pierde proprietăţile, nu-i aşa? a făcut el şi i-a îndepărtat din nou mâna. Dintotdeauna ai voit să ajung la ruină. în felul acesta, mă vei ţine acasă şi aş fi la cheremul tău, ca un căţel de companie. S-a ridicat de pe scaun împingându-l în spate. Lasă lacrimile, doamnă, dacă binevoieşti.

– Prea bine, a spus Claudia, în timp ce se ridica încet în picioare. Uite, ai sosit acasă de mai puţin de o oră -chiar mai puţin de atât, adevărat? - şi deja ne certăm, dar pentru lucruri fără rost. Şi-a împreunat mâinile, silindu-se să nu mai tremure. Gervaise, ştii ce înseamnă să fii sărac? a întrebat ea după o clipă. Ai idee cum ar urma să trăim? în ce situaţie ne-am găsi?

– Claudia, devii jalnică, s-a răstit el, dar fără prea multă convingere.

– Primăvara trecută am văzut-o pe Lorraine Bressin, a continuat contesa cu glas aproape pierdut. Am văzut unde locuieşte. Nu a fot suficient că Bressin i-a adus la ruină, înainte de a se sinucide, a avut grijă să facă în aşa fel ca familia lui să nu mai aibă nimic de-a face cu Lorraine. Amândouă avem aceeaşi vârstă, dar ea arată ca o femeie de cincizeci de ani, i-a albit părul, se îmbracă mai rău decât camerista mea. Cele două fiice ale ei - ţi le mai aminteşti? - nu aveau alte calităţi decât frumuseţea şi darul conversaţiei, astfel că au sfârşit în nişte bordeluri. Fiicele vicontelui de Bressin au ajuns târfe de rând, Gervaise, a zis ea, abia stăpânindu-şi un suspin.

– Ei, nu trebuie să-ţi faci asemenea griji, doamnă. Nu avem fiice şi nici fii, aşa că nu vor ajunge prin bordeluri. Aşadar, dacă ne pierdem averile, nu ne vom face rău decât nouă înşine, a zis el şi a pornit către uşă. Stăpâneşte-ţi lacrimile, Claudia. E suficient de neplăcut că trebuie să mă salvezi. Dacă mai şi plângi, mă insulţi în mod insuportabil. A deschis uşa şi a rămas o clipă în prag, de unde a măsurat-o pe contesă. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai achitat datoriile. însă pe viitor, eu îţi voi arăta recunoştinţă doar dacă mă vei lăsa să-mi rezolv singur afacerile!

Ea a aprobat din cap şi a rămas semeaţă.

– Cum doreşti, Gervaise, a zis ea cu voce gâtuită.

– Eu plec. Nu mă aştepta la cină, a anunţat-o şi a fost mulţumit să vadă cum atitudinea ei de mai înainte se năruie. Claudia şi-a dus mâinile la faţă şi a început să plângă. Bună ziua, doamnă.

Imediat ce s-a văzut afară din salon, Gervaise a păşit sigur pe el de-a lungul holului, către grajduri. Discuţia dinainte îi gâdilase orgoliul, însă acum începea să fie cuprins de unele îndoieli. în realitate, nu avea nici o idee despre cum urma să-şi salveze jalnicele rămăşiţe ale averii. Primise câteva scrisori foarte tulburătoare de la contabilul său, însă până atunci refuzase să ia în calcul faptul că, probabil, Claudia avusese dreptate să achite o parte din datoriile lui. A tras o sudalmă, apoi s-a oprit. Unul dintre lachei tocmai strigase după el.

– Ce s-a întâmplat, Scirraino? a întrebat el iritat când servitorul s-a apropiat de el.

Acesta a făcut o plecăciune şi a spus:

– O persoană doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, stăpâne.

Gervaise a tresărit, socotind probabil că era vorba de datoriile lui. Fusese prevenit de această posibilitate.

– Şi-a dat numele? A rostit cuvintele mai tare decât şi-ar fi dorit, deconspirându-şi nervozitatea. S-a uitat peste umărul lui Scirraino. Unde este? Din nou, vorbele au răsunat prea puternic, iscându-i o grimasă. Observase prea târziu că uşa bibliotecii era întredeschisă. A deschis-o încet şi a păşit tiptil în încăpere.

Madelaine şedea la biroul din apropierea şemineului, iar lumina câtorva lumânări cădea pe paginile cărţii legate în piele din care citea. Stătea rezemată într-un cot, cu cealaltă mână frecându-şi uşor gâtul. în ochii ei violeţi se vedea un zâmbet abia perceptibil.

– Domnişoară, a rostit Gervaise destul de aspru. Puţin surprinsă, Madelaine a ridicat brusc privirea şi s-a ridicat ca să facă o reverenţă în faţa gazdei sale.

– S-a întâmplat ceva, domnule? a zis ea, remarcând umbra de nelinişte din privirea lui.

– Nimic. Nimic. S-a uitat de jur împrejurul bibliotecii, de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci. Apoi s-a răsucit.

– Ce citeşti?

Madelaine a aruncat o privire spre carte.

– Poezie latină. îngăduiţi-mi să vă citesc. A ridicat cartea şi a răsucit-o, astfel ca propria umbră să nu cadă pe pagină.

Jucundum, mea vita, mihi proponis amorem
Hune nostrum internos perpetuumque fore.
Di magni facite ut vere promittere posit
Atque id sincere dicta ex animo
Ut liceat mobis tota perducere vita
Aeternum boc santus foedus amicitiae (Poemul 109 de Gaius Valerius Catullus (Catul) (84 î.Hr.-cca 54 d.Hr.) adresat „iubitei” sale Lesbia (numită astfel în onoarea poetei Sapho din Lesbos): „Tu, viaţa mea, promite-mi că această iubire/ Ce ne uneşte va dăinui în veci./ Voi, zei, rugaţi-o să spună adevărul,/ Şi să-l rostească din al inimii adânc/ Astfel ca noi să respectăm întreaga viaţă/ 'Cest legământ de prietenie fără moarte.”).

Vedeţi ce frumos este? Să promiţi iubire şi prietenie pentru totdeauna.

Era o răsturnare de situaţie pe care Gervaise nu a ştiut cum să o rezolve. Educaţia lui poetică era sărăcăcioasă, iar orice scriere în latină îl înspăimânta. Acum se simţea copleşit peste poate aflându-se în propria bibliotecă şi auzind-o pe nepoata soţiei citindu-i poezie.

– Foarte frumos, a spus el şi s-a întors imediat spre uşă, pregătindu-se să găsească o scuză şi să iasă cât mai repede.

Însă îl văzu revenind pe lacheul său, împreună cu un necunoscut. Era tot un lacheu, îmbrăcat cu o livrea albastră, cu fireturi roşii. Omul i-a spus:

– Domnule, am un mesaj pentru dumneavoastră. Aş vrea însă să vi-l transmit în particular.

– Da, da, desigur, a aprobat pe dată Gervaise, fericit să scape de Madelaine. A schiţat o reverenţă în direcţia ei, spunând: N-aş vrea să-ţi întrerup lectura, domnişoară. Cât timp vei locui la noi, biblioteca îţi aparţine cu totul, dacă doreşti.

Ajuns la uşă, şi-a îndreptat atenţia spre lacheu.

– Stăpânul meu vă transmite salutări, a spus acesta, iar lui Madelaine, care nu era foarte atentă, i s-a părut că aude numele lui Jueneport, dar nu ar fi băgat mâna în foc pentru asta. S-a întors la poeziile lui Catullus, socotind că măicuţele de la Sfânta Ursula, care o educaseră, s-ar fi crucit să afle pentru ce

se slujea ea de cunoştinţele de latină dobândite în mănăstire. A citit murmurat un alt poem: *Da mi basia miile, deinde centum,/ dein miile altera, dein secunda centumj deinde secunde usque altera miile, deinde centum* (Poemul 5 de Catullus (Catul): „Dă-mi o mie de sărutуri, apoi o sută, apoi,/ încă o mie, apoi încă o sută, după care/ o altă sută, apoi iarăşi o sută...”)*...* Să se bucure de o mie de sărutări, apoi de o sută, până nu ar mai fi fost în stare să numere. A închis ochii şi şi-a amintit mângâierile şi săruturile lui Saint-Germain.

Câteva minute mai târziu, a fost trezită din reverie de strigătul lui Gervaise d'Argenlac care cerea să-i fie adusă caleaşca. Porunca lui a provocat în toată casa zgomot şi multă agitaţie. Şi-a dat seama că în bibliotecă se făcuse frig şi a simţit, cu oarecare vinovăţie, că stătuse departe de mătuşa ei mai mult decât socotise.

Cu un suspin, a închis volumul cu poeme de Catul şi a ieşit din bibliotecă.

Textul unei scrisori din partea vrăjitorului Beverly Sattin către prinţul Ragoczy, redactată în limba engleză, din data de 17 octombrie 1743:

Către înălţimea Sa, Franz Josepf Ragoczy, prinţ al Transilvaniei,

B. Sattin transmite cele mai umile salutări.

Oul şi cuibul phoenixului negru au dispărut. Cerul albastru a fost învins şi este aproape de dispariţie. Oulen lipseşte, împreună cu comoara menţionată. Am căutat, dar nu am găsit nici o urmă.

O implor pe înălţimea voastră să acorde ajutor Ghildei în această situaţie disperată. Dacă este posibil, veniţi în locul în care ne-am mai întâlnit, oricând doreşte domnia voastră.

Al dumneavoastră etc, în mare grabă,

B. Sattin.

2

– Ei, bine? a întrebat direct Saint-Germain, când a intrat în sala mare a hanului Lupul Roşu. Razele slabe ale soarelui abia pătrundeau prin murdăria adunată de-a lungul anilor pe sticla ferestrelor, făcând încăperea să pară mai întunecată şi mai mohorâtă decât i se păruse la început. Podeaua era presărată cu resturi de mâncare şi pete de vin, care răspândeau un miros acru.

Beverly Sattin era singur. S-a ridicat în picioare văzându-l pe Saint-Germain intrând.

– Înălţimea voastră... a zis el, făcând o plecăciune adâncă, înălţimea voastră trebuie să mă ierte pentru că l-am chemat atât de precipitat... a continuat el în englezeşte.

Saint-Germain i-a răspuns în aceeaşi limbă:

– Atunci, termină cu prostiile. Şi-a scos mantia neagră, lăsând la vedere îmbrăcămintea obişnuită, din mătase închisă la culoare. Nu am timp de pierdut şi sunt multe întrebări la care vreau răspuns. Am venit îndată ce am primit mesajul tău, Sattin. Te rog să-mi faci favoarea de a fi la fel de riguros.

Sattin s-a foit o clipă, arătându-se stânjenit ca un învăţăcel ce trebuie să spună pe de rost o poezie pe care nu a învăţat-o.

– Le Grace a dispărut, a spus el.

– Ştiu. V-am spus să-l ţineţi sub cheie şi bine păzit. Vocea lui Saint-Germain a răsunat cu fermitate: De ce nu mi-a fost respectată porunca? De-a lungul anilor, descoperise că asprimea îi aducea foloase atunci când raţiunea se dovedea neputincioasă. Simţind că Sattin şovăie, a urmat: Nu sunt un om prea răbdător.

Sattin a părut şi mai stânjenit, dar şi-a recăpătat pe dată cumpătul şi a spus:

– A fost păzit. în camera din pod, de la al treilea cat. însă nu am fost cu băgare de seamă la fereastră. Am crezut că înălţimea mare ar putea împiedica pe oricine să scape de acolo.

– Se pare că v-aţi înşelat. Neajutorat, Sattin şi-a ridicat braţele.

– Am greşit. Ştiu că asta nu ne aduce iertarea, înălţimea voastră, dar am fost convinşi că nu avea cum să fugă. Domingo y Roxas a stat de pază în prima noapte, iar a doua zi, sarcina i-a revenit lui Cielbleu. Am făcut de strajă cu rândul, îngrijindu-ne ca Le Grace să primească de mâncare şi i-am îngăduit să-şi dezmorţească oasele. încăperea e tare mică, înălţimea voastră. Iar când ne-a mai cerut pături, i-am dat. Era frig în cămăruţa lui, iar vremea de afară se răcise. A sfâşiat păturile şi şi-a făcut o frânghie pe care a coborât până în drum. Am descoperit asta abia când Oulen i-a dus dejunul, dar Le Grace era deja departe.

– Şi n-aţi socotit cu cale să mă înştiinţaţi, a zis Saint-Germain, bătând cu palmele în spătarul scaunului grosolan din faţa lui.

– Cred că a părăsit deja Parisul. Nu avea nici un rost să-l căutăm, aşa am crezut de cuviinţă. Ar putea fi deja în Lumea Nouă.

– N-a plecat din Paris. Dar, vorbeşte mai departe... L-a săgetat cu privirea, iar vrăjitorul englez s-a înspăimântat.

– Noi... i-am anunţat pe alţii din oraş de fuga lui Le Grace, căci, dacă s-ar fi aflat că e vrăjitor, ar fi fost prins şi aruncat în temniţă. E de ajuns să aduci vorba de lege, şi toţi îl tratează pe un frate de parcă ar fi un şarpe veninos.

Saint-Germain a dat din cap.

– Iar după ce i-aţi anunţat pe ceilalţi vrăjitori, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Din câte ştim, Le Grace a dispărut, a zis el, apoi a şovăit. Spuneţi că e în continuare la Paris?

– Da. A fost văzut de unul dintre servitorii mei. S-a uitat spre latura îndepărtată a sălii. Aici vă faceţi experienţele de alchimie?

Sattin a scuturat din cap.

– Nu. Instrumentele sunt în clădirea de alături. Chiar acum, Domingo y Roxas şi femeia lui lucrează la Leul Verde.

Saint-Germain s-a gândit că aceştia erau alchimişti de modă nouă. Femeile se ocupau de experienţele considerate feminine, iar bărbaţii de cele socotite masculine. Iar pentru procesele androgine, vrăjitorul şi vrăjitoarea lucrau laolaltă.

– Când se întrerupe procesul? a întrebat el, zâmbind strâmb.

– La apus. După ce dispare soarele, e inutil să mai continuăm.

Sattin răspunsese pe un ton mecanic, dar i s-a părut ciudat că unul a toate ştiutor ca prinţul Ragoczy nu cunoştea un lucru ca acesta.

– Eu am studiat la alte şcoli, înţelegi? a spus Saint-Germain drept explicaţie. Persanii şi musulmanii nu îngăduie folosirea femeilor. în China, doar bărbaţii jugăniţi pot participa la unele practici. Sattin, nu trebuie să te mire întrebarea mea.

Expresia de pe chipul vrăjitorului semăna cu aceea a unui călugăr habotnic care constată o erezie.

– Nu putem realiza Marea Lucrare în alt mod.

– Desigur, l-a aprobat Saint-Germain pe un ton plictisit. Spune-mi, cum aţi ajuns să pierdeţi atanorul şi creuzetul?

– Nu ştiu. Sattin şi-a întors faţa de la Saint-Germain şi a privit spre gura neagră care se căsca în vatră. Cielbleu delirează şi nu ne poate spune. Oulen s-a făcut nevăzut. Nu mai ştie nimeni nimic de el. Nimeni. S-a întors precipitat spre Saint-Germain. Vă rog să mă credeţi, înălţimea voastră. N-am ştiut că se putea întâmpla aşa ceva. Atanorul era fierbinte când a fost luat, iar procesul era în plină desfăşurare.

– O ispravă demnă de toată lauda, a zis el, apoi a căutat o soluţie. Ei bine, Sattin, înseamnă că unul dintre fraţii Ghildei e în slujba hoţilor ori cineva v-a aflat secretul. Oricum, Ghilda voastră e în mare primejdie de a fi dată în vileag. în locul vostru, n-aş mai rămâne prin locurile astea. Dacă nu vă găsesc oamenii legii, atunci o vor face aceia care au luat atanorul. A aruncat o privire spre ferestre. Afară se întunecase. încăperea hanului era scăldată într-o lumină tulbure, dată doar de două lumânări de seu. Să mergem în laborator. S-a întunecat, aşa că astăzi Domingo y Roxas nu mai vânează Leul Verde.

Sattin s-a ridicat, şovăind.

– Urmaţi-mă, a zis, părând stors de puteri.

Saint-Germain şi-a pus mantia şi, în timp ce îşi lega şnurul, a atins rubinul din gulerul de dantelă.

– Mă întreb dacă nu cumva furtul a fost mâna lui Le Grace, i-a spus lui Sattin.

– Ar fi imposibil.

– Imposibil? a făcut Saint-Germain, ridicându-şi sprâncenele. Să nu mai foloseşti acest cuvânt, Sattin. E calea ce duce spre orbire. A rămas în cadrul uşii, aşteptându-l pe celălalt, şi a remarcat o expresie ciudată în ochii englezului. Ce s-a întâmplat? l-a întrebat.

Sattin a ezitat, apoi şi-a luat inima în dinţi.

– Mi-am dus aminte de ceva. A existat, în urmă cu un veac, un bărbat care l-a vizitat pe Helvetius.

– Aşa, şi? a întrebat Saint-Germain răbdător.

– I-a dat un fragment din piatra filozofală.

– Ce noroc pe Helvetius!

– În cartea lui, l-a descris pe bărbatul acela. Spunea că nu era foarte înalt, avea părul şi ochii negri, mâinile şi picioarele

mici. Necunoscutul vorbea excelent flamanda, dar cu un uşor accent ce părea a fi nordic. Rareori ridica glasul, însă prezenţa lui impunea respect şi autoritate.

Saint-Germain a dat uşor din cap, dar expresia enigmatică de pe chip i-a rămas neschimbată.

– De ce-mi povesteşti toate acestea, Sattin?

– Până acum nu mi-am dat seama de asemănarea dumneavoastră cu acest bărbat, a spus Sattin cu un aer visător.

– Ce vârstă avea cel care l-a vizitat pe Helvetius? Autorul s-a deranjat să precizeze şi asta?

– A zis că părea să aibă în jur de patruzeci şi doi de ani. Nedumerit, Sattin a mai zăbovit lângă masa din mijlocul hanului.

– Şi eu, câţi ani crezi că am?

– Nu mai mult de patruzeci şi cinci. Saint-Germain a deschis uşa, invitându-l din priviri pe Sattin să-l urmeze.

– Ai aflat răspunsul, Sattin. Să nu mai pierdem vremea.

Cu toate acestea, în timp ce l-a condus pe strada întunecată spre o casă din apropierea hanului, Sattin l-a măsurat pe Saint-Germain cu o îngrijorare ascunsă. În apropiere, se auzea încă freamătul sfârşitului de zi. Ici şi colo se auzeau zgomote şi voci din spatele uşilor închise. La duhoarea mahalalei se adăuga încetul cu încetul mirosul de mâncare proastă, gătită cu grăsime. Pisici scheletice pândeau din umbre, trăgându-se la o parte din calea lui Sattin şi Saint-Germain.

– Aici, înălţimea voastră, a spus Sattin, curtenitor, şi a deschis o poartă ce dădea spre o casă ce părea a fi cea mai veche de pe uliţă. Nu suntem bogaţi, dar ne urmăm chemarea cât de bine putem.

Saint-Germain văzuse până şi laboratoarele alchimiştilor din ţara lui Khem (Numele sub care era cunoscut Egiptul cu mii de ani în urmă), care a dat ştiinţei numele său. Ştia că locul pe care urma să-l vadă va fi înfierbântat şi plin de mirosuri grele, şi nu s-a înşelat.

– Prinţe Ragoczy! a exclamat Domingo y Roxas, zărindu-l intrând. Nici n-aş fi îndrăznit să visez că veţi veni aici. Le Grace ne-a aruncat în dizgraţie. Apoi a zâmbit la acea încercare de glumă (*Le Grace* înseamnă „graţie” în lb. franceză).

– Nu are importanţă. Ştiu unde se află Le Grace şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să descopăr dacă ştie pe ce mâini a ajuns atanorul. S-a întors şi s-a înclinat spre femeia în vârstă, ale cărei trăsături trădau o dârzenie mută. Doamnă? s-a aventurat el.

Fără să se intimideze, femeia a dat scurt din cap în semn de salut şi şi-a şters mâinile de şorţul pătat, pus peste rochia simplă din lână.

– Bună seara, înălţimea voastră, a spus ea cu o voce atât de groasă, încât Saint-Germain a rămas impresionat.

Domingo y Roxas a aruncat o privire spre ea, apoi a făcut o plecăciune spre vizitator.

– Doamna este Iphigenie Ancelot Lairrez, a spus el. Ea e perechea mea şi este foarte instruită în ştiinţa noastră. A venit la noi de la Ghilda din Marsilia.

– Încântat, a spus Saint-Germain, fermecat de ochii pătrunzători ai femeii şi de siguranţa ei calmă. Deodată, îşi dădu seama cu tristeţe că îi amintea de Olivia, cea care, în urmă cu aproape un veac, suferise Moartea Adevărată. Dumneavoastră şi Domingo y Roxas aţi vânat astăzi Leul Verde. Aţi avut noroc?

– Am obţinut Leul, dar n-a apucat să devoreze Soarele, a răspuns ea, iar Saint-Germain păru că-i soarbe fiecare cuvânt.

– Complimente. A înaintat, privind retortele, vasele, fiole, borcane, foalele, creuzetele şi toate celelalte instrumente ale artei alchimiei. La capătul îndepărtat al încăperii se înălţa o construcţie din cărămidă care semăna cu un stup. Văd că mai aveţi un atanor pentru experienţe, a observat el.

– Îl avem de multă vreme, s-a grăbit Sattin să-i explice. Am constatat că trebuia să facem anumite modificări la cel nou. Mecanismele de platină pe care le-aţi cerut nu încăpeau în vechiul atanor.

– Desigur. A examinat cuptorul mic, de o concepţie aparte. Putea fi şi mai rău: sistemul acela nu se mai folosea de aproape o sută de ani. Dar văzuse şi altele, mult mai vechi. Cel care a luat atanorul, a zis Saint-Germain, a ştiut ce vrea şi unde să-l găsească.

– Din păcate, aşa credem şi noi, prinţe, a recunoscut Sattin, apoi a adăugat precipitat: Nu se poate să fi fost Le Grace, pentru că el nu ştia ce reuşisem noi să descoperim.

– Eşti convins? l-a întrebat Saint-Germain şi i-a privit atent pe cei trei alchimişti, care au rămas muţi. Voi nu i-aţi spus, dar în Ghildă mai sunt şi alţii, care ar fi putut şti. Unde este Oullen? Spuneţi că Cielbleu nu poate da numele celor care l-au bătut. Dacă era cineva din Frăţie? Iar tu eşti aşa sigur că l-au bătut alţii?

Domingo y Roxas s-a uitat fix la Saint-Germain.

– Prinţe Ragoczy, ceea ce sugeraţi este de neconceput. Dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi înseamnă că trădează cineva.

Saint-Germain l-a măsurat pe micuţul spaniol.

– Tu, care ai scăpat de Inchiziţie, vorbeşti astfel? Nu te-au luat pentru că te proteja cineva, Ambrosias.

Doamna Lairrez a încuviinţat din cap imediat şi a zis:

– Pare de negândit, dar aveţi dreptate, prinţe. S-a întâmplat şi, oricum ar fi, ne-a fost descoperit laboratorul. Apoi şi-a scos şorţul. Va trebui să ne mutăm, bineînţeles.

– Aceasta e soluţia cea mai înţeleaptă, doamnă, a aprobat-o Saint-Germain.

– Dar nu putem! l-a întrerupt Beverly Sattin, în engleză. Nu avem unde merge. Mai ales că Le Grace a dispărut, iar Ghilda noastră este fără apărare în faţa duşmanilor.

Domingo y Roxas nu a înţeles spusele lui Sattin, dar l-a aprobat.

– Nu avem pe cine să ne bizuim, prinţe, a zis el. Oamenii legii ne vor descoperi uşor dacă nu găsim un loc sigur în care să lucrăm. Ne-am pregătit pentru o asemenea situaţie disperată, dar acum toate strădaniile noastre sunt inutile.

– Dacă nu găsim un loc sigur, trebuie să părăsim neîntârziat Parisul, a spus doamna Lairrez cu hotărâre. Respectul lui Saint-Germain faţă de ea a crescut. Se vedea de departe că era cel mai practic membru al Ghildei şi avea un bun-simţ neîndoielnic, lucru cu totul neobişnuit în rândul vrăjitorilor. Ea a privit fără teamă drept în ochii lui Saint-Germain şi a spus cu glas rugător: Suntem în mare primejdie, înălţimea voastră. Am rămas fără prieteni.

– Dacă Le Grace se mai află în Paris... aşa cum spuneţi... s-a bâlbâit Sattin, apoi şi-a muşcat buza de jos. îl avem pe Cielbleu la etaj. Nu îndrăznim să-l ducem prea departe.

Saint-Germain s-a blestemat în sinea sa pentru că procedase nechibzuit, dar a spus:

– Pierdeţi din vedere un lucru evident. Cei trei alchimişti s-au întors spre el, cu expresii bănuitoare şi pline de speranţă pe feţe. Există un loc unde puteţi lucra în siguranţă.

Detesta că trebuia să se expună în asemenea măsură. Supravieţuise atât de mult timp pentru că fusese mereu cu băgare de seamă. Dacă membrii Guildei ar fi fost prinşi şi întemniţaţi, ar fi fost în primejdie şi el. Dar şi Saint Sebastien putea să-i descopere cu ajutorul lui Le Grace, iar Cercul era mai primejdios decât poliţaii parizieni.

– Ce loc? a întrebat Sattin, neliniştit de ezitarea prinţului. Deşi era disperat, a reuşit să arboreze un zâmbet crispat, măsurându-l pe Saint-Germain.

Cu un surâs reţinut, acesta i-a răspuns:

– Puteţi duce laboratorul în pivniţele de la Hotel Transilvania.

Textul unei scrisori din partea domnişoarei Madelaine de Montalia către tatăl ei, marchizul de Montalia, din data de 18 octombrie 1743:

Prea nobilului şi dragului meu tată, marchiz de Montalia:

Cu greu îmi pare că am plecat de acasă de atâta vreme, căci, totuşi, iubitul meu tată, rămâi mereu în gândurile şi rugăciunile mele. Parisul, cu toate că este un oraş atât de măreţ, nu se compară cu frumuseţea locurilor natale. Deseori m-am trezit în zori, tânjind după priveliştea, parcului nostru care se întinde ca o oază uriaşă de verdeaţă, presărată cu pâlcurile copacilor din livezi. Nici chiar Bois-Vert nu seamănă cu pădurile de acasă, pentru că mereu îmi aduc aminte că marele oraş se află la doar o oră de mers cu calul.

Aşa cum sigur te-a înştiinţat mătuşa, urmează ca pe 3 noiembrie să organizăm o petrecere şi suntem deja în plină pregătire. Nimic nu poate depăşi bunătatea surorii tale faţă de mine, iar inima ei caldă şi grija generoasă mă fac să o iubesc şi să mă simt plină de obligaţie. Şi nu sunt singura care o preţuieşte atât de mult. Văd în fiecare zi dovezi ale calităţilor ei deosebite, precum şi afecţiunea pe care i-o arată toată lumea. Mi-ai spus că aveai unele reţineri atunci când m-ai trimis la ea, dar nu există suficiente motive pentru asta. Este adevărat că duce o viaţă plină de stil şi că apare foarte des în societate, însă

acest lucru nu i-a diminuat virtuţile şi nici felul de a gândi. Este o femeie de excepţie, iar tu s-ar cuveni să îi fii recunoscător pentru dorinţa ei de a mă ajuta să mă descurc în lume, pentru că am descoperit destule persoane care ştiu să profite în mod ruşinos de o asemenea încredere.

Abatele Ponteneuf mi-a făcut onoarea de a asista la o oră de repetiţii pe care le-am făcut cu Saint-Germain. El este un bărbat demn, un bun sfătuitor şi pe deplin conştient de stricăciunea lumii. Este adevărat că uneori doreşte cu prea multă ardoare să mă protejeze de pericolele ce mă pândesc în societate, dar, oricât m-aş strădui, nu-l pot convinge să îmi spună tot ce îl îngrijorează, ca să mă pot apăra şi singură.

În afara repetiţiilor, l-am întâlnit destul de rar pe Saint-Germain. Mi-a dat câteva cărţi, unele de filozofi romani, care îmi luminează spiritul. Tot el mi-a împrumutat câteva dintre Vieţile Sfinţilor, astfel încât să mă familiarizez mai bine cu sacrificiile pe care trebuie să le facem în această viaţă. Cunoştinţele lui sunt vaste şi elevate, de aceea consider că ai găsi compania lui drept o alternativă plină de prospeţime faţă de flecăreala obositoare care deseori trece drept conversaţie în lumea bună.

Mâine-seară vom merge la Hotel Transilvania, pentru un concert şi un supeu rece. Acolo se practică şi jocuri de noroc, desigur, însă într-o altă parte a clădirii, şi acest lucru se poate ignora cu uşurinţă.

Deseori mă gândesc, dragul meu tată, la avertismentele pe care i le-ai dat privind goliciunea vieţii de curte, iar lucrurile la care am asistat de când mă aflu aici nu fac decât să dovedească înţelepciunea ta. Cei mai mulţi de aici sunt oameni superficiali, care nu cunosc lumea din afara palatelor lor, care nu doresc sau nu sunt în stare să se ridice deasupra mediului lor şi să vadă diversitatea altora. De la Sept-Nuit, despre care mătuşa spune că m-ar putea cere în căsătorie, nu este un bărbat rău, cred eu, dar e necugetat şi, drept urmare, crud. Nu îl preocupă decât propria persoană, pentru că nu a fost educat să respecte şi sentimentele altora. Şi se pare că viaţa de la Paris nu face decât să înrăutăţească lucrurile. El are avere, este educat într-o oarecare măsură, are un chip plăcut şi maniere, dar este în stare să-şi astupe urechile când trece pe lângă un copil care plânge de foame şi să se prefacă a nu-i vedea faţa gălbejită de boală. Nici nu mă miră că te fereşti atât de asemenea oameni.

Însă nu uita: tu ai putea fi un exemplu pentru ei şi totuşi te ascunzi în Provence. Cum să afle ei de tine, când tu eşti un sihastru cu capul în nori? îţi trimit o invitaţie la petrecerea din noiembrie şi te rog să vii. Aş fi încântată să te am alături, astfel încât să vezi şi singur cum mă descurc în această mare de oameni.

În perioada de când mă aflu aici, am ajuns să văd lucruri pe care nu le înţelegeam înainte. Reflectând adesea la învăţăturile călugăriţelor am ajuns la un nou sentiment al credinţei, la o profunzime pe care n-am cunoscut-o până acum. Nu ne găsim într-o lume doar a vieţii şi morţii, tată! Există compasiunea ce transcende puţinătatea vieţii şi care face ca traiul nostru de muritori să devină suportabil.

Dacă mama s-a întors de la proprietăţile fratelui ei, sper că-i vei transmite cele mai bune urări şi că mă vei lăuda faţă de ea. Pentru tine nutresc respectul şi devotamentul unei fiice, precum şi supunerea din proprie iniţiativă faţă de poruncile şi afecţiunea ta. Asigurându-te de toate acestea, rămân întotdeauna

Fiica ta devotată,

Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia.

3

Lacheul în livrea albastră şi fireturi roşii s-a înclinat imediat ce a deschis uşa salonaşului, anunţând:

– Contele d'Argenlac, domnule baron Saint Sebastien.

Saint Sebastien a ridicat privirea de pe paginile cărţii pe care o citea şi a dat scurt din cap. Gervaise d'Argenlac a intrat în cameră, cu paşi nesiguri.

– Baronul Saint Sebastien? a întrebat el timid. Aţi vrut să mă vedeţi?

– Da, d'Argenlac, am vrut. S-a ridicat de pe fotoliul adânc şi şi-a măsurat oaspetele printre gene. După cum probabil ştii, sunt prieten cu Jueneport.

Gervaise aproape că s-a făcut mai mic auzind de Jueneport, iar Saint Sebastien a simţit un val de plăcere observând acest lucru. Fără îndoială că discuţia din urmă cu două zile îl înspăimântase cumplit pe d'Argenlac.

– Nu este nevoie să te îngrijorezi, conte, i-a spus Saint Sebastien cu glas unsuros, punând cartea pe o măsuţă din lemn de trandafir. în salon se mai găseau două mese la fel ca aceea,

iar tavanul înalt fusese pictat cu scene tulburător de realiste din *Răpirea Sabinelor.* în şemineul din capătul îndepărtat al camerei ardea un foc domol - deşi ploaia se oprise, vremea se răcise, în ciuda razelor strălucitoare de soare ce pătrundeau prin ferestrele înalte.

– Nu sunt îngrijorat, baroane, a minţit Gervaise. Rămăsese cu tricornul şi bastonul în mână şi nu prea ştia ce să facă cu ele. Mărturisesc, a zis el, ferindu-se de privirea dispreţuitoare a lui Saint Sebastien, că nu-mi dau seama de ce doreşti să discuţi cu mine.

– N-ai decât să crezi că e un capriciu, conte. Poate vrei să stai jos.

I-a făcu semn să se aşeze pe un scaun şi a aşteptat până când Gervaise a luat loc, aşezându-şi tricornul pe genunchi.

Saint Sebastien a păşit până la fereastră, lăsându-l pe Gervaise să aştepte.

– Mi s-a părut... curios, baroane, a zis Gervaise într-un târziu, cu glas nefiresc de piţigăiat, ca unul dintre lacheii tăi să îmi aducă un mesaj de la Jueneport.

– Serios? S-a întors încet şi a fost încântat văzându-l pe contele d'Argenlac frământându-se ca un învăţăcel. Chiar am vrut să te miri.

– Dar de ce? Ce interes ai faţă de mine? Gervaise a regretat că nu avusese prevederea să îmbrace haina sângerie de satin, cu broderii trandafirii şi aurii pe manşete, în locul costumului de călărie albastru-deschis, din lână englezească fină, dar care părea prea simplu. Se simţea ca un ţărănoi văzând roba luxoasă de casă pe care o purta Saint Sebastien. Un gând neplăcut i-a trecut prin minte. Doar nu-ţi datorez bani, adevărat?

Omul din faţa lui a scos un oftat lung şi adânc, de satisfacţie.

– Dacă te referi la vreo pierdere faţă de mine, nu, d'Argenlac, nu-mi datorezi bani. Dar s-ar putea să fii surprins să afli că, în realitate, îmi eşti dator. De Vandone a avut urgent nevoie de bani şi a fost dispus să-mi vândă câteva note de mână. S-a dus la una dintre măsuţe şi a deschis un sertar îngust, de unde a scos un teanc de hârtii. Cu gesturi elegante, le-a răsfoit şi, în cele din urmă a zis: Dragul meu conte,

întotdeauna pariezi asemenea sume uriaşe? Socoteam că, în situaţia ta, nu ar trebui să fii atât de risipitor.

Gervaise a simţit că roşeşte.

– Te înşeli, baroane. Nu joc pentru a pierde.

– Nu? În vocea lui Saint-Germain a răzbătut un ton de neîncredere politicoasă. Nu m-aş fi gândit la asta. Apoi a pus nota pe tăblie.

– Ei, bine? a făcut Gervaise după câteva momente de tăcere.

– A, mă întrebam, pur şi simplu, când consideri potrivit să le răscumperi.

De astă dată, tăcerea a fost mai lungă, iar când a vorbit din nou, Gervaise a făcut-o cu mare greutate:

– Nu am... o sumă mare de bani... asupra mea...în acest moment... Şi-a pipăit eşarfa de la gât, care, brusc, i s-a părut că-l strânge. Intendentul meu... va trebui să aranjeze... lucrurile. S-ar putea să dureze câteva zile.

– Eu nu cred că ai putea să aranjezi defel lucrurile, a spus Saint Sebastien cu o amabilitate prefăcută. Am impresia că toate proprietăţile îţi sunt ipotecate pe sume importante. Poate mă înşel, dar aşa m-a făcut să cred Jueneport.

În timp ce a rostit acestea, s-a jucat cu eleganta cutie cu tutun de prizat, însă nu a deschis-o ca să-l îmbie pe oaspetele său.

– Există ipoteci, a recunoscut Gervaise în cele din urmă. Dar cred că pot găsi fonduri suficiente ca să răscumpăr acele note. Şi a făcut semn către hârtii.

– Vrei să spui că îţi poţi sili soţia să le plătească, a zis Saint Sebastien neascunzându-şi o grimasă de dezgust.

Mâhnirea şi sila care se citeau pe faţa lui Gervaise l-au lămurit pe deplin pe Saint Sebastien.

– Da, la asta mă referem. Iar ea le va plăti. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Calm, Saint Sebastien a făcut un ocol al încăperii, rămânând cu chipul impenetrabil.

– Văd că nu te încântă să apelezi la averea soţiei, a zis el, oprindu-se în dreptul căminului.

Gervaise a ridicat din umeri.

– Dacă ar fi posibil, a urmat Saint Sebastien privind spre foc, dacă ar exista o cale să-ţi achiţi toate datoriile fără ajutorul soţiei, ai fi dispus să o accepţi?

– Nu există o astfel de soluţie. Disperarea spuselor lui a adus un zâmbet în ochii lui Saint Sebastien, dar Gervaise nu l-a remarcat.

– Spune-mi, a părut Saint Sebastien că gândeşte cu voce tare, nepoata soţiei, acea fată, de Montalia...

– E o copilă destul de impertinentă! a izbucnit Gervaise.

– Tot ce se poate. Cei din neamul de Montalia sunt mereu imprevizibili. Dar înţeleg că soţia ta dă o petrecere în onoarea ei, nu-i aşa?

– Da, pe 3 noiembrie, a zis el devenind dintr-o dată curios. Vrei să vii?

– Eu? Bineînţeles că nu. încă nu. S-a întors spre Gervaise, privindu-l cu ochi inexpresivi. M-am gândit doar că ai putea să-mi faci o favoare în ce o priveşte...

– Pe Madelaine? l-a întrerupt Gervaise, cu totul nedumerit.

– Da, de Madelaine este vorba. Primul şi singurul copil al lui Robert.

– Ce vrei de la ea? Intuind o primejdie, Gervaise a simţit furnicături de-a lungul şirei spinării, dar s-a silit să nu le ia în seamă. Nu ţinea prea mult la Madelaine, iar inteligenţa şi siguranţa ei de sine nu-i stăteau deloc bine.

– Vreau ca tu să achiţi o obligaţie a tatălui ei, l-a anunţat Saint Sebastien. Sunt convins că ea va putea face cest lucru.

– Ce anume să facă? Nu îi plăcea deloc felul cum arăta faţa lui Saint Sebastien, privirea rece şi fixă ca de reptilă şi rânjetul ameninţător ce se voia zâmbet. S-a mişcat pe scaun, gata să se ridice. Marchizul de Montalia a fost invitat la petrecere. Poţi rezolva această obligaţie cu el.

– Serios? Saint Sebastien scos un plescăit din limbă şi s-a îndreptat spre fereastră. Robert vine la Paris după atâţia ani?! Cine s-ar fi gândit la asta?!

– Nu înţeleg, s-a lamentat Gervaise.

– Asta nu te priveşte. S-a întors lângă foc, iar pe faţă i-a apărut o licărire de neastâmpăr. Este o chestiune veche, veche de tot, conte, de strict interes personal. A lovit uşor cu palmele pe placa de marmură a şemineului şi apoi a murmurat: înseamnă că ne rămâne doar puţin timp. Trebuie să rezolvăm

problema altfel. S-a răsucit către Gervaise, adresându-i-se pe un ton hotărât: Datoriile tale... Vrei să scapi de ele?

Gervaise a făcut un gest de disperare şi a recunoscut:

– Imposibil, baroane. Nu am resursele necesare. Saint Sebastien a profitat de ocazie.

– Să spunem că ar fi posibil. Că am putea face realizabil acest lucru. Mi-ai face pentru asta un mic serviciu?

Brusc, Gervaise a simţit forţa deplină a spaimei de mai devreme, iar palmele i-au transpirat. A constatat că nu putea privi drept în ochii feroce şi reci ai lui Saint Sebastien.

– Ce serviciu?

– Unul neînsemnat, conte. De nimic, a spus el calm. Ai o mică proprietate, nu departe de Paris. Se numeşte Sans Desespoir (în lb. franceză: „fără disperare”)- destul de sugestiv, de altfel. Dacă eşti dispus să-mi faci acest mic serviciu, conte, nu vei mai fi deznădăjduit atâta vreme cât practici mai cu înţelepciune jocuri de noroc.

L-a privit cu cinism, ştiind că patima lui Gervaise d'Argenlac pentru jocurile de noroc era o boală care în scurtă vreme avea să-i risipească averea, silindu-l să apeleze la soţia lui.

– Ce trebuie să fac? Ce-mi oferi?

Şi-ar fi dorit ca nevoile să-i fie mai puţin stringente şi a simţit că, dacă ar avea timp să se târguiască, ar putea obţine mai mult de la Saint Sebastien.

– Sans Desespoir este înconjurat de un parc mare. Este adevărat că împarte rezervaţia de vânătoare cu alte două proprietăţi?

Spunând acestea, şi-a închegat planul în minte. A socotit că va da roade şi astfel va pune mâna pe Madelaine de Montalia înainte ca tatăl ei să sosească la Paris.

– Da. Proprietatea ducelui de Ruisseau-Royal se află la nord, iar a baronului du Chaisseurdor, la est. Familiile noastre vânează acolo de şase sute de ani. Şi-a întins braţele înainte şi a rămas uimit că palmele nu-i tremurau. Apoi şi-a băgat mâinile în buzunare. Eu, unul, nu vânez mult. Acest sport nu este pe gustul meu.

– Dar La Montalia apreciază vânătoarea. Din câte am auzit, e o călăreaţă cutezătoare şi duce dorul galopurilor lungi pe care le făcea acasă. Şi, având în vedere încordarea pricinuită

de pregătirea petrecerii, s-ar putea să aprecieze drept un dar câteva zile petrecute la ţară. O să organizezi o vânătoare, conte. Cu lume aleasă. îi poţi îngădui contesei să întocmească lista, atâta vreme cât îl include şi pe de la Sept-Nuit. El şi-a exprimat admiraţia deosebită faţă de această fată şi vreau să-i ofer prilejul de a o cunoaşte mai bine.

– Înţeleg, a spus Gervaise, care părea foarte binevoitor, dar care voia cu disperare să ştie că nu va săvârşi ceva ce i s-ar putea imputa.

– Sigur, vânătoarea nu va fi din cele unde vânatul e gonit pe distanţe lungi, fiindcă nu vrem ca fata să se epuizeze înaintea triumfului ei. Câteva curse după-amiaza şi nişte seri plăcute şi calme, departe de agitaţia şi rigorile oraşului - va găsi că totul este foarte distractiv. Iar contesa va fi întru totul de acord. Să fii sigur de asta.

Gervaise a cugetat mai bine şi şi-a spus că asta îl va ajuta să se împace cu Claudia. însă un grăunte de îndoială nu-i dădea pace.

– Şi în ce fel vei beneficia tu, baroane? De ce să mă plăteşti pentru că mă arăt ospitalier faţă de această tânără domnişoară?

– A, asta este treaba mea. Doar să te îngrijeşti ca de la Sept-Nuit să se afle acolo şi să meargă împreună cu ea la vânătoare. Pentru mine va fi mai mult decât mulţumitor.

În mintea lui Gervaise s-a iscat un gând nu tocmai plăcut.

– Nu vreau s-o văd dezonorată pe această fată sub acoperişul meu. Dacă de la Sept-Nuit vrea să o seducă, să o facă aici, la Paris.

Saint Sebastien a scos un hohot şiret.

– Nu, de la Sept-Nuit nu vrea asta. îţi promit solemn că nu o va seduce, a zis el, însă zâmbetul ambiguu pe care i l-a aruncat lui Gervaise nu era deloc liniştitor. Doar lasă-l s-o însoţească la vânătoare, conte, şi vei fi recompensat cu generozitate.

– De ce? a întrebat, ridicându-se.

– Ţi-am explicat foarte clar. De la Sept-Nuit vrea să o cunoască mai bine, iar eu i-am promis că îl voi ajuta să fie în preajma ei. Saint Sebastien s-a căutat în buzunar şi, în cele din urmă, a părut că a găsit ce dorise. Uite, conte, un semn al bunei mele credinţe.

– Ce este acesta?! a exclamat Gervaise şi a făcut un pas înapoi când Saint Sebastien a întins spre el mâna cu palma închisă.

– O plată în avans. Hai, conte, ia-l! îi vei găsi trebuinţă, crede-mă.

Gervaise s-a apropiat temător şi a întins mâna, aşteptându-se să i se pună în palmă ceva respingător.

– Uite. Vei descoperi că Guillem de Le Hollandais are ştiinţa să-l taie aşa cum vei dori. A dat drumul diamantului în palma lui Gervaise şi a zâmbit discret văzându-i bucuria, apoi spaima de pe faţă. Conte, piatra este autentică şi bănuiesc că-ţi va aduce o sumă respectabilă.

Gervaise a strâns instinctiv piatra în palmă.

– Nu înţeleg, a bolborosit el.

– După petrecerea de la Sans Desespoir vei mai primi încă patru minunăţii ca aceasta. Tot atunci voi avea plăcerea să-ţi restitui şi notele de mână, ca să le arzi. Saint Sebastien a păşit hotărât spre uşă şi a sunat după un lacheu. Conte, îţi doresc o şedere plăcută la ţară. Şi o încheiere fericită a legăturii noastre.

– Desigur, desigur, s-a bâlbâit Gervaise, în vreme ce-şi lua mantia, bastonul şi tricornul. Se simţea ameţit de bucurie, însă omul acela înfricoşător îl îmboldea să plece cât mai repede. L-a salutat din cap pe lacheu, apoi a făcut o plecăciune şi a ieşit din salon.

După plecarea lui Gervaise, Saint Sebastien a sunat din nou după un lacheu, iar de astă dată a cerut să îi fie adus Le Grace.

După puţin timp, vrăjitorul a urcat din pivniţă şi şi-a cerut iertare că poartă un şorţ pătat, nepotrivit pentru o asemenea întâlnire.

– Nu-i nimic, i-a răspuns răstit Saint Sebastien. Spune-mi, câte pietre îmi poţi face în următoarele zece zile?

Le Grace şi-a frecat bărbia.

– Nu ştiu exact. Acum fac una sau două pe zi. Atâta vreme cât cărbunele este topit şi aparatele rezistă la gazele cu azot, o să obţin pietre vreme de câteva săptămâni. Apoi, nu ştiu. Va trebui să dăm din nou de Ragoczy. El deţine taina.

– Ragoczy, mereu Ragoczy! Saint Sebastien a traversat încăperea cu paşi repezi, iar roba de mătase s-a înfoiat în urma lui ca un evantai. Trebuie să-l găsesc pe acest Ragoczy. Dacă

ştie secretul obţinerii diamantelor, s-ar putea să mai deţină şi altele. Vreau să intru în posesia acestor cunoştinţe ale lui, Le Grace. Să mi-l găseşti pe acest om.

Le Grace a pălit.

– Nu pot, domnule baron. Am fost dat afară din Ghildă şi îmi risc viaţa dacă...

– Îţi rişti viaţa şi dacă mă indispui, Le Grace. Să nu uiţi asta. Mai ţine minte că te pot recompensa mai bine decât poate s-o facă oricare din Ghilda voastră. S-a întors către vrăjitor. îmi eşti de folos doar atâta vreme cât poţi produce diamante. După aceea, dacă nu mai ai ce să-mi oferi... A ridicat din umeri şi s-a apropiat de foc.

– Dar mi-e frică să-l caut, s-a milogit Le Grace.

– Îndrăzneşti în schimb să mă sfidezi? i-a spus Saint Sebastien. A luat vătraiul placat cu aur de lângă foc şi a răscolit lemnele care ardeau în vatră. A scos un hohot crud când pe podeaua lustruită au sărit scântei. Le Grace, o mai ţii minte pe Lucienne Cressie? Tu ai luat-o primul, după ce am terminat eu. Mai ţii minte cum arăta? Ai uitat cum se zvârcolea? Află că aceea a fost o simplă siluire, Le Grace. Nu a fost tortură şi nici slujba de sânge. Gândeşte-te la asta când simţi îndemnul de a mă sfida.

Le Grace a simţit că i se usucă gâtlejul, dar a reuşit să îngaime câteva cuvinte:

– O să încerc, domnule baron.

Fără să îl învrednicească apoi cu vreo privire, Saint Sebastien i-a spus:

– Bine.

– Plec la noapte.

Le Grace era deja în pragul uşii când Saint Sebastien l-a oprit spunându-i:

– Să nu te gândeşti să fugi, Le Grace. Dacă încerci, te voi găsi şi te voi aduce înapoi. Şi nu voi avea milă deloc, Le Grace.

– Nu am avut nici cel mai mic gând să fug, domnule baron.

Le Grace a făcut o plecăciune, dar Saint Sebastien nu s-a întors să-i răspundă la salut.

– Şi să nu mă minţi, Le Grace. Găseşte-l pe acest prinţ Ragoczy şi vei fi răsplătit. Dacă mă înşeli, vei fi pedepsit, mai zis el şi a lovit brutal cu vătraiul în buşteni.

înfricoşat, Le Grace a deschis gura să răspundă. Simţea însă că îi vine să urle. Ar fi vrut să se afle din nou în cămăruţa din podul hanului, împreună cu Oulen departe de acest loc. Şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să-l ucidă pe Oulen. în felul acesta pierduse orice şansă de a se întoarce în Ghildă. Dar îl înjunghiase pe frate după ce îl silise să transporte atanorul până la caleaşca pe care i-o pusese la dispoziţie Saint Sebastien. Şi tot el îl lăsase lat la pământ pe Cielbleu, iar asta făcea ca lucrurile să fie şi mai grave. S-a stăpânit îndeajuns cât să-i poată spune lui Saint Sebastien, înainte de a ieşi din salonaş:

– O să-l găsesc pe Ragoczy.

Saint Sebastien a chicotit auzind uşa închizându-se şi paşii repezi ai lui Le Grace, pe culoar. încântat de jocul flăcărilor, a rămas lângă şemineu.

Extras dintr-o scrisoare a marchizului de Montalia către sora sa, Claudia, contesă d'Argenlac, din data de 24 octombrie 1743:

... Am rămas uimit de iuţeala cu care mi-a ajuns scrisoarea lui Madelaine. Doar cinci zile, draga mea soră. Poţi spune ce doreşti despre politica externă dezastruoasă a lui Ludovic, dar cea internă este sănătoasă. Sunt încântat să aflu veşti atât de curând de la fiica mea, şi asta cu urări atât de calde, încât mi-ai umplut inima de recunoştinţă faţă de tine şi de duhovnicul ei, abatele Ponteneuf, care şi el mi-a scris de curând. Madelaine îmi spune că a ajuns să preţuiască virtuţile care dăinuie în timp, şi nu plăcerile momentului, iar acest lucru mi-a dat şi mai multă tărie, ca şi cum mi s-ar fi luat o povară insuportabilă de pe umeri. Am ştiut mereu că Madelaine este un copil deosebit, iar confidenţele pe care mi le face în scrisoarea ei confirmă acest lucru.

Mi-a scris ca să mă întrebe dacă pot veni la petrecerea dată în cinstea ei, adăugând că invitaţia vine şi din partea ta. Dacă femeile cele mai dragi din viaţa mea se aliază astfel împotriva mea, ce altceva pot face decât să consimt? Mă anunţi că mi-ar prii să revăd Parisul şi să reînnoiesc prieteniile din tinereţe. Unele dintre acelea este preferabil să le uit, însă altele, mărturisesc, mi-au rămas în suflet şi mă îndeamnă să fiu alături de voi la petrecere. Cu toate că este lipsit de înţelepciune, nu-mi pot refuza îndemnurile inimii. Voi pleca de aici poimâine şi voi sosi la Paris pe 1 ori 2 noiembrie. Sper că pot locui câteva zile la

tine şi la soţul tău, contele. îi voi scrie şi abatelui Ponteneuf ca să mă asigur capot petrece câteva ore împreună cu acesta, pentru că tânjesc să beneficiez de înţelepciunea lui şi de fervoarea lui sinceră. Aproape m-a convins că încă există speranţă şi că, în cele din urmă, îmi pot afla pacea care nu mi-a fost îngăduită până acum, pe această lume.

Soţia mea nu s-a întors de la proprietăţile fratelui ei şi nu mă va însoţi. Am primit mesajul ei în această dimineaţă şi l-am trimis pe unul dintre grăjdarii mei cu un bilet către ea, precizându-i intenţiile mele şi spunându-i unde să mi se trimită scrisorile. Fratele ei, aşa după cum probabil ai auzit, s-a recăsătorit, iar soţia lui este la prima naştere. Margaret, din dăruire faţă de el, s-a dus să se ocupe de copiii lui din prima căsătorie. Nepoţii săi o iubesc foarte mult şi nu aş dori să o smulg de la plăcuta îndatorire de a vedea încă un Ragnac venind pe lume. Noi doi, după cum ştii, trăim foarte mult timp departe unul de celălalt şi socotesc că nu am dreptul să îi impun ceva în această perioadă. Ca soţ, am dreptul de a-i da porunci, dar ea este devotată fratelui ei, şi nu doresc să retez legătura lor. Dacă mi se va întâmpla ceva, la el va trebui să găsească un cămin şi protecţie.

Îngrijorarea ta pentru Lucienne Cressie mă alarmează. Nu mi se pare de crezut ca soţul ei să fi căzut în păcat atât de rău precum sugerezi. înţeleg că, fiind el pradă acelui păcat carnal pe care mi-l descrii, lui Lucienne îi este foarte greu să se supună dorinţelor lui cu inima împăcată. Insă nici ea şi nici tu, scumpa mea soră, nu puteţi tăgădui dreptul unui soţ de a-şi educa soţia. Probabil că are multe de îndurat, dar datoria ei de soţie- şi, desigur, privilegiul ei - este să se supună bărbatului. Religia şi legea impun această părere şi vedem pretutindeni înţelepciunea acestui lucru. Exemplele sfinţilor te învaţă virtutea supunerii, iar binecuvântările căsătoriei spun că femeia trebuie să recunoască domnia fermă a soţului, deoarece aceasta reprezintă proteguirea împotriva lenei şi a lucrurilor necugetate. Dacă Lucienne Cressie este lipsită de fructul unirii şi de bucuriile unei mame, cu siguranţă că va afla mai uşor Mântuirea, scutită fiind de atingerile trupeşti. Neliniştea şi dezamăgirile lumeşti de care ea vorbeşte nu trebuie să te îndemne a te amesteca în viaţa ei. Mai bine o sfătuieşti să accepte cu umilinţă rolul pe care i l-a hărăzit Cerul şi să se supună voinţei soţului. Docilitatea şi

blândeţea ei exemplară l-ar putea îndepărta de la obiceiurile sale, readucându-l la purtarea cuvenită unui bărbat căsătorit.

... M-am gândit că îmbrăcămintea corespunzătoare pentru seară trebuie să se fi schimbat de pe vremea când eram un obişnuit al curţii. Sper că soţul tău ori altcineva îmi va spune ce se cuvine să fac şi cum să mă îmbrac, astfel încât să nu aduc dizgraţie pentru fiica mea sau pentru tine... Mă îndoiesc că aş avea timp să comand haine complete pentru mine, dar trimit un bileţel cu prezenta scrisoare, incluzând măsurile luate de cusătoreasa mea vara trecută, şi poate îmi găseşti un croitor pentru a-mi face un rând de haine şi o mantie. Sunt dispus să achit preţul cerut de acesta pentru un serviciu atât de grabnic. Insă îţi cer ceva, iubita mea soră: deşi moda nouă impune culori vii, să nu îţi torturezi imaginaţia de dragul meu. Eu sunt un bărbat sobru, iar o haină din mătase roşu-cafenie şi cu mâneci cafenii din catifea mi se va părea deja ceva deosebit pentru mine. Te rog, nu vreau culori lila şi piersică, deoarece asta ar fi în contradicţie cu caracterul meu. Dacă nu se găseşte mătase roşu-cafenie, las chestiunea la discreţia ta. Dacă va fi să greşeşti, te implor s-o faci în favoarea sobrietăţii. Cred că am cămăşi potrivite din mătase crem şi dantele asortate. Iţi mulţumesc anticipat pentru ajutor. Gândul la petrecere îţi umple zilele, dar sunt încredinţat că tu ori soţul tău veţi duce măsurile mele la un croitor.

Până când te voi saluta personal, îţi mulţumesc din nou pentru calda ospitalitate pe care o oferi fiicei mele şi pentru consideraţia pe care i-ai acordat-o, precum şi pentru afecţiunea care mi se arată prin invitaţia de a participa. Aştept cu nerăbdare să te revăd şi să mă bucur de strălucirea Parisului. În toate lucrurile am onoarea de a fi

Fratele tău devotat,
Robert Marcel Yves Etienne Pascal
marchiz de Montalia.

4

Proptit greoi în cârje, Hercule se chinuia să ţesăle coapsele celui mai bătrân dintre caii de diligentă ai lui Saint-Germain. Şi-a blestemat durerile, însă mâinile îi erau sigure, căci nu voia să transmită calului propria stare de mânie.

– Încă ştie, s-a auzit din umbră o voce joasă, frumos modulată.

Hercule a ridicat capul atât de iute, încât s-a dezechilibrat şi ar fi căzut dacă Saint-Germain nu ar fi apărut lângă el ca din senin.

– Du-te naibii!

– Dacă ţii neapărat, a zis Saint-Germain, fără să se supere. S-a dat la o parte şi a aşteptat.

– Vă... vă cer iertare, n-ar fi trebuit să vă vorbesc astfel, a spus Hercule, neîndrăznind să privească în ochii noului său stăpân.

– Dar te supără durerile, a încheiat Saint-Germain spusele lui, arătându-i înţelegere. Nu e nevoie să-ţi ceri iertare.

– Dumneavoastră sunteţi stăpânul.

În clipa în care a rostit asta, şi-a amintit zâmbetul arogant de pe faţa lui Saint Sebastien, când ridicase bastonul să îl lovească. Amintirea îl făcu să se chircească.

– Te temi? De mine? Ultimele cuvinte au fost rostite atât de slab, încât Hercule nu a fost sigur că le auzise.

– Cred că nu, a răspuns Hercule, încruntându-se. A ieşit din grajd, mişcându-se cu greutate. Caii trebuie potcoviţi imediat.

– Se va face, a spus Saint-Germain fără să-l slăbească din ochi pe surugiu. Duci dorul trăsurii?

– Da, a răspuns Hercule şi glasul i s-a asprit de tristeţe. Privind spre grajduri, a clipit des, ca să nu-i dea lacrimile. Mai uşor mi-ar fi fără dinţi.

– S-ar putea face ceva, a îndrăznit Saint-Germain, pe un ton neutru, aproape dezinteresat.

– Nu se poate face nimic, i-a răspuns Hercule, mâniindu-se brusc. M-a nenorocit. Mai bine trecea peste mine cu caleaşca. Dar ar fi fost prea uşor, a urmat el abătut, stăpânindu-şi furia. S-ar fi terminat totul, dar asta nu l-ar fi mulţumit pe baronul Clotaire de Saint Sebastien. Pe el şi scumpa lui vidamie [Vidamie - funcţie de reprezentant al unui demnitar ecleziastic, cu rol juridic şi militar, în epoca feudală (din lat. *vice dominus*)]. Se pricepe să ia orice de la Biserică.

– Hercule... a încercat Saint-Germain să-l întrerupă. Dar surugiul s-a arătat tot mai îndârjit.

– Omul acela e un monstru. Mânjeşte şi provoacă suferinţă oricărui din preajma lui, dar nimeni nu-l poate atinge nici cu un fir de păr.

Saint-Germain şi-a lăsat mâna înmănuşată pe umărul lui Hercule.

– Să presupunem... să presupunem, prietene, că există o cale. S-ar putea să-ţi ofer şansa de a zădărnici răutăţile lui Saint Sebastien. Ce-ai face?

– Să zădărnicesc faptele lui Saint Sebastien? a repetat Hercule, însufleţit. Cum?

Saint-Germain nu i-a dezvăluit ce planuri avea. L-a întrebat:

– Dacă îţi iei un ajutor, poţi mâna caleaşca?

– Chiar şi fără ajutor aş mâna caii, dacă m-aş putea sui pe capră. Dumnezeule, doar nu am nevoie de picioare ca să-i strunesc, am nevoie doar de braţe, iar astea sunt destul de zdravene. Dar sunt ca un vierme şi nu pot sări pe capră. A privit spre picioarele care îi tremurau. Am tot încercat, dar mă lasă şi... la ce bun?

– O să te ajute cineva să urci pe capră, a zis calm Saint-Germain. Va trebui doar să mâni caii, dar fără nici o urmă de şovăială, pentru că nu va sta nimic între tine şi grupul acela de sălbatici care îl urmează pe Saint Sebastien.

– Ce vorbiţi dumneavoastră acolo? a întrebat cu răceală Hercule, cuprins brusc de teamă.

– Saint Sebastien crede că ţine în puterea sa pe cineva. E vorba despre o femeie. îşi închipuie că ea este lipsită de prieteni, pentru că soţul său e unul dintre cei ce-l venerează pe Satana, ca şi Saint Sebastien. Se înşală.

Saint-Germain vorbise rar, pe un ton nemilos, iar Hercule a fost convins că stăpânul lui ştie cum să-l învingă pe Saint Sebastien.

– Da, dar...

A încercat să păşească, însă cârjele nu i-au îngăduit să facă decât câţiva paşi nesiguri. Saint-Germain nu i-a mai oferit sprijin. I-a spus:

– Am nevoie de tine să stai la pândă. O să te ajut să îl urmăreşti fără să-ţi primejduieşti viaţa. Va trebui însă să fii văzut, în privinţa asta nu avem ce face.

– Cu picioarele mele... a început Hercule, dar a fost imediat întrerupt.

– Nu contează picioarele. Oricum, le vei ţine sub masă. Nimeni nu le va observa, îţi dau cuvântul meu.

Ochii lui negri, în lumina scăzută din grajd, licăreau ca doi cărbuni încinşi. Hercule s-a rezemat de un perete.

– Eu sunt un simplu vizitiu, mai mult de atât n-aveţi cum să faceţi din mine, l-a prevenit el pe Saint-Germain.

– Dar poţi fi deghizat, i-a zis acesta, aşteptând ca omul să-i mărturisească frământările.

– Şi dacă sunt descoperit? a întrebat Hercule, alungându-şi spaima pe care o simţise singur în glas.

Saint-Germain a clătinat uşor din cap.

– Nu vei fi descoperit. Iar dacă te va recunoaşte cineva, nu va avea importanţă.

– Domnule conte... a început vizitiul, apoi s-a oprit.

– Ce mai e? l-a întrebat Saint-Germain. Spune-mi acum, Hercule. Nu vreau ca întrebările nelămurite să ne tulbure mai târziu.

– Domnule conte... Ii venea ciudat de greu să vorbească, de parcă teama l-ar fi făcut să aibă un nod în gât. Dacă Saint Sebastien cere să revin în slujba lui... Am fost vizitiul lui şi mi-ar putea porunci... să mă întorc. Saint-Germain i-a surâs cu răceală.

– Să încerce numai! Nu va reuşi. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Roger.

– Servitorul îmi va spune ce doriţi dumneavoastră, a zis Hercule, stăpânindu-şi cu greu spaima.

– Dacă aşa îţi închipui înseamnă că nu-l cunoşti pe Roger. O să-ţi spună adevărul. Saint-Germain s-a apropiat de el. Vrei să te răzbuni pe Saint Sebastien pentru ceea ce ţi-a făcut?

Hercule şi-a strâns cârjele cu putere.

– Sfinţii mi-s martori că da.

– Şi totuşi, eziţi, l-a provocat Saint-Germain, cu blândeţe.

– Eu... s-a semeţit Hercule, dar nu a putut înfrunta privirea pătrunzătoare a contelui. Mă tem. Dacă dau greş, mă tem de ce ar putea el să-mi facă. Ba chiar şi dumneavoastră...

– Nu ne va face nimic nici unuia, a spus Saint-Germain. Avea o siguranţă neobişnuită pentru un nobil îmbrăcat în catifea şi satin de culoare neagră, cu pantofi ornamentaţi cu diamante. Va încerca, dar nu va fi în stare să ne facă vreun rău.

– Păreţi atât de convins... a spus neîncrezător Hercule.

– Sunt sigur, a zis Saint-Germain. A făcut un semn înspre ieşire. Afară, soarele apunea. Vino. Te aşteaptă cina.

Cu toate că îi era foame, Hercule a mai zăbovit.

– Ce trebuie să fac?

– Să mănânci, deocamdată, a zis Saint-Germain cu o umbră de zâmbet.

– M-am referit la Saint Sebastien. Hercule nu s-a clintit din loc şi şi-a privit stăpânul în ochi. Spuneţi-mi ce am de făcut si când.

Saint-Germain a scuturat din cap, iar rubinul din gulerul de dantelă i-a sclipit discret.

– Va trebui să ajuţi pe cineva să fugă din Paris, noaptea. De asta sunt sigur. Vei şti totul când planul va fi gata.

– Are legătură cu Saint Sebastien? a întrebat Hercule, simţind că-i revine curajul.

– Da.

– O voi face, s-a grăbit să spună surugiul.

– Va trebui să fii cu ochii în patru.

– Şi asta, a spus Hercule, legănându-şi corpul între cârje. Atâta vreme cât mai am putere în braţe, o voi face.

– Ai nevoie de ochi buni ca să-l urmăreşti, i-a amintit Saint-Germain. Şi de dreaptă judecată.

Hercule s-a apropiat la doi paşi de conte.

– Şi în rest? Ce altceva mai trebuie să fac? Saint-Germain a clătinat încet din cap.

– Aş vrea să-ţi pot răspunde. Tare aş vrea să ştiu. A privit peste omul din faţa lui, observând lumina din ce în ce mai scăzută din ferestre. Curând însă, voi avea nevoie de ajutorul tău împotriva lui Saint Sebastien şi a bandei lui diavoleşti. A tăcut o clipă, văzând faţa înfricoşată a vizitiului. Pentru că oamenii lui asta sunt: nişte diavoli.

– Da, a răspuns slujitorul dregându-şi vocea.

– Încă mai sper să nu am nevoie de serviciile tale, a încercat fără convingere să-l liniştească Saint-Germain. Cu toate astea, pregăteşte-te pentru ce e mai rău şi nu vom fi luaţi prin surprindere.

– Mai întâi, trebuie să verific toţi caii şi caleştile, a spus Hercule, trecând pe lângă Saint-Germain spre uşa ce ducea spre o bucătărie. Cârjele lui scoteau un zgomot sinistru pe pietrele neşlefuite ale grajdului.

– Poţi pune pe cineva s-o facă, l-a îndemnat contele, ferindu-se să nu-l jignească din nou. Vorbeşte cu Roger.

– După ce pregătesc caii şi caleştile, a repetat vizitiul îndârjit. înainte de a închide uşa, trăgând-o cu o cârjă, s-a întors şi l-a privit din nou drept în ochi pe Saint-Germain. Lăsaţi-mă să-l lovesc o dată, măcar o dată, pe Saint Sebastien, şi voi fi omul dumneavoastră pe viaţă, domnule conte.

Apoi s-a răsucit brusc şi a dispărut pe un hol îngust, lăsându-l pe Saint-Germain singur în grajdul care se cufunda lent în întuneric.

Texul unui bilet scris de Lucienne Cressie, purtat de camerista ei şi interceptat de soţul ei, Achille Cressie.

Draga mea Claudia;

Te-ai oferit odată să mă primeşti în casa ta, în cazul că aş dori să părăsesc acest loc. Am fost nepoliticoasă refuzând şi de aceea îmi cer umil iertare şi te rog să nu rămâi surdă la rugămintea mea de acum. Dacă ai inima de a mă ierta pentru vorbele mânioase de atunci, trimite-mi vorbă prin servitoarea mea. Soţul meu a refuzat să-mi îngăduie vizita cuiva şi mi-a interzis să trimit sau să primesc scrisori.

Sunt îngrozită, Claudia. Am suferit atâta disperare şi umilire, încât nu pot exprima murdăria pe care acestea le-au lăsat asupra sufletului meu.

Te rog, te rog, nu mă refuza! Viaţa şi salvarea mea se află în mâinile tale. Din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru Mântuitorul nostru, ajută-mă.

Lucienne

5

– Saint-Germain, văd că nu eşti atent, a spus Jueneport, ridicându-şi privirea de la cărţile primite. Mergi la turul acesta ori nu?

– Poftim? a tresărit contele, cu un aer absent. A, jocul. Nu, cred că nu merg mai departe.

A aruncat cărţile pe masă, cu faţa în sus. Cei de la masă au observat uimiţi Saint-Germain avusese mâna cea mai bună dintre toţi. Jueneport a remarcat:

– Gândurile îţi sunt cu siguranţă în altă parte dacă părăseşti jocul având o asemenea carte, în timp ce pe masă sunt cinci mii de livre.

Saint-Germain a schiţat un zâmbet ostentativ.

– Tocmai de aceea renunţ. Care mai e farmecul jocului dacă am asemenea cărţi? S-a îndepărtat cu scaunul de masă,

apoi s-a ridicat încet. Continuaţi-vă distracţia, domnilor. Mă duc să-mi caut consolarea în camera supeului.

Jueneport a hohotit auzindu-l.

– Dar tu nu mănânci niciodată, Saint-Germain. S-a uitat către ceilalţi, care au chicotit.

– Destul de adevărat, Jueneport, eu nu mănânc în public. Dar pot purta o conversaţie şi schimba o vorbă de spirit cineva care merită asta. Poate că voi găsi o alinare în compania unor oameni bine-crescuţi, care nu sunt dependenţi de băutură şi jocuri de noroc.

A vorbit pe un ton înţepat, dar ceilalţi au izbucnit din nou în râs. Nici unul dintre ei nu a remarcat oboseala grea ce i se citea în ochi. A făcut o fandare scurtă, şi-a fluturat batista parfumată, i-a reamintit lui Jueneport că norocul îi era pe ducă şi, cu un ultim salut, a pornit cu pas sigur spre sala mare a Hotel-ului Transilvania.

– Bună seara, Hercule, s-a adresat el majordomului, când a trecut pe uşa ce ducea spre aripa de nord.

– Bună seara, domnule conte, i-a răspuns Hercule fără să se trădeze câtuşi de puţin.

– Cine se află aici în seara asta? a întrebat el, oprindu-se lângă servitorul său.

Era de o eleganţă desăvârşită în hainele simple din catifea neagră. Broderia cu fir de argint a manşetelor şi vestei din brocart scotea în evidenţă dantela fină şi dădea o strălucire caldă, cuceritoare rubinului de la gât.

– Toată lumea, domnule conte, a răspuns omul pe un ton cât se poate de respectuos, străduindu-se să nu dea nimic de bănuit celor din jur. O puteţi găsi pe contesa d'Argenlac în sala de bal, dacă nu cumva a plecat să ia supeul.

– Am înţeles. Ochii lui Saint-Germain erau aţintiţi la magnificul tablou de Velasquez care împodobea încăperea. A spus, ridicând vocea: Crezi că proprietarul acestui Hotel ar putea fi convins să se despartă de pictura aceasta?

– Mă îndoiesc, domnule conte, i-a răspuns Hercule cu o politeţe perfectă.

– Sunt dispus să plătesc oricât pentru pictura asta, a continuat Saint-Germain, amintindu-şi că, de fapt, chiar aşa făcuse. Ei bine, te rog să-i comunici stăpânului tău, oricine ar fi el, că ţin la acest Velasquez în mod deosebit.

De la Sept-Nuit, care tocmai trecea pe lângă ei, a rânjit.

– Iar faci o ofertă pentru pictura aceea, domnule conte?

Mimând surpriza, Saint-Germain şi-a înălţat privirea.

– A, Donatien. Nu te văzusem. Da, încerc din nou, dar n-am sorţi de izbândă.

– Dacă vei continua aşa, noi vom începe să facem rămăşaguri pe şansele tale. S-a întors către însoţitorul său, sperând ca acesta să-l încuviinţeze, însă baronul Beauvrai nu fusese atent la discuţie.

Beauvrai avea o ţinută de-a dreptul năucitoare, chiar şi pentru felul lui extravagant de a fi. Purta cea mai complicată perucă văzută vreodată, pudrată cu un praf albastru, foarte fin. Era prinsă la ceafă cu o eşarfă mare de satin, presărată cu stele aurii. Redingota era din mătase galben-pal, cu revere şi manşete late de culoare bordo. Vesta din mătase perlată de culoarea paiului era brodată cu borangic turcoaz, asortându-se cu ciorapii turcoaz din mătase şi pantofii aurii. Beauvrai completase acel ansamblu cu dantelă bleu la gât şi la încheieturile mâinilor, şi mirosea de parcă se îmbăiase în parfum de violete.

Saint-Germain l-a admirat în tăcere pe Beauvrai şi a accentuat privirea cu un uşor suspin.

– Ca întotdeauna, Beauvrai, m-ai lăsat fără grai. Beauvrai i-a aruncat o privire, remarcându-i hainele sobre.

– Prefer să arăt ca un bărbat decât ca un preot, a spus el cu un glas ce se voia cât se putea de dispreţuitor. Din câte am auzit, nu te lauzi cu bărbăţia, aşa cum nu-ţi poţi dovedi nici nobleţea.

Cu un zâmbet dezarmant, Saint-Germain a schiţat o înclinare din cap.

– Domnule baron, dacă te atrag bărbaţii, mă tem că te voi dezamăgi.

Tocmai se pregătea să-i întoarcă spatele, lăsându-l să spumege de furie, când o remarcă întâmplătoare a lui de la Sept-Nuit i-a reţinut atenţia, oprindu-l în loc. încercând să-l facă să uite de Saint-Germain, tânărul l-a întrebat pe Beauvrai:

– Nu vrei să petreci o seară cu prietenii noştri la Sans Desespoir? Ştiu că vei ajunge la domeniul lui Chaisseurdor, care e în apropiere.

– Cum? La Chaisseurdor? s-a bucurat Beauvrai. A, da, da. Sigur că voi putea. O să petrec o săptămână întreagă acolo şi fac prinsoare că Chaisseurdor nu-mi va duce dorul nici măcar o noapte.

Spunând acestea, l-a ignorat cu bună ştiinţă pe Saint-Germain.

– Să-l aduci şi pe el, a sugerat de la Sept-Nuit, îndrumându-l discret pe celălalt spre sala de jocuri.

– Din păcate, nu-l place pe d'Argenlac. S-au certat acum zece ani în privinţa rezervaţiei din zonă şi continuă să se duşmănească şi astăzi. Nişte neghiobi amândoi, dacă vrei părerea mea. Nu-ţi face griji, Donatien. O să-mi fac timp să vin la Desespoir. Vreau să văd cum o cucereşti pe La Montalia.

– Mă voi descurca de minune, nu te îngrijora.

L-a bătut pe umăr pe Beauvrai şi, schimbând priviri ascunse, s-au îndreptat spre aripa de nord a Hotel-ului.

Saint-Germain a rămas în sala mare, nemişcat, preţ de două minute încheiate. Expresia pierdută a ochilor săi negri nu trădau nicidecum gândurile care îl chinuiau. S-a apropiat de tabloul lui Velasquez, oprindu-se o clipă ca să salute un grup de oaspeţi care abia soseau. Privind splendidele chipuri antice zugrăvite pe pânză, s-a simţit cuprins de singurătate. Şi-a amintit cum, odată, contemplase fascinat aceeaşi pictură când vopseaua încă nu se uscase pe ea, iar artistul însuşi îl întrebase dacă figura lui Socrate exprima întreaga povară a sorţii. Nu-i spusese atunci marelui pictor ce gândea cu adevărat: că bătrânul Socrate, zdrenţăros, venit parcă din altă lume nu s-ar fi recunoscut în pictura austeră născută din imaginaţia lui Velasquez. Acelaşi lucru credea şi acum.

Mergând alene, Saint-Germain s-a îndreptat spre camera supeului. S-a îngrijorat amintindu-şi spusele lui Beauvrai şi înţelegându-le tâlcul. Ii era ciudă mai cu seamă pentru că refuzase invitaţia contesei d'Argenlac de a o însoţi la Sans Desespoir. Nu voise să se lase ispitit de apropierea imposibilă şi dulce a lui Madelaine.

Imaginea ei i-a apărut în minte şi a încercat să o alunge. Nu-şi putea îngădui să o dorească, să ţină la ea, pentru că în acest fel risca să declanşeze bârfe care ar fi primejduit onoarea şi, poate, viaţa fetei. Ca într-un coşmar, şi-a imaginat ţepuşa

crudă înfiptă în trupul minunat al lui Madelaine, iar gândul l-a înfiorat.

– Domnule conte, a auzit o voce în apropiere, care îl făcu să-şi întoarcă brusc capul.

Claudia d'Argenlac venea spre el la braţul ducelui de la Mer-Herbeux. Avea o ţinută distinsă în rochia de satin de un verde foarte deschis, brodată cu zorele, peste o fustă încreţită de mătase austriacă, cu funde trandafirii din dantelă de Belgia.

Saint-Germain s-a trezit din visare şi s-a înclinat plin de curtoazie în semn de salut.

– Sunt încântat să vă revăd, a spus el, recunoscând că nu era departe de adevăr. Nu vă întreb dacă vă simţiţi bine, pentru că înfăţişarea dumneavoastră spune totul. Având în vedere planurile pe care le aveţi, nu m-ar mira să vă descopăr ocupându-vă timpul în seara aceasta invitând cât mai mulţi oaspeţi la petrecerea de pe 3 noiembrie.

Contesa a râs înveselită, iar ochii i-au strălucit aidoma colierului din smaralde pe care îl purta la gât.

– Vai, nu, dragul meu conte. Soţul meu a aranjat să mergem mâine la ţară şi să stăm acolo câtă vreme casa este pregătită pentru petrecere. Dacă ne-ai mai fi onorat cu prezenţa în ultimele zile, ai fi ştiut asta.

– Am primit o invitaţie, i-a reamintit el, apoi şi-a îndreptat atenţia către duce. Sunt foarte încântat să vă văd din nou la Paris, domnule. Sunt încredinţat că misiunea dumneavoastră de la Londra a avut succes.

– Oarecum, domnule conte, a recunoscut Mer-Herbeux. Englezii se mândresc că sunt raţionali, dar în problema Austriei sunt de-a dreptul absurzi.

Saint-Germain a zâmbit ironic.

– Trebuie să-i scuzi, de la Mer-Herbeux, dacă, uneori, dorinţele lor se bat cap în cap cu cele ale Franţei.

Contesa şi-a ridicat braţele, spunând:

– Domnilor, vă rog, nu mai discutaţi politică. Numai despre asta am auzit vorbindu-se în ultima oră şi nu mai îndur nici o clipă asemenea discuţii. I-a surâs lui Saint- Germain. Ştiu că eşti de partea mea. Condu-mă în camera supeului şi povesteşte-mi orice, numai să nu aibă de-a face cu politica.

Privind spre duce, Saint-Germain a ridicat întrebător din sprâncene.

– Îmi acordaţi onoarea?

De la Mer-Herbeux i-a oferit mâna contesei, care până atunci se sprijinise de braţul său.

– Chiar te rog, Saint-Germain. Dacă nu vorbesc despre politică, mă tem că nu voi fi în stare să o binedispun defel.

S-a înclinat în direcţia contelui şi a sărutat mâna contesei, apoi s-a întors şi a pornit în căutarea unor persoane cu care să găsească subiecte comune de conversaţie.

– Credeam că voi fi silită să petrec toată seara ascultându-l, i-a şoptit contesa la ureche lui Saint-Germain, cu o vădită uşurare. Ştiu că a adus mari servicii Franţei, că regele este profund impresionat de abilitatea lui ca diplomat, că este un om de stat foarte înzestrat, *dar* jur că mă prăpădesc de plictiseală.

– Voi face tot ce-mi stă în firavele puteri ca să repar situaţia, a spus Saint-Germain, conducând-o spre salonul supeului.

– Domnule conte a spus ea cu un aer degajat, ardeam de nerăbdare să-ţi dau veşti excelente în legătură cu cele petrecute în ultimele zile, însă nu ne-ai mai vizitat.

Saint-Germain i-a spus cu o voce care părea sigură şi nu-i trăda adevăratele temeri:

– Am fost grozav de ocupat, draga mea. Crede-mă că nu am avut intenţia să mă ţin departe de voi.

Contesa a râs din nou.

– Madelaine şi-a exprimat temerea că te-ai săturat de noi şi că ai renunţat la compania noastră, dar eu m-am gândit că vei fi avut alte treburi.

În sinea lui, Saint-Germain s-a simţit cuprins de un val afecţiune pentru Madelaine. Fata era atât de lipsită de apărare, încât şi-a dorit să n-o fi iubit atât de mult.

– Claudia, dacă vrei muzică la petrecere, aşa cum ai cerut, trebuie să-mi dai timp s-o şi compun, nu-i aşa? a spus el cu naturaleţe. Când noile arii vor fi gata, fii sigură că mă vei vedea până te vei sătura *tu* de mine.

Ajunşi la uşa salonului, contesa s-a întors spre el.

– Nici vorbă de aşa ceva, domnule conte. De fapt, am fost foarte dezamăgită că nu poţi să vii la Sans Desespoir.

– Ei bine, nu am ce face. A îndrumat-o printre mesele aşezate destul de aproape una de alta până a găsit una ceva mai izolată. I-a ţinut scaunul până când ea, cu pricepere, şi-a

aranjat crinolina. Spuneţi-mi ce să vă aduc, iar când mă întorc, vreau să aud veştile acelea bune.

– Alege-mi ce doreşti, dragul meu conte, numai să nu-mi aduci orez d *l'Espagne.* Am fost invitate la cină de două ori în această săptămână şi peste tot ni s-a servit aşa ceva. Madelaine a spus că, dacă mai mănâncă o singură dată orez *ă l'Espagne,* se apucă să cânte la castaniete.

– Prea bine, fără orez *ă l'Espagne,* aşadar. A dat să se îndrepte spre bufet, dar, fulgerat de un gând, s-a întors s-o întrebe pe contesă: Ni se va alătura şi Madelaine? Dacă vine, va fi nevoie să mai fac rost de un scaun.

– S-ar putea să apară mai târziu. Am lăsat-o dansând cu marchizul de la Cologne-Pur. E de-a dreptul fermecat de ea, domnule conte.

– Nu mă surprinde, a murmurat Saint-Germain şi s-a întors, îndreptându-se spre bufet.

A avut nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să aleagă meniul pentru contesă. Era tulburat şi gândurile care i se învălmăşeau în minte trebuiau ascunse privirii agere a Claudiei. într-un târziu, a revenit la masa izolată, aducând raţă friptă în suc de portocale, salată de spanac şi bucăţele de dovlecel italian, nişte crevete fierte şi un pahar de vin alb demidulce. I-a pus totul dinainte şi s-a aşezat pe scaunul din faţa ei.

– Acum, a spus el, fără să ia în seamă cuvintele de mulţumire ale contesei, care sunt minunatele veşti la care vă refereaţi? Păreţi foarte bucuroasă, iar fericirea dumneavoastră străluceşte ca un candelabru într-o încăpere întunecoasă. Parcă sunteţi o altă femeie, draga mea.

Contesa d'Argenlac a gustat din vin şi i-a aruncat lui Saint-Germain un zâmbet jucăuş.

– Oh, domnule conte, o să te bucuri mult pentru mine. Se vedea însă că îi era greu să înceapă să povestească. A aşezat paharul pe masă şi a cercetat farfuria câteva clipe, după care a spus: După cum probabil ai bănuit, relaţiile dintre mine şi soţul meu au fost câteodată încordate...

– Da, ştiam asta, a spus el calm, cu glas scăzut. Ea a oftat şi a clătinat din cap.

– M-am temut foarte mult că a ajuns în pragul ruinei, pentru că intendentul lui era foarte îngrijorat şi chiar i-a recomandat câteva măsuri radicale şi neplăcute. Eu... Eu am

avut prilejul să mai uşurez unele cereri presante ce i-au fost făcute şi, îţi jur, traiul nostru s-a mai uşurat.

Saint-Germain nu a întrerupt-o, dar s-a întrebat cât de mult cheltuise Claudia din averea personală ca să acopere datoriile soţului ei neghiob.

– Tocmai când eram convinsă că ajunsesem într-o situaţie fără ieşire, Gervaise m-a uimit. A valorificat o succesiune confidenţială de la tatăl său, una despre care nu adusese vorba până acum, pentru că nu avea idee dacă preţuieşte sau nu vreun ban.

– O succesiune confidenţială? Neîncrederea lui Saint-Germain a răzbătut în tonul ridicat al vocii sale.

Contesa şi-a întors chipul fericit spre el.

– A fost răspunsul la rugăciunile mele. Se pare că tatăl lui a intrat în posesia unui diamant foarte, foarte mare, pe care Gervaise l-a dat la tăiat. Se spune că piatra valorează mai bine de şaizeci de mii de ludovici. Şi-a împreunat mâinile şi ochii au părut să-i râdă de fericire.

– Un diamant brut? a spus rar Saint-Germain.

– Da. Mi l-a arătat acum câteva zile. E uimitor că pietrele preţioase au un aspect atât de comun, nu? Şi-a îndreptat apoi atenţia către mâncare, începând cu salata.

– Aşadar, tatăl lui i-a lăsat un diamant netăiat pe care s-a hotărât, în sfârşit, să-l vândă? a întrebat el, fără să aştepte un răspuns. Privea prin fereastra întunecată din faţa sa, pipăindu-şi distrat rubinul de la gât.

Aruncând o privire la fereastră, Claudia a scos o exclamaţie de mirare:

– Oh, domnule conte, ce ciudat! Ştii, din locul în care stau eu nu-ţi văd imaginea răsfrângându-se în fereastră.

Saint-Germain a tresărit şi a privit brusc spre geamurile negre care reflectau imaginile sclipitoare ale oaspeţilor din sală. Şi-a dat seama că fusese neglijent din pricina grijilor pe care şi le făcea pentru Madelaine. Şi-a mişcat scaunul într-o parte.

– Din cauza unghiului. Dacă aţi sta în locul meu, şi dumneavoastră aţi dispărea, draga mea.

– M-ai speriat, a recunoscut ea, cu un râs care bărbatului i s-a părut forţat.

Saint-Germain s-a ridicat şi a desfăcut şnurul care ţinea strânse draperiile din catifea. Ţesătura groasă a alunecat peste

ferestre, ascunzând vederii noaptea şi siluetele ce se oglindeau în geam.

– Gata. Nu mai e nevoie să ne lăsăm distraşi de imaginile din fereastră. Apoi s-a aşezat. Povestiţi-mi mai multe despre norocul neaşteptat care a căzut pe capul soţului. înţeleg că nu aţi ştiut nimic despre asta până acum, adevărat?

– N-a scos nici măcar o vorbă. De aceea mă simt atât de uşurată. Gervaise mi-a zis că intendentul lui i-a adus aminte de asta, fiindcă lui nu-i trecuse prin minte în cei zece ani de când a primit moştenirea.

– Da, ce noroc, s-a mirat Saint-Germain. Mă bucur pentru dumneavoastră, contesă. Salvarea aceasta a apărut la momentul potrivit.

– Da, l-a aprobat ea. Acum m-am mai liniştit. E ca şi cum mi s-ar fi luat o povară de pe umeri. Şi relaţiile cu soţul meu s-au mai îmbunătăţit.

– Fără îndoială, Claudia. Te rog să accepţi felicitările mele.

Chipul şi tonul vocii lui nu erau cele ale unui om cuprins de fericire, dar contesa a părut că nu bagă de seamă.

– Da, a zis ea. îţi mulţumesc, Saint-Germain. Ai fost foarte amabil că m-ai ascultat, oferindu-mi favoarea prezenţei şi înţelepciunii tale. Trebuie să recunosc, a adăugat ea cu naivitate, că atunci când Gervaise a sugerat această vizită la ţară, m-am temut că era cu totul doborât şi voia să scape de datornici, dar nu era vorba de aşa ceva. Desigur, a urmat ea, pe un ton ceva mai ferm, nu mă încântă că de la Sept-Nuit e printre invitaţi, dar, cum vor mai veni alte şapte persoane, nu văd nici o primejdie. Nu este întocmai ce mi-aş fi dorit, dar nu ţin să mă opun soţului meu, îndeosebi acum, când lucrurile merg mai bine între noi.

Saint-Germain a încuviinţat mut, luând aminte tresărirea şovăielnică ce a trecut preţ de o clipă peste chipul ei.

– Claudia, dacă nu-ţi găseşti liniştea cugetului, mă poţi considera prietenul căruia i te poţi confesa cu toată încrederea.

Ea s-a întors brusc spre el.

– Oh, a făcut ea, dându-şi seama că el îi surprinsese momentul de cumpănă. Nu e nimic, domnule conte. Cu adevărat îţi spun, nu s-a întâmplat nimic. Dar apreciez mărinimia ta. Mereu am spus că eşti generos, chiar din clipa în care ai sosit la Paris, când erau atâţia care te priveau cu ochi bănuitori. Apoi şi-

a dus ambele mâini la faţă. Oh, Doamne, nu am vrut să spun asta...

– Ştiu ce s-a vorbit despre mine, Claudia. N-am uitat. A zâmbit amuzat. Cu toţii v-aţi întrebat atunci cine sau ce sunt. Mi se pare chiar distractiv să-i văd pe unii cum se străduiesc şi în ziua de azi să ghicească. I-a luat mâna şi a dus-o la buze. Nu-i nimic, Claudia, a zis el văzând licărul lacrimilor din ochii ei.

A înţeles că femeia era mai aproape de o criză de isterie decât îşi închipuise el de la bun început.

– Doar că... a spus contesa, apoi s-a întrerupt, încercând să se calmeze. Mi se pare groaznic să o spun, domnule conte, dar la început m-am temut că m-a minţit şi că era vorba de altceva. Până nu mi-a arătat piatra preţioasă, nu l-am crezut. Se vedea că era sincer stingherită de acea mărturisire.

– Perfect explicabil, a remarcat el sec. însă ea s-a grăbit să continue:

– Nici măcar acum nu reuşesc să mă stăpânesc. Mă tem mereu că totul e doar un vis şi că mă voi trezi cu portăreii la uşă, iar casa ne va fi vândută. Şi-a acoperit ochii cu palmele. Ce vei fi crezând despre mine?

– Nimic care să vă compromită, doamnă. Privirile li s-au încrucişat, iar contesa s-a pierdut în ochii lui pătrunzători. Saint-Germain a continuat: Nu trebuie să te mai temi, draga mea. Ai traversat o perioadă îngrozitoare, dar acum îţi vei reveni. Dacă există şi alte primejdii, le vei înfrunta cu bine, pentru că eşti foarte curajoasă. Nu uita asta.

Ea şi-a dus mâna la obraz şi privirea i s-a împăienjenit.

– Nu... nu ştiu ce... ce să spun. Sunt din cale afară de obosită, aşa cred. Orice emoţie, cât de mică, mă tulbură peste măsură. S-a uitat apoi spre farfurie. Trebuie să termin cina.

Neliniştit că siguranţa lui Madelaine depindea de o mătuşă atât de labilă sentimental, Saint-Germain s-a încruntat uşor.

Ea s-a apucat de mâncat cu poftă şi a continuat să vorbească în timp ce mesteca. A spus că raţa era superbă şi că nu mai savurase niciodată un sos de portocale atât de fin. între înghiţituri, nu înceta să laude întruna mesele excelente oferite la Hotel Transilvania. Nu mai avea nici o intenţie să facă vreo referire la grijile ce o măcinau.

Saint-Germain a pus capăt monologului ei întrebând-o.

– Am auzit că aţi făcut o vizită la palatul Cressie ca să vă interesaţi de starea doamnei Lucienne. Ce-aţi auzit despre ea?

Sporovăială fără rost a Claudiei s-a oprit brusc. Şi-a lăsat furculiţa în farfurie şi a spus:

– Sărmana femeie! N-am putut s-o văd. Achille i-a interzis să-şi primească prietenii.

– Aşa am aflat şi eu, a spus Saint-Germain cu o anumită asprime în glas. M-am dus acolo personal, o dată ori de două ori, dar nu mi s-a îngăduit să intru.

Şi-a amintit de cele două daţi când încercase să pătrunde în dormitorul ei, ca să-i apară din nou în vis. însă de fiecare dată dăduse peste vreun servitor, căci lui Lucienne Cressie nu i se mai permitea nici măcar să doarmă singură, nesupravegheată.

– Mă tem pentru ea. I-am scris fratelui meu, întrebându-l ce crede că ar trebui să întreprind. Ştiu că nu se cuvine să intervii între soţ şi soţie, dar în cazul acesta nu se poate altfel.

Obrajii i s-au înroşit uşor, iar atitudinea ei plină de hotărâre a făcut-o să pară din nou fetişcana plină de viaţă care fusese la douăzeci de ani.

– Dacă ar fi posibil să demonstrăm că a fost maltratată, atunci rudele ei ar putea obţine separarea de soţul ei, a zis Saint-Germain, apoi a aşteptat părerea contesei.

– Nu ştiu, a spus ea rar. Părinţii ei au murit, iar singura soră este stareţă într-o mănăstire. Are trei mătuşi, dar nu sunt convinsă că soţii lor vor fi bucuroşi s-o primească la ei... Poate doar dacă ar şti că viaţa ei e în mare primejdie... A evitat să-l privească pe Saint-Germain, iar peste trăsăturile ei frumoase a coborât un văl de deznădejde. Oh, mă simt atât de *neajutorată!* Exclamaţia nu se referea doar la ea, ci şi la Lucienne Cressie.

– Uşor, draga mea, i-a zis Saint-Germain, lăsându-şi palma pe braţul ei ca să o liniştească.

– A, nu băga asta în seamă! Şi-a ridicat o mână, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Apoi, la fel de brusc, faţa i s-a luminat şi a început să-şi fluturare braţul. Madelaine! a exclamat ea, făcându-i semne nepoatei sale care tocmai intra în sala supeului, la braţul baronului de la Tourbedigue.

Aflată în cealaltă parte a încăperii, Madelaine a ridicat privirea când şi-a auzit numele şi i-a spus ceva însoţitorului ei.

Tânărul elegant, îmbrăcat în satin mov, a făcut o plecăciune şi a condus-o printre mese cu aerul cuiva care face loc unui mare împărat roman.

– Mătuşă, a spus Madelaine, imediat ce s-a putut face auzită în vacarmul din sală. Speram să te găsesc aici. Pur şi simplu mor de foame după atâta dans. De la Tourbedigue, aici de faţă, este hotărât să mă lase fără tălpi la pantofi.

La apropierea ei, Saint-Germain s-a ridicat şi i-a ţinut scaunul pe care îl lăsase liber pentru ea.

– Bună seara, domnişoară, a zis el, neîngăduindu-şi să zăbovească prea mult cu privirea asupra chipului ei.

Madelaine i-a zâmbit scurt.

– Bună seara, domnule conte. îţi mulţumesc pentru scaun. Te-am văzut atât de puţin în ultima vreme, că, iată, trebuie să recurgem la etichetă, fiindcă aproape că am uitat cum arăţi.

Saint-Germain nu i-a răspuns la compliment.

– Îmi permiţi să-ţi aduc ceva de mâncare, domnişoară? Neîndoielnic că doreşti să stai de vorbă cu mătuşa...

În acelaşi moment, de la Tourbedigue, foarte dornic să intre în graţii, l-a întrerupt:

– Nu, iertaţi-mă domnule conte, dar m-aş simţi onorat să o servesc eu pe domnişoara. Aţi avut deja plăcerea de a o servi pe mătuşă; trebuie să-mi acordaţi acest privilegiu.

A făcut o plecăciune adâncă şi s-a îndepărtat înainte ca Saint-Germain să poată face vreo obiecţie.

– Cine e căţeluşul acesta de companie? a întrebat el, imediat ce de la Tourbedigue s-a îndepărtat de masă.

Madelaine s-a întors către Saint-Germain şi a rostit pe un ton tăios:

– Admiratorul meu. Cel mai credincios.

– Vai, Madelaine, a zis Claudia clătinând din cap.

– Adevărat, a zis Saint-Germain cu un zâmbet trist, merit să fiu mustrat, domnişoară. Un bărbat de vârsta mea trebuie pus la punct atunci când o fată ca dumneata e dorită de domni atât de tineri şi de arătoşi.

Apoi i-a aruncat lui Madelaine o privire grăitoare şi i-a văzut răspunsul ca de foc ce lucea din ochii ei.

– Chiar dacă nu eşti la fel de tânăr ca majoritatea curtezanilor lui Madelaine, a observat Claudia d'Argenlac, eşti de zeci de ori mai manierat decât ei.

– Mă mulţumesc şi cu atât, a aprobat-o Saint-Germain cu un chicotit răutăcios. S-a uitat din nou la Madelaine. Sunt dezolat că afacerile nu-mi îngăduie să te însoţesc la Sans Desespoir, dar cred că voi fi plecat din Paris vreme de câteva zile.

S-a retras un pas şi s-a pregătit să facă o plecăciune amplă de rămas-bun spre cele două femei, dar Madelaine l-a oprit.

– Oh, Saint-Germain, tare mult aş vrea să vii acolo. Am dus dorul după-amiezelor noastre muzicale.

– Te asigur că sunt ocupat cu noi lucrări pentru petrecerea ta. A privit spre cealaltă latură a încăperii. Iată-l şi pe devotatul tău baron întorcându-se, domnişoară. Trebuie să vă părăsesc, dar sunt convins că el vă va bine dispune.

Madelaine l-a privit rugător.

– Dar eu speram să rămâi.

El i-a zâmbit enigmatic şi a lăsat impresia că cedează.

– Poate că aşa va fi, a spus el încet.

Textul a două scrisori ale contelui de Saint-Germain către servitorul său Roger şi, respectiv, către majordomul său Hercule, scrise simultan cu ambele mâini, din data de 25 octombrie 1743:

Dragul meu Roger/Hercule,

Am aflat că trebuie să plec din Paris pentru trei sau patru zile. Este vorba de o chestiune delicată şi trebuie să mă ocup de ea în deplin secret. în acest scop, voi călători singur, călare şi fără escortă.

În cazul în care se fac comentarii pe seama absenţei mele, puteţi spune că există motive întemeiate, dar că nu aveţi îngăduinţa de a divulga unde sunt de teama unor repercusiuni în înalta societate.

Dacă nu revin în termen de cinci zile, iar voi nu primiţi nici un mesaj din partea mea, sau dacă vă parvine un mesaj cu sigiliul meu, vă autorizez să începeţi o cercetare în maniera cunoscută lui Roger. Vă puteţi sluji de ajutorul lui Sattin şi Domingo y Roxas, dar sub nici un motiv să nu solicitaţi sprijinul altcuiva. Trebuie să vă feriţi şi de poliţai, şi de oamenii Bisericii.

Testamentul meu şi instrucţiunile privind înmormântarea mea se găsesc în locul obişnuit. Puteţi deschide testamentul meu dacă absenţa mea este mai lungă de douăzeci şi una de zile.

Vă însărcinez să îmi îndepliniţi poruncile în speranţa mântuirii.

Saint-Germain

(sigiliul său, eclipsa).

6

Nici măcar cerul înnorat nu răpea din bucuria vânătorii de după-amiază. Toamna îşi revărsase belşugul peste parcul şi rezervaţia de vânătoare de la Sans Desespoir. Pământul era acoperit de frunze ce foşneau fremătând sub copitele cailor pe care oaspeţii lui Gervaise îi goneau în urmărirea unui căprior. Nici unuia dintre călăreţi nu-i păsa cât se va lungi partida de vânătoare, ar fi fost în stare să urmărească cerbul până la capătul pământului.

Madelaine, cu ochii vii de bucurie, a făcut un salt înaintea tuturor, iar costumul de călărie din catifea de culoare burgund a fluturat ca aripile unei păsări rapace, încăleca un cal de vânătoare englez, masiv şi ciolănos, care alerga înghiţind pământul, cu o iuţeală neostoită. L-a strunit doar când s-a apropiat de următorul obstacol. îşi simţea inima uşoară. Scăpase de singurătatea sâcâitoare pe care o simţise de când părăsise Parisul, în urmă cu trei zile. Se minţise spunându-şi că de fapt îi lipsea oraşul, şi nu Saint-Germain.

În urma ei, tot grupul de vânători sărise obstacolul, în afară de cavalerul Sommenaultt, vărul lui Gervaise. Armăsarul lui se cabrase chiar înaintea gardului şi îşi azvârlise călăreţul din şa. Sommenaultt a căzut lat, stârnind un morman de frunze de fag. S-a ridicat de îndată, nevătămat, dar teribil de speriat.

– Dii! a strigat de la Sept-Nuit şi a dat pinteni murgului mare de Hanovra, ajungând-o din urmă pe Madelaine. S-a înverşunat să mâne în acelaşi ritm cu ea. - Noi, ceilalţi, ne-am făcut cu toţii de ruşine! Ce stil ai! Ce curaj!

Cu mâinile înmănuşate, fata şi-a ţinut calul în frâu cu fermitate.

– Te rog să nu-mi ţii calea, cavalere. Poteca e foarte îngustă.

– Eu, să-ţi ţin calea? Ar trebui să te prind ca să fac asta. Apoi i-a zâmbit cât a putut de amabil, chiar dacă ştia că Madelaine îl dispreţuieşte. Eşti o călăreaţă splendidă.

– Ar trebui să-i adresezi asemenea complimente tatălui meu: el m-a învăţat să călăresc.

Nu-l agrea deloc pe de la Sept-Nuit, iar prezenţa lui atât de aproape de ea o irita. Voia să scape de el, dar ştia că nu avea cum să evadeze decât dacă el ar fi fost aruncat din şa la vreun obstacol.

Zâmbetul de pe faţa lui de la Sept-Nuit s-a lăţit.

– Nu e nevoie să fii modestă, domnişoară. Meriţi toate laudele.

Copacii se îndeseau şi vicontele a fost nevoit să rămână mai în spate.

Madelaine a scrâşnit din dinţi. în cele trei zile cât fusese în compania lui de la Sept-Nuit descoperise că nu-l suporta deloc în vecinătatea ei. S-ar fi lipsit bucuroasă de curtenia lui alambicată şi de faţa lui îmbuibată. Gândul că i-ar putea deveni soţie - bărbatul îi prezentase deja oferta mătuşii ei - o îngreţoşa.

Deodată, s-a auzit un zgomot infernal şi l-au văzut pe Gervaise trecând ca o furtună pe lângă ei, gata să-i lovească. Uriaşul lui armăsar castaniu îşi azvârlea nervos capul într-o parte şi alta, căznindu-se să scape omul care îl cravaşa până la sânge. Contele d'Argenlac era, fără îndoială, un călăreţ priceput, căci un novice ar fi fost demult aruncat din şa de armăsarul lovit parcă de nebunie. I-a răcnit ceva de neînţeles lui de la Sept-Nuit, şi-a vânturat fără noimă braţele şi s-a făcut nevăzut, ca şi cum fusese doar o închipuire.

Departe, dincolo de un pâlc de copaci, căpriorul a sărit peste un gard, a gonit printr-un râu şi s-a năpustit spre pădurea deasă care se întindea cât vedeai cu ochii, spre nord. Intrase pe proprietatea ducelui de Ruisseau-Royal.

– Asta să ne fie învăţătură de minte, a râs zgomotos de la Sept-Nuit. Apoi i-a strigat lui Madelaine. Bidiviul tău se poate măsura cu armăsarul lui Gervaise? Ai grijă, altfel o s-o păţeşti.

– O să reziste, a şuierat Madelaine printre dinţi, însă nu atât de tare încât să fie auzită de nedoritul ei însoţitor. Se felicita că nu insistase să călărească iapa ei spaniolă, pentru că ritmul îndrăcit ar fi obosit-o peste măsură.

Ieşiseră dintre copaci şi traversau luminişul către gardul care delimita proprietatea lui Gervaise. Contele depăşise deja hotarul şi trecea râul prin vad, mergând pieptiş spre celălalt mal.

Madelaine şi-a simţit calul încordându-se şi a strâns cu putere şaua între coapse. Armăsarul a ţâşnit într-un salt uriaş, iar ea s-a lipit de gâtul lui. în aer, s-a îndreptat şi s-a lăsat pe spate, aproape atingându-i crupa cu capul. Imediat ce calul a atins pământul, fata s-a îndreptat în şa, a tras de frâu şi l-a mânat către râu.

Calul hanoverian al lui de la Sept-Nuit era chiar în spatele ei. Cavalerul a strigat la Madelaine, dar entuziasmul lui l-a făcut să aprecieze greşit săritura. Murgul s-a împiedicat, iar tânărul l-a ţinut cu greu să nu cadă în genunchi.

Gervaise dispăruse deja în pădure, iar ceilalţi vânători rămăseseră mult în urmă. Deodată, o rafală rece de vânt a răscolit frunzele şi a părut că împinge norii grei de pe cer.

Madelaine a aruncat o privire de jur împrejur şi a simţit o împunsătură de teamă. Nu voia cu nici un chip să rămână singură cu de la Sept-Nuit. Calul a intrat în apă şi ea l-a mânat spre celălalt mal. A simţit imboldul de a-i da pinteni ca să pătrundă adânc în pădure şi să se îndepărteze cât mai mult de tânărul care se ţinea de ea ca o umbră. Din spate s-a auzit zgomot de copite, şi alţi doi călăreţi au sărit peste gard. Când au atins pământul, caii lor s-au prăbuşit, iar Madelaine nu i-a mai văzut ridicându-se. De spaimă, a simţit un nod îngheţat în gât.

Ajunsă dincolo de râu, a înaintat spre pădure, dar ştia că lui Donatien de la Sept-Nuit începuse să-i placă s-o urmărească, să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Preţ de o clipă s-a gândit să-l înfrunte, cerându-i să-i spună ce voia de la ea, apoi a alungat gândul la fel de iute pe cât îi venise: i-ar fi oferit un avantaj prea mare. Lui de la Sept-Nuit îi era uşor să o compromită şi nu ar mai fi avut altă scăpare decât să se căsătorească cu el.

Pădurea era foarte aproape, iar ea a dat puternic pinteni calului, zâmbind mulţumită când cavalerul a rămas în urmă. Odată ajunsă printre copacii deşi, se putea îndepărta şi mai mult de el. Şi-a plecat capul, ca să nu se lovească de ramurile joase pe care ar fi putut să le vadă prea târziu.

Sub copaci era răcoare, dar pământul era greu. Calul a început să gâfâie în ritmul impus de Madelaine, iar fata a fost silită să tragă de frâu ca să-l aducă la trap mărunt. L-a mânat înainte, hotărâtă să se îndepărteze de restul vânătorilor. Ştia că Gervaise se afla în faţă şi şi-a zis că soţul mătuşii nu îi va refuza protecţia de care avea atât de mult nevoie.

O privire peste umăr a convins-o că se afla cu mult în faţa lui de la Sept-Nuit. Putea auzi zgomotul ritmic de copite, dar el era departe în urmă, aşa că ea a început să spere că în curând va scăpa de tot de el. S-a uitat în jur, gata să profite pe deplin de orice şansă pe care i-o oferea pădurea.

Poteca se unduia tot mai adânc în pădure şi însemnele începeau să fie din ce în ce mai şterse. Pini uriaşi şi stejari bătrâni străjuiau peisajul, dominând amurgul. Apoi drumul a devenit întortocheat, şerpuind printre copacii seculari.

Deodată, a văzut că drumul se bifurcă: o potecă se pierdea în susul unei coline, iar cealaltă, mai largă, însemnată şi fără bolovani, cobora uşor. Urmele arătau că pe aici trecuse nu demult un grup de călăreţi.

Madelaine nu a şovăit. A smucit de frâu, îndrumând calul pe poteca ce urca. Armăsarul a ezitat, apoi a urcat rapid drumul îngust şi, săltând peste bolovanii împrăştiaţi, pe gât i-au apărut pete de sudoare.

În vârful pantei, Madelaine a tras de frâu, făcând calul înspumat să rămână nemişcat. De după perdeaua de copaci ce o ascundea de drumul pe care abia îl părăsise, a aşteptat să-l audă trecând pe de la Sept-Nuit. A fost ispitită să-l urmărească, dar şi-a amintit de urmele de copite care înţesau drumul.

Zadarnic a încercat să se liniştească, spunându-şi că era vorba de un alt grup de vânători, că soţul mătuşii sale e aproape şi o aşteaptă, plin de bune intenţii şi gata să-i ofere protecţia lui.

Obosită, îngrijorată, departe de Sans Desespoir, Madelaine a analizat situaţia în care se găsea. S-ar fi putut întoarce pe drumul larg ce cobora la vale, ajungându-i din urmă pe Gervaise şi de la Sept-Nuit. Ceva i-a spus că nu trebuia să procedeze astfel. A descălecat, alunecând uşor pe coapsa calului, l-a luat de frâu şi l-a tras după ea de-a lungul potecii. Oare încotro ducea? Trebuia să-şi odihnească pentru o vreme calul, căci era înfierbântat; respira fornăit, iar pielea de un gri pătat se întunecase de sudoare. A tras de frâu şi a început să înainteze.

Păşea cu greutate, căci trena lungă a costumului de călărie se agăţa de orice, iar calul se oprea întruna, ostenit. A început să se întrebe dacă va găsi un adăpost sigur ca să înnopteze ori dacă va fi sortită să rătăcească prin pădure. Vântul se înteţise, iar copacii gemeau, mişcându-şi ramurile ca bicele unor penitenţi care se autoflagelează. Cerul ce se vedea când şi când printre ramuri se înnorase ameninţător, întunecând după-amiaza care era pe sfârşite.

După câteva sute de metri de mers, a auzit zgomot de copite nu departe în urma ei. S-a oprit şi a pus mâna la nările calului, ca să-l împiedice să necheze. S-a întrebat dacă nu cumva greşea ascunzându-se. Cu o clipă mai devreme şi-ar fi dorit să fie găsită, dar acum simţea un fior de gheaţă pe spinare, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare.

Încordându-şi atenţia, Madelaine s-a convins că era vorba despre patru sau cinci cai. S-a cutremurat: nu puteau fi cei din grupul ei. într-adevăr, fuseseră cu toţii cinci, călăreţii care porniseră în urmărirea cerbului celui tânăr, dar trei dintre ei căzuseră de pe cai.

Sub impulsul inspiraţiei, şi-a tras calul de pe potecă într-un desiş retras. A rămas acolo în lumina scăzută, neîndrăznind să se mişte. Acum era recunoscătoare stratului de frunze uscate, întrucât calul nu lăsase urme grăitoare care să ducă spre ascunzişul ei.

Zgomotul făcut de necunoscuţi s-a auzit din ce în ce mai aproape, iar apoi în faţa ochilor i-au apărut şase călăreţi cu chipuri aprige, ai căror cai scoteau aburi. Lui Madelaine i-a îngheţat sângele în vine recunoscându-l în fruntea grupului de călăreţi pe baronul Clotaire de Saint Sebastien. Cu el se aflau de la Sept-Nuit şi baronul Beauvrai.

Madelaine a făcut ochi mari de uimire şi a pălit. Şi-a dus o mână la gât şi s-a forţat să nu mai tremure. Saint Sebastien! De groază, i s-au înmuiat genunchii şi, împleticindu-se, s-a sprijinit de cal. Nu trebuia cu nici un preţ să se lase prinsă de oamenii aceia diabolici.

Călăreţii dispăruseră, dar tropotul cailor a făcut-o sa rămână conştientă de primejdia în care se găsea. S-a silit să gândească limpede, să alunge teama, pentru că numai agerimea minţii putea să o salveze. Abia când freamătul copitelor s-a stins de tot, şi-a recăpătat curajul.

A legat calul de un copac, apoi şi-a ridicat fusta voluminoasă de catifea şi a început să-şi desfacă jupoanele. Unul câte unul, le-a lăsat să cadă la pământ şi s-a eliberat din strânsoarea lor. Acum îi era mai frig, dar se putea mişca mai uşor. S-a aplecat şi a scos un stilet din teaca prinsă la carâmbul cizmei. Tatăl ei i-l dăduse ca să se poată elibera din scări dacă ar fi căzut de pe cal. Acum însă, îl folosea la altceva: a tăiat fâşii lungi din fuste şi le-a împrăştiat în jurul ei, ca pe nişte scutece.

Era o treabă dificilă şi a obosit înainte de a termina ceea ce avea de făcut. Totuşi, obţinuse destule cârpe cu care să înfăşoare copitele calului, aşa că s-a apucat de lucru. Era convinsă că Saint Sebastien o căuta încă şi nu voia ca zgomotul copitelor să îi trădeze prezenţa.

Aproape se întunecase când a isprăvit, iar frigul se înăsprise. O aştepta o noapte grea. Trebuia să călărească prin beznă ca să scape de duşmani.

A vrut să sară în şa, dar şi-a dat seama că bărbaţii care porniseră să o vâneze vor căuta o siluetă care călărea femeieşte. A scuturat din cap, apoi a desfăcut cataramele de la chinga şeii şi a dat-o jos de pe spinarea calului. A lăsat-o la pământ cu părere de rău. Era o şa preţioasă, lucrată cu migală, special pentru ea. Dacă avea să plouă peste noapte - şi, privind cerul plin de nori, a fost convinsă că aşa se va întâmpla - şaua avea să fie distrusă. A împins-o sub cele mai groase şi dese ramuri ale unui pin, sperând că astfel nu se va ruina iremediabil.

Cu un oftat, şi-a tăiat fusta grea din catifea, în faţă şi în spate, apoi şi-a legat poalele de glezne, confecţionându-şi nişte pantaloni foarte comozi. în sfârşit, terminase pregătirile. A dezlegat calul şi, ţinându-se cu o mână de coama lui, i-a sărit, cu destulă stângăcie, în spinare. A avut nevoie de câteva momente ca să se înveţe să călărească bărbăteşte şi pe deşelate. Avea însă experienţă şi nu a trecut multă vreme până să deprindă poziţia perfectă pentru a-şi continua drumul.

Calul se odihnise şi nu s-a opus când l-a îndemnat spre inima pădurii. A încercat să arunce o privire peste umăr, către potecă, dar aceasta dispăruse în umbra amurgului.

După vreo douăzeci de minute de mers, a auzit din nou zgomot de copite în urma sa. S-a oprit şi a ascultat cu atenţie, încercând să descopere din ce direcţie venea sunetul. O clipă i-a trecut prin minte că se înşelase şi că fusese doar zgomotul

crengilor lovite de vânt, dar nu era adevărat. L-a auzit din nou, mai tare. Şi-a încordat din nou auzul şi dintr-odată a înţeles: vânătorii se răsfiraseră în evantai şi măturau pădurea în căutarea ei. Şi-a muşcat buzele, reţinându-şi un ţipăt de spaimă şi s-a simţit cuprinsă de deznădejde. încercarea ei de a scăpa era sortită eşecului. însă amintirea zâmbetului crud de pe faţa lui Saint Sebastien a silit-o să nu se dea bătută. Cu precauţie, şi-a îndemnat calul masiv să înainteze, abia îndrăznind să meargă mai repede decât la pas.

Se lăsase noaptea, iar întunericul i-a încetinit şi mai mult înaintarea. Când i s-a întâmplat pentru a treia oară să se dezechilibreze, gata să cadă de pe spinarea calului, a fost cât pe ce să izbucnească în plâns de supărare. Doar zgomotul stăruitor al celor care o căutau a făcut-o să rămână mută.

Avea zgârieturi pe faţă şi pe braţe, iar părul îi era răvăşit, îşi pierduse pălăria, iar una din mănuşile de piele îi fusese sfâşiată. Copacii se plecau sub forţa rafalelor de vânt care îi şfichiuiau nemilos obrajii.

Brusc, Madelaine a observat o mişcare într-o parte, iar calul s-a cabrat uşor, pufnind.

S-a auzit un geamăt slab, ca şi cum copacii s-ar fi opus forţei furtunii.

Madelaine a dus iute mâna la cizmă şi a înşfăcat stiletul. Dacă tot fusese descoperită de oamenii lui Saint Sebastien, era hotărâtă să se lupte cu ei până va fi doborâtă. Nu s-ar fi dat în lături să ucidă unul ori doi înainte ca ei să o poată silui.

Ceva mai aproape, într-un tufiş, a zărit o umbră mişcându-se cu iuţeală, iar calul a dat s-o rupă la fugă.

S-a îndreptat de spate, trăgând cu putere de frâu. De spaimă, animalul s-a împleticit, a alunecat şi apoi s-a încordat, gata s-o ia la galop printre copaci. Madelaine s-a uitat scrutător spre adâncul pădurii şi, în întuneric, a zărit o siluetă lungă, ghemuită în desiş. A privit printre gene ca s-o distingă mai bine. Deodată, a început să tremure: era un lup.

Fără să vrea, a privit iute în jur să zărească şi alte siluete asemănătoare, dar nu a descoperit nici una. Bătăile inimii în răsunau în urechi la fel de tare ca vântul, dar şi-a reţinut spaima, reuşind să ţină calul pe loc.

Pâlcul de urmăritori se auzea tot mai aproape în urma ei. Când şi când se auzeau strigăte, semn că Saint Sebastien şi

oamenii lui se chemau în întuneric. Aduse de vânt, cuvintele lor erau fără noimă, dar pline de duşmănie, ca şi cum aerul însuşi ar fi fost atins de răutatea lor.

Lupul mergea în cerc dinaintea ei, ţinându-se departe de calul înspăimântat. A scos un mârâit, apoi un lătrat scurt, a dispărut pentru o clipă în beznă şi s-a iţit din nou în faţa lui Madelaine, dându-i roată, dar apropiindu-se doar atât cât calul să nu se sperie şi s-o ia la fugă.

Studiindu-i comportamentul ciudat, Madelaine a ezitat. S-a convins că era un lup solitar şi că nu avea în faţa ei o haită întreagă. Deodată, animalul a început să latre. Era un sunet bizar, total diferit de hămăitul câinilor; un lătrat deznădăjduit, fără de vârstă, pustiu ca piscurile golaşe ale munţilor, sălbatic ca pădurea ce-i înconjura. Părea o jelanie tristă, însinguratăă, care i-a frânt inima lui Madelaine. Într-o clipă de nebunie, şi-a dorit să se transforme într-un lup aidoma celui din faţa ei, ca să scape de oroarea ce o urmărea.

Vânătorii se apropiau tot mai mult, iar Madelaine, cuprinsă de panică, s-a gândit la o soluţie disperată: să înfrunte ciudata creatură care-i aţinea calea. S-a silit să caute momentul prielnic când va putea trece în fugă pe lângă el, fără ca armăsarul ei să se sperie şi mai tare. Şi-a spus că prefera să se lupte cu lupul însetat de sânge, decât să-i înfrunte pe bărbaţii cu chip de monstru care o vânau. Cel puţin ar fi avut parte de o moarte curată. Ori poate reuşea să-l ucidă. Calul dădea înapoi scuturând din cap, dar fata s-a gândit că l-ar putea repezi spre sălbăticiune, strivind-o sub copite.

Într-un soi de bravură disperată, şi-a desfăcut părul, iar pletele negre au început să-i fluture în vânt. Calul a prins să înainteze, iar Madelaine a aşteptat momentul prielnic ca să se năpustească spre lup.

Animalul se retrăgea mergând în continuare în cerc şi urla tot mai tare. Din când în când, dispărea pentru o clipă în bezna pădurii, apoi revenea pentru ca ea să-l vadă din nou.

Brusc, Madelaine şi-a amintit cuvintele spuse de Saint-Germain în salonul elegant de la Hotel Transilvania. Vorbele lui i-au răsunat în memorie la fel de clar de parcă i le-ar fi rostit chiar atunci la ureche: *Sufletul tău e ca o sabie luminoasă, strălucitoare şi va spulbera orice înşelătorie, aducând adevărul*

la lumină. Să nu pui la îndoială ceea ce îţi spune sufletul, Madelaine, niciodată.

A aruncat o privire peste umăr, apoi, brusc, s-a hotărât: a dat pinteni calului şi, lăsându-i în urmă pe vânătorii din umbră, a urmat silueta cenuşie, ireală, a lupului.

I se părea că urmărise lupul o jumătate de noapte, când, deodată, în inima pădurii, a zărit uimită umbra unei case mari. A tras de frâu, apoi s-a apropiat cu băgare de seamă, căutând să nu-şi trădeze prezenţa.

Începuseră să cadă primele picături de ploaie, iar Madelaine era epuizată şi simţea dureri în tot corpul. A dat roată clădirii şi şi-a dat seama cu uimire că era o biserică părăsită. Era încă întreagă, dar arcadele grele şi coloanele scunde dovedeau că era o construcţie foarte veche.

Bucuroasă, s-a lăsat să alunece jos de pe cal şi, după ce s-a uitat agitată peste umăr, a împins uşa groasă din stejar a bisericii.

Balamalele vechi au scos un scârţâit sinistru, dar uşa, la început îndărătnică, s-a deschis. A încercat să distingă ceva în bezna dinăuntru, mai densă decât noaptea ploioasă. S-a răsucit şi a smucit de frâu, trăgându-şi calul după ea. Copitele învelite în cârpe au făcut un zgomot surd pe duşumele şi, după ce a scos un nechezat uşor, armăsarul a rămas nemişcat.

Madelaine a legat frâul de zăvorul uşii, apoi, când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, a pătruns mai adânc în biserică. A observat că, deşi totul părea o ruină, altarul rămăsese intact, ba chiar se păstrase un uşor miros de tămâie în aerul rânced. A înaintat pe culoarul dintre strane şi a îngenuncheat din instinct în faţa crucifixului, murmurând o rugă confuză de mulţumire.

Când s-a întors, l-a văzut.

– Madelaine, a spus el cu glas tainic, întinzându-şi mâinile delicate spre ea.

Era îmbrăcat ca un oştean, cu pantaloni largi şi o tunică verde cu branderburguri de culoare neagră. Purta cizme înalte de cavalerie şi o căciulă de blană, iar zâmbetul din ochii întunecaţi i-a umplut Madelainei sufletul de bucurie.

– Saint-Germain! a exclamat ea şi s-a aruncat în braţele contelui, îngropându-şi faţa în umărul lui.

– Uşor, uşor, i-a şoptit el, ţinând-o strâns lângă el. Nu trebuie să te temi, Madelaine, comoara inimii mele. Aici eşti în

siguranţă. Saint Sebastien nu îndrăzneşte să calce pe pământ sfinţit.

Cuvintele lui au contrariat-o şi l-a întrebat cu spaimă în glas:

– Dacă *tu* te afli aici înseamnă că nu e pământ sfinţit. Măicuţele spuneau că...

Saint-Germain a râs cu amărăciune.

– Măicuţele nu ştiu totul. Toţi cei ca mine pot călca pe pământ sfinţit. Cei mai mulţi dintre noi în pământ sfinţit suntem îngropaţi. A simţit-o încordându-se. Uite, doar ce ţi-am spus asta, şi te-ai îngrozit. I-a dat drumul din braţe şi s-a apropiat de altar. Nu e bine să facem prea multă lumină, pentru că, deşi ferestrele sunt mici şi situate la înălţime, am putea fi descoperiţi. A scos din mânecă o bucată de cremene şi una de oţel. Mai sunt câteva lămpi cu ulei în strana corului.

După o clipă, o lumină slabă şi caldă a apărut în strană, iar Madelaine l-a putut vedea mai bine. A observat că era mai tras la faţă decât atunci când îl văzuse ultima oară şi părea să fi străbătut drum lung.

În spatele altarului s-au zărit câteva picturi murale, în stil antic, înfăţişând un Iisus Hristos impunător, cu mâinile desfăcute, dezvăluindu-şi semnele lăsate de piroane unor sfinţi şi martiri îmbrăcaţi în straie de curte, care se purtau prin veacul al unsprezecelea. Într-o latură era zugrăvit un sfânt cu o pană într-o mână şi un ceaslov legat în piele în cealaltă, iar Madelaine şi-a spus că, probabil, acela era Sfântul Ieronim.

– N-am ştiut, a şoptit Madelaine, apropiindu-se de pictura murală. E foarte frumoasă, nu?

Saint-Germain a privit-o insistent.

– Foarte.

Ea s-a întors spre el.

– Cum de-ai ajuns aici?

– Ţi-am spus că te voi proteja. S-a apropiat de ea şi i-a atins uşor zgârieturile de pe faţă şi braţe. Ai mare nevoie să fii apărată.

Ea a roşit auzindu-l.

– M-am descurcat destul de bine în pădure. Am scăpat şi am ajuns aici. Apoi l-a privit din nou. Lupul?...

El a clătinat din cap cu mâhnire.

– Nu te puteam lăsa lui Saint Sebastien. Ştiu că eşti curajoasă, ştiu că te descurci în situaţii grele, dar m-am temut pentru tine.

Ea i-a luat mâinile între ale ei şi le-a strâns cu putere.

– Îţi rămân recunoscătoare, Saint-Germain. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

– Şi te simţi oare mai în siguranţă cu mine, când ştii cine sunt? A privit-o în faţă şi a simţit că hotărârea ei păleşte. S-a desprins de ea şi a dat să se îndepărteze.

Ea a scos un ţipăt înfundat:

– Saint-Germain. Saint-Germain, nu face asta. Nu. Nu. Ascultă-mă. Te rog. Vocea ei rugătoare l-au făcut să se oprească şi să-şi întoarcă din nou ochii spre ea. De ce m-ai salvat dacă mă abandonezi acum?

El i-a răspuns uşor ironic:

– Doar ştii că ceea ce vreau să fac nu te va salva. Ea a întins braţele spre el.

– Dar nu este adevărat, Saint-Germain. Calci pe pământ sfinţit. Înseamnă că nu eşti blestemat.

– Nu în modul obişnuit, desigur, a aprobat-o el fără nici o inflexiune în glas.

În lumina slabă, ea i-a cercetat chipul chinuit de suferinţă. S-a apropiat din nou de el şi a dat să-l atingă cu blândeţe. Degetele ei uşoare ca o adiere i-au urmărit conturul chipului şi curbura buzelor.

– Cuminecătura înseamnă să iei din trupul şi sângele lui Hristos, adevărat?

– Tu ştii asta mai bine decât mine, a zis el, încercând să se îndepărteze de ispita cărnii ei fierbinţi.

– Dacă sângele este cuminecătură, atunci ceea am făcut noi înseamnă împărtăşanie.

Şi-a apropiat chipul de al lui, iar ochii ei au sclipit de dorinţă.

– Of, Doamne, a spus el, sfâşiat de chinuri lăuntrice. Tu vrei, dar nu ştii ce ţi se poate întâmpla. Nu bagi de seamă că însăşi dorinţa mea mă face primejdios pentru tine? A luat-o de braţe şi a scuturat-o cu blândeţe. Madelaine, ard pentru tine, dar nu pot. Nu pot.

– E frig aici, Saint-Germain. Dacă nu rămâi lângă mine, o să mor, şi va fi o moarte care va ţine până la Judecata de Apoi. Nu-mi face asta.

– Nu, a spus el, luând-o din nou în braţe.

– Eşti în stare să mă ţii în braţe, dar nu mă poţi iubi? El a rămas tăcut. O vreme, s-a auzit doar răpăitul ploii

care începuse să cadă în rafale.

– Te preţuiesc foarte mult. Cred că am tânjit dintotdeauna după tine.

Ea s-a întors uşor în cercul format de braţele lui.

– Atunci nu mă respinge, i-a şoptit ea. Atinge-mă, da, atinge-mă.

El o îmbrăţişase deja şi apoi a ridicat-o şi a purtat-o până în spatele sanctuarului, aşezând-o pe vechea strană a corului. Iar în vreme ce sfinţii şi martirii vegheau, el a venerat-o. Cu buzele, cu palmele...

Extras dintr-o scrisoare a abatelui Ponteneuf trimisă lui Madelaine de Montalia la proprietatea soţului mătuşii ei, Sans Desespoir, din data de 28 octombrie 1743:

Am aflat cu încântare despre vizita stimatului tău tată şi aştept cu nerăbdare să petrec câteva ore în compania lui. Ştiu că tu te vei bucura de grija şi atenţia lui iubitoare, pentru că, desigur, înţeleaptă este fata care preţuieşte înţelepciunea şi condescendenţa ce însoţesc iubirea unui tată.

Scurta şedere la ţară constituie, cu siguranţă, o încântare pentru tine. Fără îndoială că ai petrecut multă vreme făcând plimbări plăcute şi fermecătoare călătorii călare prin împrejurimi. Cu toate că nu cunosc Sans Desespoir, ştiu că peisajul de acolo este foarte admirat. Cu siguranţă că îi eşti recunoscătoare marchizului d'Argenlac pentru acest prilej de a-ţi întări puterile pentru petrecere. Nu orice tânără femeie se bucură de norocul de a avea rude ce sunt gata să îi ofere asemenea delicii.

... Tatăl tău mi-a încredinţat plăcuta sarcină de a-ţi explica îndatoririle de soţie, întrucât este de sperat că această schimbare a situaţiei tale nu este prea îndepărtată. Te îndemn să reflectezi la cuvintele Scripturii şi la virtuţile atribuite mamei Domnului nostru, Fecioara Neprihănită, care este mereu gata să ne ajute să ne mântuim de dragul Fiului ei. Gândeşte-te la castitatea acestei mame, la dăruirea, altruismul, curăţenia,

generozitatea, mila, bunătatea ei în a se supune voinţei Sfântului Duh. Acestea sunt calităţile către care trebuie să ţintească orice soţie, deşi nici una nu poate spera să atingă o astfel de perfecţiune. Va fi o onoare pentru tine să-ţi slujeşti soţul în toate cele, acceptând bucuroasă cuvântul său ca pe o lege, şi să te supui poruncilor lui, pentru a fi rodnică şi binecuvântată cu copii Trebuie să te educi pentru a te gândi numai la binele lui, la nevoile lui şi în acest fel vei găsi adevărata fericire.

Ai trăit îndeajuns pe această lume ca să afli că există soţii care se opun soţilor, care încalcă jurămintele căsătoriei şi se dedau senzualităţii şi plăcerilor carnale. Ce soartă îngrozitoare au aceste femei! Ele sunt dispreţuite de familiile lor, sfidate de copiii lor, iar când, în cele din urmă, mor - singure, fără de prieteni, fără prezenţa adoratoare a copiilor - atunci îşi înţeleg păcatele şi îşi dau seama că, de fapt, au început să guste din pedeapsa ce le aşteaptă.

Sper să discutăm mai mult pe această temă pe durata şederii tatălui tău la Paris, astfel încât să accepţi pe deplin bucuriile ce revin unei femei din îndatoririle ei maritale. Nu se cuvine ca un bărbat, ca să nu mai vorbim de un preot, să spună mai multe, dar tatăl tău şi, desigur, mătuşa ta vor binevoi să-ţi descrie riturile căsătoriei şi privilegiile patului nupţial. Mai multe nu pot să-ţi spun, dar te asigur că bărbatul care se bucură de favoare în ochii familiei tale va putea cel mai bine să te înveţe ceea ce e potrivit traiului în doi.

Din câte am înţeles, te vei întoarce curând şi vei începe pregătirile finale pentru petrecere. Se spune că vei cânta şi o operă cu acest prilej, una scrisă de contele de Saint-Germain. Este o mare onoare pentru tine, fiica mea, şi una pe care sunt convins că o percepi ca atare. Dacă un bărbat cu experienţa lui se arată încântat să îţi facă un asemenea cadou, înseamnă cu siguranţă că îi rămâi profund îndatorată. Am convingerea că vei recunoaşte acest lucru cu umilinţa şi graţia care te caracterizează.

Te rog să transmiţi urările mele cele mai bune mă-tuşii tale şi soţului ei, şi asigură-i că îi pomenesc mereu în rugăciunile mele, la fel ca şi pe tine, fiica mea.

Cu iubirea pe care Hristos ne-a îndemnat să o avem unii faţă de alţii, şi cu binecuvântările mâinii mele şi a mâinii tatălui tău, rămân mereu

Respectuosul tău văr,
abate A.R. Ponteneuf S.J.

7

Ambrosias Maria Domingo y Roxas a ridicat obiectele pe care le ţinea în mână, pentru ca Hercule să le vadă mai bine în lumina difuză din pivniţă.

– Uite. S-au făcut după planurile prinţului Ragoczy: corn de animal şi lemn pentru proteze, şi o legătură de oţel şi bronz turnat. Curelele sunt din piele şi se încătărămează aşa.

I-a arătat cum se strâng, potrivind una dintre brăţări pe braţul lui.

La Hotel Transilvania, vrăjitorii îşi stabiliseră laboratorul de alchimie în încăperile de la nivelul cel mai de jos al subsolului aripii de nord, locul unde se aflau sălile de jocuri de noroc. O magazie situată deasupra bloca orice zgomot ori miros, astfel încât activităţile Ghildei nu-i puteau tulbura în nici un fel pe eleganţii oaspeţi.

Hercule a privit neliniştit în jur. Nu-i plăceau aceşti oameni ciudaţi şi nici femeia între două vârste cu un aer sumbru care lucra cu ei. Iar mecanismul straniu pe care Domingo y Roxas i-l arătase părea mai degrabă un instrument de tortură.

– Ce sunt astea?

Beverly Sattin, aflat în preajma atanorului, i-a răspuns:

– Sunt proteze. Pentru picioarele tale. A făcut un semn către cârjele pe care le folosea Hercule. Înălţimea sa ne-a dat desenele pentru că a vrut să poţi merge din nou.

Hercule a pornit greoi înainte, blestemându-se din nou pentru faptul că rămăsese olog. Şi-a dat seama că era gata sa izbucnească în lacrimi. A dus iute o mână la ochi, dar mişcarea bruscă l-a dezechilibrat şi a fost cât pe ce să cadă.

Expresia severă de pe faţa femeii s-a mai înmuiat.

– Îţi urăşti infirmitatea, adevărat? l-a întrebat Iphigenie Lairrez cu glas adânc şi melodios.

Pe moment, amărăciunea l-a copleşit, astfel că a rămas mut. În cele din urmă, şi-a dat seama că toţi vrăjitorii stăteau cu ochii ţintă la el, de aceea a bolborosit:

– Da.

– Ei bine, atunci de ce nu le încerci? Prinţul a spus că doreşte să te poţi folosi din nou de picioare, şi ne-a asigurat că acestea te vor ajuta foarte bine.

Hercule nu avea habar cine era acel prinţ despre care vrăjitorii vorbeau cu atâta respect, dar ştia că stăpânul său, contele de Saint-Germain, îi aprecia în mod deosebit pe aceşti oameni ciudaţi care lucrau în subsol. A şovăit, apoi a spus:

– Dar nu pot merge. M-a văzut un chirurg. A venit de două ori. A zis că e imposibil. Nu înţelegeţi? S-a proptit mai bine şi a legănat un picior. Se îndoaie. Asta înseamnă ceva. Dar dacă pun greutate pe el, mă prăbuşesc.

Cu o explozie de dezgust de sine care l-a uimit la fel de mult ca pe vrăjitori, Hercule a azvârlit una din cârje spre capătul celălalt al încăperii. Apoi s-a rezemat greoi de masa mare din stejar de lângă el.

Doamna Lairrez şi-a pus mâinile în şolduri.

– Te porţi copilăreşte. Dacă eşti neajutorat, înţelept ar fi să te slujeşti de orice ţi se oferă. Inclusiv de aceste proteze.

S-a aplecat şi a ridicat cârja, dar nu i-a înapoiat-o. Sattin s-a întors la atanor, murmurând în engleză câteva cuvinte despre oamenii nerecunoscători.

– Prea bine, a spus Hercule pe un ton sfidător şi s-a uitat de jur împrejurul pivniţei întunecoase. În ciuda candelabrului cu patru braţe, întunecimea locului era apăsătoare, fiind accentuată de duhoarea ce venea dinspre cuptorul neobişnuit numit atanor.

Cu ochii plin compătimire, care contrastau cu severitatea trăsăturilor feţei, femeia s-a apropiat de el.

– Cârja e la mine, dacă asta vrei. Dacă nu, dă-mi voie să-ţi montez una din aceste proteze. Avem o obligaţie faţă de prinţul Ragoczy. Ne poţi ajuta să ne achităm de ea. În timp ce a spus acestea, i-a făcut un semn lui Domingo y Roxas. Un scaun, Ambrosias. Sărmanul om stă să cadă.

În acel moment, Hercule a urât-o pentru simţurile ei, parcă prea ascuţite. În timp ce se aşeza pe un scaun vechi, fără spătar, s-a uitat fioros la femeie şi la ceilalţi vrăjitori. S-a aşezat cât a putut de comod şi a aşteptat cu încordare să vadă ce vor face vrăjitorii.

Domingo y Roxas a făcut un semn din cap şi a îngenuncheat la picioarele lui Hercule.

– Domnule, trebuie să-ţi scot gheata. O să procedez atent, să nu te doară. A prins între degete tocul ghetei. Ar fi bine să te ţii de braţele scaunului. Nu ştiu dacă mă voi descurca.

După ce gheata i-a fost scoasă, Hercule a recunoscut că micuţul reuşise să nu-i provoace nici o durere.

– Uite, acum, a continuat Ambrosias, punând gheata deoparte, trebuie să desfac şireturile pantalonilor. Aşa. Iar acum, îţi ridic piciorul. Aşa, vezi, aici se fixează proteza de picior. Nu se deosebeşte prea mult de talpa unei ghete, adevărat?

Morocănos, Hercule a admis că partea aceea a mecanismului semăna cu o talpă.

– Iar asta, vezi? A pus în poziţia corectă cele două tije laterale confecţionate din corn şi lemn. Asta face proteza să reziste. Aici, pe fiecare parte, se află articulaţia. Înălţimea sa ne-a spus că funcţionează ca un genunchi. Deasupra are oţel, iar dedesubt - bronz. Vezi limba de metal de aici şi pe cea de dincolo? A arătat către două mici proeminenţe care ieşeau în afară în faţa fiecărei articulaţii de pe protează. Astea vor împiedica îndoirea spre înapoi. Genunchiul se va îndoi doar înainte, la fel ca la un picior teafăr.

Oarecum temător, Hercule a pipăit proteza.

– Dar o să fie suficient de rezistente? Domingo y Roxas s-a încruntat.

– La asta nu m-am gândit, dar uită-te. A ridicat cealaltă protează, a îndreptat articulaţia şi apoi, cu toată forţa, a încercat să o îndoaie în direcţie contrară. A pus-o jos gâfâind de efort. Şi pe mine mă uimeşte, a spus el.

Hercule urmărise demonstraţia cu mare mirare. Până atunci, încercase să se consoleze cu gândul că va rămâne olog toată viaţa. Deodată întrezărea o şansă, o promisiune la care nu sperase. A înghiţit în sec, simţind un nod în gât.

– Cureaua asta se fixează aşa, i-a spus Domingo y Roxas şi a petrecut-o peste coapsa majordomului, strângând cataramele. Pielea este împletită, ca să se mişte după coapsă, şi are grosime dublă, ca să reziste. S-a ridicat. Gata. Acum poţi încerca.

Când s-a ridicat, Hercule a observat că toţi vrăjitorii îl urmăreau cu atenţia încordată. Şi-a umezit buzele.

– Nu ştiu...

Doamna Lairrez a venit spre el şi i-a întins braţul.

– Ţine-te de mâna mea, omule. Rezervat, Hercule s-a prins de ea.

– Mulţumesc, doamnă, a zis el sec şi s-a ridicat, folosindu-se de cârjă ca să poată sta drept. S-a legănat o clipă, apoi a rămas în picioare, sprijinindu-şi greutatea în cârjă şi de mâna fermă a doamnei Lairrez.

– Hai, l-a îndemnat ea cu hotărâre în glas.

Hercule a dat din cap, apoi a şovăit, gândindu-se cum ar fi trebuit să procedeze. Cu încetineală, şi-a lăsat greutatea pe un picior, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să se prăbuşească la pământ. Însă proteza a rezistat. A rămas aproape drept şi, deşi piciorul îi tremura, nu se îndoise înapoi. A rămas aşa vreme de câteva minute şi, încetul cu încetul, a respiraţia i s-a domolit. Peste măsură de uimit, a strigat:

– Dumnezeule şi diavole!

Exclamaţia a fost ca un semnal pentru ceilalţi. Sattin a scos un chiot ciudat şi a bătut din palme. Domingo y Roxas şi-a făcut semnul crucii şi a simţit că în ochi îi apar lacrimi. Doamna Lairrez a dat drumul mâinii lui Hercule şi s-a tras înapoi zâmbind.

– Prinţul a avut dreptate, a spus Sattin mai mult pentru sine.

– Trebuie să deprindem acest secret, a zis Domingo y Roxas. E un mare secret.

Însă doamna Lairrez s-a arătat mai precaută.

– O să învăţăm asta după ce acest om va merge, a spus ea cumpătat, în timp ce îl urmărea pe Hercule.

Auzind-o, pe faţa lui Hercule a apărut o expresie care ar fi părut comică dacă în ochi nu i s-ar fi citit toată amărăciunea din suflet.

– Dar stau în picioare, a spus el.

– Nu e totuna. Lairrez i-a dat cealaltă cârjă. Trebuie să încerci.

Hercule s-a împotrivit şi a încercat să o împingă deoparte, cu repulsie.

– Lasă prostiile, s-a răstit doamna Lairrez la el. Nu ai mai mers de când ai fost lovit. Chiar dacă protezele sunt bune şi îţi vor permite să mergi, nu uita că nu ţi-ai mai forţat demult picioarele să-ţi ducă toată greutatea. Ţi-au slăbit muşchii. Şi încă

nu te-ai obişnuit cu protezele. N-are nici un haz să te prăbuşeşti lat la pământ.

De astă dată, când ea a întins cârja spre el, Hercule a luat-o şi şi-a aşezat-o la subsuoară cu un aer resemnat.

– Acum, a zis doamna Lairrez, vino spre mine.

Hercule a apucat strâns cârjele şi a făcut un prim pas nesigur, lăsând proteza să preia greutatea preţ de o clipă, după care s-a sprijinit în cârjă. Pasul următor i-a amintit de cel făcut după ce Saint Sebastien îi spărsese genunchiul - o târâre care nu i-a dat dureri, ci l-a făcut să-i fie ruşine. A încercat din nou, de astă dată mai încrezător. Proteza rezista. S-a oprit.

– Puneţi-mi-o şi pe cealaltă, a spus el poruncitor.

– Imediat, a spus doamna Lairrez şi a tras scaunul, ajutându-l să se aşeze din nou.

De această dată lucrurile au mers mai repede. În timp ce doamna Lairrez îi strângea proteza, Sattin i-a spus lui Domingo y Roxas:

– Poate că prinţul Ragoczy ştie un remediu şi pentru Cielbleu.

Faţa lui Domingo y Roxas s-a întunecat, când şi-a amintint de fratele lor de Ghildă care zăcea într-o cameră din pod, cu privirea pierdută.

– Nu, a spus el cu tristeţe, după ce s-a gândit mai bine. Cornul, lemnul, oţelul şi bronzul nu pot repara creierul, prietene.

Sattin a dat aprobator din cap.

– Era doar o speranţă. Nu m-am gândit că ar fi posibil. Apoi a ridicat puţin glasul: Majordom, eşti gata?

Hercule a urmărit cu o atenţie încordată modul în' care doamna Lairrez fixa proteza.

– O să mă descurc şi eu curând.

A făcut trei tururi chinuite în jurul pivniţei, simţind că devine tot mai sigur pe el pe măsură ce se familiariza cu protezele. Deodată, uşa masiva de lemn s-a deschis.

Toţi au încremenit şi au privit temători spre lumina ce se revărsa din magazia de deasupra. În cadrul uşii s-a văzut o siluetă, dar nimeni n-a reuşit să observe cine era vizitatorul, din cauza mantiei de călătorie din catifea, care-i cădea de pe umeri în falduri mari.

– Bună ziua, a spus Saint-Germain după ce a intrat în pivniţă şi a închis uşa.

Sattin a fost primul care şi-a recăpătat glasul:

– Înălţimea voastră, nu ne aşteptam...

– Nici eu, l-a întrerupt Saint-Germain. Hercule a pornit spre stăpânul lui.

– Domnule conte, a zis el, în sfârşit zâmbitor. Prinţul acestor vrăjitori mi-a făcut astea. Şi-a dat seama că încălcase regulile politeţei adresându-i-se stăpânului său în acel mod. L-a cuprins un sentiment de vinovăţie şi se aştepta la o replică umilitoare.

Nu s-a întâmplat astfel.

– Mă bucur că te văd, Hercule. Abia aştept să-mi fii vizitiu.

Cu toate că îi vorbise cu sinceritate, zâmbetul lui reţinut trăda o anumită îngrijorare.

– Am făcut protezele după specificaţii, înălţimea voastră, a spus Sattin în engleză. Cornul şi lemnul legate laolaltă în opoziţie; un concept inovator.

Saint-Germain a ridicat din umeri.

– Nu e chiar inovator. Sciţii îşi făceau arcuri în acest fel încă de acum două mii de ani. A fost simplu să adaptez tehnica lor la nevoile lui Hercule. Şi-a scos tricornul cu colţuri ascuţite, apoi şi-a dat jos mantia de pe umeri, rămânând în costumul de călătorie -haina închisă de lână, tivită după moda ungurească, cu blană la manşete şi guler, purtată peste o cămaşă din batist şi o cravată de un alb imaculat. Încălţa o pereche de cizme, cu tureatca întoarsă puţin sub genunchi. Avea părul negru nepudrat şi prins la ceafă cu o fundă simplă de culoare neagră. În afara rubinului de la gât, nu purta alte bijuterii. Şi-a tras mănuşile negre florentine de pe mâinile mici şi s-a încruntat.

După o clipă, a părut că îşi alungă din minte alte gânduri.

– Sattin, am fost plecat câteva zile, a spus el în engleză. Sunt plăcut surprins văzând ce aţi realizat. Vă face cinste tuturor. Vă asigur că recunoştinţa mea se va manifesta într-un mod folositor vouă.

– Vă mulţumim, înălţimea voastră, a spus Sattin cu o plecăciune, apoi a ezitat. Domnule, mă gândeam că, dacă încă

nu v-aţi hotărât cum să vă arătaţi recunoştinţa, aş îndrăzni să vă adresez o cerere.

Saint-Germain şi-a ridicat întrebător sprâncenele.

– Spune.

– Este vorba de atanor. Ca să facem diamante, ne trebuie unul nou, mai rezistent şi care să suporte o căldură mai mare. Desigur, s-a grăbit el să adauge, şi acesta este bun, dar nu e potrivit pentru ceea ce dorim noi să obţinem.

– Ştiu, a spus Saint-Germain. Prea bine, Sattin. Voi ţine seama de asta. Terminând cu slăbănogul vrăjitor englez, s-a întors către Domingo y Roxas şi i s-a adresat în spaniolă: Aţi lucrat foarte bine şi asta dovedeşte precizia gândirii voastre. Cât anume ai făcut tu, prietene?

Vădit măgulit de acel ton familiar, micuţul spaniol s-a bâlbâit:

– Eu... noi... Eu şi ajutoarea mea. Am urmat poruncile, înălţimea voastră. Ne-am rugat la fiecare pas şi am calculat influenţa cerurilor, astfel ca lucrarea să prospere.

– Admirabil, a spus Saint-Germain pe un ton sardonic. Tu, doamna Lairrez şi Sattin. Cine altul?

Domingo y Roxas a făcut o plecăciune adâncă.

– Suntem cu totul la dispoziţia dumneavoastră, prinţ Ragoczy.

– Am înţeles. Şi Cielbleu? l-a întrebat Saint-Germain cu mare blândeţe.

– Starea lui nu s-a îmbunătăţit. L-a văzut medicul, dar a spus că nu se poate face nimic. A făcut un gest de frustrare şi disperare. De unde ştie doctorul? El are nişte cuţite cu care taie trupul, iar când pacientul moare, găseşte nenumărate motive ca să susţină că nu el i-a provocat moartea.

– Păcat. De astă dată Saint-Germain a vorbit într-o franceză cu accent piemontez. O să aduc alţi medici să-l trateze, dacă asta doriţi. Dar am îndoieli că vor reuşi să-l ajute prea mult.

Doamna Lairrez a clătinat din cap.

– Aşa socotesc şi eu. Nu trupul suferă, ci mintea. Apoi şi-a privit mâinile. Cum spunea înălţimea voastră, e păcat.

Pe un ton de o veselie sumbră, Saint-Germain a spus:

– Observ că ne înţelegem destul de bine, doamnă. Hercule, care stătuse deoparte şi pe a cărui faţă aspră se citea nedumerirea, a intervenit:

– Deci dumneavoastră sunteţi prinţul Ragoczy, despre care tot vorbeau vrăjitorii!

Saint-Germain nu a părut câtuşi de puţin tulburat de tonul uşor acuzator al spuselor lui Hercule.

– Da, şi el... Strămoşii mei vin din vechime.

– Eu... eu n-am vrut... a bolborosit Hercule, îngrozit de propria îndrăzneală.

– Nu folosesc acest titlu în mod obişnuit, i-a zis Saint-Germain fără să se arate supărat. Insă în anumite cercuri mă bucur de o reputaţie ce se leagă de acest nume.

Hercule a privit în altă parte, evitând ochii pătrunzători şi uşor batjocoritori ai stăpânului său. Bietul vizitiu nu mai înţelegea nimic.

– Sigur, nu pun la îndoială...

– Ba, eu cred că da. Şi meriţi să primeşti un răspuns. Provin dintr-o veche familie din Carpaţi. De-a lungul anilor, cei de-un sânge cu mine au avut multe titluri şi au făcut alianţe cu familii care şi-au purtat renumele peste veacuri. Pe măsură ce stârnea amintirile, a zâmbit cu tristeţe. Cred că unul dintre papii Orsini a fost din familia mea. Şi au mai existat şi câţiva presupuşi cezari. Dar asta a fost demult.

Şi-a adus aminte de Florenţa din epoca familiei Medici şi s-a întristat. Dar nu putea vorbi despre asta.

Bărbaţii din încăpere au împietrit, auzind atâtea nume nobile pe care le enumera Saint-Germain, însă doamna Lairrez nu părea deloc tulburată.

– O familie ilustră este, într-adevăr, ceva cu care să te mândreşti, a zis ea. Dar trebuie să câştigi şi respectul altora, altfel nu eşti nimic.

– Întru totul adevărat, a recunoscut el. Ai a te plânge de mine?

Ea a clătinat din cap, ignorând privirile de reproş ale vrăjitorilor.

– Nu, înălţimea voastră.

Apoi s-a întors brusc, ferindu-se de ochii întunecaţi care o sfredeleau.

Contele a dat mulţumit din cap.

– Bine; n-aş vrea să rămân cuiva dator. Apoi i-a făcut semn lui Hercule. Vino după mine. Am a-ţi transmite nişte instrucţiuni. În ceea ce vă priveşte, şi a făcut semn către vrăjitori, veţi avea noul atanor până la sfârşitul săptămânii. Cuvântul meu sper că vă dă suficiente asigurări, doamnă Lairrez.

Saint-Germain a făcut o plecăciune ironică, apoi s-a îndreptat spre uşă, urmat greoi de Hercule.

Vrăjitorii n-au îndrăznit să scoată nici o vorbă până când uşa s-a închis în urma lor.

– Aşa, Hercule, a spus Saint-Germain în timp ce urcau scările către magazie. Am o treabă pentru tine. Până înveţi să te slujeşti din nou de picioare, vei rămâne majordomul Hotel-ului Transilvania.

Încercând să se ţină de stăpânul lui, Hercule i-a răspuns printre gâfâieli:

– Da, stăpâne. Ce trebuie să fac?

– Vreau să îi urmăreşti pe toţi cei care vin aici, îndeosebi pe aceia pe care îi vezi în compania lui Saint Sebastien ori Beauvrai. Dacă ai bănuieli, să mă înştiinţezi neîntârziat. Ai grijă să nu baţi la ochi.

– Saint Sebastien? a întrebat Hercule, oprindu-se brusc şi privind spre Saint-Germain, aflat cu două trepte mai sus.

– Exact. Apoi a urmărit cum mânia creştea pe faţa omului. Sunt sigur că îl vei recunoaşte, Hercule. Eşti majordomul meu: ce treabă are majordomul cu Saint Sebastien?

– M-a lăsat fără picioare! a strigat acesta.

– Cu protezele acelea, în scurt timp nu vei mai fi olog. A mai urcat câteva trepte, apoi s-a oprit. Hercule, a spus el încet, mă bizui pe tine. Să ţii pentru tine tot ce ştii despre persoana mea, şi vei obţine răzbunare împotriva lui Saint Sebastien.

S-a răsucit spre un hol care se deschidea la capătul scărilor.

– Ca să mă răzbun pe Saint Sebastien, sunt gata să-l apăr şi pe diavol, l-a ajuns din urmă vocea lui Hercule.

Saint-Germain a râs încet.

– Chiar aşa? A clătinat din cap, apoi şi-a dres glasul: Să-i zici lui Roger să aibă caleaşca pregătită pentru astă-seară. Spune-i că este vorba de o femeie care cântă la violoncel şi pe care o cunoaşte. E în mare primejdie şi am promis să o ajut.

Hercule a reuşit să ajungă lângă stăpânul său.

– Aşa voi face.

Saint-Germain şi-a privit mantia pe care încă o purta drapată pe umăr.

– Trebuie să mă schimb. Spune-i lui Roger să vină în apartamentul meu. A, şi încă ceva, Hercule.

– Da, stăpâne.

– Dacă ţii la viaţa şi la sufletul tău, să-ţi ţii gura. Hercule a rămas mut de uimire văzând zâmbetul ameninţător de pe chipul lui Saint-Germain.

– Dacă nu ţii prea mult la sufletul tău, atunci păstrează secretul pentru datoria pe care o ai faţă de mine. Altfel, viaţa şi sufletul meu sunt în pericol.

Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat de-a lungul holului strâmt.

Textul unei scrisori a medicului Andre Schoenbrun adresată contelui de Saint-Germain, din data de 30 octombrie 1743:

Andre Schoenbrun, medic domiciliat în rue d'Ecoule-Romain, transmite complimentele sale contelui de Saint-Germain şi regretele sale că bărbatul numit Cielbleu nu şi-a revenit după loviturile primite. El solicită contelui să înţeleagă că aceasta nu se datorează lipsei de cunoştinţe a medicului, ci faptului că loviturile au fost mult prea grave pentru a permite însănătoşirea.

în legătură cu cealaltă chestiune pe care contele a avut amabilitatea să o discute cu el seara trecută: medicul Schoenbrun doreşte să-l asigure pe conte că este dispus să-l sprijine în întreprinderea pe care a stabilit-o şi îl roagă să fie încredinţat că medicul îl va întâlni la ora două la porţile Hotel-ului Cressie.

În ce priveşte discuţia cu contele, medicul Schoenbrun este de acord să ia caleaşca pusă la dispoziţie de acesta şi s-o escorteze pe femeia pe care contele i-o va aduce până la mănăstirea Misericorde et la Justice de le Redempteur din Bretania, unde aceasta urmează a fi încredinţată grijii surorii ei, stareţa Dominique de la Tristesse de les Anges.

Contele i-a dat medicului de înţeles că această întreprindere este pândită de primejdii şi din acest motiv medicul acceptă bucuros oferta contelui privind o gardă înarmată. De asemenea, respectând instrucţiunile contelui,

medicul promite să se înarmeze cu sabie şi pistol şi îşi exprimă aprecierea faţă de conte pentru această atenţionare.

Întrucât contele a sugerat că femeia care urmează a fi escortată ar putea evidenţia unele tulburări, medicul va profita de acest prilej pentru a-i administra acele leacuri pe care le socoteşte a fi de folos femeii.

Până la ora două de mâine, treizeci şi unu octombrie, am onoarea de a rămâne

Al dumneavoastră supus

Andre Schoenbrun, medic.

8

Era trecut bine de ora trei dimineaţa când contele de Saint-Germain a apărut în elegantele săli de jocuri din aripa de nord ale Hotel-ului Transilvania. Purta o haină cu poale largi din mătase neagră şi obişnuitele lui veşminte şi ciorapi negri. Însă obişnuita sa vestă neagră fusese înlocuită de una imaculată din satin, brodată cu fir alb de mătase. îmbrăcat astfel, numeroasele diamante cusute de vestă străluceau orbitor, iar rubinul prins în gulerul din dantelă de Mechlin părea să fi căpătat o nuanţă mai închisă.

Ducele de Valloncache a ridicat ochii înroşiţi de la runda de pichet pe care o făcea cu baronul Beauvrai.

– Atât de târziu, conte? îmi pierdusem speranţa că o să te mai văd.

Saint-Germain a făcut o plecăciune şi i-a zâmbit vag.

– Regret, dar treburile pe care le-am avut ceva mai devreme m-au reţinut puţin mai mult. Sper însă că nu îmi purtaţi pică pentru asta. Sunt la dispoziţia voastră.

De Valloncache a chicotit.

– Îmi pare rău că trebuie să protestez faţă de modul în care a fost tratată înţelegerea noastră. Nu admit să se răspândească zvonul că există cineva mai bun ca mine la roşu şi negru.

– Dacă ar exista, a intervenit Beauvrai pe un ton răutăcios, nu ar fi impostorul acesta. La joc, de Valloncache, a adăugat el fluturându-şi braţele.

Saint-Germain i-a remarcat mânecile elegante tivite cu dantelă crem, apoi l-a văzut netezindu-şi haina verde din brocart şi desfăcându-şi încă doi nasturi din rubin ascunşi în broderia ruginie care înlocuia reverele hainei. Pe dedesubt purta

pantaloni din mătase roz şi o vestă cu dungi galbene ca lămâia şi oranj. Ciorapii aveau o culoare brun-roşcată, iar pantofii erau albaştri.

Ridicând din umeri, de Valloncache a spus:

– Ce pot face, conte? Beauvrai are întâietate şi, o spun regret, jocul nostru trebuie să mai aştepte.

Saint-Germain şi-a confecţionat un zâmbet amabil.

– Sunt dispus să amânăm partida ori pot aştepta la dispoziţia dumitale.

Marchizul Chenu-Tourelle auzise discuţia şi s-a întors spre amicul său, ducele de la Mer-Herbeux, clipindu-i cu subînţeles.

– Şi ce anume te-a reţinut atât de mult, Saint-Germain?

Chiar dacă a fost surprins tâlcul ascuns al acestor cuvinte, Saint-Germain nu s-a trădat.

– Am vizitat o muziciană care va pleca în curând departe de Paris. Voiam să-mi iau rămas-bun şi, aşa cum se întâmplă în astfel de cazuri, mi-a luat mai mult timp decât crezusem.

– Pfui, muzicienele astea! s-a strâmbat Beauvrai. De când se coboară oameni de talia noastră să viziteze persoane care ciupesc coardele?

– Contele e compozitor, Beauvrai, a spus de Valloncache pe un ton împăciuitor.

Însă baronul nu a renunţat la atac.

– Să faci complimente unei muziciene! a făcut el. Te asigur, omul acela e un şarlatan.

Apoi şi-a ridicat cărţile de pe masă şi a refuzat să-l mai învrednicească pe Saint-Germain cu vreo privire.

– Beauvrai e prost dispus în această seară, a zis de Valloncache drept scuză. Câştig eu, înţelegi, Saint-Germain? Nu suportă ca eu să câştig.

Netulburat de mojicia lui Beauvrai, Saint-Germain a făcut o plecăciune discretă şi a spus:

– De Valloncache, dacă asta concordă cu planurile dumitale, eu voi juca hoca până când vei fi gata să-ţi masori priceperea cu mine.

A dat să se îndrepte spre colţul unde mai mulţi bărbaţi se înghesuiau în jurul masei de hoca, un joc interzis. S-a oprit însă, auzind remarca răutăcioasă a marchizului Chenu-Tourelle,

rostită pe un ton scăzut, dar suficient de tare ca să se audă şi la alte mese:

– Eu aş spune că domnul conte a venit atât de târziu ca să nu-şi rişte la joc diamantele de pe vestă.

Fără să se întoarcă spre cel care vorbise pe un asemenea ton dispreţuitor, Saint-Germain i-a răspuns în aşa fel încât să se audă în toată sala:

– Dacă există cineva care doreşte să joace cu mine, sunt mai mult decât dispus să accept orice provocare. Doar să-şi rostească dorinţa.

A rămas sfidător în mijlocul încăperii - o siluetă dreaptă, îmbrăcată în negru şi alb, ţinând într-o mână bastonul neobişnuit de scurt, iar cu degetele celeilalte jucându-se cu mânerul săbiei de paradă. Părea dintr-odată mai înalt, dominându-i pe toţi cei din sală.

Marchizul Chenu-Tourelle a şovăit, apoi a spus cu mai puţină siguranţă în glas:

– Noi jucăm pichet, la zece ludovici punctul. Saint-Germain a surâs.

– De ce nu la douăzeci, ca să merite efortul?

A păşit pe covorul gros belgian către masa lui Chenu-Tourelle, la care mai stăteau cu prietenii acestuia -ducele de la Mer-Herbeux şi Baltasard Aubert, baronul d'Islerouge. De la masa alăturată, ducele de Vandonne a abandonat partida cu cavalerul de la Sept-Nuit, făcând un semn din cap spre d'Islerouge.

– Care dintre voi, a spus Saint-Germain, în timp ce se aşeza, ridicându-şi poalele hainei largi ca să nu le boţească, doreşte să-şi ofere plăcerea de a mă jumuli?

– Cred că eu am lansat provocarea, s-a grăbit să spună Chenu-Tourelle, aruncându-i o privire scurtă lui de Vandonne.

– Voi fi încântat, a spus Saint-Germain surâzând reţinut.

D'Islerouge a părut că şi-a amintit ceva şi a exclamat:

– Ba nu, Chenu-Tourelle! Eu am dreptul la următorul joc. Vreau să fac prima rundă.

– Ei bine? a făcut Saint-Germain, ridicând sprâncenele şi aşteptând ca amândoi nobilii să se hotărască. Care va fi acela?

D'Islerouge s-a holbat la Chenu-Tourelle.

– Ai jucat toată seara, i-a reamintit el marchizului. Eu n-am făcut mare lucru în noaptea asta. M-am plictisit. Lasă-mă pe mine să fac prima rundă. Dacă pierd, ridici tu mănuşa.

Chenu-Tourelle s-a dat din faţa baronului d'Islerouge, cu o plecăciune discretă. Avea un zâmbet şiret pe faţa tânără, care însă îi trăda desfrânarea şi contrasta ciudat cu ţinuta sa feciorelnică: o haină din satin de un bleu-deschis, vestă din brocart argintiu; cămaşă, ciorapi şi guler dantelate, cam ofilite, dar de un alb impecabil. A împins un teanc de ludovici de aur pe masă şi i-a făcut semn din cap lui Vandonne.

– Propun să-l sprijinim pe d'Islerouge, la orice miză doriţi. Cine acceptă ideea mea?

În încăpere s-a stârnit vânzoleala, iar câţiva dintre jucătorii împrăştiaţi prin sală s-au apropiat de masă. Printre ei se afla şi un tânăr conte englez, cu cap lunguieţ şi sfios, care semăna jenant de mult cu caii de rasă pe care îi avea în proprietate. Cu toţii păreau înfometaţi, cu un apetit pentru risc care nu putea fi potolit decât dacă s-ar fi ruinat.

D'Islerouge a împărţit cărţile, apoi şi-a cercetat atent suita din mână, gândindu-se la ce ar putea renunţa ca să-i forţeze mâna lui Saint-Germain.

În comparaţie cu adversarul său, Saint-Germain a părut aproape neglijent în joc, aruncând cărţile cu un aer nepăsător. Pe frunte i-a apărut o uşoară încruntare de nerăbdare, căci d'Islerouge îşi analiza prea mult cărţile.

– Asta e o glumă, a spus încet de Vandonne. Uitaţi-vă la Saint-Germain. Nici măcar nu e atent. Pariez două sute de ludovici că d'Islerouge va câştiga mâna asta şi runda.

– S-a făcut, a zis pe dată de Valloncache, care se oprise din propriul joc pentru a urmări acea partidă.

De masă s-au mai apropiat trei bărbaţi care simţiseră o confruntare neobişnuită în acea partidă de pichet.

– Eu merg pe Saint-Germain, s-a auzit o voce tunătoare. Contele nu s-a întors, însă a zis:

– Gervaise, du-te acasă. Doamna contesă s-ar bucura de compania ta.

Gervaise, care băuse deja destul de mult vin, s-a făcut stacojiu la faţă şi, cu glas morocănos, a spus:

– Voiam doar să-ţi ofer sprijinul meu.

– Nu te deranja.

Apoi, Saint-Germain a decartat cu acelaşi aer absent şi s-a rezemat de spătarul scaunului, în vreme ce d'Islerouge s-a gândit îndelung cum să joace.

– Uite! N-o să primeşti asul dacă ai aruncat regele! a exclamat el în cele din urmă, cu un aer triumfător.

– Regret enorm că te dezamăgesc, i-a răspuns Saint-Germain, arătându-i asul. În jurul mesei, chibiţii erau cât se poate de atenţi. Le-a spus: Sper că măcar unul dintre voi va ţine socoteala.

Remarca a stârnit câteva hohotele stânjenite. D'Islerouge s-a foit neliniştit în timp ce Saint-Germain a amestecat cărţile şi le-a împărţit.

De astă dată, jocul a decurs şi mai lent, cu toate că Saint-Germain avea aceeaşi dezinvoltură. D'Islerouge şi-a dat seama că nu va câştiga chiar atât de uşor cum socotise de Vandonne. Bărbatul din faţa sa, îmbrăcat în negru şi alb, părea în continuare nepăsător, dar d'Islerouge a înţeles că asta se datora faptului jocul său nu reuşise să pună la încercare inteligenţa lui Saint-Germain.

– Pariez o mie de ludovici că Saint-Germain o să bată cu un avantaj de peste o sută de puncte, a strigat Gervaise d'Argenlac, iar sprâncenele lui Saint-Germain au tresărit, semn vădit de iritare.

– Plătesc cu sec, d'Argenlac, a spus pe un ton lenevos Chenu-Tourelle, de lângă d'Islerouge. Ba mai mult, plătesc dublu că omul meu bate cu o diferenţă mai mare de o sută de puncte.

Contele englez a pus un teanc de guinee pe masă, spunând într-o franceză stricată:

– Cred că d'Islerouge o să piardă şi pun banii aceştia drept miză.

– Trei cărţi la mine, conte, a şuierat d'Islerouge printre dinţi.

– Da, dar eu am făcut pichetul, baroane. Lumânările arseseră până la capăt când au încheiat cea de-a treia rundă. Saint-Germain şi-a împins scaunul în spate şi a privit banii şi peticele de hârtie de pe masă.

– D'Islerouge, e aproape dimineaţă. Prospeţimea dispăruse de mult de pe faţa tânărului.

Se simţea cumplit de obosit şi nervozitatea cu care ţinea cărţile în mână exprima cum nu se putea mai bine situaţia fără ieşire în care se găsea.

– Nu... nu mi-am dat seama... Conte, cât îţi datorez? Saint-Germain a ridicat o sprânceană şi s-a uitat sardonic la Gervaise d'Argenlac.

– Ce sumă s-a făcut, conte? Sunt convins că ştii. Te rog să-l anunţi pe baron.

Gervaise şi-a umezit buzele, apoi a spus râzând:

– Îi datorezi lui Saint-Germain optsprezece mii două sute patruzeci şi opt de ludovici.

D'Islerouge a pălit.

– Conte... o să... o să am nevoie de ceva timp. Nu mi-am dat seama...

Saint-Germain a făcut un gest de îngăduinţă.

– Desigur, domnule baron. Ai la dispoziţie tot timpul din lume. Aştept până vei fi pregătit. S-a ridicat, controlându-şi ţinuta impecabilă; până şi părul rămăsese pudrat la fel ca la începutul partidei. Vino, de Valloncache, fă-mi onoarea de a mă lua de braţ până la caleaşca.

Din colţul său, de Vandonne a spus cu răutate, îndeajuns de tare ca să acopere rumoarea care se crease în sală.

– Desigur, înţelegem de ce Saint-Germain se grăbeşte să plece.

Remarca a fost urmată de un murmur de încuviinţare, deoarece mulţi dintre cei de acolo pierduseră bani mulţi în acele trei ore de joc.

Numărându-şi banii câştigaţi, de Valloncache s-a uitat peste masă şi a zis:

– Învaţă să pierzi, de Vandonne. Apoi s-a întors către Saint-Germain. Conte, vin imediat. Mi-aţi sporit avuţia în noaptea asta. Vreau mai întâi să-mi reglez conturile cu Chenu-Tourelle şi Broadwater.

Contele englez îi întindea deja două teancuri de guinee lui de Valloncache, spunând:

– Ei bine, am avut noroc în noaptea asta, dar am fost prea precaut. Ai avut dreptate să rişti totul, domnule duce. E o lecţie pentru mine.

– Ba pentru *mine,* a murmurat amărât d'Islerouge, apoi s-a întors să-l asculte pe de Vandonne, care se întinsese să-i şoptească ceva la ureche.

– Patruzeci şi două de mii de ludovici! a exclamat Gervaise, îmbătat de reuşită, în timp ce se apropia de Saint-Germain. Patruzeci şi două de mii de ludovici! Acum Claudia va vedea că nu pierd mereu.

Saint-Germain a rămas netulburat.

– Nu, nu pierzi întotdeauna, i-a spus el încet. Nu fi însă nechibzuit cu ceea ce câştigi, Gervaise.

Contele d'Argenlac a făcut un gest dispreţuitor.

– Ştiu că am norocul de partea mea, conte. Dacă mi-a mers bine în noaptea asta, gândeşte-te la sărbătoarea Tuturor Sfinţilor de la Maison Libellule. Dacă mă ţine norocul tot aşa, o să ajung din nou milionar, a zis el zâmbind visător.

îngrijorat, Saint-Germain şi-a lăsat mâna delicată pe braţul lui Gervaise şi şi-a îndreptat spre el toată forţa ochilor săi întunecaţi.

– D'Argenlac, a spus el cu glas scăzut şi melodios, nu mai juca. Să nu-ţi închipui că vei câştiga la Maison Libellule: acolo nu câştigă nimeni. Nu sacrifica tot ce ai câştigat.

Nepăsător, Gervaise a pufnit în râs.

– A, ştiu că nu vei veni la petrecere. Claudia mi-a spus că vei aduce muzicanţii la tine acasă ca să repetaţi la opera aceea a ta. Vor exista alte jocuri, domnule conte. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Spunând acestea, s-a îndepărtat, mai îmbătat de câştig decât de vin.

Saint-Germain a privit lung în urma lui, apoi l-a auzit pe Vadonne spunând:

– Ai văzut cum a jucat. Abia dacă s-a uitat la cărţi. Şi totuşi a câştigat.

De Valloncache i-a răspuns pe un ton tăios:

– Termină, de Vandonne! D'Islerouge a pierdut într-un joc cinstit, şi cu asta basta!

– Joc cinstit? a protestat d'Islerouge şi obrajii scofâlciţi i s-au aprins.

În încăpere s-a lăsat o tăcere neobişnuită. Nimeni nu a mai scos o vorbă, iar ochii tuturor s-au îndreptat spre Saint-Germain.

Un timp, contele a rămas neclintit. Apoi, s-a apropiat cu paşi lenţi de d'Islerouge şi i-a spus cu un aer degajat:

– Te rog să-mi spui de-a dreptul, domnule baron. Am înţeles că, după părerea ta, am trişat la joc.

D'Islerouge a spus cu un nod în gât: -Da.

– Am înţeles, a zis Saint-Germain şi l-a privit printre gene.

– Baltasard, nu fi mai nechibzuit decât te-a făcut Dumnezeu, l-a avertizat de Valloncache.

În spatele lui, baronul Beauvrai a hohotit strident şi dispreţuitor.

– E un laş. N-a vrut să-mi răspundă când l-am provocat, a zis el şi şi-a fluturat batista din dantelă ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze praful de pe haina de brocart. Un om de nimic!

După ce îl acuzase pe Saint-Germain că e un trişor, d'Islerouge s-a simţit cuprins de o spaimă rece. Abia acum s-a gândit că elegantul străin ar fi putut dovedi la fel de multă iscusinţă în mânuirea spadei pe cât de multă pricepere avusese la jocul de cărţi.

– Ei bine, conte, a zis el cu fals curaj, îmi accepţi provocarea?

Saint-Germain l-a studiat, fără să-şi dezvăluie gândurile.

– Nu-mi stă în obicei să accept provocarea cuiva care este destul de tânăr pentru a-mi fi fiu, a zis el rar.

– Laşul, vrea să scape, l-a zgândărit de Vandonne.

– Nu pe dumneata te voi înfrunta, s-a întors încruntat spre el Saint-Germain. D'Islerouge şi-a plătit dreptul de a spune asemenea lucruri despre mine; dumneata nu, domnule duce. S-a întors din nou către d'Islerouge şi a încuviinţat din cap, adăugând: Prea bine, îţi accept provocarea, domnule baron.

Cuprins de un fior de gheaţă din creştet până în tălpi, d'Islerouge s-a înclinat totuşi băţos.

– Numeşte-ţi secunzii, iar ei să stabilească detaliile cu secunzii mei.

Saint-Germain a ridicat mâna.

– Nu, nu, d'Islerouge. Am dreptul de a alege data şi locul. Aleg această încăpere, chiar acum.

În salon s-a lăsat o tăcere de mormânt. Apoi, de Vandonne a ridicat privirea surprins:

– Aici?

– Desigur, a spus Saint-Germain foarte politicos, doar d'Islerouge are prieteni care-i pot sluji de secunzi. Sunt încredinţat că eu beneficiez de sprijinul lui de Valloncache - şi ducele a dat din cap când i s-a pronunţat numele - iar dacă insişti asupra regulilor, cred că unul dintre ceilalţi domni prezenţi va fi atât de amabil ca să accepte rolul de asistent.

– Unul ajunge, a mormăit d'Islerouge. S-a uitat disperat în jur, ignorându-l pe de Vandonne, şi a spus:

– De la Sept-Nuit, vrei să-mi fii secund?

Acesta s-a ridicat încet în picioare.

– Prea bine, Baltasard. Accept onoarea, a zis el fără a face nici o încercare de a-şi ascunde dispreţul.

Deja regretând provocarea pe care i-o aruncase lui Saint-Germain, d'Islerouge a simţit cum mintea i se zvârcoleşte observând reproşul din fiecare mişcare, din fiecare privire a lui de la Sept-Nuit.

– Ce arme? a întrebat el cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

– Florete, a spus Saint-Germain, care îşi scosese deja haina neagră şi îi împăturea atent dantela răscolită de la mâneci. Dacă îi cereţi majordomului, sunt convins că ne va pune la dispoziţie florete de duel. Apoi şi-a scos de la centură sabia de paradă. Asta e complet inutilă, a spus el şi a lăsat-o deoparte.

De la Sept-Nuit a ieşit imediat din încăpere, urmat îndeaproape de ducele de Valloncache.

Cu oarecare întârziere, d'Islerouge şi-a scos haina, apoi a tras de jaboul din dantelă fină, scoţându-şi-l de la gât şi azvârlindu-l cât colo. Privirea furioasă amestecată cu un aer de nedumerire nu i se dezlipea de chipul ducelui de Vandonne.

– Domnilor, a spus Saint-Germain cu mult calm, sunteţi atât de amabili să trageţi într-o parte aceste mese?... Avem nevoie de spaţiu.

Până şi Beauvrai s-a arătat încântat să ajute la acea operaţiune. A împins înspre un perete masa elegantă la care stătuse până atunci, apoi şi-a dus acolo şi scaunul, aşezându-se pe el cu o expresie feroce pe faţă.

Saint-Germain tocmai se pregătea să-şi scoată pantofii când, aruncând o privire spre fereastră, a observat culoarea

argintie a cerului, semn că apăreau zorile. S-a răzgândit şi şi-a legat cataramele la loc.

D'Islerouge a băgat de seamă acel gest şi s-a strâmbat spre de Vandonne.

– Parcă ar vrea să alunece şi să cadă, nu-i aşa? Mă-ntreb dacă înţelege că nu voi obţine satisfacţie decât atunci când o să-i iau viaţa.

De Vandonne a rânjit strâmb.

– O să-l învingi, dragul meu Baltasard, iar noi te vom recompensa. I-a luat mâna lui d'Islerouge şi i-a reţinut-o mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Sunteţi gata? a întrebat de la Sept-Nuit, care se întorsese în salon împreună cu de Valloncache.

Saint-Germain s-a îndreptat de spate.

– Vreţi să încuiaţi uşa cu cheia? Consider că nu este momentul să fim întrerupţi. A privit încă o dată camera de jur împrejur, apoi i s-a adresat secundului său: De Valloncache, ar fi înţelept să stingem lumânările. Oricum s-au consumat aproape de tot. Iar dacă vreunul dintre cei prezenţi ar fi atât de bun să înteţească focul...

Nu i se păruse deloc ciudat să ceară unui nobil francez să facă treaba unui lacheu.

– Mă voi îngriji eu de asta, s-a grăbit să spună Chenu-Tourelle, apropiindu-se de vatra în care trei butuci ardeau mocnit. A tras încă unul dintr-o stivă de lângă cămin şi, cu o grijă ostentativă, l-a împins peste focul ce stătea să se stingă. Limba unei flăcări a cuprins curând coaja, scoţând pocnete vesele şi scântei.

– Care-ţi sunt condiţiile, d'Islerouge? a întrebat de Valloncache, tulburând tăcerea ce se lăsase brusc în încăpere.

– Până la moarte.

De Valloncache a făcut o reverenţă şi a traversat covorul spre Saint-Germain.

– Condiţiile sunt...

– Am auzit. Saint-Germain s-a întors cu spatele, încercând sabia de duel. Accept, dar cu o condiţie.

– Ce condiţie? s-a răstit d'Islerouge.

– Dacă mă dovedesc mai bun şi te cruţ, vei dezvălui cine te-a împins să mă provoci la duel, a zis el, iar ochii pătrunzători

şi neclintiţi au întâlnit privirea uimită a lui d'Islerouge. îţi dai cuvântul?

D'Islerouge s-a uitat din nou în jur, de astă dată înspăimântat.

– Da, da, prea bine. Ai cuvântul meu, a încuviinţat el, apoi s-a întors cu spatele.

– Ai să-mi transmiţi vreo instrucţiune? l-a întrebat de Valloncache pe Saint-Germain, pregătindu-se să îl întâlnească pe de la Sept-Nuit în centrul încăperii.

– Omul meu, Roger, ştie ce are de făcut, dacă va fi nevoie. Vei vorbi cu el. A îngenuncheat şi şi-a făcut semnul crucii. Să fiu iertat pentru orice păcat comis în această viaţă.

În cealaltă latură a salonului, d'Islerouge a izbucnit într-un hohot dispreţuitor de râs.

De Valloncache şi de la Sept-Nuit ajunseseră în mijloc şi tocmai schimbau câteva cuvinte. De la Sept-Nuit a făcut un semn din cap şi a anunţat:

– Domnilor, ocupaţi-vă poziţiile. Saint-Germain, dacă eşti amabil, aşează-te la est. D'Islerouge - la vest. Apoi a arătat cu sabia de paradă locul fiecăruia. Prea bine, domnilor. Vă retrageţi?

– Nu, a strigat ascuţit d'Islerouge.

– Saint-Germain?

– Nu.

– Prea bine.

Cât timp cei doi duelişti s-au salutat, de Valloncache şi-a ţinut sabia de paradă peste cea a lui de la Sept-Nuit. Apoi, ambii au ridicat armele brusc în sus, făcând un salt înapoi, însă nu îndeajuns de repede, căci d'Islerouge a declanşat atacul imediat după semnal şi aproape că i-a atins.

În clipa în care d'Islerouge s-a năpustit spre el, Saint-Germain şi-a trecut sabia din mâna dreaptă în cea stângă, răsucindu-se puţin ca să se apere şi silindu-l pe d'Islerouge, ajuns prea aproape de el, să-şi expună flancul drept. Văzând pericolul, d'Islerouge, a lovit năprasnic în jos cu lama, intenţionând să îi atingă coapsa lui Saint-Germain.

Contele a făcut o mişcare rapidă din încheietură, iar lama săbiei lui d'Islerouge a alunecat pe lângă picior. Saint-Germain s-a întors cu graţia unui toreador spaniol aflat în arenă. Mâna îi era sigură, iar pe buze i-a apărut un zâmbet trist.

Când l-a atacat din nou, d'Islerouge s-a arătat mai circumspect, mânuind sabia cu precauţie, fiindcă nu era obişnuit să lupte cu un stângaci. A atacat fentând în terţă, dar a fost parat, fiind cât pe ce să se trezească împuns de riposta iute al lui Saint-Germain. A făcut un pas înapoi, răsuflând greu, şi s-a pregătit pentru o luptă de durată.

Saint-Germain nu a lăsat impresia că îl încolţeşte, însă d'Islerouge a înţeles că pierdea teren. Nu avea nici ochiul format, nici îndemânarea bărbatului mai vârstnic din faţa sa, şi nici forţa lui în încheietura mâinii. Saint-Germain lupta în stil italienesc, cu o subtilitate şi o graţie care, în alte împrejurări, i-ar fi atras admiraţia lui d'Islerouge. Orice fel de atac încerca, nu putea străpunge apărarea lui. Era doar o chestiune de timp până când Saint-Germain avea să-l obosească şi să-l termine.

Deznădăjduit, a căutat o şansă şi a întrezărit-o. Făcând o eschivă stângace, s-a prefăcut că se împiedică şi l-a văzut pe Saint-Germain retrăgându-se. Contele a lăsat vârful săbiei în jos, ca să-i permită lui d'Islerouge să se redreseze.

În aceeaşi clipă, tânărul a apucat un scaun şi l-a azvârlit de-a latul încăperii. Acesta l-a izbit pe Saint-Germain peste picioare, stârnind un strigăt de protest din partea celor care îi urmăreau cu sufletul la gură.

– Nu! a strigat poruncitor Saint-Germain, iar vocea lui i-a liniştit.

A înălţat vârful săbiei şi, când s-a apropiat de d'Islerouge, în lumina slabă, vesta lui albă a lucit fantomatic.

D'Islerouge s-a ridicat cu greu şi a încercat să-şi recapete echilibrul pentru a răspunde atacului. Lamele de oţel s-au ciocnit cu zgomot, iar el a fost din nou împins în spate. Începuse deja să transpire abundent şi şi-a dat seama că propriul miros emana frica. Saint-Germain continua să lupte cu meticulozitate şi pe obraz nu-i apăruse nici o pictură de sudoare care să-i trădeze starea de oboseală.

S-au înfruntat din nou, iar de această dată Saint-Germain a răspuns la atac cu o demonstraţie năucitoare de artă a duelului, silindu-l pe d'Islerouge să se lipească cu spatele de şemineu. Apoi s-a retras, oferindu-i câteva clipe de răgaz, ca să-şi recapete suflul.

După ce tânărul şi-a revenit, Saint-Germain a spus:

– Sunt dispus să consider chestiunea rezolvată între noi, baroane.

– Nu... nu... Până la moarte, a spus d'Islerouge şi a ridicat sabia, dar a văzut că vârful ei tremura.

Saint-Germain a suspinat.

– Cum doreşti. În gardă.

Cu toţii au văzut că pe Saint-Germain nu-l mai interesa frumuseţea confruntării, pentru că de această dată a declanşat un atac puternic şi nemilos asupra lui d'Islerouge, hotărât să pună capăt luptei.

Sfârşitul a venit brusc, când floreta lui Saint-Germain a străpuns apărarea lui d'Islerouge. În loc să-l străpungă în umăr ori să îi vâre vârful săbiei în piept, Saint-Germain a făcut în aşa fel încât lama a trecut pe sub braţul lui d'Islerouge.

Stupefiat şi aflat la capătul puterilor, tânărul a încercat să se folosească de acea mişcare, blocând arma adversarului şi atacându-l, dar a reuşit doar să facă o tăietură în vesta albă a lui Saint-Germain. Deodată, s-a prăbuşit pe spate, cu un bufnet surd.

Când a ridicat privirea, l-a văzut pe Saint-Germain stând în picioare deasupra lui, atingându-i gâtul cu vârful săbiei.

– Eu am obţinut satisfacţie, d'Islerouge. Tu? Holbându-se de jos către adversarul său, furia i-a înecat cuvintele, iar d'Islerouge n-a reuşit decât să scuipe.

– Nu vreau să te ucid, a spus Saint-Germain, liniştit. A rămas cu vârful săbiei neclintit pe gâtul tânărului şi a aşteptat.

– Prea bine. Cuvintele au fost rostite atât de încet, încât nici Saint-Germain nu a fost convins că le auzise bine. D'Islerouge s-a tras deoparte. Sunt satisfăcut, a rostit el limpede, cu chipul răvăşit de suferinţa capitulării.

Saint-Germain s-a retras şi i-a întins mâna adversarului căzut, care i-a ignorat gestul. S-a întors şi s-a uitat spre secunzi.

– Domnilor, las în grija voastră respectarea condiţiilor mele. Unul din voi îmi poate comunica vestea înainte de apusul soarelui.

În salon s-au declanşat comentarii înfocate. Toată încordarea acumulată până atunci se dezlănţuise acum în cuvinte.

Saint-Germain a traversat încet încăperea, părând dintr-odată foarte obosit.

– Sunt prea bătrân pentru asemenea confruntări, a zis el încet când a ajuns lângă de Valloncache.

– Aşa mi s-a părut şi mie, l-a aprobat acesta cu un hohot de râs. Acesta a fost cel mai frumos duel pe care l-am văzut. Spune-mi, întotdeauna te duelezi cu mâna stângă?

– Nu întotdeauna, i-a răspuns Saint-Germain şi s-a lăsat să cadă pe un scaun. Fără să vrea, a aruncat o privire spre ferestre şi a observat culoarea rozaliu-aurie a cerului. Am încheiat la momentul potrivit.

De Valloncache, care între timp se îndepărtase, a revenit cu haina lui Saint-Germain. I-a întins-o, apoi a mormăit ceva.

– Poftim? a făcut Saint-Germain, trezit din gânduri.

– Vesta ţi-a fost distrusă, domnule conte. Tăietura aceea e în dreptul coastelor. Ţi-a atins şi cămaşa. Ai avut mare noroc. Putea să te ucidă.

Abia atunci a observat şi Saint-Germain tăietura lungă făcută în vestă.

– Impresionant, a spus el sec.

De Valloncache a părut ca-şi aduce aminte de ceva.

– Cum se face că ai purtat o vestă albă, Saint-Germain? Doar ne-am obişnuit să te vedem îmbrăcat numai în negru.

În timp ce se ridica, pe faţa lui Saint-Germain a înflorit un zâmbet, apoi şi-a pus haina peste umeri ca pe o mantie.

– Asta ca să exprim puritatea intenţiilor mele, duce. A lăsat deoparte floreta cu care luptase şi a pornit spre uşă, unde era aşteptat de şapte bărbaţi care voiau să îl felicite.

Extras dintr-o scrisoare a contesei d'Argenlac adresată doamnei Lucienne Cressie, din data de 13 octombrie 1743; înapoiată contesei fără să fi fost deschisă la 11 ianuarie 1744:

... *Draga mea Lucienne, nici nu ai idee cât de mult ducem dorul tău şi a muzicii tale. Noaptea trecută, Madelaine mi-a spus că ar dori din tot sufletul să te audă cântând la petrecerea ei, care va avea loc peste doar patru zile. La dorinţa ei mă alătur şi eu.*

... Nu ştim cât de bolnavă ai fost. Te anunţ cu regret că Achille nu ne spune nimic şi, oricât de mult aş încerca, nu pot scoate de la el decât o confirmare a faptului că nu te simţi bine. Dacă îmi permiţi, l-aş putea trimite pe medicul meu să te îngrijească. Regula cere ca soţia să apeleze la un medic doar cu

consimţământul soţului, însă eu cred că putem fi de acord că, în cazul tău, aceasta este o chestiune care depăşeşte răspunderile lui Achille...

Este adevărat că Baltasard Aubert, baron d'Islrouge s-a logodit cu Olympe de les Radeux. Fratele ei este furios, însă Beauvrai, care a dorit această uniune dintru început, s-a arătat încântat, desigur. Ţin minte că în urmă cu câteva luni ai spus că se va întâmpla aşa. Ai rămas mereu un fin observator al tuturor şi mă întreb cum se face că acum, în perioada de convalescenţă, nu poţi primi vizitatori. Te asigur că ultimele zvonuri te vor face să ieşi din această stare, ajutân-du-te să-ţi recapeţi sănătatea.

Saint-Germain ne-a spus că nu va mai compune nici o piesă pentru violoncel decât după ce te vei reface îndeajuns ca să le interpretezi. Trebuie să-ţi faci milă cu noi. Mi se pare de neconceput să fim lipsiţi de prezenţa ta şi de muzica lui Saint-Germain. Acesta a scris pentru petrecerea noastră o mică operă, care te asigur că te-ar încânta. În această seară, el va aduce muzicanţi ca să facă o repetiţie şi aştept cu nerăbdare să-i ascult. Te implor să-ţi revii cât mai curând, ca să poţi asculta şi tu această lucrare. Ştiu că ţi-ar face plăcere.

... Aproape că ameţesc când mă gândesc că stai încuiată în casa aceea, cu bărbatul acela îngrozitor. Iartă-mă că fac o asemenea afirmaţie despre soţul tău, dar amândouă ştim că, aşa cum un şoarece nu-i face trebuinţă unui terrier, tot astfel Achille nu are nevoie de tine, iar când întrebăm de tine, nu spune decât banalităţi.

Trebuie să scrii unchiului tău ori surorii tale. Nu se poate să mai stai sub acel acoperiş, draga mea. Mi se frânge inima gândind că tu te afli într-o asemenea situaţie cumplită. Dacă pot face ceva pentru tine sau dacă există vreun prieten cu care să iau legătura în numele tău, promite-mi că mă vei înştiinţa. Imposibil să nu existe cineva care să te ajute să scapi de acest detestabil Achille.

Vino la mine, draga mea, iar de doreşti asta, nu va mai fi nevoie să te întorci la Hotel Cressie. Iţi voi oferi ospitalitatea mea atâta vreme cât vei avea nevoie. Dacă nu mai vrei să locuieşti la Paris ori te temi de răzbunare pentru acţiunile tale, voi discuta cu fratele meu. El m-a sfătuit să nu mă amestec, însă se va răzgândi când va afla de situaţia ta. Trebuie să înţeleagă

şi el că nenorocirea ta nu mai ţine de îndatoririle maritale. Dacă îmi îngădui să discut cu el, împreună îl vom convinge.

Îţi trimit această scrisoare prin mesager, care a primit poruncă să se asigure că ea ajunge în casă. Va aştepta o oră ca să îi dai un răspuns. Dacă reuşeşti să îi predai un mesaj sau un bileţel, el mi-l va aduce cât de iute posibil.

Draga mea, până când te voi revedea, crede-mă că rămân etern

Prietena ta cea mai sinceră şi devotată,
Claudia de Montalia,
contesă d'Argenlac.

PARTEA a III-a

Baronul Clotaire Odon Jules Valince Pieux

De Saint Sebastien

Fragment dintr-o scrisoare a baronului Clotaire de Saint Sebastien către cavalerul Donatien de la Sept-Nuit. Una dintr-o serie din data de 1 noiembrie 1743:

... În beneficiul cui a pus de Vandonne la cale acea stratagemă de ieri-dimineaţă la Hotel Transilvania. Ai suficientă minte sa înţelegi că asemenea lucruri nu vor sluji intereselor noastre. Iar asasinarea lui d'Islerouge a fost prost înscenată. Nimeni nu va crede că acel farseur de Saint-Germain l-a ucis pe d'Islerouge, îndeosebi după acel duel la care au fost martori unii dintre cei mai de seamă nobili, iar el a obţinut un triumf deplin. Mai degrabă se va spune că d'Islerouge a fost ucis ca să nu facă publică vestea pe care era obligat prin codul onoarei să o divulge. Faptul că lucrurile stau chiar aşa nu reduce defel proporţiile neghiobiei pe care aţi dovedit-o cu toţii în această chestiune.

... După acel duel imbecil, s-a auzit că Lucienne Cressie s-a făcut nevăzută. Achille continuă să spună că nu ştie nimic despre dispariţia ei, chiar şi după ce, ajutat de Tite, l-am interogat în particular, apelând la măsuri drastice. Dacă se întâmplă să-i faci o vizită lui Achille, află că îl vei găsi la pat, iar vânătăile sale te-ar putea pune pe gânduri. Cumpăneşte totul cu grijă înainte de a mai întreprinde alte acţiuni prosteşti.

Sacrificarea slujnicei lui Lucienne Cressie în locul stăpânei sale a fost, în cel mai bun caz, o măsură provizorie. Nu ţi-ai respectat niciodată obligaţiile pe care ţi le-ai asumat faţă de Cerc, dragul meu Donatien. Dacă vrei să mai rămâi printre noi,

trebuie să te străduieşti mai mult în viitor. Acele lucruri care te fac să fii bărbat pot fi sacrificate la fel de bine ca şi sângele şi virginitatea femeilor tinere. Te rog să nu uiţi asta. Pentru că, dacă prin acţiunile tale nu reuşeşti până la solstiţiul de iarnă să o oferi Cercului pe Madelaine de Montalia, vei fi sacrificat în locul ei. Ţine minte: vei fi castrat, de la Sept-Nuit, iar trupul tău va fi folosit după cum vom socoti de cuviinţă. Nu am a mă îndoi că n-ai uitat ce i s-a întâmplat lui Lucienne Cressie. Multe asemenea lucruri ţi se pot întâmpla şi ţie. Iar când Cercul va termina cu tine, te voi biciui chiar eu. Gândeşte-te cum îţi va atârna pielea în zdrenţe pe mâini şi pe picioare, cavalere, şi străduieşte-te să nu dai greş din nou.

Presupun că ar fi prea mult să sper că îi vom mai putea porunci lui Gervaise d'Argenlac. Am auzit că a câştigat o mare sumă de bani noaptea trecută şi, chiar cu priceperea lui de a se ruina, va mai trece câtva timp până să ajungă din nou într-o situaţie disperată. Ne-a fost de folos când era în pragul sărăciei, dar acum reprezintă o primejdie. Pesemne case fereşte de noi, ceea ce înseamnă că va trebui să acţionăm cu precauţie. Dacă Chenu-Tourelle se alătură Cercului, va trebui să se schimbe poziţia noastră faţă de d'Argenlac. Riscăm să fim descoperiţi dacă vreunul dintre noi se vâră prea mult în afacerile lui d'Argenlac. Trebuie împins într-o situaţie primejdioasă din nou, înainte ca soţia să ajungă la o împăcare cu el. Trebuie făcut să creadă că soţia acţionează pentru distrugerea şi deplina lui subjugare. Doar în acest fel putem spera să ne ajute să o luăm pe Madelaine.

Ţine minte, aşadar, că mă bizui pe tine să mi-o predai pe Madelaine de Montalia cel târziu pe zece ale acestei luni. îmi aparţine, fiindu-mi promisă încă dinainte de a se naşte, şi nu vreau să renunţ la dreptul ce-l am asupra ei. Am nevoie de patruzeci de zile ca să o pregătesc pentru sacrificiu, astfel ca voinţa ei să coincidă cu a noastră. Trebuie să petrec acea perioadă cu ea, altfel moartea ei va fi zadarnică. Nu voi tolera amestecul nimănui. Trebuie să vină la altarul nostru pentru a-şi oferi virginitatea şi viaţa Puterii noastre. Fiecare din noi se va sluji de ea după cum crede de cuviinţă, astfel ca sângele ei să ne elibereze. Depravarea îmi repugnă. Ea trebuie anihilată, stoarsă complet din trup şi din suflet.

Vă însărcinez, pe tine, pe Jueneport şi pe Chateau-rose ca în termen de zece zile să mi-o aduceţi pe această femeie. Nu accept nici o scuză dacă daţi greş. Nici o explicaţie nu mă va mulţumi. Nu veţi găsi în Franţa nici un loc suficient de îndepărtat ca să vă ascundeţi, şi nici un cal, oricât de iute ar fi, nu vă va scăpa de răzbunarea mea.

Mai există o sarcină a Cercului ce trebuie îndeplinită curând. Am poruncit câtorva membri să îl găsească pe acest misterios prinţ Ragoczy, despre care Le Grace spune că încă se află la Paris. O sarcină dificilă, deoarece este un om puternic şi pesemne că nu va voi să ne împărtăşească din cunoştinţele lui. Dacă punem mâna pe el până la data când împlinim ritualul de la Solstiţiul de iarnă, vom dobândi o putere şi mai mare. Vom putea obţine cu forţa secretul diamantelor şi orice alte taine - poate chiar secretul Pietrei filozofale, dacă îl deţine. Prin sacrificarea sa, noi vom dobândi puterea lui. Vom avea doar de câştigat din sacrificarea lui Ragoczy şi La Montalia împreună, el, prin carne, iar ea, prin minte.

Ţine seama de aceste lucruri, Donatien! Ai multe de câştigat de pe urma Cercului: bogăţie, putere şi îndeplinirea imediată a dorinţelor tale. Însă ai si mai multe de pierdut. Iar pierderea vieţii reprezintă riscul cel mai mic pe care îl înfrunţi. Te rog să ţii seama de asta, astfel încât să găseşti inspiraţia necesară pentru a-ţi îndeplini cu bine îndatoririle.

În aceasta şi prin toate lucrurile, am onoarea de a fi
Etern la dispoziţia ta,
baron Clotaire de Saint Sebastien.

1

Contele şi contesa d'Argenlac mergeau alături, călare. Gervaise vorbea foarte animat, explicându-i soţiei pentru a cincea oară cum câştigase atât de mulţi bani cu o noapte înainte.

– Şi încă pentru un duel, a adăugat el cu un entuziasm reînnoit, am pariat zece mii de ludovici că Saint-Germain va câştiga, la o cotă de trei la unu. Chiar în această dimineaţă i-am trimis o notă lui Jueneport prin care mi-am achitat datoriile cele mai presante faţă de el. Şi tot mi-au rămas douăzeci de mii, şi sunt convins că suma aceasta se va dubla în săptămâna ce urmează.

Contesa părea să nu asculte cu atenţie. În costumul de călărie de un albastru-pal, cu o cocardă militară la pălăria elegantă, părea foarte tânără şi vulnerabilă.

– Mulţumeşte-te cu cât ai câştigat, Gervaise, i-a spus ea pe un ton rugător. Am putea părăsi Parisul şi trăi la proprietatea ta din Anjou, dacă doreşti. Mereu ai spus că eşti foarte fericit acolo.

– Dar tu adori Parisul, Claudia, a obiectat el cu un aer răutăcios.

– Desigur, l-a aprobat ea. Dar nu-mi place să fiu mereu îngrijorată şi roasă de îndoieli, să înnebunesc de teamă că ni se va lua casa ori că proprietăţile mele vor trebui sacrificate pentru achitarea datoriilor tale de la jocurile de noroc. Prefer să trăiesc departe de lumea bună, fără grija că voi mai suferi din această pricină.

– Dar tocmai ţi-am spus, a explicat Gervaise cu o răbdare exagerată, că norocul meu s-a schimbat. Totul se va schimba, o să te convingi.

– Vai, Gervaise, a spus Claudia şi a suspinat, resemnată şi neajutorată.

– Vezi? a acuzat-o el. Te îndoieşti de mine, nu ai încredere. Nici nu mă miră că nu pot câştiga. Mă condamni şi îmi aduci insulte. După părerea ta, nu sunt în stare să fac nimic demn de laudă.

– Nu despre asta este vorba, a spus ea, convinsă că el nu o va asculta.

A privit peste umăr spre cei doi călăreţi din urma lor şi a strigat:

– Madelaine, dacă vrei să galopezi, porţiunea aceasta este foarte bună. E fără hopuri pe o distanţă considerabilă. Saint-Germain, vrei să o însoţeşti?

Madelaine şi-a întors ochii sclipitori spre însoţitorul ei.

– Vrei? Spune da. Apoi, fără să mai aştepte răspuns, a strigat: Mătuşă, atunci daţi-vă din drum! Ştii că sunt o călăreaţă impetuoasă.

Apoi i-a aruncat o privire provocatoare lui Saint-Germain şi a dat pinteni iepei andaluze, pornind într-un galop furtunos. Saint-Germain i-a lăsat un avantaj de mai puţin de un minut, apoi şi-a îndemnat şi el calul fumuriu după ea, făcând un semn din mână către contesă când a trecut prin dreptul ei.

Pe o parte a drumului se întindea pădurea, cu copaci deja desfrunziţi, ale căror ramuri golaşe alcătuiau umbre ciudate. Pe cealaltă parte, între maluri bine trasate, alerga un râu puţin adânc, ce se rostogolea, bolborosind, să se alăture Senei. Acel parc era bine întreţinut, îngrijit pentru nobilii care îl foloseau, astfel ca natura neîmblânzită să nu deranjeze simţurile sensibile ale celor de viţă nobilă.

Era o zi răcoroasă de toamnă, de felul celor ce promit iarna prin orice umbră şi chiar prin însăşi neclintirea ei, ca şi cum anotimpul şi-ar fi ţinut răsuflarea în aşteptarea zăpezilor. Fuioare subţiri de nori stăteau nemişcate, parcă agăţate de cer, făcând ca lumina să aibă o nuanţă gri, ca o boltă din piatră neînchipuit de îndepărtată. La câteva leghe distanţă, o linie subţire şi delicată de fum se ridica spre pustietatea dintre cer şi pământ. Aerul proaspăt mirosea slab a fum şi a ciuperci.

Drumul de călărie era bine nivelat, îngrijit cu pricepere, astfel ca nici un călăreţ să nu se teamă pentru siguranţa bidiviului său sau să stea cu ochii în patru după rădăcini dezgolite ori borte înşelătoare, scobite de popândăi. Drumul fusese făcut pentru astfel de zile şi pentru o ultimă cursă nebunească înainte ca iarna să răpească bucuriile călăritului. Râzând, cu straiele de culoare brun-roşcată fluturând şi cu chipul radiind în curentul pe care îl crea galopul vijelios, Madelaine a gonit cu un entuziasm de nedescris. Nu mai urcase pe cal din acea zi îngrozitoare când fusese vânată la Sans Desespoir şi se temuse că amintirea acelei aventuri înspăimântătoare va întuneca plăcerea acestei plimbări. Însă nu era aşa. îşi dorea ca acea cursă să ţină o veşnicie.

Calul berber al lui Saint-Germain câştiga teren. Zgomotul copitelor se apropia, iar distanţa dintre ei se reducea mereu. Nu a privit înapoi, dar l-a auzit strigându-i:

– Ţine-te în dreapta mea!

Ascultătoare, şi-a mânat iapa mai spre dreapta, făcându-i loc lui Saint-Germain alături de ea. Au călărit astfel vreme de câteva minute, bucurându-se de viteză şi de muşcătura frigului, fără să scoată nici o vorbă.

După ce au parcurs o distanţă bunicică, au văzut, nu departe în faţă, un pod peste râul cu ape scăzute.

– Ne oprim la pod! a strigat Saint-Germain. îi aşteptăm acolo pe ceilalţi!

Madelaine a fost cât pe ce să-şi exprime nemulţumirea, nedorind să renunţe la acea intimitate în sânul naturii, însă a simţit că iapa începuse să obosească. Cu un uşor regret, a oprit-o din galop, făcându-o să meargă la trap mărunt, apoi la pas şi în cele din urmă la mers de voie, slăbind şi strânsoarea frâului. Acum se aflau mult mai aproape de pod.

Cu un salt, Saint-Germain a coborât de pe cal, pe care l-a condus încet, ca să se răcorească. Păreau să fie singuri în tot peisajul tomnatic.

– Să descalec şi eu? l-a întrebat Madelaine după câţiva paşi.

– Numai dacă doreşti, i-a răspuns Saint-Germain, ridicând privirea spre ea.

– Aş vrea să stau lângă tine.

O privi ciudat şi îi zâmbi.

– Dar eşti cu mine, draga mea, mai mult decât îţi dai seama. Apoi a schimbat discuţia: îţi ţin eu scara dacă va fi nevoie după aceea.

– Ce ai vrut să spui? a întrebat ea şi s-a aplecat în şa ca să-l audă.

S-a speriat puţin, descoperind că el era cu gândurile în altă parte.

El s-a întors spre ea.

– Când am afirmat că eşti cu mine? Ţi-am gustat sângele. Ai avut dreptate să compari totul cu o împărtăşanie. Aşa se întâmplă când e vorba de iubire.

Ea era dornică să-l asalteze cu întrebări, şi, dintr-un impuls, i-a adresat-o pe prima care i-a venit pe buze:

– Saint-Germain, eşti catolic?

– Uneori.

Madelaine s-a strâmbat la el.

– Uneori? a repetat ea, gânditoare. Apoi s-a mişcat în şa ca să-şi recapete echilibrul.

– A, nu am fost botezat în înţelesul obişnuit al cuvântului, deşi în trecut am sprijinit Biserica şi am făcut donaţii când mi s-a părut potrivit. Sigur, nu primesc cuminecătura sau cel puţin nu în felul ştiut, a continuat el cu glas schimbat, iar pe buze i-a apărut un surâs straniu.

Ea s-a prefăcut că îl biciuieşte cu capătul liber al frâului.

– Nu la asta m-am referit. Fericirea ce se citea pe faţa ei s-a stins, fiind înlocuită de o mină serioasă. În biserică, Saint-Germain...

El a ridicat din umeri.

– Nu e ceea ce crezi, Madelaine. Nu confunda ceea ce sunt cu Cercul lui Saint Sebastien.

Apoi şi-a mutat privirea de la ea către râul care curgea încet, rămânând cu aceeaşi expresie enigmatică pe chip.

– Este greşeala prelaţilor voştri, care au confundat venerarea eretică şi plină de blasfemie a diavolului vostru creştin cu faptele celor ca noi, care venim de dincolo de moarte. Mai tot ce se spune despre noi aduce a prostie superstiţioasă. Eu nu neg natura miraculoasă a vieţii lui Iisus. Din câte am citit, şi el s-a întors din moarte.

Madelaine a încercat să pară şocată, dar nu a reuşit.

– Saint-Germain.

– Există o credinţă populară potrivit căreia cei născuţi la Solstiţiul de iarnă se transformă în vampiri. A observat că ea a tresărit auzind acest cuvânt, însă a continuat: Dacă este aşa, asta aruncă o nouă lumină asupra reînvierii. Şi în amintirea Lui, se bea sânge, nu? Cuvintele erau dure, însă le-a rostit pe un ton calm. Da, ştiu, cei din neamul meu trebuie să se teamă de cruce şi se înspăimântă auzind de Dumnezeu, dacă dai crezare poveştilor populare. Însă mulţi dintre noi se odihnesc în pământ sfinţit, aşadar, sub cruce şi în biserici, şi în altare. Cu toate acestea, noi umblăm. Nu semnele sacre ne opresc, Madelaine. Pot ţine un crucifix în mână fără să sufăr chinuri. Vei descoperi că lucrurile stau altfel în cazul celor care îl venerează pe diavol, Puterea folosită pentru fapte rele şi distrugere. Ei sunt aceia, nu eu, care nu suportă vederea crucii. Ei sunt cei care nu pot atinge simbolurile Puterii ca Dumnezeu.

Madelaine îşi lăsase iapa să meargă încet spre pod şi, când andaluza a ajuns cu copitele pe pietrele pavajului vechi, ea a tras de hăţuri.

– Am uitat de apă, a spus ea, întorcându-se către Saint-Germain.

Şi el ajunsese pe pod.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt protejat. A ridicat ochii spre ea, iar lumina înserării a făcut ca părul lui negru, bine strâns, să arunce sclipiri castanii, pentru că îşi scosese tricornul

şi-l pusese subsuoară. Da, credinţa aceasta este adevărată. În general, nu pot traversa ape curgătoare. Dar vezi, a adăugat el, arătând spre talpa pantofului, am descoperit demult că trebuie să-mi umplu tălpile şi tocurile pantofilor cu pământ natal. Atâta vreme cât sunt încălţat, nu să mă tem de lumina soarelui ori de ape curgătoare.

Ea a izbucnit într-un râs sonor.

– Iar eu care am crezut că ai tălpile mai groase pentru că eşti vanitos! Eram convinsă că ţineai să pari mai înalt.

Alarmată de acel hohot de râs, iapa a scuturat puternic din cap şi aproape că a pornit la trap. Madelaine a oprit-o şi a bătut-o uşor pe gât ca să o liniştească.

Saint-Germain a pufnit şi el în râs, iar expresia de sobrietate de pe faţă i s-a risipit.

– Madelaine, inima mea, eşti un diavol de fată.

– Dacă sunt cu adevărat inima ta, atunci nu mai contează altceva. Privirea ei intensă l-a silit pe conte să o privească, descoperind pasiune în ochii ei. Când o să mai vii la mine? Când, Saint-Germain? A aşteptat răspunsul lui şi, cum acesta a întârziat să vină, a urmat cu glas scăzut: Trebuie să vii, Saint-Germain. Aş suferi cumplit dacă nu mai vii. Spune da! Spune!

Saint-Germain a cercetat frâul pe care îl ţinea în mână de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

– Madelaine, te-am avertizat ce s-ar putea întâmpla. Nu e doar sângele, deşi şi asta contribuie, ci apropierea. Dacă aş gusta din tine prea curând... Apoi a amuţit.

– Atunci lasă-mă să beau eu sângele tău. Te rog, Saint-Germain, dacă mă iubeşti.

Îndurerat, el a închis ochii şi în cele din urmă a zis:

– Nu.

– De ce nu? Nemulţumită de răspuns, şi-a desprins picioarele din scări şi a descălecat, privindu-l cu ochi poruncitori. Ce îmi oferi este extaz. Nu-mi interzice asta!

Rosti, pe un ton aspru şi apăsat:

– Da, interzic asta.

– De ce? a întrebat ea, apoi a rămas pe coama podului, blocându-i calea. De ce?

– Ei bine, a cedat el, dacă ar fi să guşti din sângele meu, aproape sigur vei deveni vampir. Ai fi ca mine.

S-a întors şi a privit dincolo de râu, simţind un soi de ameţeală, lucru ce i se întâmpla întotdeauna când traversa o apă curgătoare.

– E chiar aşa de groaznic? a întrebat Madelaine şi s-a apropiat de el, privindu-l în ochi. îmi poţi spune ce este atât de groaznic?

– E vorba de singurătate. Ştiind ce va descoperi în ochii ei, i-a venit greu să-i întâlnească privirea. Dacă ea n-ar fi fost atât de impetuoasă, el nu s-ar fi simţit atât de vulnerabil în faţa ei. De la Demetrice, pe care o cunoscuse cu două sute de ani înainte, nici o altă femeie nu mai stârnise o asemenea furtună în viaţa lui. Deseori, în trecut, fie fusese dorit de femei, aşa cum se întâmplase cu Lucienne Cressie, fie detestat. Şi totuşi, Madelaine îl cunoştea, ştia ce era şi nu se îndepărtase de el. Ea îi căuta îmbrăţişările cu bună ştiinţă şi îi răspundea la dorinţa lui tot cu dorinţă. îl înspăimânta gândul că ar putea s-o piardă şi, în acelaşi timp, dorea să o apere de urmările patimii lui. A adăugat: Şi eşti prea tânără.

Râul curgea pe sub pod, mişcând pietrele din albia sa. În apa rece, cenuşiul cerului era estompat de vălurele. Pe luciul apei se vedeau ca în oglindă, doi cai şi o tânără cu părul negru. Însă nu şi Saint-Germain.

– Asta este tot? Doar singurătate?

Şi-a lăsat palma peste braţul lui şi a zâmbit în sinea ei văzând că el nu s-a retras. Apoi s-a apropiat şi mai mult de el.

Cu toate acestea, el nu s-a întors spre ea.

– E foarte primejdios. Suntem urâţi la fel de mult pentru că suntem nemuritori ca şi pentru felul în care ne hrănim.

– Şi e mai primejdios pentru tine decât pentru mine să trăiesc astfel? Mă aflam într-o primejdie mai mică la Sans Desespoir decât acum, cu tine? Faptul că sunt muritoare mă păzeşte de Saint Sebastien? Spune-mi, Saint-Germain! încet, Madelaine l-a întors spre ea. Nu poţi crede în iubirea mea? înseamnă ea atât de puţin pentru tine încât să mă alungi?

El a ezitat doar o clipă, apoi a prins-o în braţe şi a strâns-o la piept. A mai făcut o ultimă încercare disperată de a o respinge.

– Nu eşti prima, Madelaine. Şi nici ultima. Indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

Ea l-a privit cu dor.

– Ştiu.

Cu delicateţe, i-a atins buzele cu ale lui, într-un sărut aproape cast. I-a simţit trupul vibrând de emoţie şi s-a oprit.

– Nu, nu la asta mă refeream. Ceea ce simt e doar faţă de tine. Nu te bucuri doar de iubirea mea exclusivă, Madelaine, ci de iubirea mea unică.

Ea şi-a lipit fruntea de faţa lui.

– Mă bucur, a zis ea şi nu şi-a putut stăpâni un chicotit de satisfacţie.

Privind înapoi, spre drum, el a zis cu regret în glas:

– Mătuşa ta şi soţul ei vor ajunge curând aici, şi a strâns-o mai bine în braţe.

– Şi nu avem timp?

– Nu, i-a răspuns el, atingându-i faţa cu o mână. Voi veni eu la tine, dacă mă doreşti. Voi veni după petrecerea ta.

Ea l-a prins de mână.

– Promite-mi!

Pe faţa lui a apărut o expresie de uşoară surprindere, exprimată de ridicarea sprâncenelor.

– Am spus-o, inima mea. Cuvântul meu este suficient. Ea ar mai fi insistat, însă ceva din atitudinea lui a făcut-o să renunţe. Ridicându-i mâna spre buze, ea i-a sărutat fiecare deget. Apoi, brusc, s-a retras, trăgându-şi calul mai aproape, pentru a încăleca. El a rămas alături.

– Uite. Pune aici piciorul. Apoi a aşteptat până ce ea s-a pregătit, apoi a ridicat-o uşor în şa.

– Mulţumesc, a spus ea, revenind la atitudinea politicoasă de mai înainte.

– Vai! Ia te uită, a spus el, arătând cu mâna către cei doi călăreţi care apăruseră de după o curbă largă a drumului. Contesa şi contele. Exact la momentul potrivit.

Apoi a încălecat fără să se slujească de scări.

– Ne-au văzut, a spus Madelaine, făcându-le semn cu mâna. A lăsat iapa să coboare de pe pod, întorcându-se spre Saint-Germain şi spunându-i: Mă bucur că am putut rămâne singuri câtva timp. M-aş fi simţit groaznic să rămân nesigură.

– Ai fost nesigură?! a exclamat el şi şi-a adus armăsarul alături de iapa ei. Domnişoară, mă tem că glumeşti cu mine dacă spui asemenea lucruri.

Ea a rostit următoarele cuvinte încet, dar el le-a auzit.

– N-am fost sigură de mine. M-am temut că probabil nu mă vei dori ori te vei plictisi de mine. Ştiu că sunt foarte tânără... mai ales pentru tine. Mi s-ar fi frânt inima dacă ai fi căutat doar senzaţia. Aş fi suportat respingerea mai uşor decât o asemenea purtare.

El a zăbovit cu privirea pătimaşă asupra ei.

– Nu trebuie să te temi: ultima oară când am căutat senzaţia în acest fel, Heliogabal era cezarul. Mi-am pierdut interesul pentru asemenea distracţii cu mai bine de o mie de ani în urmă. Şi-a întors calul spre călăreţii ce se apropiau şi a urmat cu glas schimbat: Opera pentru petrecerea ta trebuie să fie o surpriză, draga mea, aşa că nu-ţi voi divulga secretul.

– Madelaine! Saint-Germain! a zis contesa d'Argenlac, ridicând cravaşa în semn de salut.

Ei i-au răspuns la salut, iar Saint-Germain a remarcat către Madelaine în momentul în care contele şi contesa au ajuns în faţa lor:

– Sunt nerăbdător să-l cunosc pe tatăl tău, domnişoară. Am înţeles că urmează să sosească în această seară.

Recunoscătoare că discuţia căpătase acea turnură, Madelaine i-a răspuns:

– Da, atunci îl aşteptăm. N-a mai fost la Paris dinainte de naşterea mea. Va fi o încântare să-l văd redescoperind oraşul. Sper că pot apela la tine ca să-l duci în acele locuri în care nu se cuvine să apară o femeie.

– A, pot face eu asta, s-a oferit Gervaise, aruncând o privire provocatoare către soţia sa. Presupun că eşti de acord, Claudia.

Contesa îşi întoarse privirea de la el, răspunzându-i cu glas stăpânit:

– Să procedezi după cum socoteşti că e mai bine, Gervaise. Dacă ţii să-mi fii de ajutor în a-l face pe fratele meu să se simtă bine, ce altceva pot face decât să-ţi fiu recunoscătoare pentru interesul pe care i-l arăţi? Apoi a suspinat şi s-a întors către Saint-Germain. Trebuie să-ţi mulţumesc că ai însoţit-o pe Madelaine, domnule conte. Sunt convinsă că discuţia noastră ar fi plictisit-o. Atâta ceartă pentru un fleac! Ai crede că nu avem nimic mai bun de făcut decât să ne indispunem unul pe altul fără nici un rost.

– Un fleac, a spus Gervaise cu o anumită răutate în glasul lui onctuos. Însă acum gândim la unison. Nu e aşa, iubirea mea?

– Desigur, a răspuns contesa, cumva prea prompt. A aruncat o privire fugară spre orizont, apoi a spus pe tonul cel mai vesel cu putinţă: Ei, abia acum mi-am dat seama că se înserează curând. Dacă vrem să ajungem acasă înainte de sosirea fratelui meu, mă tem că trebuie ne întoarcem de îndată. Sper că nu te superi, draga mea nepoată. N-aş vrea să-ţi stric plăcerea.

Madelaine a întâlnit privirea poruncitoare a lui Saint-Germain şi, plină de tact, a spus:

– Cum adică, e cea mai mare plăcere a mea să-l revăd pe tata. Dacă nu vă supăraţi, îngăduiţi-mi să stabilesc eu ritmul de întoarcere spre casă. Saint-Germain, a spus ea peste umăr, mi-ar face plăcere să ne însoţeşti, dar îmi dau seama că nu se cuvine să te reţin. Te aştept la petrecere. Şi promit că nu voi trage cu urechea la repetiţiile operei.

Saint-Germain a făcut o plecăciune din şa, ducând tricornul în dreptul inimii.

– Îţi mulţumesc, Madelaine. A fost o după-amiază încântătoare. Conte, contesă, al dumneavoastră servitor. Apoi şi-a întors armăsarul, făcându-l să pornească spre pod. Aşadar, pe mâine.

Cu toate acestea, a aşteptat de cealaltă parte a podului câtva timp, urmărind-o pe Madelaine până a pierdut-o din ochi, o siluetă curajoasă care îi conducea pe tulburata ei mătuşă şi pe soţul ei înapoi spre casă la un trap uşor.

Abia după ce au dispărut a traversat din nou podul şi a pornit pe acelaşi drum.

Extras dintr-o scrisoare a Stareţei Dominique de la Tristesse de les Anges către necunoscutul binefăcător al surorii ei, din data de 2 noiembrie 1743:

... *Medicul, care a fost atât de amabil să o însoţească pe sărmana mea Lucienne până la această mănăstire, mi-a spus că printr-o îngrijire bună şi cu ajutorul lui Dumnezeu ea şi-ar putea recăpăta puterea minţii şi o parte din sănătatea trupească.*

Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru bunătate. Faptul că aţi trimis şi violoncelul odată cu ea, astfel încât să aibă mângâierea şi consolarea artei în acest adăpost, demonstrează bunătatea sufletului dumneavoastră. Dacă aveţi a vă teme de

ceva în faţa lui Dumnezeu şi a Ultimei Judecăţi, puteţi fi sigur că eforturile făcute pentru salvarea surorii mele vor fi considerate în favoarea dumneavoastră. Nimeni dintre cei care au aflat de suferinţele ei nu ar fi putut face mai mult pentru ea şi nu ar fi procedat cu mai multă grijă pentru apărarea ei şi a bunului ei nume. Faptul că aţi salvat-o fără a declanşa un scandal dovedeşte cât de mare este grija pe care i-o purtaţi.

Schoenbrun mi-a spus că nu doriţi să fiţi cunoscut, atât spre binele lui Lucienne, cât şi din modestie. Nu există nici o îndoială că, dacă numele v-ar fi cunoscut de vreun apropiat al soţului, s-ar face eforturi pentru a vă sili să vorbiţi, expunând-o în acest fel pedepsei legii şi supunerii forţate faţă de soţul ei. Ştiu că datoria unei soţii este să se supună judecăţii soţului ei şi să respecte cu umilinţă dorinţele lui. Cu toate acestea, din ceea ce mi-a spus Lucienne, s-a dovedit un adulterin într-un mod nefiresc, evitând compania femeilor, inclusiv a soţiei sale. Nu încape îndoială că aceasta nu este o căsătorie în ochii Domnului şi nici măcar Sfânta Fecioară nu cere ca acelea care sunt în slujba ei să renege carnea, ci le sfătuieşte pe femei să se roage să fie binecuvântate cu copii, ca să aducă fructul căsătoriei lui Dumnezeu drept dovadă a respectului şi afecţiunii reciproce.

Vă asigur că eu şi măicuţele o vom veghea pe sora mea şi o vom găzdui în siguranţă până când va fi pregătită să revină în lume. Dacă ea nu va dori să se întoarcă la Paris, vom face toate eforturile ca ea să trăiască potrivit rangului şi stării ei. l-am scris deja la Roma vărului meu, Cardinalul Glaivefleur. Este un om cu o reputaţie nepătată. Sunt convinsă că va fi dispus să devină gardianul lui Lucienne şi să-i ofere adăpost în locuinţa sa, şi se va îngriji ca ea să îşi folosească talentele într-o atmosferă mult mai prielnică. Poate sunteţi de acord că ar fi cel mai bine ca ea să nu-l mai vadă pe Achille Cressie.

Buna Fecioară, care ne este ajutor şi izvor de mijlocire dinaintea Măreţiei lui Dumnezeu, te va judeca cu blândeţe şi îţi va oferi milostivenia ei pentru că ai scos-o pe sora mea din străfundurile iadului. Vei rămâne pentru totdeauna în rugăciunile mele, pentru că, deşi nu vă cunosc numele, Dumnezeul nostru, al tuturor, ne citeşte inimile şi vă vede ca un iubitor de oameni între copiii Săi.

Nu pot scrie mai multe în această scrisoare, deoarece doresc să o trimit prin medicul Schoenbrun, care se va întoarce

la Paris în mai puţin de un ceas. Am promisiunea acestui om de treabă că, dacă voi vrea să iau legătura cu dumneavoastră, o scrisoare către el vă va găsi. îmi iau libertatea de a vă informa din când în când de progresele înregistrate de Lucienne, pentru a fi convins de însănătoşirea şi salvarea ei.

Din adâncul inimii şi cu binecuvântarea şi recunoştinţa din suflet, în această lume şi pe cealaltă, cu recunoştinţă pioasă

Socotiţi-mă cea mai devotată în spirit,
Dominique de la Tristesse de les Anges
stareţă a mănăstirii Misericorde et la Justice
de le Redempteur.

2

Ploua intens de mai bine de două ore când caleaşca a tras în sfârşit în faţa intrării laterale a Hotel-ului Cressie. Caii erau înspumaţi, iar roţile şi pereţii laterali, pe care se vedea blazonul, erau murdare de noroi.

Un strigăt al vizitiului i-a făcut pe lachei să iasă în fugă din clădire şi, peste câteva momente, au fost aduse felinare pentru a lumina noaptea umedă şi rece.

Uşa caleştii s-a deschis şi un servitor cumpătat şi vârstnic, purtând o livrea verde, a desfăcut scara, coborând-o. Ţinea un baston lung într-o mână, pregătit să i-l întindă celui care se pregătea să coboare.

– Mulţumesc, Eustache, a spus proprietarul caleştii, în timp ce cobora din vehiculul greoi.

Lumina a scos la iveală un bărbat abia trecut de vârsta medie. Avea părul grizonant, deşi cândva fusese de un castaniu-închis. Ceva mai înalt decât media, era uimitor de zvelt, având chipul ridat şi chinuit al omului care a ajuns să-şi ispăşească prea des păcatele. Purta haine bine croite, însă lipsite de pretenţii şi oarecum demodate. La gât purta un guler de muselină simplă şi nu avea dantele la mâneci. Pantofii erau simpli şi practici, cu tocuri foarte mici. A privit admirativ către uşă cu ochii săi de un albastru-deschis, apropiat de culoarea gheţii.

– Fii bun şi anunţ-o pe contesă că a sosit fratele ei, a spus el către unul dintre lachei.

Şeful acestora a făcut o plecăciune şi a intrat imediat în casă, poruncind ca bagajul marchizului de Montalia să fie dus în camera acestuia. Uşa rămase deschisă, în semn de bun-venit.

Evident că sosirea caleştii fusese observată încă înainte ca lacheul să anunţe acest lucru, pentru că Madelaine a venit în fugă pe hol, iar rochia ei de plimbare, de un roz palid, s-a învârtejit în urma ei.

– Tată! Tată, bine ai sosit! Apoi, râzând de bucurie, s-a aruncat în braţele lui în chiar clipa când el a trecut pragul. Vai, ce mult mi-ai lipsit!

Marchizul de Montalia a răspuns îmbrăţişării fiicei, apoi a îndepărtat-o puţin.

– Madelaine, şi mie mi-a fost dor de tine. Dar ia te uită, copila mea! Ce modă! Ce lucruri fine porţi! Cred că nu te-aş fi recunoscut dacă te vedeam în alte împrejurări.

– Nu vorbi aşa, tată, s-a grăbit să spună Madelaine, lăsându-şi mâna pe braţul lui. Mă vei recunoaşte oricând, nu-i aşa?

El i-a zâmbit cu tristeţe.

– Sigur că da. N-am vrut să te mâhnesc, draga mea. Am vrut doar să spun că arăţi bine. Am trimis de acasă o copilă şi sunt întâmpinat de o femeie. Asta e soarta fiecărui părinte, presupun.

Merse alături de el pe hol, zâmbindu-i şi ţinându-l încrezătoare de braţ.

– Tocmai eram la supeu şi ştiu că doreşti să ni te alături. Bucătarul mătuşii este grozav, tată. Priceperea lui de a găti viţelul este uimitoare; sosul e făcut cu ciuperci, ierburi şi vin, iar carnea este umplută cu pateu de ficat de pui şi şuncă. Sunt convinsă că-ţi va plăcea.

– Dar nu pot să iau cina chiar acum, copila mea, a spus el râzând delicat. Am călătorit toată ziua şi sunt convins că duhnesc după atâta drum.

– Cred că nu se va supăra nimeni, a zis Madelaine, cu convingere în glas.

– Dar mă deranjează pe mine, copila mea. Trebuie să-mi înţelegi excentricităţile. Nu pot sta la masă dacă mă simt murdar. Aş strica pofta de mâncare a tuturor. A sărutat-o pe ambii obraji, apoi a adăugat: în mai puţin de un ceas, vin şi eu la masă. Eustache are lucrurile mele şi, imediat ce mi le va aduce în cameră, voi avea şi haine cuviincioase. Cred că n-am mai călcat la Paris de douăzeci de ani, dar ştiu care-mi sunt obligaţiile faţă de o gazdă.

Madelaine a ridicat bărbia cu o expresie de îndărătnicie.

– Aş prefera să vii acum, tată.

Din fericire, în acel moment a apărut lacheul-şef, care a făcut o plecăciune către tatăl lui Madelaine.

– Mi-am luat libertatea de a-i arăta servitorului dumneavoastră camerele. Dacă se poate, voi avea onoarea să vă conduc până acolo.

Marchizul de Montalia a dat din cap către lacheu.

– Într-o clipă. îţi mulţumesc pentru atenţie, a zis, întinzându-i acestuia o livră.

– Cât vei întârzia, tată? Să nu stai mult.

– Nici o clipă mai mult decât trebuie. Spune-i surorii mele şi distinsului ei soţ că voi veni la masă cât de curând posibil. Şi vă rog să nu aşteptaţi până vin eu, pentru că rareori îmi este foame după călătoriile lungi. Câteva legume, o omletă şi câteva feliuţe de carne îmi vor fi de ajuns.

– Mă voi îngriji ca mătuşa să dea comandă către bucătar, a zis ea, apoi, dintr-un imbold lăuntric, l-a mai îmbrăţişat o dată.

– Asta nu e o purtare elegantă din partea unei tinere doamne, copila mea, a spus el, cu un uşor reproş în glas. Ca tată, sunt copleşit că încă îmi arăţi această atenţie deosebită, dar trebuie să ţii minte că, în lumea mare, asemenea purtări nu aduc nici un bine reputaţiei tale. Te rog să te porţi cu mine potrivit etichetei, Madelaine. Apoi i-a luat mâna şi i-a sărutat-o cu un aer galant. Voi coborî în mai puţin de un ceas.

Lacheul, care a asistat la această scenă de parcă ar fi fost o statuie de lemn, a căpătat viaţă şi i-a spus marchizului de Montalia:

– Dacă sunteţi bun, vă rog să mă urmaţi, domnule.

– Mulţumesc, i-a răspuns marchizul. A pornit pe hol şi a urcat scările.

Madelaine l-a urmărit îndepărtându-se şi a simţit că o cuprinde un val straniu şi întunecat de îndoială. Adevărat că o încânta să-şi revadă tatăl, iar iubirea sa faţă de el era la fel ca înainte. Insă răceala pe care o simţise de multă vreme în purtarea lui, izolarea dintre ei erau mai puternice acum, iar dacă n-ar fi ştiut ce simte tatăl său, ar fi putut să jure că îl iritase prezenţa ei. Bineînţeles că nu rostise nici un cuvânt care să trădeze acest lucru, însă rezerva pe care el o dovedise mereu faţă de ea devenise mai puternică şi se adâncise.

A mers încet pe hol, către sufragerie. Viţelul în sos nu o mai ispitea ca să se grăbească. Avea o umbră de încruntare pe frunte şi înainta de parcă s-ar fi închis în sine. Oprindu-se lângă o fereastră, a privit spre noaptea ce cobora, iar cu un deget a urmărit dâra lăsată de picăturile de ploaie pe partea cealaltă a geamului. Şi-a dorit ca Saint-Germain să fi fost alături de ea în acele clipe. Trecuse mai puţin de o oră de când el plecase împreună cu muzicanţii, promiţându-i că o va vedea câteva minute a doua zi. îl voia acum, ca să-i destăinuiască nedumeririle ei şi să se simtă în siguranţă doar privind în ochii lui întunecaţi.

Dându-şi seama că absenţa ei va fi observată, şi-a abandonat veghea de la fereastră şi a plecat spre sufragerie cu paşi hotărâţi.

Această încăpere era situată în partea de nord a casei, dând spre o mică terasă, astfel că pe vreme frumoasă uşile arcuite rămâneau deschise, îngăduind brizei răcoroase să pătrundă până la meseni. În nopţi ca aceasta, camera căpăta un aer primitor datorită câtorva rânduri de lumânări, unui foc mare şi a draperiilor grele din catifea trase peste ferestre, ca să alunge curentul supărător.

La masa din lemn fin de cireş puteau sta douăzeci şi patru de persoane. Deasupra ei atârnau trei candelabre de cristal care creau umbre fantomatice pe pereţii în dungi verzi cu alb, deoarece lumânările acestora nu erau aprinse. Claudia stătea la un capăt al mesei, iar Gervaise, la celălalt. Două vase uriaşe de fructe făceau imposibilă conversaţia dintre ei fără a striga, astfel că înăuntru domnea liniştea când Madelaine a deschis uşa şi şi-a reluat locul în dreapta mătuşii ei.

– A sosit Robert? a întrebat contesa, abia schiţând un zâmbet.

– Da. S-a dus în camera lui să se schimbe. Ne-a rugat să nu-l aşteptăm, a adăugat ea şi apoi a cercetat mâncarea din farfurie de parcă nu ar mai fi văzut-o şi ar fi fost vreo formă de viaţă duşmănoasă.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? a întrebat-o mătuşa când tăcerea a devenit din nou prea apăsătoare.

Madelaine a clătinat din cap.

– Nimic. Mi s-a părut atât de... ciudat...

– Ei, bine, a zis Claudia, folosind furculiţă din argint pentru a se servi cu o pară coaptă în coniac, eu n-aş lua lucrurile în tragic, Madelaine. Fără îndoială că este obosit după călătorie, iar revenirea la Paris după atâţia ani poate că îl întristează. A plecat din cauza unui scandal, nu uita. A sunat din clopoţelul aflat alături de farfurie şi doi lachei apărură în cameră. Puteţi lua felul acesta şi să ne serviţi carnea imediat.

– Prea bine, contesă, a spus unul din ei şi s-a apucat să cureţe masa pentru felul al treilea.

De la celălalt capăt al mesei, Gervaise i-a făcut semn cu degetul unuia din lachei şi i-a cerut ceva cu voce scăzută. Apoi, aducându-şi aminte de îndatorirea sa de gazdă, a spus:

– Madelaine, ai mai dori ceva?

Spre consternarea ei, Madelaine a simţit că roşeşte.

– A, da. Uitasem. Tata ar dori nişe legume, o omletă şi câteva felii de carne. Nu chiar imediat, astfel că oamenii de la bucătărie nu trebuie să se zorească. A privit spre mătuşa ei cu ruşine în ochi. Nu aş voi să dau porunci în casa ta.

Contesa a bătut-o uşor cu palma peste mână.

– Nu mai vorbi fără sens, draga mea. Poţi cere orice doreşti. Iar când ceri ceva pentru tatăl tău, eu sunt încântată.

Madelaine a simţit că faţa nu îi mai e atât de îmbujorată.

– Mulţumesc, mătuşă Claudia. Nu-mi dau seama de ce mă simt aşa, dintr-odată.

Contesa a arborat un surâs cunoscător.

– Din cauza petrecerii tale de poimâine, nu înţelegi? A scos un chicotit înţelegător. Sigur, nu-mi pot imagina ce ar trebui să-ţi reţină atenţia în primul rând. Fie şi numai petrecerea ta, la care vin trei sute de oaspeţi...

Trei sute! a exclamat Madelaine, profund mirată.

– Atâtea răspunsuri am primit până acum. Îndrăznesc a spune că vor fi mai mulţi, pentru că există şi dintre aceia care apar în ultimul moment, şi nu ştiu de ce, dar aceştia îşi aduc în mod inevitabil şi jumătate din prieteni. Ne aşteptăm la o mulţime de lume duminică seară. Slavă cerului că aproape am terminat cu pregătirile. A ridicat privirea, pentru că lacheii reveniseră cu carnea, şi a observat că lui Gervaise i se adusese o a treia sticlă de vin roşu. A simţit un gol în stomac, ştiind că după ce bea mult, soţul ei e cuprins de dorinţa de a se duce la jocuri de noroc, însă şi-a făcut curaj şi a zis: Gervaise, vrei? Felii

de carne de purcel de lapte cu sos de vin şi crabi. Să nu zici că nu vrei.

Gervaise a aruncat o privire spre platou şi spre cele trei feluri de garnitură şi a pufnit dezgustat.

– Nu, mulţumesc, după care a întins mâna nesigură spre sticlă şi şi-a turnat din belşug în pahar.

– Nu e carne roşie, Gervaise, s-a milogit soţia lui. Nu e nevoie să-ţi faci scrupule că mănânci aşa ceva vinerea.

Şi-a împreunat mâinile şi şi-a dat seama că mâncarea aleasă din farfurie va avea gust de rumeguş ştiind că Gervaise urma să plece ca să joace până pierdea tot ce avea.

– Nu te mai îngrija de mine, doamnă, te rog.

Deja vorbea împleticit, iar rugămintea sună mai mult a poruncă.

– Iartă-mă, a spus ea, rostind cuvintele încet, parcă rupându-şi-le din inimă. A dus o mână la ochi, apoi i-a spus lui Madelaine: Lasă, draga mea, o să-mi revin imediat. Nu te mai alarma. Eu... cred că sunt mai obosită decât îmi închipuiam, aşa că orice fleac mă face să sufăr. Nu te îngrijora!

Aceste cuvinte nu au făcut decât să o îngrijoreze şi mai mult pe Madelaine.

– Dragă mătuşă, de ce vorbeşti astfel?

– M-am zăpăcit, a spus ea şi a făcut câteva gesturi care îi trădau agitaţia. Nu e nimic. Uite. Ia şi tu din friptura asta de porc. O să-i frângem inima bietului Onfredo dacă nu mâncăm din felul acesta gătit de el. A făcut un semn vag spre platou. Onfredo e întotdeauna atât de politicos... Păcat să refuzăm o mâncare atât de aleasă, Gervaise. De ce să-i mai plătim un salariu scandalos de mare dacă nu vrem să gătească pentru noi?

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu l-a primit. În speranţa că-şi va ajuta mătuşa să-şi stăpânească sentimentele, Madelaine a spus:

– Am auzit că toată lumea te invidiază pentru Onfredo. De ce?

A acceptat o porţie de friptură şi a pus câteva boabe de mazăre în sos de brânză şi smântână pe farfurie, făcând un semn din cap către lacheu ca să plece.

Recunoscătoare, Claudia i-a adresat nepoatei un zâmbet de mulţumire.

– Doar mănânci la noi de mai bine de o lună, mai e nevoie să întrebi? Onfredo provine dintr-una dintre cele mai bune şcoli de bucătari din lume. Unchiul şi tatăl lui au fost bucătari la case regale. Onfredo a acceptat să lucreze la noi pentru că doreşte să experimenteze fără a fi criticat. Eu sunt mai mult decât încântată că el încearcă orice fel voieşte, deoarece asta nu numai că oferă meselor pe care le dau o reputaţie de care nimeni nu se poate bucura, dar e minunat să te gândeşti că unele capodopere vor purta numele de *a la Claudia.* Există deja câteva asemenea feluri de mâncare. S-a uitat spre capătul celălalt al mesei şi, pentru o clipă, pe faţa ei s-a putut citi disperarea când l-a urmărit pe Gervaise, care şi-a umplut din nou paharul. Hotărâtă să-şi păstreze buna dispoziţie, s-a întors spre Madelaine. E cumplit de temperamental, desigur, aşa cum îi stă bine unui asemenea geniu. Însă mâncarea pe care o pregăteşte nu are egal.

– Am auzit, a spus Madelaine, ţinându-i isonul mătuşii, că a ameninţat odată că se va sinucide dacă nu găseşte anason dulce şi o anumită varietate de peşte pentru un nou fel de mâncare pe care îl concepuse.

Claudia a scos un hohot cristalin de râs şi a mai luat o îmbucătură din friptura de purcel.

– *Mereu* ameninţă că-şi pune capăt zilelor dintr-un motiv ori altul. A fost cuprins de disperare privind mesele de vinerea seara până când abatele l-a asigurat că doar carnea roşie nu se poate servi, astfel că purcelul de lapte ori viţelul ar putea face parte din meniu. Lui Onfredo îi place să se dea astfel în spectacol.

S-a uitat încă o dată spre soţul ei care tocmai îşi golise paharul pentru a deschide următoarea sticlă.

Gervaise s-a ridicat nesigur şi a privit în lungul mesei, cu o mină aproape dezgustată.

– Doamnă, a zis el, cu glas îngroşat şi incapabil să-şi stăpânească limba, te las să continui masa. Transmite stimabilului tău frate salutările şi complimentele mele, dacă doreşti. Am primit un bilet de la Jacques Chateaurose. În noaptea asta, mergem să jucăm la Hotel de Viile. Sunt profund întristat că voi fi lipsit de compania ta.

Apoi a făcut o plecăciune nesigură şi a ieşit împleticindu-se din încăpere, în timp ce din sticla ce o ducea în mână se scurgea vin, parcă însemnându-i drumul urmat către uşă.

După ieşirea contelui în sufragerie a domnit tăcerea câtva timp. În cele din urmă, Claudia şi-a ascuns faţa în palme şi a scos câteva scâncete chinuitoare, pe care şi le reţinuse mai toată seara.

Madelaine a aşteptat o clipă, după care s-a ridicat şi a încuiat uşa, pentru a nu fi deranjate de vreun servitor. Apoi a luat unul dintre şervetele uriaşe de pânză de pe lada din apropierea şemineului şi l-a înmuiat în apa dintr-un vas cu flori proaspăt tăiate aflat alături de ladă.

După ce s-a convins că şervetul se îmbibase bine, l-a scos din vas, l-a stors şi s-a dus spre mătuşa ei.

– Mătuşă Claudia, a spus ea cu glas hotărât, însă cu o consideraţie deosebită, eşti prea amărâtă. Ridică-te puţin de la masă şi încearcă să-ţi revii. Am udat şervetul. Dă-mi voie să ţi-l aşez peste ochi, ca să nu fie umflaţi şi roşii când va sosi tatăl meu.

Printre suspine, contesa a încuviinţat, lăsând-o pe Madelaine să o conducă spre un scaun cu spătar înalt din apropierea focului. S-a ţinut de mâna ei, pentru că tot trupul îi era zguduit de plâns.

– Gata, mătuşă, nu mai plânge. Ştiu că ai multe de îndurat, dar nu trebuie să te laşi doborâtă. Madelaine s-a aplecat să şteargă faţa femeii cu şervetul. Nu vezi ce nemiloasă eşti cu propria-ţi frumuseţe? Nu mai plânge!

Spre surprinderea fetei, Claudia a respirat de câteva ori adânc, domolindu-şi accesul de plâns.

În cele din urmă, după ce s-a liniştit, a ridicat ochii spre Madelaine şi a luat şervetul, ştergându-şi faţa cu grijă. Nu se machiase peste măsură, însă lacrimile puteau fi ucigătoare pentru ochii ei splendizi, lucru pe care îl ştia.

– Vai, draga mea, n-am vrut să mă port în acest fel. S-a silit să respire cât mai profund, atât cât îi îngăduia corsetul. M-am lăsat copleşită de lucruri pe care nu le mai pot împiedica. Frumos din partea ta că mă ajuţi atât de mult. Sunt convinsă că nu mai e nevoie să-ţi spun că n-aş vrea ca Robert să afle despre necazurile mele.

– Ai încredere în mine, mătuşă. Tata e un om bun şi drept, dar nu întotdeauna înţelept, aşa cred.

Apoi s-a retras de lângă contesă şi a căzut pe gânduri.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Claudia.

– A, nimic. îmi doream ca Saint-Germain să fie aici, pentru că el găseşte soluţii în asemenea momente de cumpănă. A luat şervetul nefolosit şi l-a aşezat într-unui dintre paharele curate de pe masă. Dar va trebui să facem faţă situaţiei. A tăcut o clipă şi a ascultat cu atenţie. Am impresia că vine tata. Se aude cineva pe hol. Mătuşă, stai jos, te rog, să continuăm masa. Aşa cum spuneai, nu e nevoie să-l amărâm pe tata cu cele întâmplate.

Claudia se ridicase deja şi stătea lângă scaunul ei din capul mesei.

– Adevărat, a spus ea, ceva mai hotărâtă decât înainte, ai dreptate, iubita mea. Deschide-i uşa lui Robert. Sunt încredinţată că ne vom descurca.

Madelaine trăsese deja zăvorul şi a deschis uşa, zâmbindu-i tatălui său.

Arăta jalnic de demodat, cu poalele hainei ridicol de înguste, buzunarele prea sus, şi nimeni nu-şi mai încheia ultimii trei nasturi de sus de peste un deceniu. Însă croiala celorlalte articole de îmbrăcăminte era minunată, iar taftaua cu nervuri, de culoare gri-deschis arăta impecabil. A întins mâna spre Madelaine.

– Vai, copila mea, ai venit să mă întâmpini? Ea i-a luat mâinile între ale ei.

– Eu şi mătuşa abia aşteptăm să stăm de vorbă cu tine, a zis ea, apoi s-a tras deoparte pentru a-i permite să intre.

Fratele şi sora s-au privit de la distanţa ce se putea măsura în ani, nu doar în paşi. Claudia a zâmbit nesigură, făcând o reverenţă mai oficială decât se obişnuia între rude. Robert a îndoit genunchiul în faţă, dar fără a-şi flutura batista.

– Vai, Robert, a spus Claudia într-un târziu şi a traversat camera, îmbrăţişându-l prieteneşte. A trecut atâta vreme...

Acesta a ţinut-o puţin în braţe, apoi s-a retras ca să o admire.

– Adevărat, a încuviinţat el. Insă anii au trecut uşor peste tine, Claudia. Nu ţi-aş da treizeci şi şapte de ani. Nu pari să fi trecut de treizeci.

Claudia a primit complimentul cu eleganţă şi l-a condus spre scaunul din stânga ei.

– Te rog să iei loc şi să mănânci cu noi. Avem exact ce-ţi doreşti, iar acest purcel de lapte este delicios.

Imediat ce s-a aşezat, Robert a privit în jur cu un aer jenat.

– Dar unde ţi-e soţul, Claudia? Speram să ne revedem în această seară.

Claudia a avut suficientă prezenţă de spirit ca să trateze subiectul cu un aer nonşalant.

– A, Robert, Gervaise a devenit extrem de iritant. Şi-a stabilit o întâlnire fără să mă întrebe şi a considerat că nu-şi poate călca promisiunea fără să aducă o jignire. Cum vei sta la noi câtva timp, am convingerea că o să-l ierţi astă seară.

Robert a înclinat din cap, acceptând situaţia fără comentarii. Nu-şi văzuse sora de mulţi ani şi nu şi-a dat seama dacă râsul ei nesigur şi nonşalanţa erau semn de pericol, care spuneau mai multe decât cuvintele despre starea ei precară.

– Da, poate mai târziu. Uitasem de cerinţele sociale. Nu-i nevoie să te temi că mă voi purta aspru cu el.

Le-a zâmbit celor două femei şi s-a simţit măgulit văzându-le cum se priveau, socotind că ele nu-şi mai făceau probleme în legătură cu absenţa lui Gervaise.

Extras dintr-o scrisoare a marchizului Chenu-Tourelle către marchizul de Montalia, din data de 2 noiembrie 1743:

... *Am fost captivat de minunata ta fiică pe care am întâlnit-o la o petrecere de la Hotel Transilvania. Am avut plăcerea de a-i fi partener la câteva dansuri şi am descoperit că purtarea şi dulceaţa ei sunt mai mult calităţi izvorâte din interior, decât din simpla frumuseţe a chipului şi trupului. Spiritul ei mi-a inspirat respect, iar bunătatea ei mă umple de admiraţie.*

Cum nu am auzit să fi primit alte oferte în ceea ce o priveşte, îmi asum îndrăzneala de a mă adresa dumneavoastră direct, după moda englezească, şi afirm că ar fi împlinirea supremă a vieţii mele dacă aţi fi dispus să mă acceptaţi ca ginere. Averea mea şi rangul sunt egale cu ale ei, şi, în afara

atributelor pe care le aduce poziţia mea în societate, îi ofer toată dăruirea şi siguranţa pe care trebuie să le aducă afecţiunea.

Cu toate acestea, nu vă cer doar aprobarea. Înainte ca această chestiune să se stabilească, doresc să stau de vorbă cu ea între patru ochi, pentru a afla dacă mă va putea primi în inima ei. Sentimentele mele faţă de ea sunt de asemenea natură încât, dacă ea nu mă va vrea pentru ceea ce reprezint, de bunăvoie voi renunţa la orice pretenţie, astfel ca ea să-şi ofere inima şi mâna după cum doreşte. Din acest motiv, propun să ne întâlnim la Hotel d'Argenlac pe data de patru a acestei luni pentru o întrevedere privată cu Madelaine. Domnule marchiz, dacă îmi îngăduiţi, o voi lua la plimbare cu caleaşca mea, însoţită după cum socotiţi mai potrivit. Eu sper că, scutită de restricţiile impuse de evenimentele sociale care par să ne conducă viaţa, ea îşi va deschide inima faţă de mine, fie şi numai pentru a-mi spune să nu mai sper că o voi cuceri.

... Voi avea onoarea de a mă prezenta la petrecerea de mâine noapte, ce va avea loc la Hotel d'Argenlac. Poate există întrebări pe care doriţi să mi le adresaţi ori poate îmi refuzaţi demersul. Ştiu că, indiferent ce-mi veţi spune, hotărârea vă va fi motivată de grija faţă de fiica dumneavoastră, şi nu de consideraţii lumeşti. Asemenea valori trebuie respectate mereu şi păstrate ca exemple în aceasta lume unde, prea des, vedem fii şi fiice date în căsătorie pe considerente financiare, de parcă ar fi oi.

Dorinţa mea fierbinte este să îmi acceptaţi cu îngăduinţă cererea. Firesc, bunăstarea trebuie să fie grija de căpetenie a dumneavoastră, aşa cum este şi pentru mine. Nădăjduiesc să găsiţi în inimă o speranţă pentru mine, cel puţin până ce ea va avea prilejul de a-şi exprima părerea şi de a dezvălui ce se află în inima ei.

Cu cele mai respectuoase salutări şi cu complimentele cele mai cordiale, am distinsa onoare de a fi

Al dumneavoastră devotat şi încrezător
Samson Guilbert Egide Nicole Herriot Yves
marchiz Chenu-Tourelle.

3

Uşile de la Hotel d'Argenlac erau larg deschise, iar lacheii aşteptau să primească mantiile, pălăriile şi alte obiecte de

vestimentaţie ale sclipitoarelor grupuri de oaspeţi care începuseră să sosească la petrecere începând cu ora nouă seara. Toate încăperile de la parter erau iluminate orbitor, fiecare candelabru scânteind de lumânările lungi din ceară albă de albine. În toate colţurile camerelor erau aşezate stative înalte cu lumânări şi toate nişele din pereţi clipeau vesel.

Cu chipul îmbujorat de emoţie, Madelaine stătea alături de mătuşa ei pentru a primi oaspeţii. Purta o toaletă ameţitoare din lustrin de culoarea platinei, care strălucea ca o provocare adusă nenumăratelor lumânări. Tivul avea o broderie bogată, cu multe pietre preţioase cusute în ea, care înfăţişa tritoni şi nimfe ce se zbenguiau în valurile mării. Corsajul rochiei avea un decolteu generos şi era de asemenea brodat, scoţând în evidenţă colierul cu turma-line şi safire pe care îl purta. Mânecile, lungi până la cot, aveau trei şiruri de dantelă de un albastru-deschis, iar fusta era din satin încreţit, pe care fuseseră cusute perle mici. Părul ei pudrat era aranjat simplu şi îi încadra faţa încântătoare cu doi zulufi. Alături de ea, Claudia purta o rochie magnifică cu spatele drept, de culoarea levănţicii. Trei şiruri de dantelă îi accentuau mijlocul corsajului şi îi încadrau linia gâtului, amintind de moda ce se etala în urmă cu două sute de ani. Juponul era din dantelă asortată, iar în părul pudrat, aranjat cu pernuţe ţesute din păr de cal ca să creeze un aspect încântător, purta o panglică din dantelă. Singurele bijuterii erau câteva brăţări din diamante minunate, montate în aur.

Marchizul de Montalia purta o haină din catifea fină de culoare roşu-cărămiziu, aşa cum stabilise, iar reverele şi manşetele largi erau din satin cafeniu. Alături de sora şi fiica sa, arăta aproape sobru, însă încântarea ce i se citea pe faţă compensa din plin îmbrăcămintea conservatoare.

Oaspeţii intrau pe uşă aproape la fel de repede ca şi picăturile de ploaie ce căzuseră mai devreme. La ora zece, splendidele încăperi gemeau de lume, iar Claudia se simţea extrem de încântată de sine. Madelaine tocmai se întorsese pentru a-i şopti ceva, când s-a oprit şi a zâmbit către silueta elegantă ce apăruse în uşă.

– Saint-Germain! a exclamat ea, incapabilă să se stăpânească, făcându-i o reverenţă strengărească.

El a salutat-o cu o plecăciune, sărutându-i mâna conform etichetei, după care i-a îngăduit să se ridice.

– Draga mea, m-ai lăsat fără grai. Ea i-a surâs generos.

– Şi tu arăţi minunat în seara asta. Brandenburgurile negre de pe haină sunt impresionante.

El a zâmbit în faţa acestei îndrăzneli.

– Dorinţa mea cea mai umilă este să-ţi fac pe plac, a murmurat el.

– Şi jartiere duble. îi vei da gata pe toţi, aşa cred, a zis ea, măsurându-l cu ochi critic. De la părul ondulat şi pudrat, până la pantofii din brocart negru, Saint-Germain arăta fără cusur. Mătasea chinezească a hainei, dublată cu brocart, înfăţişa păsări phoenix renăscând din propria cenuşă. Vesta era la fel de lungă ca şi haina, de culoare tot neagră, însă cu o broderie cu fir roşu-închis, înfăţişând o vânătoare alegorică de unicorn. Jartierele duble argintii scoteau în evidenţă ciorapii negri, creând un efect uimitor, iar rubinele agrafelor care le fixau sub genunchiul stâng luceau de parcă ar fi fost vii. Manşetele adânci, întoarse până la coate, erau din catifea neagră, tivită cu fir de argint la butonierele false. La gât avea o dantelă belgiană, bogată şi spumoasă, de un alb pur, care evidenţia bine-cunoscutul rubin pe care îl purta. Ochii lui întunecaţi au zăbovit doar o secundă la Madelaine, dar ea a reuşit să descopere pasiunea ce ardea în ei.

Întorcându-se către marchizul de Montalia, a făcut o plecăciune foarte respectuoasă şi s-a prezentat:

– Mă numesc Saint-Germain. Fără îndoială că am onoarea de a mă adresa lui Robert de Montalia.

– Într-adevăr, domnule, a spus tatăl lui Madelaine, mirat de purtarea lui, dar admirând sobrietatea veşmintelor lui Saint-Germain.

– E o plăcere să vă cunosc, în sfârşit. Am auzit atâtea lucruri de la contesă şi de la fiica dumneavoastră! Mă simt privilegiat să cunosc un om atât de respectat de familia sa.

Marchizul l-a privit puţin uimit şi a spus:

– Sunteţi prea politicos, domnule, dar nu înţeleg la ce faceţi referire.

Saint-Germain a suspinat în sinea sa. Robert de Montalia sigur nu era prost, însă nu avea spiritul penetrant şi intuitiv al fiicei sale, şi până şi modul în care acceptase complimentele trăda un soi de melancolie.

– Poate aţi băgat de seamă că se întâmplă deseori ca unii bărbaţi să fie apreciaţi de lume, dar detestaţi de cei care trebuie să trăiască alături de ei. Când ne laudă cei aflaţi cel mai aproape de noi, care ne cunosc defectele cele mai intime şi totuşi ne iubesc, atunci ştim că meritǎm asemenea aprecieri.

Robert de Montalia s-a înclinat uşor şi a socotit că Saint-Germain nu constituia o primejdie. Se vedea că acesta era mai vârstnic, străin, cu un aer evident cosmopolit, şi o curta pe Madelaine din pur amuzament.

– Până şi aceştia se pot înşela câteodată. Dar eu sunt de acord că aceia care ne sunt foarte apropiaţi trebuie să fie cei mai acerbi critici ai noştri, dar şi cei mai înfocaţi sprijinitori.

– Această discuţie se apropie periculos de mult de o dezbatere filozofică şi nu voi tolera aşa ceva la petrecerea mea, a spus Madelaine cu vioiciune. Trebuie să mai rămân la uşă o jumătate de oră, apoi vom dansa. Cred că va trebui să-l rog pe Gervaise să mă conducă pe ring pentru primul dans. S-a întors apoi către Saint-Germain: La ce oră veţi cânta mica mea operă?

Tatăl ei tocmai se pregătea să o dojenească blând pentru acea bruscă impetuozitate, însă Saint-Germain i-a răspuns calm la întrebare:

– O vom interpreta la miezul nopţii, domnişoară, astfel încât să nu pângărim sărbătoarea de Sabat cu artificialităţi teatrale.

Ochii lui Madelaine au sclipit.

– Nu ştiu dacă voi avea atâta răbdare, prietene. Nu vrei să-mi spui nimic despre lucrare?

– Am a mă îndoi că Saint-Germain apreciază cutezanţa ta, Madelaine, i-a spus tatăl ei. Întorcându-se către conte, a urmat: Chiar şi surorile de la Sfânta Ursula, care i-au fost educatoare, nu s-au plâns de nimic altceva decât de uşoara ei aroganţă în unele ocazii şi de interesul pentru lucrurile groteşti.

– Dacă aş ajunge tată cândva, a spus Saint-Germain cu un zâmbet plăcut care făcea pereche cu surâsul binevoitor al lui Robert de Montalia, mi-aş dori ca pruncul meu să aibă curajul deosebit şi mintea ageră de care dă dovadă Madelaine.

Robert de Montalia s-a simţit uşurat. Şi-a dat seama că amabilitatea lui Saint-Germain faţă de fiica sa izvora din faptul că nu avea copii.

– Desigur, l-a aprobat el şi s-a întors să adreseze câteva cuvinte când în uşă a apărut silueta unui bărbat.

Ochii cenuşii, ca de reptilă, s-au întâlnit cu cei ai marchizului de Montalia vreme de o clipă, cât a păşit în holul de intrare.

– Vă rog să mă iertaţi pentru ora târzie la care am sosit, dar invitaţia trimisă de soţul dumneavoastră mi-a parvenit abia la masa de seară. S-a aplecat asupra mâinii întinse a Claudiei. Încântat, doamnă, vă asigur, a zis el, cu toate că fiecare trăsătură de pe faţa lui îi trăda dispreţul. Până şi prin haina din stofă cu fir de aur, prin fineţea ei, le batjocorea pe gazde. Când s-a înclinat în faţa lui Montalia, a fluturat o batistă din dantelă veneţiană. Sunt încredinţat că, în calitate de cunoştinţă veche, pot profita de această ocazie ca să reînnoiesc o prietenie neglijată.

Claudia l-a privit alarmată pe fratele ei, care se făcuse alb ca varul.

– Domnule baron, a spus ea pe un ton nesigur, încercând să-şi imagineze ce îi apucase pe Gervaise să-l invite la petrecere pe cel mai aprig duşman al fratelui ei.

– Nu e nevoie de prezentări, a spus el nepăsător, pentru că am văzut-o pe domnişoara cu alte ocazii, deşi nu-mi amintesc să-i fi fost prezentat în mod oficial. Însă vechea mea amiciţie cu tatăl ei mă face să percep o îndelungată legătură cu ea. A luat mâna lui Madelaine: Sunt sigur că ne vom cunoaşte mai bine până la încheierea acestui an.

– Vai, domnule baron, dar e atâta lume în Paris. Mă întreb dacă voi găsi timpul necesar.

De astă dată, exprimarea supărătoare a lui Madelaine nu a primit nici o dojana din partea tatălui ei, care a rămas stană de piatră, cu privirea pierită.

– A, Saint-Germain... a continuat Saint Sebastien, am auzit de mica ta confruntare de la Hotel Transilvania. Desigur, un loc ciudat pentru un duel, dar străinii au fost mereu bizari.

Madelaine a pălit la faţă, pentru că nu auzise multe lucruri despre înfruntarea pe care Saint-Germain o avusese cu d'Islerouge.

– Iar acum, a spus Saint Sebastien pe un ton gânditor, tânărul e mort. Curios cum de se întâmplă aşa ceva. Nu-mi dau seama ce avantaj ai avut din moartea lui, dar te rog să-mi ierţi

speculaţia în legătură cu asta. A mimat sentimentul de jenă. Mii de scuze, contesă. Ştiu că nu este o discuţie potrivită pentru o ocazie atât de specială. Temerile m-au făcut să uit de bunele maniere. A făcut o plecăciune foarte adâncă, după care l-a privit din nou pe Saint-Germain. Scuză-mă, domnule conte, dar mărturisesc că am rămas surprins când Beauvrai mi-a povestit cum a decurs duelul. Până la acea întâmplare, am avut impresia că probabil nu doreai să-ţi aperi onoarea.

Saint-Germain a înclinat din cap politicos, murmurând:

– E ciudat cum poţi fi înşelat de aparenţe, domnule baron.

– Da, l-a aprobat Saint Sebastien, lungind cuvântul pentru a-i da o notă dispreţuitoare.

Şi-a dus batista la nas de parcă ar fi vrut să se ferească de vreun miros neplăcut, însă l-a privit gânditor pe Saint-Germain printre gene. Apoi, profitând de faptul că nu se afla nimeni în uşă, s-a întors şi a plecat spre sala de bal.

In hol s-a lăsat o tăcere apăsătoare, aproape insuportabilă. Palid şi îngrozit, Robert de Montalia s-a întors către sora lui.

– Ce înseamnă asta, Claudia? Cum de-ai îndrăznit să-l inviţi aici pe Saint Sebastien? Doar ştii că am interzis acest lucru!

Contesa i-a răspuns într-un strigăt reţinut:

– N-am ştiut, Robert, crede-mă. Gervaise l-a invitat. N-am avut ştiinţă de...

– E un diavol! Gândul că a atins-o pe fiica mea nu-mi dă pace, Claudia. Ne pângăreşte pe toţi. Ar fi în stare de... de orice. Pe cât de repede s-a înfuriat, pe atât de repede s-a liniştit. Umerii i-au rămas pleoştiţi şi cei prezenţi au observat imediat că mâinile îi tremurau. Sfântă Fecioară, ce am făcut?

– Nu e chiar atât de grav, tată, serios că nu. Madelaine se repezise la marchiz, având un nod în gât din cauza lacrimilor. Nu trebuie să-i îngădui acestui om îngrozitor să-mi strice petrecerea. L-a privit disperată pe Saint-Germain. Nu mă poţi ajuta, domnule conte? Sunt peste putinţă de îndurerată văzându-l pe tatăl meu atât de tulburat.

Ochii minunaţi ai lui Saint-Germain au rămas aţintiţi asupra chipului ei, cu o expresie impenetrabilă.

– Prea bine, Madelaine, dacă aşa doreşti. Apoi s-a adresat marchizului: Vreţi să veniţi cu mine, domnule, cât mă ocup de

aranjarea scenei şi de dispunerea muzicanţilor? Poate ţineţi să ascultaţi una sau două arii ce se vor cânta astă-seară.

– Mulţumesc, dar nu, a spus marchizul cu o rigiditate formală.

În loc să accepte acel refuz direct, Saint-Germain i-a zâmbit cu amabilitate.

– Vino, te rog, domnule de Montalia. Când vei mai avea prilejul să îl auzi pe marele Ombrasalice la o repetiţie? Puţini bărbaţi castraţi se pot compara cu el.

Robert de Montalia a rămas descumpănit, de parcă ar fi fost gata să o rupă la fugă. A luat-o pe Madelaine de braţ şi a zis cu brutalitate:

– Nu ştii ce am făcut. N-ar fi trebuit să te las să vii aici. Oare de ce ţi-am îngăduit? Doar ştiam primejdiile, înţelegi asta, copila mea? *Eu ştiam,* chiar când m-am prefăcut că pericolele nu există. Iar Saint Sebastien a ştiut, altfel de ce s-ar fi întors la Paris? De ce e aici, dacă nu pentru tine?

Pe chipul lui Madelaine a apărut o expresie mai curând de spaimă decât de furie. S-a smuls din strânsoarea tatălui.

– Nu este nici locul, nici momentul potrivit! a spus ea cu glas tăios. Dacă mă crezi în primejdie, te rog să nu faci public acest lucru.

Înainte ca de Montalia să mai spună ceva, Saint-Germain l-a atins uşor pe umăr.

– Domnule marchiz, fiica ta are dreptate. Sunt convins că tot ce ai să-i zici poate aştepta până vă veţi afla între patru ochi. Până atunci, vă sugerez să mergem să-i vedem pe muzicanţi. Poate îmi spui mie motivul temerilor şi, împreună, vom găsi o soluţie.

Robert de Montalia s-a lăsat tras de lângă uşă, dar i-a spus lui Saint-Germain:

– Eşti un diletant. Nu ştii ce i s-ar putea întâmpla fiicei mele.

Atunci, trag speranţă că mă vei lumina. L-a tras pe marchiz din intrare şi l-a condus pe un hol, spre bibliotecă, unde aşteptau muzicanţii. Te rog să nu mai laşi grijile să te frământe, măcar în această noapte. Fă-o de dragul lui Madelaine, dacă nu pentru tine.

Deschise uşa bibliotecii, de unde se auzea o voce tremurată cântând sunete înalte, după care închise uşa în urma lui Robert de Montalia.

Lângă şemineu stătea un bărbat înalt, cu trăsături delicate, purtând un costum splendid; avea o expresie de concentrare pe faţa fără riduri.

– Saint-Germain, a spus el cu o voce de o dulceaţă deosebită, la fel de subţire ca a unui băiat.

– Bună seara, Aurelio. S-a întors către însoţitorul său care rămăsese la fel de rezervat. Dragă domnule marchiz, îmi permiţi onoarea de a ţi-l prezenta pe Aurelio Ombasalice? Acesta este marchizul de Montalia, tatăl fetei pe care o onorăm prin spectacolul nostru.

Între muzicanţi s-a stârnit rumoare, iar o femeie a cărei urâţenie o făcea să fie uimitor de atrăgătoare, s-a apropiat şi a făcut o reverenţă în faţa lui Robert de Montalia.

– Ea este doamna Inez Montoya, care va cânta astă-seară din *Persephona.* Sper că tema Persephonei şi a zeului lumii subpământene nu ţi se pare nepotrivită pentru fiica ta.

Marchizul, care rămăsese cu privirea la muzicanţi, a făcut un gest absent.

– Nu este un subiect îngrozitor. Însă are loc o răpire, adevărat? a întrebat el cu o grimasă.

Saint-Germain a răspuns la exprimarea rezervată cu un zâmbet şi cu întreaga forţă a ochilor lui.

– Îl voi ruga pe Ombrasalice să cânte asta pentru tine chiar acum, iar de găseşti ceva supărător, vom scoate piesa din program. S-a întors iute şi a spus: Aurelio, faci asta pentru mine? Ştiu că ai fost angajat să cânţi doar în spectacol, dar aş lua totul ca pe o favoare.

Cântăreţul înalt a dat politicos din cap.

– Voi cânta doar acea arie. Însă, încet.

– Îţi mulţumesc, prietene. Apreciez gestul tău în mod deosebit. Saint-Germain i-a făcut semn lui de Montalia să se aşeze pe un scaun şi, rămas cu o expresie impenetrabilă pe chip, a aşteptat cât cei zece muzicanţi şi-au acordat instrumentele. Nu credea că Robert de Montalia va înţelege mesajul ariei, care era doar pentru Madelaine. După ce şi-au acordat instrumentele, cântăreţii au privit atenţi la Saint-Germain, iar el a explicat: Domnule marchiz, aria are două părţi,

una largo, şi un pasaj pentru viori, urmată de un andante espressivo. Domnilor, când sunteţi gata, puteţi începe.

Scurta introducere în re minor a fost interpretată de viori în acorduri triple, încheindu-se cu două acorduri pizzicato. Aurelio Ombrasalice s-a îndepărtat de foc şi a cântat cu glasul lui puternic şi înalt:

În lumea mea, a umbrelor,
Neatins de-ale soarelui raze, furia
M-a cuprins fără să ştiu de ce.
Râsul tău din crânguri
M-a-nnebunit când plutea
Grăbit spre cer, din ce în ce.
Vai, Persephona, sunt distrus de iubire
Şi de aşteptata clipă de fericire!

Instrumentele de coarde au început să moduleze într-o gamă majoră, într-un ritm alert. Saint-Germain a urmărit reacţiile tatălui lui Madelaine şi şi-a dat seama că mesajul rămăsese neînţeles. A clătinat satisfăcut din cap când Ombrasalice a atacat partea a doua, mai dificilă:

În beznă, simt cum ard după a ta lumină
Care, arzând, alungă noaptea mea cea plină.
Şi focul ce arde pentru tine, iubita mea,
Dă o lumină pe care nimeni nu o vede.
Şi vântul călător prin timp, iubita mea,
La mine nu ajunge, la mine nu străvede.

Viorile au încheiat aria cu o reluare insistentă a celei de-a doua teme, apoi au revenit treptat în minor spre sfârşitul piesei. Aurelio Ombrasalice l-a privit destul de critic pe marchizul de Montalia, iar când instrumentiştii au terminat de cântat, a spus:

– N-aş vrea să renunţăm la această arie, domnule marchiz. Mi se pare foarte bună.

– E neobişnuită, i-a răspuns într-un târziu Robert de Montalia. Ritmul şi armoniile nu-mi sunt cunoscute.

– Provin din poezia şi cântecele greceşti, i-a explicat Saint-Germain, gândindu-se la vremurile când asemenea cântece erau interpretate la flaut în Atena de femei tinere. Cum povestea este grecească, am considerat că aceasta este abordarea potrivită. Dar dacă piesa ţi se pare prea tulburătoare... A lăsat fraza nerostită şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să ignore furia apărută pe faţa lui Ombrasalice.

– Nu, nu văd cum ar putea-o tulbura pe Madelaine. Respectă buna-cuviinţă, şi, trebuie să recunosc, a adăugat Robert de Montalia pe un ton politicos, distracţia oferită este un cadou măgulitor. Sunt convins că lui Madelaine i se aduce astfel un compliment profund.

S-a ridicat, pregătindu-se de plecare, iar Saint-Germain i-a spus:

– Mai rămâi puţin, marchize, şi-ţi voi ţine companie. N-a mai aşteptat răspuns, ci a dat câteva indicaţii

muzicanţilor, după care s-a dus la uşă şi a închis-o cu fermitate.

– Acum, domnule marchiz, doresc să-ţi spun că ştiu că ai unele necazuri legate de Saint Sebastien. A ridicat o mână ca să stăvilească protestele lui de Montalia. Indiferent care ar fi acestea, doresc să te asigur că îţi stau la dispoziţie oricând.

Marchizul de Montalia s-a arătat din nou reticent.

– Îţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi, domnule conte, însă nu consider că necazurile din familia mea pot fi rezolvate de altcineva în afară de mine.

– Desigur. Saint-Germain aproape că ajunsese în sala de bal, dar s-a oprit din nou, încercând să-i câştige încrederea lui de Montalia. Dacă se întâmplă cumva să fie altfel, poţi apela la mine în orice clipă. M-aş simţi foarte onorat dacă ai face-o.

Robert de Montalia a simţit o împunsătură de spaimă; apoi, amintindu-şi de ura pe care o nutrea faţă de Saint Sebastien, i-a venit o idee:

– Şi tu ai de rezolvat o chestiune cu baronul? Saint-Germain a deschis uşa sălii de bal.

– Da. Am o datorie pe care aş dori să i-o plătesc.

– Am înţeles, a zis Robert de Montalia, încuviinţând din cap. O să ţin minte oferta pe care mi-ai făcut-o. S-a înclinat şi a pătruns printre persoanele sclipitoare, şi nu a mai discutat cu Saint-Germain până la încheierea petrecerii.

– Un succes măreţ, contesă, i-a spus contele gazdei sale şi s-a aplecat să-i sărute mâna. În ciuda orei târzii, îşi păstrase ţinuta impecabilă, iar părul pudrat îi stătea ca la începutul serii.

Claudia i-a zâmbit cu căldură.

– Dacă e adevărat, atunci multe din felicitări le meriţi şi tu, Saint-Germain. *Persephona* a fost un triumf.

– Îţi mulţumesc, contesă, dar mă tem că a fost o lucrare destul de banală.

Evident, vorbise cu o asemenea candoare, încât ea nu-l putea contrazice.

– A plăcut foarte mult. Madelaine a fost extaziată.

– Serios? Saint-Germain a zâmbit în sinea lui. Atunci mă simt pe deplin răsplătit.

Auzind acestea în timp ce intra în hol, marchizul de Montalia a adăugat:

– Mă tem că asta o va face să se împăuneze prea mult, domnule conte. Însă a fost o lucrare plăcută şi ne-ai oferit tuturor o plăcere rară.

– O să le comunic asta muzicanţilor, domnule marchiz. Iscusinţa lor a făcut muzica să capete viaţă. Făcuse deja semn să i se aducă mantia şi i-a spus lacheului: Este din catifea neagră, cu brandemburguri roşii la gât.

– Ţin minte, domnule conte, i-a răspuns lacheul, care s-a întors curând cu ea pe braţ, apoi s-a pregătit să-l ajute pe Saint-Germain la îmbrăcat.

– Nu, mulţumesc. O duc pe braţ. Ploaia s-a oprit. A luat mantia, apoi i s-a adresat lui Robert de Montalia: Spune-mi, a plecat Saint Sebastien? Mi s-a părut că nu era printre oaspeţi după ce s-a cântat *Persephona.*

– Nu ştiu, a spus de Montalia, privind neliniştit în jur. Claudia s-a grăbit să-i răspundă.

– Saint Sebastien a avut mojicia de a pleca imediat după încheierea uverturii la lucrarea ta, a spus ea cu o dulceaţă acidă. S-a scuzat spunând că s-a plictisit.

Spre surprinderea celorlalţi, Saint-Germain a pufnit în râs.

– Ei bine, măcar este un critic cinstit. Încă râdea când i-a spus contesei: Te rog să îi spui lui Madelaine că o voi întâlni aşa cum am stabilit. Am observat că se află încă în compania unor tineri îndrăzneţi din sala de bal. Apoi s-a adresat marchizului de Montalia, în legătură cu cele discutate mai devreme: crede-mă, de când mă ştiu că nu am vorbit mai sincer.

N-a mai aşteptat să audă răspunsul lui de Montalia, ci s-a îndreptat grăbit spre uşă şi a dispărut în noapte.

La nici o oră mai târziu, Madelaine a deschis fereastra de la etajul doi al Hotel-ului d'Argenlac, ca răspuns la o ciocănitură

uşoară şi la un crâmpei de melodie pe care îl ascultase ceva mai devreme.

– Saint-Germain? a şoptit ea, când l-a văzut pe bărbatul care stătea agăţat de pervazul ferestrei. Cum de ai?... Şi la înălţimea asta... A renunţat la întrebare, dându-se la o parte ca să-i facă loc să intre. Oricum ar fi, acum vino înăuntru.

S-a auzit un foşnet şuierător, iar Saint-Germain a păşit în încăpere. Nu mai era îmbrăcat ca pentru petrecere. Renunţase la straiele fine, preferând o vestă simplă cu mâneci de un maro-închis, haine strâmte de culoare burgund şi ciorapi, plus o cămaşă din muselină naturală. îşi ştersese pudra de pe părul strâns simplu, cu o fundă roşu-închis. Şi-a scos mănuşile fine, lucrate de pielari austrieci.

– E frig afară, a remarcat el, după ce le-a pus deoparte.

– Atunci aşează-te lângă foc.

I-a făcut semn către un scaun şi a aşteptat până ce s-a aşezat, după care s-a lăsat pe podea alături de el. Cămaşa ei de noapte era din mătase indiană, iar materialul i se lipise de trup. Nu s-a rezemat de el, ci şi-a ridicat genunchii şi şi-a sprijinit bărbia pe ei.

Au rămas aşa până când Saint-Germain a atins-o uşor pe umăr.

– Ce te tulbură, inima mea? Ea nu i-a răspuns pe dată.

– Ai luat parte la un duel. Puteai fi ucis.

– Ucis? a zis el, abia reţinându-şi râsul. Madelaine, ca să mor trebuie să mi se reteze complet şira spinării. Cu spada, cu un par, poate cu unul din gloanţele acestea neplăcute, ceva ce sparge osul. Unul ca mine a fost ucis de prăbuşirea unei clădiri la Roma. Şi focul, pentru că pot arde, ca orice vietate. Dar într-un duel? N-am fost deloc primejduit de acel tânăr impulsiv şi nefericit. A privit lung pe fereastră. Tare aş vrea să ştiu cine l-a omorât.

– De ce? a întrebat ea, simţindu-i neliniştea.

– Pentru că aş vrea să ştiu, inima mea, cine mi-a dorit moartea. S-a oprit brusc. Desigur, am cam înţeles eu cine se află în spatele tuturor acestor lucruri, a adăugat el sec, după o moment de gândire.

– De aceea nu te-ai mai îmbrăcat în negru? I-a întâlnit privirea şi l-a provocat. Am băgat de seamă. Să nu crezi că nu am ochi pentru tine.

El a râs încet.

– Ştiu că ai ochi. La fel şi alţii.

După cum ştie toată lumea, contele de Saint-Germain poartă numai negru şi alb, aşadar, un bărbat îmbrăcat cu haine maro şi roşu-închis nu poate fi el. Nu doresc ca zvonul privind legătura dintre noi să ajungă la urechile unor neprieteni.

Ea a întors capul într-o parte.

– Dacă acesta nu este Saint-Germain, atunci cine mă vizitează?

Dincolo de tonul şăgalnic, în vocea sa se simţea îngrijorarea.

– A, Graf Tsarogy, dacă vrei. Am folosit acest nume la Schwalbach. Sau Lordul Weldon. Cred că m-am slujit de el la Leipzig şi Milano. Sau contele Soltikoff, aşa m-am numit la Geneva şi Livorno. Mai sunt şi altele, desigur, îl poţi alege pe cel mai atrăgător.

Ea a clătinat din cap, şi pe chip i s-a citit supărarea.

– Încetează, Saint-Germain. Nu-mi place când te porţi astfel. Încep să mă tem că te vei schimba aşa cum îţi schimbi şi numele şi că atunci când nu vei mai fi Saint-Germain, o să mă uiţi.

Şi-a întors privirea de la el, astfel că el o putea vedea doar din profil.

– Chiar crezi asta, Madelaine? a întrebat el cu un glas în care se amesteca veselia cu mâhnirea. A întins mâna şi a mângâiat-o pe părul negru-strălucitor, cu reflexe roşietice de la lumina focului. Crezi că te voi uita vreodată?

– Ai trăit mult timp, a spus ea cu glas scăzut. Şi o să mai trăieşti. îţi va veni uşor să mă ştergi din minte...

A îngenuncheat în faţa ei, ca un cavaler în faţa suzeranului.

– Ai cuvântul meu că nu te voi uita. Suntem legaţi. Ţi-am promis că nu mă voi juca cu viaţa ta.

A rostit aceste vorbe pe un ton aspru, iar în purtarea lui era mai multă fermitate decât ardoare.

Ea nu s-a simţit în stare să-l privească în ochi şi a avut senzaţia că se îmbujorează. Şi-a adus aminte că citise în Vechiul Testament de o iubire la fel de îngrozitoare ca o armată cu stindarde. La vremea aceea, nu înţelesese.

– Aceasta nu este o visare dulce, adevărat, Saint-Germain? Toată viaţa mi s-a spus că patima este dreptul bărbaţilor, iar cedarea, dreptul femeilor.

– Iar tu vrei de fapt să cucereşti? a întrebat el şi s-a tras mai aproape.

Ea a încuviinţat, nesigură.

– Şi atunci mă sperii şi spun lucruri detestabile. A strâns mâinile pe lângă trup. Văd femeile frumoase din jurul meu, le aud vorbind despre tine, observ cum te privesc şi mă gândesc cât de mult ai trăit şi aş vrea să le gonesc pe toate ca să nu mă părăseşti. N-aş suporta asta. A dat să-l lovească cu pumnii. Ştiu că este absurd.

El nu s-a ferit de loviturile ei.

– Vai ce geloasă eşti; nu este nevoie.

– Ba da! Uneori devin geloasă, atunci când mă gândesc că mă vei uita ori te vei plictisi de mine. O să pleci ca să devii ţar rus ori matematician arab. Ai putea face asta, nu?

El s-a simţit ispitit să râdă, dar s-a abţinut. I-a prins apoi mâinile.

– Sigur că o să plec din când în când. Curând, trebuie să mă duc în Anglia. Mi-am dat cuvântul faţă de Mer-Herbeux. Dar o să mă întorc mereu la tine. În viaţa ta, iar mai târziu în viaţa mea, nu te voi părăsi. Dragostea nu este pentru oamenii slabi, inima mea. Trebuie să fii curajoasă. Acum ochii lui străluceau. Eşti sânge din sângele meu, Madelaine. Acum mi-ar fi imposibil să te părăsesc, aşa cum mi-ar fi cu neputinţă să traversez Sena desculţ. Chiar dacă sângele nu ne leagă, îţi jur că iubirea ne face unul.

Madelaine a zâmbit, simţindu-se cuprinsă de o căldură lăuntrică, însă a clătinat din cap.

– Dar pentru tine, sângele face parte din iubire, aşa este?

El a tăcut preţ de o clipă.

– E tot ce am, draga mea. Când am devenit vampir, mi-am pierdut anumite înzestrări ale vieţii. În general, asta nu mi se pare un inconvenient. Însă pentru tine mi-aş dori să fiu bărbat şi să-ţi ofer toate plăcerile pe care le stârneşte trupul.

Ea s-a ridicat în genunchi, lipindu-se de el, simţind puterea pasiunii lui.

– Nu are importanţă, a răspuns ea obiecţiilor lui. Nu, să nu-mi aduci aminte că nu am făcut niciodată dragoste cu un bărbat. Nu aş simţi altfel nici dacă aş fi avut zeci de amanţi.

– Probabil, a murmurat el, strângând-o la piept şi sărutându-i părul strălucitor.

Simţurile lor s-au contopit într-o goană nebună, astfel că ea a avut senzaţia că poate gusta presiunea braţelor ce o strângeau, că poate simţi lumina ochilor lui, că aude pasiunea mâinilor care o cercetau. A inspirat adânc, de parcă ar fi simţit gustul aerului pentru prima oară, şi l-a simţit aşteptând, stăpânindu-şi dorinţa faţă de ea până când ea va putea să o împărtăşească.

– O să mă sfărâm de bucurie, a spus ea pe nerăsuflate. Aş dori mult, mult de tot, să simţi la fel ca mine. L-a privit drept în faţă. Nu mă laşi să-ţi gust sângele?

El i-a răspuns cu glas mângâietor.

– Nu te mai gândi la asta. Dacă încântarea ar putea înnebuni pe cineva... îşi scosese vesta, iar ea i-a desfăcut nasturii cămăşii din muselină. El a mângâiat-o pe gât şi umeri, apoi i-a cuprins faţa între palme. E târziu, Madelaine. Te doresc nespus de mult.

– Da, te rog, da.

S-a întors şi i-a îngăduit să o aşeze cu spatele pe covorul alb şi gros din faţa şemineului. Acum, când buzele lui le căutau pe ale ei, Madelaine simţi că venele îi iau foc.

Ceva mai devreme în acea noapte, el îi cântase la clavecin, iar acum făcea muzică din trupul ei. Cu ochi plini de tandreţe, el i-a desfăcut cămaşa de noapte şi a făcut-o să alunece în jos, peste rotunjimea moale a umerilor, sânilor, taliei, coapselor şi picioarelor. În locul dezgolit de cămaşa de noapte, el o îmbrăca cu arşiţa atingerilor sale. Fiece atingere, fiecare mişcare, stârnea armonia ei cea mai intimă.

Madelaine a tresărit violent, iar trupul i s-a înălţat ca să fie atins şi mângâiat, ca să se lipească mai strâns de gura lui şi de extazul pe care el i-l oferea. Dorinţa ei aprinsă, până atunci nerecunoscută şi neştiută, a ţâşnit prin trupul ei. A scos un mic ţipăt când mâinile lui au apăsat-o intim, deprinzând-o în întregime.

Apoi s-a întins lângă ea şi a tras-o tot mai aproape - prezenţa lui, apropierea dominatoare, care a făcut uitat focul

mai slab din şemineu, din cameră, din lume. Apoi, într-un târziu, el a atins cu gura scobitura gâtului ei. Madelaine şi-a azvârlit capul pe spate şi a închis ochii în triumf şi exaltare, în timp ce pasiunea lui a copleşit-o.

Textul unei scrisori din partea vrăjitorului Le Grace către baronul Clotaire de Saint Sebastien, din data de 4 noiembrie 1743:

Din partea lui Le Grace către Saint Sebastien, cu cele mai alese salutări.

Supus poruncilor dumneavoastră şi dornic să le îndeplinesc, am căutat cu toată grija, mon cher baron, în speranţa de a afla unde au plecat restul membrilor Ghildei Vrăjitorilor. Am aflat puţine lucruri, cert este însă că ei nu au părăsit Parisul, pentru că bătrânul Valenaire din strada de les Cinque Chats l-a văzut pe englezul Sattin cu doar două zile în urmă. Alţii au vorbit cu Domingo y Roxas, dar nu se ştie unde stau ascunşi. Valenaire crede că s-au pus sub protecţia unui nobil puternic, dar cu siguranţă că dumneavoastră aţi fi aflat despre aşa ceva.

Mai este ceva ce mă nedumereşte, mon baron. Mi-aţi cerut să îl găsesc pe prinţul Ragoczy, ca să obţineţi de la el secretul diamantelor. Cu toate acestea, mi se pare ciudat să-mi cereţi mie asta, când dumneavoastră aţi discutat personal cu acest om. Nu mai departe de noaptea trecută, înainte ca dumneavoastră să intraţi în Hotel d'Argenlac, mi-aţi poruncit să plec de îndată. Iar eu nu mi-am dat seama de motiv decât după ce aţi purtat o discuţie aprinsă cu Ragoczy. Era îmbrăcat cu lucruri dintre cele mai fine, dar sunt sigur că era acelaşi om. Nu doar hainele negre m-au făcut să cred că asta. Nimeni nu se mişcă astfel şi nimeni nu are o asemenea privire.

Nu doresc să fiu impertinent, mon baron. Fără îndoială că aveţi motive întemeiate să mă ţineţi ocupat cu o vânătoare lipsită de sorţi de izbândă. Dacă m-aţi pus la încercare, nu înţeleg ce socotiţi că veţi câştiga din asta. Dar dacă aceasta este o stratagemă şireată pentru a păstra secretul diamantelor pentru dumneavoastră şi nobilul Cerc, atunci vă avertizez că le voi spune celorlalţi de această înşelătorie. Asta, dacă nu cumva îmi oferiţi un stimulent ca să păstrez doar pentru mine ceea ce ştiu.

Domnule baron, vă voi face o vizită la domiciliu în această seară şi vom putea discuta pe îndelete. O *mână de diamante v-ar garanta tăcerea mea. Două mâini, şi vă dau cuvântul meu că iau secretul dumneavoastră afară din Franţa pe veci şi veţi putea continua să-i înşelaţi pe acei tineri neghiobi cât timp doriţi. Dumneavoastră decideţi,*

Le Grace.

4

Marchizul Chenu-Tourelle i-a întins mâna lui Madelaine şi s-a dat un pas în spate pentru ca ea să urce în cea mai luxoasă caleaşca de oraş pe care o avea. Apoi s-a înclinat respectuos, când camerista Cassandre şi-a urmat stăpâna, zâmbindu-i recunoscătoare marchizului pentru politeţea pe care i-o arătase.

El a zâmbit satisfăcut de sine şi s-a întors să dea instrucţiuni vizitiului.

– Aşa cum ţi-am spus mai devreme. Nu e nevoie să te grăbeşti, Henri. Trebuie să ajungem peste o oră. Te sfătuiesc să te porţi delicat cu caii. A observat semnul de încuviinţare al servitorului său de pe capră, după care, cu o expresie studiată de sinceritate, a urcat în caleaşca- Domnişoară, dacă sunteţi gata, putem pleca.

Madelaine a ridicat uşor din umeri. Nu-i plăcea acel domn elegant care purta haine în culori pastelate ce contrastau vădit cu faţa lui de petrecăreţ.

– Când doriţi, domnule marchiz.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară.

Apoi a bătut în tavan cu capătul din ambră al bastonului ce fusese ales pentru a se asorta cu ţinuta lui superbă de zi de culoarea coralului şi galben-deschis. S-a auzit răspunsul vizitiului care a pocnit din bici pe deasupra cailor, iar caleaşca a pornit, îndepărtându-se de Hotel d'Argenlac.

Era o caleaşca splendidă, cu gruie lungi gât-de-lebădă ce susţineau arcurile complicate din piele ce făceau vehiculul să se legene greoi pe terenul denivelat, dar care atenuau aproape toate zdruncinăturile şi hurducăturile de care aveau parte călătorii pe străzile pline de gropi ale Parisului. Era vopsită în oliv-deschis, cu linii aurii şi ciocolatii. Pe uşi era pictat blazonul marchizului, reprezentând un turn roşu cu vârful acoperit de zăpadă, având marginile negre pe un câmp de culoare albă, ca

a herminei iarna. Însemnele de arme erau vechi, datând tocmai de pe vremea domniei lui Philippe Auguste.

Interiorul caleştii era căptuşit cu catifea foarte fină de culoare verde-marin, iar pernele groase se dovedeau a fi minunat de moi. În rest, interiorul era finisat cu satin greu de culoarea paiului şi tivit la ramele uşilor cu cusături brodate în stil *petit point.* Caleaşca era trasă de patru cai murgi, ale căror coame şi cozi fuseseră decolorate, devenind albe. Aveau o alură şi o forţă ieşite din comun, iar calul care nu trăgea la caleaşca era călărit de un servitor al casei Chenu-Tourelle, îmbrăcat cu o livrea verde cu cafeniu.

– E foarte frumoasă, domnule marchiz, a spus Madelaine după un timp. În sinea ei, socotea că marchizul se purta prea curtenitor, că vehiculul acela era prea bătător la ochi şi că vopsirea cozilor şi coamelor reprezenta o extravaganţă a modei, indiferent cât de bine ar fi tras caii la ham.

– Aşa este, nu? a aprobat el cu încântare. Sunt extrem de satisfăcut dacă îţi face plăcere.

– N-am mai văzut o caleaşca atât de modernă, a spus ea cu glas neutru, deşi nu minţea.

Chenu-Tourelle i-a acordat un zâmbet larg.

– Întocmai, desigur. Am vrut să fie cea mai bună. îndrăznesc să afirm că dorinţele mele s-au împlinit.

A rostit aceste ultime cuvinte cu un dublu înţeles evident şi s-a aplecat în faţă ca să atingă mâna lui Madelaine drept atenţionare.

Madelaine şi-a retras mâna şi a întors privirea spre fereastră. Chipul ei exprima hotărâre şi avea o postură ce o făcea să pară intangibilă, ceea ce l-a determinat pe Chenu-Tourelle să ezite înainte de a încerca să iniţieze o discuţie cu ea. După ce caleaşca a mai parcurs o bucată de drum, Madelaine a fost aceea care a spart tăcerea, dar a părut că rosteşte observaţiile fără a se adresa cuiva anume:

– Cât de uimitor este să ai la dispoziţie atât de puţin timp, şi doar o părticică să-ţi aparţină. Dorinţe, învăţături, speranţă - toate aceste pălesc în faţa timpului. Şi totuşi, suntem atât de risipitori cu ceea ce este extrem de preţios, şi ajungem să cheltuim o parte enormă din timp ca să-i amuzăm pe alţii, spre propria noastră pierdere.

Marchizul Chenu-Tourelle i-a întrerupt şirul gândurilor.

– Este foarte adevărat, domnişoară. Deseori am observat că oamenii superiori sunt sortiţi să sufere de plictiseală.

Tulburată din gânduri, Madelaine l-a privit pe marchiz şi pe faţa ei a apărut o indubitabilă expresie de nemulţumire.

– Poftiţi?

Înţelegând această replică drept o invitaţie de a dezvolta subiectul, marchizul a continuat cu glas catifelat:

– Acesta este mersul lumii, domnişoară. Distracţiile, bucuriile se obţin cu greutate. De multe ori am fost silit să accept invitaţii doar ca să le fac pe plac prietenilor mei, când eu, de fapt, aş fi preferat să caut alte plăceri, mai intime, a zis el, şi a zâmbit nesigur, sperând că nu rostise ceva prea şocant pentru Madelaine.

Însă Madelaine a părut alarmată, dar nu din pricina de care se temuse Chenu-Tourelle.

– Vai, toţi sunteţi la fel! Plictisul! Plictiseala! Şi-a lăsat apoi în poală mâinile făcute pumn. Nu plăcerea este de scurtă durată, domnule marchiz, ci *viaţa.* Am nouăsprezece ani, şi aproape toată viaţa mea s-a pierdut. Oare ce se va întâmpla peste zece ani?

Cu toate că întrebarea fusese retorică, Chenu-Tourelle s-a simţit dator să intervină:

– Sper că voi avea ceva de spus în această privinţă, domnişoară.

– Peste zece ani, a continuat Madelaine pe un ton nemilos, voi fi soţia cuiva, cu copii şi zile, zile goale...

– Nu, cred eu, dacă acei copii vor semăna cu alţii. Şi Chenu-Tourelle a scos un chicotit îngăduitor şi a întins din nou mâna să i-o atingă pe a ei. Copiii, dăruirea soţului, mângâierea religiei - sunt acestea chiar atât de rele?

– Da! a zis Madelaine, ignorând expresia de avertisment din ochii Cassandrei. Mai există cunoaşterea, călătoriile şi descoperirile. Dacă aş avea o vocaţie adevărată, aş rămâne alături de Surorile de la Sfânta Ursula, ca să pot învăţa. Poate aş călători, ca să văd şi alte locuri. Dar nu am nici o vocaţie, iar tatăl meu nu este diplomat. A rămas o clipă pe gânduri. Am cunoscut o fată, se nume Ranelinde Chamlysse, cu care am mers la şcoală. Tatăl ei este contele de Etendum. A trăit în atâtea locuri - Turcia, Roma, Stockholm. A fost o dată şi în Rusia,

despre care spunea că e o ţară ciudată. Apoi a plecat cu tatăl ei în India. Surorile au spus că nu este bine ca ea să plece atât de departe de patrie şi de siguranţa pe care i-o oferă familia, dar, vai, eu aş fi plecat imediat şi aş fi ucis pe oricine ar fi încercat să mă împiedice.

Apoi l-a privit pe Chenu-Tourelle provocator, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să o contrazică.

Interpretând semnalele de pericol de pe chipul îmbujorat al lui Madelaine, Chenu-Tourelle a spus:

– Surorile aveau dreptate, desigur. De Etenduni a fost mereu puţin cam ciudat, ducându-şi familia în misiunile sale. Iar dumneavoastră, ascultând-o pe fiica lui, v-aţi imaginat tot farmecul pe care l-ar aduce o asemenea aventură. Vă vedeţi înconjurată de lucruri luxoase şi admirată de bărbaţi interesanţi. Dar dacă este adevărat tot ce am auzit, viaţa din acele ţări nu pare prea comodă.

– Faceţi o greşeală copilărească, a spus Madelaine cu glas scăzut. Ce-mi pasă de confort, când există atâtea lucruri de *învăţat?*

Cu un aer extrem de înţepat, marchizul a zis:

– Cred că aţi descoperi, domnişoară, că plăcerile cunoaşterii sunt puţine în ţările mai puţin civilizate. Dar, desigur, dumneavoastră ştiţi mai bine. Nu ţin să vă conving de contrariu.

Aerul lui oficial părea să o amuze pe Madelaine, ceea ce a rupt vraja. A râs, şi s-a rezemat de pernele moi.

– V-am îngăduit deja să mă convingeţi. Şi, serios, vreau să fiu bună, şi să îndeplinesc dorinţa tatălui meu. El a zis că vreţi să vă căsătoriţi cu mine, dar nu este adevărat, domnule marchiz. Nu se poate.

– Aceasta este speranţa mea cea mai fierbinte, a spus Chenu-Tourelle printre dinţi.

Madelaine a scuturat din cap.

– Nu. M-aţi găsi plictisitoare dintru început şi v-aţi întoarce la jocurile de noroc şi la amante, iar eu m-aş trezi singură, obiect de milă şi ridicol, aşa cum li se întâmplă multor soţii. După cum spuneaţi, aşa este lumea.

Această concluzie elegantă nu l-a înmuiat pe marchiz.

– Prea bine, domnişoară, dacă pe mine nu mă vreţi, aflaţi că mai sunt şi alţii, cu intenţii mai puţin onorabile, care vă caută. A observat expresia de neîncredere din ochii ei şi a rânjit

plin de mulţumire. Da, la asta nu v-aţi gândit niciodată, adevărat? S-ar putea ca eu să nu vă fiu pe plac, dar există situaţii mult mai rele. Spuneţi că nu mă acceptaţi. Aşa să fie, domnişoară, a zis el şi a bătut cu bastonul în tavanul caleştii.

– Ce faceţi? l-a întrebat Madelaine.

– Am schimbat porunca. A strigat apoi către vizitiu: M-am răzgândit. Vreau să merg la cealaltă destinaţie.

– Care destinaţie? Unde mă duceţi?

Chenu-Tourelle i-a surâs răutăcios.

– Vă duc la cei care vor şti cum să se folosească de dumneavoastră.

– Cine sunt aceia? a întrebat Madelaine şi mâinile i-au albit, după care s-a simţit cuprinsă de teamă, având impresia că aude zgomotul vânătorii de la Sans Desespoir.

– Baronul Clotaire de Saint Sebastien şi prietenii lui mi-au promis anumite... recompense dacă vă duc la ei. Am spus că o voi face dacă mă refuzaţi. V-aţi ales singură soarta, domnişoară.

Abia acum simţindu-se în largul lui, marchizul şi-a încrucişat picioarele şi a început să mângâie capul bastonului cu degetele.

Madelaine a simţit cum o lasă curajul, dar a ripostat:

– Nu vă credeam atât de josnic, domnule marchiz. Doar ne aflăm pe străzile Parisului. Dacă ţip, cu siguranţă că voi fi salvată de cineva. Duceţi-ne pe mine şi pe cameristă înapoi la casa mătuşii şi vă dau cuvântul că nu voi spune nimic spre ticăloşia dumneavoastră, nici acum, nici mai târziu.

Ştia că minte, deoarece chiar în clipa când a rostit acele cuvinte s-a gândit la Saint-Germain.

– Puteţi striga, dacă doriţi, domnişoară. De dumneavoastră depinde. A făcut o mişcare rapidă şi a scos o lamă subţire din baston. Dar eu cred că n-o veţi face.

Madelaine şi-a muşcat buzele, pentru că vârful săbiei i-a jucat exact în faţă. A simţit-o pe Cassandre că se încordează alături de ea şi i-a spus:

– Nu întreprinde nimic. Cred că s-ar sluji de asta drept scuză. S-a simţit mândră că vocea îi rămăsese la fel de fermă ca întotdeauna. încrucişându-şi mâinile la piept, l-a cercetat pe Chenu-Tourelle. îmi puteţi spune de ce procedaţi aşa? Ce recompensă vi s-a oferit?

Chenu-Tourelle a fluturat sabia la câţiva centimetri de faţa ei, amuzându-se de starea ei de disconfort.

– Nu cred că trebuie să vă spun.

Disperată, a încercat să afle altceva.

– Ştii cumva de ce m-ar dori Saint Sebastien? Doar nu mă cunoaşte. Abia dacă a discutat vreodată cu mine. Dacă e vorba de duşmănia cu tatăl meu...

– Duşmănie, domnişoară. E dreptul lui să vă aibă, a zis el, scoţând din buzunar o sticlă pe care i-a întins-o lui Madelaine. Fă-mi plăcerea şi bea asta.

– Nu, a refuzat Madelaine.

– Dacă nu bei, îţi ucid camerista. Imediat. A ridicat mâna, pregătindu-se să lovească, iar pe faţa lui a apărut o expresie de încântare văzând spaima femeii mai în vârstă. Bea vinul, Madelaine.

– Nu este nevoie, a spus Cassandre cu glas pierit, însă Madelaine luase deja sticla şi o dusese la buze.

Ochii ei l-au fulgerat cu ură când a terminat vinul şi i-a înapoiat sticla lui Chenu-Tourelle.

– E dintr-o recoltă proastă, marchize.

– E de ajuns pentru a-şi atinge scopul. Nu va trece mult şi narcoticul îşi va face efectul, frumoasa mea.

Madelaine a ridicat bărbia sfidător.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, pentru că astfel nu voi mai fi silită să-ţi suport compania. *Ştiam* că nu trebuie să am de-a face cu tine. Dar l-ai convins pe tata, adevărat? Iar eu n-am vrut să-l dezamăgesc. S-a întors puţin către Cassandre. Nu merită să fac o scenă. Să nu te sperii dacă voi leşina. Chenu-Tourelle a plănuit totul până la ultimul amănunt. Nu suntem norocoase?

Sarcasmul muşcător l-a deranjat pe marchiz, care a strâns între degete sabia.

– Dacă-ţi închipui că astfel îmi voi schimba hotărârea...

– Poftim? Să te reţină nişte biete scrupule de la minunata recompensă ce te aşteaptă? s-a minunat ea, în ciuda faptul că vorbea deja cu greutate. Nici nu e de conceput.

Privind-o pe Madelaine, Chenu-Tourelle a fost cuprins de disperare. Voise ca ea să se opună, să cerşească îndurarea şi mila lui, astfel ca el să poată ceda cu un aer galant, salvând-o

de Saint Sebastien, în ciuda pretenţiilor acestuia. A decis să îi amintească de situaţia în care se afla.

– Este dreptul lui Saint Sebastien să te aibă. Dacă nu crezi, întreabă-l pe tatăl tău. Eu nu fac nici un rău ducându-te lui.

Deznădăjduită de starea de somnolenţă în care cădea Madelaine, Cassandre a încercat să o învioreze, frecându-i încheieturile mâinilor şi apăsând o pânză udă pe fruntea ei, ignorând zbaterea slabă prin care Madelaine încerca să o îndepărteze.

– Nu te teme, micuţa mea, i-a şoptit camerista, cu glas îngrozit.

– Nu are nici un drept asupra mea, a spus rar Madelaine, chinuindu-se să se exprime clar în vreme ce lupta să anihileze efectele narcoticului.

Încântat că are prilejul de a o şoca şi jigni, Chenu-Tourelle a amânat momentul adevărului atât cât a putut.

– Dar nu este aşa, domnişoară. Există un document - l-am văzut cu ochii mei. Tatăl tău l-a semnat cu propriul sânge. A atins uşor corsajul rochiei ei cu vârful săbiei, expunându-i pielea, dar fără a-i leza frumuseţea. A văzut-o încercând să se ferească şi s-a simţit mult mai satisfăcut. Prin documentul respectiv, frumoasa mea, te-a dăruit lui Saint Sebastien înainte de a te fi născut. îi aparţii încă de când te aflai în pântecul mamei.

Puterea narcoticului îi întunecase mintea, dar Madelaine a înţeles îndeajuns cât să se simtă cuprinsă de un dezgust de nedescris.

– M-a... dat?

Apoi a perceput un vuiet în urechi şi n-a mai simţit mâna tremurătoare a Cassandrei pe chipul ei şi nici n-a văzut zâmbetul hidos arborat de Chenu-Tourelle urmărind-o cum îşi pierde treptat cunoştinţa.

Textul unui bilet trimis de vrăjitorul Beverly Sattin prinţului Franz Josef Ragoczy, lăsat la locuinţa sa din Hotel Transilvania, scris în engleză, din data de 4 noiembrie 1743:

Înălţimii Sale, prinţul Franz Josef Ragoczy de Transilvania,

Beverly Sattin vă transmite cele mai respectuoase salutări.

Cu regret vă spun, înălţimea Voastră, că s-ar putea să fi fost descoperiţi de către Le Grace. Mi-am îngăduit libertatea de

a vă căuta, dar, cum eraţi plecat, profit de ocazia aceasta să vă informez în legătură cu circumstanţele acestei nefericite întâmplări.

Astăzi, ceva mai devreme, Domingo y Roxas s-a dus până în strada les Cinq Chats, unde se află cei care ne pun la dispoziţie ceea ce ne trebuie pentru marea lucrare. în general, suntem foarte precauţi când ne aventurăm prin oraş, însă cum dimineaţa abia începuse, Domingo y Roxas nu a socotit necesar să fie atent, aşa cum s-ar cuveni, o greşeală pentru care se căieşte nespus. El (Domingo y Roxas) a intrat în dugheana lui Valenaire, unde mergem de obicei, şi i-a cerut acestuia să îi dea anumite săruri şi alte substanţe ce ne trebuiau. întâmplător, în timp ce Valenaire era ocupat cu solicitarea aceasta, în dugheană a apărut încă o persoană. Înfăţişarea acesteia era atât de stranie (Domingo y Roxas a descris modul fantastic în care era îmbrăcată) încât el (adică Domingo y Roxas) a făcut o remarcă despre necunoscut, de teamă că acesta era vreun nebun abia scăpat de undeva.

Acestei interpelări i s-a răspuns în franceză şi cu un asemenea ton batjocoritor, încât Domingo y Roxas a devenit bănuitor. A căutat motive să mai rămână în dugheană până când necunoscutul a cumpărat câteva lucruri pentru uz propriu, iar când el (adică necunoscutul) a plecat, Domingo y Roxas l-a urmărit, dornic să descopere încotro se îndrepta. Vă imaginaţi descumpănirea lui (adică a lui Domingo y Roxas) când l-a văzut intrând la hanul Lupul Roşu. Acolo, în sala mare, el şi-a lepădat straiele, iar Domingo y Roxas a văzut că era Le Grace!

Le Grace a rămas la han câtva timp, bând vin şi jurând că a găsit, în cele din urmă, mijlocul de a se îmbogăţi şi de a duce o viaţă de huzur. Domingo y Roxas, care a continuat să-l urmărească printr-o ferestruică murdară de lângă horn, a avut impresia că Le Grace s-a lăudat că un mare nobil urma să-i dea bani şi diamante ca să-i cumpere tăcerea într-o anumită chestiune.

Observând că Le Grace era foarte beat, Domingo y Roxas s-a grăbit înspre noi să ne povestească despre această îngrozitoare întâmplare.

Aşadar, Le Grace nu a murit, aşa cum speram noi. Cu siguranţă că, dacă va putea, ne va face rău. Este sigur că l-a recunoscut pe Domingo y Roxas pentru că el (adică Domingo y

Roxas) nu se deghizase. însuşi tonul lui (adică al lui Le Grace) a arătat că ştie mai multe despre noi decât s-ar cuveni. Nu îndrăznim să ignorăm ameninţarea pe care o reprezintă Le Grace.

Înălţimea Voastră, îmi permit să vă îndemn la precauţie. Dumneavoastră şi noi suntem pretutindeni în primejdie. Vă implor ca imediat ce este posibil să ne faceţi onoarea unei discuţii particulare. L-am rugat pe servitorul dumneavoastră să vă anunţe imediat ce vă vede, înainte chiar de a citi prezentul bilet.

La ora douăsprezece, rămân mereu
Al dumneavoastră umil servitor,
gata să primească porunci,
Beverly Sattin

5

Saint Sebastien l-a încolţit pe Le Grace cu o sticlire în ochii pe jumătate deschişi, ceea ce nu prevestea nimic bun. I-a vorbit pe un ton indiferent, însă ferocitatea de pe faţa lui era vădită.

– Poate eşti amabil, i-a zis el lui Le Grace, care se lăbărţase lipsit de eleganţă pe canapeaua tapisată cu brocart din apropierea bibliotecii, să-mi zici, Le Grace, ce ai căutat să obţii prin asta?

A ridicat în aer foaia murdară de hârtie pe care Le Grace îşi scrisese cu stângăcie ameninţarea de şantaj.

Le Grace a clătinat din cap, pesemne pentru a nega faptul că el scrisese aşa ceva ori poate pentru a-şi limpezi gândurile după vinul pe care îl băuse din belşug cu câteva ore înainte. Şi-a şters bărbia şi a bâiguit câteva cuvinte:

– Nu... nu a fost aşa, domnule baron. Mă... mă înţelegeţi greşit.

– Mă îndoiesc de asta, Le Grace, a spus Saint Sebastien cu glas dulceag, lovind cu palma scrisoarea. M-ai ameninţat că mă dai în vileag. Nu, a zis el tăios, când a văzut că Le Grace se pregătea să-l întrerupă, să nu negi asta. Mi-ai împuiat capul cu prostiile tale despre omul în negru şi alb! Nu ţi-ai găsit persoana potrivită! Să nu-ţi închipui că voi tolera înşelătoria. Ori ameninţările.

– Dar *nu* mint, a protestat Le Grace în zadar.

– Ai face mai bine să-ţi recunoşti greşeala, Le Grace, a spus Saint Sebastien şi, apropiindu-se de canapea, s-a rezemat

de spătarul ei. Catifeaua robei de casă s-a frecat de obrazul lui Le Grace şi, pentru o clipă, acesta a fost gata să urle. Dacă-ţi închipui că mă poţi înşela cu prostia asta, te avertizez că dai greş.

– V-am spus, el este!

Le Grace s-a răsucit, îndepărtându-se de Saint Sebastien. Descoperi că gulerul îi fusese prins de braţul lung şi delicat, sprijinit pe spătarul canapelei, şi îi era răsucit cu cruzime.

– Le Grace, ce-ar trebui să fac pentru a te convinge? Nu-ţi pot îngădui să te porţi astfel. Presiunea exercitată asupra gâtului vrăjitorului a sporit când Saint Sebastien a răsucit uşor gulerul. Nu mai am răbdare, Le Grace. Te previn că nu faci decât să mă înfurii mai rău prin insistenţa aceasta prostească.

Faţa lui Le Grace devenise deja stacojie, aşa că trase cu disperare de dantela înfăşurată în jurul gâtului.

– Dar *el* este! a insistat el printre gâfâieli.

Cu un aer resemnat, Saint Sebastien a suspinat.

– Prea bine, Le Grace. Cum nu vrei să spui... a oftat el şi a eliberat strânsoarea asupra legăturii de la gâtul lui.

Plăcut surprins de întorsătura pe care o luase situaţia, Le Grace a fost cât pe ce să se ridice, când a auzit din spate glasul nepăsător şi detestat al lui Saint Sebastien:

– Nu te mişca, Le Grace. Nu ţi-am îngăduit să te ridici.

– Dar sigur e...

– Şi nici nu ţi-am îngăduit să vorbeşti. A rostit aceste cuvinte cu un glas catifelat, în timp ce a dat roată canapelei, ajungând în faţa lui Le Grace. Nu am terminat, domnule. Mă văd silit să te mai reţin câteva minute, a zis el şi a mângâiat biciul lung şi subţire pe care îl ţinea în mâini cu un aer iubitor, iar biciul a tresărit între degetele lui de parcă ar fi fost viu.

Le Grace a simţit că îngheaţă.

– Vai, domnule baron... s-a foit pe canapea, încercând să blocheze lovitura de care se temea. Vă spun. Nu am minţit.

– Numai că eu nu te cred, a zis el, apropiindu-se, savurând teama din ochii vrăjitorului şi simţind mirosul transpiraţiei lui, stârnite de spaimă.

– Ştiu că nu mă credeţi. Nu e vina mea că nu ştiţi nimic de Ragoczy.

S-a ferit de silueta înaltă şi dominatoare care se apropia, mângâindu-şi biciul.

– Sărmanul Le Grace, a spus Saint Sebastien calm. Eşti un mincinos nenorocit şi un neghiob, dar poţi sluji la câte ceva. A făcut un pas înapoi, ca să aibă spaţiu de manevră. Mişcarea a fost apoi atât de iute, încât Le Grace nici nu şi-a dat seama când vârful biciului i-a izbit falca, despicând carnea până la os.

Cu un ţipăt născut din durere, trădare şi disperare, Le Grace şi-a dus palma la faţa sângerândă şi s-a repezit la cel care îl lovise.

– Am primit acest bici de la un fost neguţător de sclavi, l-a anunţat Saint Sebastien pe Le Grace, în timp ce se retrăgea, aşteptând să lovească din nou. Este făcut din organul sexual al rinocerului, să ştii. Se unge şi se întinde, până ce taie mai adânc decât oţelul. însă ai aflat asta deja, nu? S-a jucat cu biciul greu, făcându-l să se zvârcolească pe podea, ţinându-l însă bine de coadă. Parcă în transă, a urmat: Când mi l-a dat, a făcut şi o demonstraţie. Biciul s-a încolăcit. Avea un sclav neascultător şi s-a distrat într-o după amiază, biciuindu-l. Uneori am impresia că sângele acelui sclav încă se mai află pe el. Rostind ultimul cuvânt, a ridicat din nou biciul, iar de astă dată l-a lăsat să cadă cu toată puterea pe umerii lui Le Grace.

Acesta a scos un urlet cumplit şi a încercat să se rostogolească pentru a scăpa, însă biciul l-a izbit din nou, acum tăindu-i carnea de pe spate şi făcându-l sa aibă o senzaţie de greaţă.

– Nu! Nu!

A încercat să se îndepărteze de Saint Sebastien şi de următoarea lovitură, dar a reuşit doar să se răstoarne cu tot cu canapea. Bufnitura a dat imediat roade, pentru că uşa bibliotecii s-a deschis şi Tite, servitorul personal al lui Saint Sebastien, s-a năpustit în încăpere.

– S-a întâmplat ceva, stăpâne? a întrebat el plin de solicitudine.

Saint Sebastien a ridicat din umeri.

– Nu, Tite, nu eu urlam de durere, ci sărmanul Le Grace. Du-l de aici o vreme şi îngrijeşte-te să se uite cineva la rănile lui. încă n-am terminat cu el. Nu mi-a dat răspunsurile pe care le doream.

Baronul era îmbujorat şi vorbea agitat şi sacadat. încă mai ţinea biciul în mână, însă acum fâşia lungă şi ameninţătoare de piele stătea liniştită, parcă sătulă.

Tite şi-a dres glasul în timp ce se apropia de Le Grace, care reuşise să păşească nesigur până într-un colţ al încăperii, unde se ghemuise cu o mână ridicată, ca pentru a se feri de alte lovituri. Faţa şi spatele îi erau roşii, iar din tăietura adâncă de pe falcă izvora sângele. Vrăjitorul a scâncit, încercând să se facă una cu peretele când l-a văzut pe Tite apropiindu-se. Retragerea lui lăsase o dâră roşie pe tapetul de pe perete.

– Du-l la grajduri. Ştii încăperea aceea, a spus Saint Sebastien, care îşi recăpătase ceva din siguranţa de stăpân. Şi-a şters faţa cu o batistă din mătase şi a dat drumul cozii biciului pe podea. Vreau să stau din nou de vorbă cu el peste vreo oră. Nu uita asta.

Cu braţele lui puternice, Tite l-a înşfăcat cu uşurinţă pe Le Grace, care era înspăimântat de moarte.

– La grajduri. Cum doriţi, stăpâne.

A pornit apoi spre uşă, cu o expresie de nepăsare, parcă insensibil la gemetele de durere pe care le scotea Le Grace la orice mişcare, cât de neînsemnată.

– Da, cred că voi dori să mă slujesc de el. Cercul îi poate avea pe alţii, dar eu consider că acesta e pentru mine. Şi-a netezit jaboul din dantelă şi l-a fixat pe Le Grace cu un zâmbet serafic. Mă poţi minţi. Mă poţi înşela. Nu are importanţă. Dar poţi să şi mori pentru mine, Le Grace. A întins mâna şi a desfăcut o margine a rănii de pe faţa nefericitului. Se spune că, după pierderea bărbăţiei, rănile la faţă dau cele mai cumplite dureri. Oare aşa să fie?

Le Grace era prea îngrozit ca să vorbească şi nici nu a avut curajul să deschidă gura.

– Ieşi de pe terasă! i-a poruncit Saint Sebastien lui Tite. Nu cred că ar fi înţelept ca şi ceilalţi servitori să-l vadă în starea aceasta.

Tite a făcut un semn din cap şi s-a dus spre uşile boltite care ocupau un perete al bibliotecii. Dincolo de ele, vălul cenuşiu al ploii căzuse asupra lumii, făcând-o să capete o culoare moartă. Când Tite a deschis uşa, o pală de vânt rece a năvălit în cameră.

– Încăperea din grajduri, a repetat el în timp ce ieşea în ploaie.

– Şi era o dimineaţă atât de promiţătoare, s-a lamentat Saint Sebastien în timp ce se îndrepta spre uşă să o închidă după ieşirea lui Tite. A privit lung la grădina înecată de ploaie, fără să se gândească la ceva anume. Pe buze i-a apărut o umbră de surâs, ca rânjetul unui animal de pradă.

A fost trezit din reverie de un neaşteptat duruit de roţi pe aleea pietruită care înconjura casa Saint Sebastien. A ridicat privirea, iar zâmbetul i s-a lăţit pe faţă, pentru că, prin ceaţă, a distins conturul ridicolei diligente a lui Chenu-Tourelle. Cu o energie înzecită, ca şi cum imaginea caleştii l-ar fi trezit la viaţă, Saint Sebastien a revenit în bibliotecă, a închis uşa şi a tras de un cordon ca să cheme un lacheu.

Aproape imediat, uşa bibliotecii s-a deschis şi un tânăr lacheu, îmbrăcat cu o livrea de culoare albastru-închis, cu fireturi roşii, a intrat şi s-a înclinat respectuos. Cât a ascultat poruncile, nu a ridicat capul.

– Maurice, am înţeles că avem companie, a spus Saint Sebastien cu încântare în glas. Mi se pare că l-am văzut pe marchizul Chenu-Tourelle sosind. Sper, spre binele vostru, că a fost întâmpinat cum se cuvine.

– Sigur, stăpâne, la fel şi oaspeţii.

– Are *oaspeţi?* Ce frumos! Saint Sebastien a dat din cap, apoi a făcut un semn nepăsător cu mâna. Vreau să trimit un bilet. Nu imediat. Trebuie să ajungă la Hotel d'Argenlac cel devreme la ora nouă în seara asta. Ţi-l voi da chiar acum. S-ar putea ca mai târziu să fiu ocupat.

– Mesajul va fi predat aşa cum porunciţi, stăpâne.

– Desigur. Viaţa e mai uşoară când mi te supui, nu-i aşa, Maurice? S-a aplecat să culeagă biciul de pe jos şi a lăsat panglica să i se scurgă lenevos printre degete. Nu, astăzi nu, Maurice. Azi am alte lucruri de făcut. Dar ar fi lipsit de înţelepciune din partea ta să uiţi de asta. A mângâiat cu degetele capătul biciului şi l-a urmărit pe Maurice pălind. Cu un suspin, a renunţat la acea joacă şi s-a apropiat cu paşi hotărâţi spre masa de scris lipită de perete. Nu va dura mult, Maurice. După aceea mă poţi duce la oaspeţii mei. Unde i-ai condus? Maurice s-a bâlbâit:

– Unul dintre... oaspeţi... leşinase. Dar marchizul... el... el... a spus să-i duc în biroul dumneavoastră privat.

A rostit ultimele cuvinte cu o repeziciune provocată de spaimă.

Saint Sebastien, care tocmai îşi ascuţea pana, s-a oprit.

– Biroul meu personal. Ce inteligent! Mai este cineva cu ei?

– Nu. Nu. Marchizul, tânăra doamnă şi însoţitoarea ei, care e disperată.

– Serios? a întrebat Saint Sebastien, simulând mila. Ce păcat! Trebuie să îndreptăm această situaţie. Mă voi ocupa imediat de asta. însă, mai întâi, acest bilet. Da.

Terminase de ascuţit pana, astfel că a scos călimara şi două foi de hârtie presate la cald. A zâmbit, văzând blazonul în relief din partea de sus a fiecărei foi. Era vechi, îi fusese acordat unui stră-stră... unchi pe vremea când Inchiziţia distrusese ordinul Cavalerilor Templieri, în amintirea acelei ocazii, blazonul înfăţişa un ornament cu cinci degete, cu câte o figură alegorică pe fiecare: în partea de sus era o capră şezând pe tron, apoi un craniu inversat pentru a sluji drept cupă, apoi o lumânare ce ardea cu susul în jos, urmată de o rădăcină de mătrăgună şi, la urmă, coiful înalt purtat de temuţii inchizitori.

Privirea lui Saint Sebastien a zăbovit iubitoare asupra acestui blazon şi s-a întrebat dacă practicile eretice, pline de blasfemie pe care le respectase cu sfinţenie erau aplicate de vreun urmaş al inchizitorilor. Amintindu-şi câteva dintre scrierile minuţioase ale unui preot din acea stirpe, în care era descrisă interogarea celor suspectaţi de erezie, Saint Sebastien a avut impresia că în detaliile meticuloase ale torturilor descoperă deliciile pe care le simţea el însuşi atunci când îi făcea pe alţii să sufere.

Gândurile i s-au concentrat din nou asupra lui Madelaine. Ştia precis cum avea să o folosească, şi i-a făcut plăcere să se gândească la suferinţele cumplite ale morţii pe care le vor suferi, nu numai Madelaine, ci şi Robert de Montalia. A dat din cap. Ideea i s-a părut ispititoare. Nu intenţionase să-i spună lui de Montalia decât că o avea pe fiica lui, însă s-a mai gândit, şi şi-a dat seama a că, dacă îi oferea şi detalii, acesta va înnebuni.

L-a mângâiat din ochi pe lacheul care rămăsese ca de lemn, asigurându-se că acesta era speriat de moarte înainte de

a începe să aştearnă mesajul pe hârtie. Cu un zâmbet tot mai satisfăcut pe faţă, a început să scrie.

Textul unei scrisori din partea baronului Clotaire de Saint Sebastien către marchizul de Montalia, predat personal imediat după ora nouă, în noaptea de 4 noiembrie 1743:

Foarte dragul şi îndelung absentul meu prieten Robert, marchiz de Montalia, îţi transmit salutări şi cele mai cordiale urări de bine, împreună cu complimentele mele.

E foarte întristător că nu am ştiut mai din vreme de revenirea ta la Paris. Când îmi amintesc nenumăratele ore petrecute împreună în urmă cu douăzeci de ani, sunt dezolat gândindu-mă că ai uitat să mă anunţi în legătură cu sosirea ta, astfel încât să pot organiza o distracţie potrivită pentru tine.

Însă norocul mi-a surâs, scumpul meu Robert. în cele din urmă, am descoperit modalitatea de a-mi exprima stima într-un fel care să onoreze îndelungii ani de prietenie, care a dăinuit, în ciuda rupturii dintre noi. Obligaţiile asocierii noastre nu se uită lesne, Robert.

Acum, însă, îmi imaginez că nutreşti speranţe plăcute privind viitorul fiicei tale ca marchiză de Chenu-Tourelle. Nu mă pot îndoi că în aceste clipe îţi închipui că ea serveşte masa cu familia marchizului.

Îmi displace sarcina de a te informa că mi-am cerut bunul, pe care tu mi l-ai pus la dispoziţie cu atâta întârziere. Doar nu te gândeai că vei scăpa de o asemenea obligaţie. Mai ales când Madelaine este atât de admirată şi dovedeşte maniere atât de încântătoare. La fel ca şi tinerilor de azi, şi mie mi se pare răpitoare. Nici nu ar putea fi altfel, pentru că este atât de frumoasă. Recunosc, îmi va fi greu să aştept numărul necesar de zile până o vom oferi ca sacrificiu. însă în acest răstimp, ea va trebui să ne facă tuturor câte un serviciu, pentru a se pregăti în vederea Solstiţiului de iarnă. Sunt convins că voi găsi modalităţi de a o face să se simtă bine, dragul meu Robert. De exemplu, Tite. îl mai ţii minte pe servitorul meu, nu-i aşa? El se simte satisfăcut doar când se face temut, şi ştiu că omul poate deveni îngrozitor. Eu îi voi lua virginitatea, bineînţeles, dar Tite va fi următorul, ce părere ai de asta? Celorlalţi le va fi mai uşor după ce el va termina cu ea. Nu cunosc pe nimeni care să-i fi rezistat prea mult lui Tite.

Mai gândeşte-te: fiica ta - proprietatea mea, legată pe altar, în pielea goală. Va sta acolo în fiecare noapte, vreme de patruzeci de zile, Robert, şi ne vom sluji de ea în fiecare noapte. După ce eu însumi o voi avea, Tite se va distra cu ea o noapte, iar el va şti să folosească propriile metode ca să îi înfrângă cerbicia pentru a ne face pe voie. După aceea, celorlalţi membri ai Cercului li se va îngădui să se bucure de ea, după dorinţa fiecăruia. Nu suntem mulţi, iar unii dintre ei aşteaptă de mult timp o asemenea ocazie.

Nu am motive să mă îndoiesc că n-ai uitat preferinţele lui Beauvrai. Ce va gândi Madelaine când va sluji pentru trei bărbaţi în acelaşi timp? Păcat că Beauvrai este atât de nemilos, pentru că am convingerea că nu va fi în stare să îşi stăpânească patima când i se va acorda şansa de a fi cu Madelaine. Pesemne că Donatien va cere ca de la Sept-Nuit să i se alăture, deoarece şi el apreciază brutalitatea. Mai ţii minte acel dispozitiv ingenios la care lucra Beauvrai, care îi permite să pătrundă prin faţă cu propria carne, iar prin spate cu detestatul membru al diavolului f In ultimii ani a lucrat foarte mult la el. Din reacţiile altor persoane sacrificate, am înţeles că procedura este extrem de dureroasă.

Până în clipa în care îi voi smulge inima încă palpitând, Madelaine îşi va dori să moară, Robert. O vom fi pângărit în toate felurile cunoscute nouă. Vom face tot ce ne trece prin minte, doar cât să nu o ucidem. O vom silui, vom abuza de ea, o vom desfigura, tortura, astfel ca moartea ei să fie plăcută în ochii Satanei.

Dacă ne-ai fi dat-o de la început, acest lucru nu s-ar fi petrecut. Ar fi devenit una dintre noi, şi ar fi participat alături de noi, nu ca jertfă a noastră. Doar tu te faci vinovat de degradarea şi moartea ei. Gândeşte-te la asta în vreme ce o vei căuta zadarnic.

Iată ce îţi promit: am descoperit un loc nou în care Cercul poate face sacrificii. Nimeni nu bănuieşte unde se află. Gândul acesta te va tortura, iar în fiecare clipă în care te vei gândi că fiica ta suferă, puterea mea va creşte.

Nu te iert pentru căţi-ai trădat jurământul. Nu te iert că mi-ai luat ce-mi aparţine de drept. Nu te iert pentru că ai educat-o într-o mănăstire. Cu alte cuvinte, te învinuiesc şi te

avertizez că în noul an vei fi însemnat de membrii Cercului, iar viaţa ta nu va mai avea nici o valoare.

Te avertizez, de asemenea, că nici o încercare de a ne găsi nu o va salva pe Madelaine. Asta va însemna doar că vei muri mai curând. Două sacrificii sunt mai folositoare decât unul. Te rog să analizezi situaţia înainte de a încerca vreo salvare, ce este sortită eşecului, sau vreo petiţie către rege. Glorioasa Sa Maiestate Ludovic al XV-lea nu ar putea da porunci la vreme pentru a-ţi salva fiica. La prima bănuială că ai încercat o asemenea stratagemă, Madelaine va muri, prietene.

În cazul în care vei găsi pe cineva atât de neghiob să te ajute pentru a-ţi găsi fiica, nu pune prea mult preţ pe o victorie. Suntem destui pentru a ne ocupa de cel puţin douăzeci ca tine. Şi acela care te-ar ajuta ar suferi aceeaşi pedeapsă ca tine, desigur. Nu-ţi ajunge că o pierzi pe fiica ta f Lasă-ţi amicii să trăiască, Robert!

Până la întâlnirea noastră, mai devreme ori mai târziu, am plăcerea de a fi

Saint Sebastien.

6

Aflat pe patul călugăresc incomod, Saint-Germain s-a simţit cuprins de o presimţire rea imediat ce s-a trezit. în semiîntunericul din jur, ochii lui au privit cercetător alcovul în care dormise, parcă încercând să descopere motivul pentru care se simţea astfel. Şi-a dus palmele la ochi, iar pe frunte i-a apărut umbra unei încruntări. Aceasta s-a accentuat, apoi Saint-Germain a dat din cap, ca şi când şi-ar fi transmis un semnal. Cu o mişcare rapidă, a coborât din pat şi, cu cămaşa largă şi închisă la culoare, din ţesătură de bumbac egiptean a măturat podeaua când a dat deoparte draperia ce masca acel alcov şi s-a îndreptat spre sufragerie.

Era aceeaşi încăpere în care o adusese pe Madelaine cu câteva zile în urmă. Preţ de câteva secunde, i s-a părut că încă vede colierul de granate sclipitoare pe podea, şi pe Madelaine blocând uşa, cu chipul înflăcărat de dorinţă. A zâmbit redeşteptând acea amintire care s-a stins curând, fiind înlocuită de o stare de rău provocată de îngrijorare. Pe piedestalul şemineului ardea o lumânare, pe care a folosit-o ca să le aprindă pe celelalte de pe braţele sfeşnicului, încăperea s-a luminat, însă căldura ei nu s-a transmis şi celui aflat acolo.

Saint-Germain a tras de şnurul clopoţelului, căutând în gând sursa temerilor lui. A atins astrolabul, de parcă ar fi putut găsi în acesta un răspuns.

– Da, stăpâne, a spus Roger cu un salut scurt din cap imediat ce a intrat.

– Hm? Apoi Saint-Germain s-a întors şi i-a spus: închide uşa, Roger. Vreau să vorbim între patru ochi.

Roger a făcut ce i se spusese şi a aşteptat răbdător să primească porunci. Avea un prosop pe un braţ, iar în mâna cealaltă ţinea un lighenaş. Le-a aşezat jos şi l-a urmărit pe Saint-Germain deplasându-se precipitat prin cameră.

– Cred că voi face o baie, a spus el rar şi s-a oprit lângă şemineu. O baie, apoi am nevoie de haine simple. Pantaloni de pânză, ori lână. Şi cămaşa primită în Persia, cea cu semne ruseşti, brodate. Şi cizmele cu tureatca întoarsă. Simt că în noaptea asta voi avea nevoie de protecţie.

– Cum doriţi, a spus Roger.

– Să-mi pregăteşti şi haina de călătorie din piele de ren. Voi pleca imediat ce fac baie. Văzând biletul de la Beverly Sattin rezemat pe piedestal, s-a oprit. A luat cele două file, le-a citit repede, iar chipul i-a devenit sumbru. Le Grace l-a văzut pe Domingo y Roxas, a spus Saint-Germain drept explicaţie. Apoi a dat foc biletului, ţinându-l deasupra focului până s-a convins că nimeni nu va putea descifra scrisul de pe hârtia carbonizată.

– Când?

– În această dimineaţă. Sattin crede că Le Grace nu cunoaşte locul unde lucrează acum Ghilda, dar asta nu mă consolează defel. Dacă ştie că membrii ei se află încă la Paris, va găsi o cale să-i urmărească, iar asta va crea multe necazuri. Şi-a dezlegat cordonul cămăşii de noapte. Deocamdată, asta e tot, a zis el, apoi s-a răzgândit. Trebuie să-i transmit nişte instrucţiuni înainte de a mă îmbăia.

A îngenuncheat pentru a înteţi focul şi s-a trezit privind fix la flăcări, fascinat de gândul că acestea erau puternice, mistuind totul. A avut senzaţia că o va găsi pe Madelaine în flăcări şi, în ciuda arşiţei, s-a aplecat şi mai mult spre ele, cât pe ce să-i ia foc cămaşa.

Uşa s-a deschis din nou, iar în cadrul ei a apărut Hercule. A rămas acolo, încă destul de nesigur cu protezele pe care le purta, dar fără cârje.

– Stăpâne? a spus, văzând că Saint-Germain nu s-a întors spre el.

– Hercule, a zis contele cu glas ca din vis, continuând să privească flăcările. O să am nevoie de tine, la noapte ori mâine.

– Da? Ce trebuie să fac?

A şovăit o clipă, apoi a închis uşa. Cu o mişcare rapidă, aproape nefirească, Saint-Germain a îndepărtat scrumul de pe mâini şi s-a ridicat.

– O să am nevoie de armăsarul berber în seara asta, dar mâine ne trebuie caleaşca. Dacă mă iubeşti, vrei să o conduci?

Hercule a zâmbit cu toată gura.

– Aş mâna caii şi până în iad, stăpâne, doar să simt din nou frâiele în mâini.

Saint-Germain nu a zâmbit.

– Tocmai asta vei face. Te rog să te gândeşti bine înainte de a accepta: ne pândesc primejdii mari în ceea ce vom întreprinde. Dacă dai greş, voi muri. Şi nici tu nu vei mai trăi.

– Spuneţi-mi, a întrebat Hercule după ce s-a gândit puţin, aceste primejdii vin din partea baronului Saint Sebastien?

– Da.

– Am înţeles.

Hercule l-a privit în faţă pe Saint-Germain, iar apoi a vorbit cu hotărâre în glas:

– Dacă pericolul vine din partea lui Saint Sebastien, iar eu pot face ceva pentru a-l distruge, chiar de m-ar costa viaţa şi sufletul, o voi face. Şi m-aş socoti trădat dacă mi-aţi refuza dreptul la răzbunare.

Saint-Germain a dat din cap, pentru că părerea îi fusese confirmată de vorbele lui Hercule.

– Vom avea nevoie de caleaşca de călătorie. Te rog să o pregăteşti. Să înhami perechile cele mai bune de cai, fiindcă vom avea de mers departe şi cu iuţeală dacă vrem să scăpăm.

– Dar unde?

– Vom pleca în Anglia. Prietenul meu Mer-Herbeux are o serie de mesaje pe care ar dori ca eu să le duc la Londra, în secret, desigur. Nimeni nu se va mira de plecarea mea neaşteptată. Iar asta ne va permite să facem două lucruri în acelaşi timp.

– Cine va mai merge cu dumneavoastră? l-a întrebat Hercule, gândindu-se la drumul până la Calais. Va trebui să mă îngrijesc de caii de schimb şi ar trebui să ştiu câţi oameni vor fi în caleaşca. Ori veţi călători singur?!

– Nu cred că singur, a spus Saint-Germain rar. Roger va veni cu cea de-a doua caleaşca, dar asta nu ne priveşte pe noi. S-ar putea să iau unul sau doi dintre vrăjitorii care lucrează în subsol. Nu cred că ar fi înţelept să rămână aici.

Amintindu-şi ferocitatea rece a lui Saint Sebastien, Hercule a dat aprobator din cap. Orice persoană rămasă în urmă ar fi fost în mare primejdie.

– Îi vom lua şi pe ei, a spus el.

– Bine. Roger îţi va spune unde urmează să ne întâlnim cu cealaltă caleaşca şi la ce oră. Să-i urmezi întocmai instrucţiunile. îţi va vorbi în numele meu şi are aceeaşi autoritate ca mine. A ezitat puţin, apoi a continuat: Te însărcinez în mod deosebit să pui un strat de pământ proaspăt sub podeaua caleştii. Vei găsi pământul potrivit într-o ladă din grajduri. Ţi-o va arăta Roger. Dar neapărat să aşezi pământul sub podea înainte de plecare. Este extrem de important.

Nedumerit de acea cerere neobişnuită, însă dorind să îl ajute pe Saint-Germain, Hercule a repetat:

– Este important. Mă voi îngriji să fac aşa cum doriţi.

– Să nu cumva să-mi trădezi încrederea, pentru că aceasta îmi dă putere - pământul m-a hrănit toată viaţa. Şi voi avea nevoie de puterea lui după ce mă ocup de Saint Sebastien.

Hercule a făcut o plecăciune.

– Cum porunciţi, stăpâne. Mă voi supune.

Se pregătea să se retragă, şi tocmai se întreba dacă s-ar cuveni să mai rămână, deoarece nu i se spuse că poate pleca, deşi Saint-Germain părea să fi uitat de el.

– Hercule, a spus el cu un aer distant, cred c-ar fi bine să-i previi pe Sattin şi pe ceilalţi. Să se pregătească de plecare pe neaşteptate. Există un tunel secret care duce spre fluviu. Porneşte din cavourile vechii mănăstiri pe care este aşezată fundaţia acestei clădiri. Călugării îl foloseau pentru a scăpa atunci când lăcaşul lor era atacat. Se află sub cea de-a treia pivniţă, trebuie doar să ridice trapa din colţul de nord-vest, iar tunelul îi va duce drept la capela folosită în vechime pentru înmormântări. Tunelul iese în cavoul de lângă capelă, pe latura

nordică. Dacă nu reuşesc să plece neobservaţi de aici, trebuie să folosească acel tunel, altfel riscă să fie descoperiţi.

– Înseamnă că trebuie să plecăm curând?

– Nu sunt sigur, Hercule. Cred că până mâine la căderea nopţii voi şti ce trebuie făcut şi unde. Dacă nu primeşti nici o veste de la mine până mâine la apusul soarelui, stai pregătit aici, indiferent ce se întâmplă şi fără să iei în seamă alte porunci. Să ai caleaşca gata, caii înhămaţi şi trei sau patru pături groase înăuntru, căci va fi frig.

– Vreţi surugii ori călăreţi care să meargă pe lângă caleaşca?

– Un călăreţ este de ajuns. Las în seama ta alegerea cuiva de încredere. Poate ştii deja pe cineva. Dacă nu mă întorc până mâine, înainte de crăpatul zorilor, trebuie să presupui că Saint Sebastien a câştigat. în acest caz, să-l cauţi la Chambord pe Cardinalul Foutet. Spune-i tot ce ştii despre Saint Sebastien. Să-l mai informezi că Saint Sebastien, împreună cu Beauvrai şi alţii, au ţinut Slujba Iubirii cu trupul Luciennei Cressie. Ea se ascunde în Bretania, la mănăstirea de la Misericordia et la Justice de le Redempteur. Ea va depune mărturie şi dovezile necesare. Şi încă ceva, Hercule, a adăugat el cu atenţie, să nu te laşi prins ştiind toate acestea. Decât să pici în ghearele lui Saint Sebastien, mai bine mori. De tăcerea ta atârnă viaţa multor persoane. A ridicat privirea, deoarece uşa s-a deschis şi Roger a intrat în cameră. Ce s-a întâmplat?

– Baia e gata, a anunţat Roger. Am turnat apă sfinţită şi am pus azimă în artofor. în caz că aveţi nevoie.

Saint-Germain a dat din cap în semn de apreciere.

– Îţi mulţumesc, Roger. Vin imediat. S-a întors din nou către Hercule. Nu uita ce ţi-am spus. Dacă eşti credincios, mărturiseşte-te în seara asta.

Hercule a pălit auzind aceste cuvinte fără echivoc, dar a spus:

– Mă voi duce la preot cât de curând pot. Saint Sulpice nu e departe, la fel şi Saint Germain-des-Pres.

– Prea bine. Dar să nu-i destăinui preotului mai mult decât trebuie să ştie. Nu poţi mărturisi nimic în legătură cu Saint Sebastien. Nu dezvălui mai mult decât e nevoie.

– Doar păcatele mele trebuie iertate, a promis Hercule, apoi a ieşit şchiopătând.

Roger nu a scos nici o vorbă cât Saint-Germain a rămas cu privirea aţintită asupra focului, timp în care a pipăit cu degetele gulerul brodat al cămăşii.

– Nu socoteşti deloc înţelept să am încredere în Hercule.

– Nu.

– Şi în tine am avut încredere, Roger, chiar înainte de a te cunoaşte foarte bine.

– Pe bună dreptate. Saint-Germain a ridicat din sprâncene.

– Aşadar, te îndoieşti de credinţa lui Hercule? De ce?

– E un servitor, stăpâne. L-a slujit mereu pe Saint Sebastien. Supunerea îi stă în obicei. Adevărat, Saint Sebastien l-a mutilat, dar oamenii nu se dezbăra uşor de obiceiurile lor. Rămas faţă în faţă cu fostul lui stăpân, ar putea descoperi că nu este în stare să-l trădeze.

– Tot ce se poate, a spus Saint-Germain încet. Şi totuşi, nu cred că ne va trăda, te asigur. Ura lui faţă de Saint Sebastien este prea proaspătă, iar amintirile dinainte s-au mistuit, la fel ca şi buştenii ce-au ars în foc anul trecut.

Roger a dat din cap drept semn că a înţeles, dar era clar că încă se mai îndoia.

– Vino, i-a spus Saint-Germain cu glas reţinut, rupându-se de dispoziţia contemplativă care îl reţinuse în faţa dansului hipnotic al flăcărilor. Baia, iar apoi artoforul.

Roger s-a tras deoparte, făcându-i loc lui Saint-Germain să iasă din încăpere.

Textul unei scrisori din partea abatelui Ponteneuf către marchizul de Montalia, din data de 4 noiembrie 1743, înapoiată abatelui de contesa d'Argenlac, pe data de 17 decembrie 1743:

Scumpul meu văr, te salut în numele Domnului şi al Fecioarei.

Sperasem să o primesc pe fiica ta în această după-amiază, pentru a sta de vorbă cu ea în legătură cu ceea ce doreşti tu. Fără îndoială că s-a lăsat copleşită de gânduri tinereşti şi nu voieşte să discute cu mine un subiect atât de intim, cu toate că sunt confesorul ei. Biletul tău, pe care am avut bucuria de a-l citi în această dimineaţă, informându-mă despre cererea marchizului de Chenu-Tourelle, explică multe, şi am convingerea că Madelaine îşi dă seama de onoarea ce i se face de acel tânăr şi distins domn.

Aş dori să îi ascult mărturisirea miercuri ori joi, iar la acea dată voi încerca din nou să îi îndrept gândurile spre deliciile căsătoriei şi dulceaţa îndatoririlor de soţie. Ea a citit scrisoarea mea, în care am atins unele dintre aceste aspecte, şi a răspuns că le-a găsit foarte instructive.

Ai adus vorba despre educaţia ei, iar eu sunt încântat să te anunţ că o preocupă în continuare lucruri demne de toată aprecierea. Lecturile ei de istorie sunt lăudabile, deşi citeşte despre chestiuni ce nu sunt cu adevărat potrivite ochilor unei femei nemăritate. Sigur, mă întristează când mă gândesc că lecturile istorice prea numeroase nu sunt recomandate celor născuţi şi crescuţi în familiile bune. Madelaine a spus că deocamdată nu a înţeles mult în legătură cu tristeţea şi nefericirea celor din jurul ei, dar că istoria i-a oferit o nouă perspectivă asupra umanităţii şi că, dacă înainte se simţea derutată, acum o percepe în adevăratele ei culori.

Grija ta faţă de Madelaine este demnă de toată lauda, Robert. Ştiu că afecţiunea ta a ajutat-o să devină o tânăra remarcabilă. Însă nu sufletul ei mă îngrijorează, ci al tău. Te-am îndemnat de foarte multe ori să te confesezi şi să fii primit din nou în sânul Bisericii mamă. Aşa cum te gândeşti la Madelaine şi la viitorul ei, trebuie să te gândeşti şi la al tău. Nu este înţelept să amâni momentul când sufletul tău se va reuni cu cel al Scaunului Sfânt. Gândeşte-te, Robert, la pustietatea care te va cuprinde dacă nu vei putea participa la căsătoria fiicei tale. S-ar ruşina dacă ar fi să refuzi cuminecătura odată cu ea în acel moment de bucurie. Gândeşte-te la nepoţii tăi, care nu vor întârzia să apară. Vei voi ca ei să se bucure de proteguirea Bisericii şi să ia parte la toate ceremoniile şi sărbătorile care dau înţeles relaţiei noastre cu Dumnezeu prin sfinţii Săi.

Te rog din inimă să vii la confesiune, vere! Este important, nu doar pentru mine şi pentru iubita ta fiică, dar este de o importanţă vitală şi pentru tine. Sufletul tău e pândit de primejdia blestemului veşnic. Nu poţi nega faptul că atunci când îmbătrânim, timpul devine tot mai preţuit, şi se cuvine să te gândeşti la neveşnicia ta şi să-ţi îndrepţi purtarea înainte de sosirea îngerului întunecat.

Te rog să mă crezi că mă rog pentru tine în fiecare zi şi îi implor pe Domnul nostru şi pe Sfânta Fecioară să-ţi atingă inima şi să te aducă la sânul nostru din nou, cu adevărat căit. Nu fac

asta pentru gloria lumească, ci pentru salvarea sufletului tău. în vremuri mai puţin înţelepte ai fi fost tratat mai sever, şi chiar şi astăzi, în Spania, ai afla că respingând iubirea blândă a Bisericii te-ai pune într-o situaţie extrem de neplăcută. Sigur, zilele nefericite de pe vremea lui Torquemada s-au dus, însă Inchiziţia încă îşi respectă sacra ei obligaţie. Este întristător să te gândeşti la suferinţele trupeşti ale acestei vieţi, însă este mult mai puţin înspăimântător decât să te gândeşti la suferinţele sufletului în Iad. Să nu crezi că vei scăpa de asta. Acceptă acum penitenţa şi vei fi scutit de durerile eterne.

Însă am vorbit îndeajuns despre acest subiect. Deocamdată, ai asigurarea mea că mă voi sluji de ocazia de a discuta cu fiica ta şi o voi convinge să facă din dorinţele soţului propriile dorinţe, iar voinţa lui să fie şi a ei, să iubească legea făcută de el şi pedeapsa lui, la fel ca şi aceia dintre noi din viaţa religioasă care biciuim ca să îndepărtăm greşelile noastre.

Cu respectul cel mai credincios şi rugător, rămân în această lume

Vărul tău de sânge şi frate al tău aşa cum
suntem toţi copii ai lui Dumnezeu,
abatele Ponteneuf, S.J.

7

În eleganta sufragerie de la Hotel d'Argenlac, orice încercare de a întreţine conversaţia fusese abandonată. La un capăt al mesei, Gervaise începuse a doua sticlă de vin de Bordeaux, ignorând calcanul de vită umplut cu ciuperci şi homarul proaspăt ce fusese fiert în unt. Nici felul suculent, nici cele două varietăţi de legume, dintre care una gătită în stil genovez, nu îl ispitise pe Gervaise ca să renunţe la vin. A aruncat o privire bănuitoare la următorul fel de mâncare ce aştepta pe bufet şi a scos un oftat care s-a auzit în toată încăperea.

– Ce s-a întâmplat, Gervaise? l-a întrebat Claudia imediat, privind în dreapta, spre fratele ei.

– Nimic, nimic. A ridicat paharul de picior şi l-a ţinut astfel încât lumina a scos în evidenţă culoarea şi limpezimea vinului. Mă gândeam că trebuie să plec foarte curând. S-a făcut ora nouă şi trebuie să mă întâlnesc cu Lambeaugarenne la zece. Am îndoieli că voi avea vreme să termin încă un fel din supeul acesta al tău. Sper că vei fi încântată să rămâi singură cu el.

Poţi bârfi familia şi să te plângi de mine până se termină şi lumânările, din câte îmi pasă mie.

A dat să se ridice nesigur pe picioare, când un lacheu, foarte agitat, a deschis uşa sufrageriei:

– Ei bine?! l-a întrebat Gervaise pe un ton poruncitor.

Lacheul a început să se bâlbâie:

– A... a venit un... mesaj, stăpâne. A fost adus de un comisionar...

– O să-l citesc în salonul galben, a spus el pe un ton ţâfnos, aducându-şi aminte de cei şase mii de ludovici pe care îi pierduse la pariul din acea zi. Gândindu-se la acea confruntare, semnele furiei îi apărură pe faţă. Gâscă ar fi trebuit să câştige, a bolborosit el, amintindu-şi de întrecerea dintre o gâscă şi un iepure, la care fusese martor. Gâscă are aripi...

– Ce-ai spus, dragul meu? l-a întrebat Claudia cu un aer neliniştit.

– Vă cer scuze, stăpâne, a îndrăznit să-l întrerupă lacheul, dar scrisoarea nu este pentru dumneavoastră, ci pentru marchizul de Montalia.

Uimit, şi înspăimântat, Robert s-a întors către lacheu.

– Pentru mine? S-a gândit în treacăt că Madelaine avea probabil nevoie de ajutor la Hotel Chenu-Tourelle, însă a alungat această idee din minte. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai aduce-o aici.

A întins mâna după mesaj şi a aşteptat până ce lacheul i-a aşezat filele cu sigiliu între degete. A dat să le pună alături de farfurie, pentru că era o extrem de nepoliticos să citească la masă scrisori adresate personal.

– Nu, Robert, te rog să o citeşti. Claudia s-a uitat spre lacheu. Cine a adus mesajul?

– Un servitor cu livrea albastră cu roşu. Nu cunosc familia căreia îi aparţine.

Însă Robert de Montalia şi-a dat seama imediat. Chipul i-a devenit palid şi, brusc, mâinile au început să-i tremure. Până şi Gervaise a scuturat din cap nemulţumit, deoarece ştia că invitaţiile trimise de el pentru petrecerea lui Madelaine din noaptea precedentă stârniseră multe nemulţumiri.

– S-ar părea că e vorba de un om de-al lui Saint Sebastien, a spus el, ca să prevină orice acuzaţii i s-ar mai fi putut aduce.

– Exact, a spus Robert cu glas scăzut. Te deranjează dacă o citesc? a întrebat-o pe sora lui, întinzând mâna către foi.

O simplă privire aruncată asupra ornamentului cu cinci degete de pe sigiliu a confirmat spusele lui Gervaise. Era de la Saint Sebastien. A rupt sigiliul şi a desfăşurat foile, citind încet, de parcă ar fi tradus cu greu dintr-o limbă străină.

– Vai, Sfântă Fecioară, a spus în surdină Claudia când a văzut expresia de durere de pe faţa fratelui ei. E vorba de Madelaine?

– Da.

Blestemând, Robert a mototolit cele două file şi le-a azvârlit de cealaltă parte a încăperii. Apoi s-a ridicat de pe scaun, însă mişcarea bruscă a făcut ca paharul din faţa lui să se verse, înroşind faţa de masă din damasc deschis la culoare.

– Saint Sebastien? a întrebat cu un aer nedumerit Gervaise. Doar a ieşit cu Chenu-Tourelle. Ce are Saint Sebastien de discutat cu ea?

Robert a scrâşnit din dinţi.

– Mi-e duşman, a spus. A răpit-o pe Madelaine. Spune că... Nu îndrăznesc să repet ce a scris acolo.

– Trebuie să fie o greşeală, a spus Gervaise abia în acel moment întrebându-se dacă aşa stăteau lucrurile. S-a grăbit să ia o gură de vin, şi-a trecut palma peste buze şi a zis: Ascultă, de Montalia, îl ştiu pe Saint Sebastien. A spus că vrea să reînnoiască prietenia voastră de acum douăzeci de ani. Probabil l-a rugat pe Chenu-Tourelle să o aducă pe fata asta a ta la el acasă şi doreşte să i te alături. E cam sever, dar nu e cazul să te sperii de atâta lucru.

– Cam sever? Robert a ridicat glasul şi şi-a ţinut mâinile făcute pumn pe lângă corp ca pe nişte baroase. E primejdios, e răul întruchipat! Mă anunţă în... în scrisoarea aceea blestemată că o să-mi sacrifice copila!

Văzând expresia de groază din ochii surorii lui, a amuţit brusc.

– Sacrificiu? Ce prostie mai e şi asta?

– Nu e o prostie, a spus apăsat Robert. Saint Sebastien vrea să o ofere pe Madelaine în trup şi suflet Satanei. Şi-a acoperit apoi ochii cu palmele. Trebuie să-l împiedic.

Gervaise a încercat să fie dispreţuitor şi aproape că a reuşit.

– Ofrandă Satanei? Asta s-a întâmplat ultima oară când Montespan a fost amanta Regelui Soare. Poliţia a pus capăt unor asemenea practici, poţi fi sigur.

– Gervaise, încetează, l-a rugat Claudia.

– Ba nu, nu s-a încheiat atunci, a spus Robert, ca şi cum vorbele i-ar fi fost scoase cu cleştele. Mişcarea a devenit invizibilă, secretă, dar nu a dispărut. Iar acum Saint Sebastien conduce acest Cerc. Ştiu. Ştiu, a spus el mai sonor, oprindu-l pe Gervaise să mai spună ceva. Ştiu, pentru că am făcut şi eu cândva parte din Cerc. Ştiu că va proceda cu Madelaine aşa cum a promis, pentru că eu i-am dat acest drept înainte ca ea să se nască. Glasul i s-a stins, iar lacrimile au început să-i curgă de-a lungul ridurilor de pe faţă. Dumnezeu să mă ierte, dar nu am ştiut ce fac.

Claudia s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat. Şi-a privit servitorii cu un aer nenorocit, dar s-a stăpânit îndeajuns ca să le dea câteva porunci precise. Paulin, vreau nişte coniac pentru marchiz. Adu imediat. Soussere, trimite vorbă la grajduri să pregătească imediat caleaşca de curse. Aiguille, strânge farfuriile şi du-le la bucătărie. Spune-i bucătarului că avem veşti tragice şi nu putem aprecia cum se cuvine arta lui culinară. O vom găsi, a zis ea cu o convingere pe care nu o simţea. O s-o găsim şi o vom aduce în siguranţă. Gervaise, vrei să te duci la...

– Dar Lambeaugarenne... s-a opus Gervaise.

– Sunt convinsă că Everaud Lambeaugarenne mai poate aştepta altă noapte ca să te jumulească de bani, a spus ea cu asprime. Transmite-i părerea ta de rău.

– Dar e vorba de o greşeală! nu s-a lăsat el.

– Atunci, cu cât mai repede îl conduci pe Robert la Saint Sebastien, cu atât mai curând se rezolvă problema, iar tu vei putea să-ţi ţii promisiunea făcută lui Lambeaugarenne. A ridicat apoi privirea spre Robert. O vei găsi, dragul meu frate. Sunt sigură.

– Of, Iisuse Hristoase, s-a văitat el simţindu-se tot mai deprimat.

– Robert, trimite după ajutoare, scrie imediat o petiţie către majestatea sa. Mă voi îngriji să fie predată imediat, îi voi explica şi eu. După ce va înţelege, regele Ludovic va da ordin ca Saint Sebastien să fie arestat, l-a sfătuit Claudia, încercând să-i alunge gândurile cumplite pe care le stârnise scrisoarea.

El a murmurat, cu privirea în pământ:

– Ţi-am distrus frumoasa faţă de masă. N-am vrut.

– Nu-i nimic, a spus ea cu blândeţe. Vino, Robert, să-ţi iei haina, dacă pleci pe o noapte friguroasă ca asta. Gervaise te va însoţi. Totul va fi bine, sunt sigură. S-a desprins de braţul lui Robert şi apoi i-a spus soţului ei: Şi tu ai nevoie de haină. Vine furtuna.

– Da, bine, a mormăit Gervaise. O să fiu la dispoziţia ta într-un sfert de ceas. Trebuie să-i scriu un bilet lui Lambeaugarenne. Servitorul vostru, a spus el scurt şi, neglijent, a îndoit piciorul în semn de salut.

După ce Gervaise a ieşit, Claudia i-a acordat toată atenţia lui Robert.

– Unde se află Madelaine?

– Cred că la Hotel Saint Sebastien. Scrisoarea de acolo a sosit. Apoi a făcut o pauză. Mi s-a spus că voi muri dacă încerc să merg după ea şi că oricine ar încerca să-mi vină în ajutor va păţi la fel. N-aş avea nimic de reproşat lui Gervaise dacă nu doreşte să mă însoţească.

– Şi să te duci singur printre oamenii aceia îngrozitori? l-a întrebat Claudia. Gervaise îi cunoaşte pe unii dintre ei. Doar n-o să-i facă vreun rău, Robert. Ei ştiu că e amator de jocuri de noroc şi deseori bea prea mult. Nu reprezintă o ameninţare pentru ei. Poate că tu eşti un pericol, dar nu te mai ştie nimeni în Apris, şi puţini ţi-ar simţi lipsa dacă ai dispărea. Cu Gervaise, lucrurile stau altfel. Dacă nu-şi petrece cinci zile din şapte la Hotel Transilvania, ori Hotel de Viile, jumătate din Paris va afla.

A rostit aceste cuvinte cu o amărăciune calmă care l-a lămurit pe Robert, mai mult decât orice ceartă, de viaţa pe care sora lui o ducea alături de Gervaise d'Argenlac.

– Eşti nefericită? a întrebat-o el cu mâhnire.

– Nu, sigur că nu. A, poate puţin, s-a corectat ea, apoi a adăugat: îndrăznesc a spune că, dacă am fi avut copii, situaţia ar fi stat altfel. Un bărbat fără moştenitori nu simte că a făcut o mare investiţie în propriul viitor. Şi-a întors gândurile de la acea problemă fără putinţă de rezolvare, îţi va fi de ajutor, Robert. Poate sta de vorbă cu Saint Sebastien. Poate vrea bani...

– Mă îndoiesc, a întrerupt-o Robert.

– Ori altfel de plată, dar se va face. A traversat sufrageria până lângă şemineul cu faţada de marmură şi şi-a dat seama

brusc că i se făcuse foarte frig. Aş vrea să-ţi dau un sfat, dragul meu, şi sper să nu-l respingi.

– Ce anume?

– Trimite un lacheu la Saint-Germain. A observat expresia de dezgust de pe faţa lui şi a insistat: Ascultă-mă, înainte de a spune nu. Saint-Germain nu este francez şi nu se sinchiseşte de scandaluri. S-ar putea să nu fie adevărat, dar am auzit că luptă extraordinar. A avut un duel săptămâna trecută care i-a surprins pe toţi cei din lumea bună. Ţine la Madelaine şi ştiu că se va oferi să te ajute. Robert s-a străduit să-şi recapete calmul, şi i-a răspuns cu glas apăsat, dar reţinut:

– Şi-aşa e destul de jenant că îi cer soţului tău să se amestece în această afacere sordidă. Nu voi apela la cineva din afara familiei, ca să nu mai vorbim de un străin, indiferent cât de mult ar ţine el la Madelaine, pentru a se amesteca în ceva ce sigur l-ar dezgusta. Şi-a lins buzele, ca şi cum ar fi încercat să scape de un gust neplăcut. Regret, dar trebuie să plec dacă vreau să ajung la vreme la Saint Sebastien. Roagă-te să am noroc, Claudia.

– Din toată inima, Robert. A rezistat îndemnului lăuntric de a se apropia de el şi de a plânge. Cu un efort, a rămas lângă şemineu, şi pe faţă i s-a întipărit o expresie de îngrijorare. Cu toate acestea, nu se îndoia de reuşita lui. Mă voi ruga. Te rog să o aduci pe Madelaine cât de curând posibil.

– Aşa voi face, i-a promis Robert, apoi s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit.

Rămasă singură, Claudia a dat drumul lacrimilor pe care şi le reţinuse atâta vreme. Suferinţa sfâşietoare aducea cu o durere fizică. Ştia că avea faţa congestionată şi presărată cu pete albe, şi că frumoasa coafură de seară îi fusese distrusă, dar asta nu conta prea mult. Era atât de pierdută în gânduri deznădăjduite, încât nici nu a auzit caleaşca plecând de la Hotel d'Argenlac şi nici, douăzeci de minute mai târziu, când a sosit un călăreţ.

A revenit la realitate abia când cineva i s-a adresat din uşă:

– Draga mea contesă.

Claudia a ridicat chipul întristat către locul din care auzise glasul familiar:

– Saint-Germain.

– Trebuie să-ţi cer iertare. Nu i-am permis lacheului să-mi anunţe sosirea. M-am temut că mă va refuza. A traversat camera spre ea. Era îmbrăcat pentru călărie şi purta haine mai sobre decât de obicei.

– Eu... noi... am primit veşti proaste mai devreme.

– Madelaine, a zis el, iar asta nu a sunat a întrebare.

– Da, a fost... reţinută... Şi Robert s-a dus să o aducă... el şi Gervaise... Vor regreta că nu eşti alături de ei.

– Mă îndoiesc. A tras un scaun în apropierea ei. Dacă Madelaine ar fi fost doar reţinută, n-ar avea nevoie de tatăl şi de soţul tău pentru a o aduce acasă. Iar tu, draga mea, a adăugat el pe un ton mai blând, nu ai plânge. Spune-mi despre ce este vorba.

– Robert nu vrea să...

– Dacă plicticosul tău frate nu vrea ajutor, atunci este mai neghiob decât mi-am închipuit. Saint-Germain a luat-o pe Claudia de o mână. Draga mea, crede-mă, nu m-aş amesteca dacă marchizul ar putea-o salva pe nepoata ta. Dar nu este posibil. Oamenii aceia sunt hotărâţi să o ucidă pe Madelaine, nu? Saint-Germain şi Cercul lui, adevărat?

Ea a făcut un gest neajutorat.

– Nu ştiu, Robert a primit o scrisoare...

– O scrisoare? A luat-o cu el?

– Nu ştiu... A ridicat privirea, reuşind să depăşească starea de deznădejde. Nu. A azvârlit-o. Ar trebui să fie... S-a uitat pe podea. A, uite-o. Lângă cel de-al doilea sfeşnic.

Saint-Germain s-a ridicat şi a recuperat scrisoarea, netezind-o ca să poată citi mesajul. Pe măsură ce a citit, chipul lui a devenit tot mai sumbru. După ce a terminat, i-a întins scrisoarea Claudiei.

– Arde-o, a spus el apăsat. Să nu o citeşti, doar arde-o. A păşit în jurul camerei cu ochii aruncând flăcări, iar culoarea lor a devenit şi mai întunecata.

Supusă, Claudia a ţinut scrisoarea aproape de flacăra uneia dintre lumânările de pe şemineu.

– E chiar atât de grav, Saint-Germain?

– Mă tem că da.

S-a oprit locului şi a privit-o atent.

– Saint Sebastien plănuieşte să o ucidă. Dar asta nu ar fi nimic pe lângă altele.

Claudia a dus o mână la gură.

– Dar, sigur...

– Iar dacă tu vrei să o ajuţi, trebuie să faci câteva lucruri. Ea a încuviinţat, descoperind că acea bruscă purtare autoritară a lui Saint-Germain era tulburătoare. Mereu fusese convingător, dar şi-a spus că era vorba doar de felul în care o privea. Acum însă îi vedea forţa, lipsită de faţada curtenitoare, şi şi-a dat seama că era mai impresionant decât socotise până atunci.

– Spune-mi, conte. Voi face tot ce pot pentru nepoata mea.

– Bine. întâi, trebuie să trimiţi un mesager în strada Ecoule-Romain, la un medic pe nume Andre Schoenbrun. Este extrem de priceput în arta medicală şi se dovedeşte de o discreţie absolută. Poţi beneficia de serviciile lui, fără să te temi că va răspândi tot soiul de zvonuri răuvoitoare.

– Crezi că Madelaine va avea nevoie de un medic?

– Foarte probabil. Va avea nevoie şi de un preot. Cine îi este confesor?

– Abatele Ponteneuf. Un văr de-al nostru. Saint-Germain s-a încruntat.

– Am auzit-o vorbind despre el. Nu-l place şi se teme că el îi va spune lucruri necuvenite. Vom apela la altul. Te las pe tine să cauţi, preferabil un preot tânăr, curajos şi care ştie să păstreze taina mărturisirii. Trebuie să existe vreunul în Paris.

Claudia a încuviinţat, parcă moleşită.

– Un preot, a îngânat ea fără rost. Saint-Germain şi-a aşezat mantia pe umeri.

– Nu mai pot rămâne. Cu fiecare minut de întârziere, pericolul creşte. Dacă ai dreptate, îi voi găsi pe fratele şi pe soţul tău singuri la Hotel Saint Sebastien, şi ne vom întoarce înainte de miezul nopţii. Dar dacă lucrurile nu stau astfel, nu ne vei revedea decât după ivirea zorilor, probabil. Dacă nu se întoarce nici unul dintre noi până la ora nouă, trimite vorbă servitorului meu, Roger. I-am lăsat instrucţiuni.

– Aşa voi face, a zis ea, pe un ton mai ferm decât la sosirea lui. Grăbeşte-te, Saint-Germain.

Acesta a ridicat întrebător din sprâncene.

– Să mă grăbesc? De ce nu?

Apoi uşa s-a închis în urma lui, iar Claudia a auzit paşii lui hotărâţi şi iuţi.

Textul unei scrisori din partea doctorului Andre Schoenbrun, ca răspuns la o scrisoare a contesei d'Argenlac, din data de 5 noiembrie 1743:

Medicul Andre Schoenbrun din strada Ecoule-Romain transmite complimentele sale cele mai respectuoase contesei d'Argenlac si doreşte să o informeze că a primit scrisoarea acesteia la începutul serii prin care se solicită prezenţa lui la locuinţa ei cât de curând posibil.

Medicul este încântat să fie de acord cu amabila solicitare a contesei şi se va prezenta la aceasta înainte de zorii zilei. La acea oră, medicul va aprecia dacă doamna contesă îi va pune la dispoziţie mai multe amănunte privind natura şi caracteristicile bolii ori bolilor pe care trebuie sale trateze. Cum medicina este o artă, doctorul nu ar dori să acţioneze orbeşte.

În situaţia în care temerile contesei se dovedesc neîntemeiate, medicul va recomanda o îngrijitoare cu experienţă şi cu o purtare pioasă pentru a veghea asupra victimei despre care vorbiţi. De multe ori sufletul este acela care suferă mai mult decât trupul, indiferent cât de profund este rănit trupul. Medicul a văzut de nenumărate ori oameni murind de frică sau disperare ce nu pot fi asociate unei suferinţe fizice. Adevărat, medicul este de părere că mintea şi sufletul produc apoplexia şi toate relele sale, pentru că medicul a observat că astfel de evenimente se produc atunci când persoana este foarte colerică. La femei se petrece altceva. Cele mai supuse, umile, cu temperament blând sunt victime ale apoplexiei. Dacă ostilitatea vădită a bărbatului aduce cu sine atacul de apoplexie, femeile cedează acestei suferinţe în mod opus.

Însă intenţia subsemnatului nu este de a zăbovi asupra unor subiecte ce probabil nu sunt de interes pentru contesă. El cere înţelegere pentru entuziasmul său nefiresc şi o roagă pe doamna contesă să îl considere

La dispoziţia poruncilor ei,

Andre Schoenbrun, medic

8

Când şi-a recăpătat treptat cunoştinţa, fiecare simţ a adăugat propria povară dureroasă asupra temerilor lui Madelaine. Simţea furnicături la mâini şi picioare, iar când a

încercat să şi le mişte, a descoperit că fusese legată de încheieturi şi glezne, pe o lespede rece de piatră. A simţit cum i se usucă gura în vreme ce memoria ei confuză alunga ultimele efecte ale narcoticului. Oare ce se întâmplase cât se aflase sub influenţa lui, s-a întrebat ea, de ajunsese imobilizată în acea manieră lipsită de pudoare şi cumplit de incomodă? A deschis ochii şi a simţit că o cuprinde ameţeala, astfel că i-a închis la loc, ca să alunge din minte ceea ce văzuse.

– Aşadar, te-ai trezit, a spus un glas detestat de ea, ce trăda educaţie. Mă simt uşurat. Ea a simţit degetele şi unghiile lui trecându-i peste abdomen şi i-a spus foarte limpede:

– Dacă mai faci asta o dată, o să vărs. Saint Sebastien a chicotit răutăcios.

– Nu e nevoie să mă ameninţi astfel. Nu reuşeşti decât să-mi aţâţi dorinţa. I-a atins din nou carnea, de această dată urmând arcul coastelor ei. Ai un trup minunat de ferm. Asta înseamnă putere şi sănătate. Şi-a lins buzele. Nu, a spus el pe nerăsuflate către sine. Nu, nu chiar atât de curând. Acum e doar furie, însă avem nevoie de groază şi renunţare înainte de a face mai multe. Trebuie să ajungă să-i iubească pe siluitori şi să-şi dorească umilirea.

Madelaine şi-a dat seama că trebuia să audă acele cuvinte şi că Saint Sebastien le rostise ca să o înspăimânte. Şi-a făcut curaj pentru a le ignora, încercând să alunge din gât gustul amar ca fierea. încet, a încercat din nou legăturile şi a descoperit că erau foarte rezistente.

– Draga mea, a murmurat Saint Sebastien, când îţi arcuieşti frumosul trup şi ţi-l răsuceşti atât de dureros, abia dacă rezist să nu cad pradă farmecului tău. A tăcut îndelung, timp în care şi-a plimbat unghiile de-a lungul trupului ei, începând de la gât şi terminând cu scoica moale dintre picioarele ei. încă nu a sosit vremea pentru asta. Mai sunt alte lucruri pe care trebuie să le fac înainte.

Brusc, a pişcat-o de coapsă, de sub sâni şi de partea superioară a braţului.

Madelaine şi-a simţit ochii arzând de lacrimi şi jignire, dar a reuşit, muşcându-şi buzele, să-şi reprime strigătul ce o cutremura. Când a fost sigură că poate vorbi fără să urle, a spus:

– Să te bată Dumnezeu.

Saint Sebastien şi-a lăbărţat gura într-un hohot mut de râs şi şi-a îngăduit să îi răspundă cât mai politicos:

– Ai cam întârziat, draga mea. Iar tatăl tău ar fi trebuit să-ţi spună.

– Nu.

Madelaine a clipit, aşteptându-se la o lovitură.

– Aşadar, ştii ceva despre jurământul lui, a spus Saint Sebastien cu un aer gânditor. Cine ţi-ar fi putut spune?.

– Ce jurământ?

Cu stângăcie şi fiind conştientă de acest lucru, încercase să-i distragă atenţia. A simţit apoi că inima îi îngheaţă urmărindu-l pe Saint Sebastien, detestându-se pentru că se arătase atât de dornică să nege ceea ce îi spusese Chenu-Tourelle.

– Cel pe care l-a făcut cu mulţi ani în urmă. Înainte de a te fi născut, draga mea. Şi-a aşezat palma între picioarele ei şi s-a jucat nepăsător cu ţesuturile delicate. Mi te-a dat, Madelaine, ca să fii doar a mea. Şi, rostind ultimele trei cuvinte, şi-a înfipt cu brutalitate trei degete în ea. Surâse, văzând-o cum ţipă şi se zbate fără speranţă de scăpare în legături, în vreme ce coapsele ei se mişcau pentru a respinge acea penetrare detestabilă. încă nu, încă nu, draga mea. Abandonează-te voinţei mele. Şi-a mişcat mâna, iar ea s-a simţit străbătută de dureri. Nu în această noapte, ci mâine noapte, îţi voi lua virginitatea. Nu voi fi singurul care să se slujească de tine. Iar pe măsură ce noaptea va înainta, dorinţele noastre vor creşte. îţi închipui că asta e durere? A chicotit când tresărirea ei i-a confirmat adevărul. Asta e doar de gust, Madelaine. Să nu uiţi. Şi-a luat mâna de pe ea, lăsând-o gâfâind şi transpirând pe tot corpul, cu toate că tremura de spaimă şi frig.

– În această noapte, a urmat el cu un gest măreţ, vei rămâne cu mine câtva timp. A aruncat o privire prin biroul personal, ca şi cum ar fi făcut o descoperire plăcută. Când se va întuneca deplin, adică în a treia oră după miezul nopţii, ne vom alătura celorlalţi.

– Celorlalţi?

Cuvântul rostit s-a stins sub imperiul groazei.

– Mai există câţiva. Vei regăsi multe feţe cunoscute, Madelaine. A păşit prin încăpere, simţindu-se satisfăcut că ochii ei îl urmăreau oriunde s-ar fi deplasat. Cei care te-au dorit vor fi

mulţumiţi. Cei pe care i-ai dispreţuit vor găsi mijloacele de a se răzbuna. în următoarele patruzeci de zile, îţi vom răpi umanitatea, draga mea. Iar când vei fi un nimic, vei muri pentru forţele Satanei, care iubeşte distrugerea. A tras de şnurul clopoţelului şi, aproape instantaneu, uşa a fost deschisă de un bărbat mătăhălos, cu faţă brutală şi cu ochi lacomi. Purta livreaua albastru-închis cu roşu a casei Saint Sebastien. El este Tite, servitorul meu personal. El te va păzi, draga mea. Să nu-ţi închipui că frumuseţea ori suferinţele tale îi vor stârni mila: el nu găseşte plăcere decât în durere.

Tite a dat afirmativ din cap, măsurând din ochi trupul dezgolit al lui Madelaine.

– Au sosit deja cinci, şi-a informat el stăpânul, fără să-şi dezlipească privirea de la ea. Când o s-o am?

– Mâine noapte, Tite. După mine. în restul nopţii, va fi a ta, a spus el, de parcă i-ar fi promis ceva dulce unui copil. Adu-i pe ceilalţi. Şi pe camerista ei.

Cu o plecăciune în care slugărnicia se combina cu insolenţa, Tite s-a retras.

Saint Sebastien a rămas o clipă lângă uşă. Apoi s-a apropiat de o ladă mare şi închisă, care stătea lipită de peretele cel mai îndepărtat. A deschis-o, a ales câteva obiecte dinăuntru, după care a închis-o şi s-a întors către Madelaine. Biciul îi stătea încolăcit în jurul unui braţ. în cealaltă mână ţinea ceva scurt, semănând cu o mătură din bambus. A ridicat-o în aer pe aceasta din urmă, analizând-o cu ochi critic.

– Cred că asta ar fi cea mai bună, i-a zis el. în general, nu face pielea să crape.

Madelaine a simţit o spaimă insuportabilă, pe care a căutat să şi-o reprime. Nu voia să-i dea satisfacţia de a vedea cum o lasă curajul. Tăblia din marmură o făcuse să resimtă şi mai mult frigul.

– Bine, a zis Saint Sebastien pe un ton aprobator. Ar fi păcat să cedezi prea curând. Rezistenţa ta va face degradarea definitivă extrem de interesantă, a adăugat el, lovind cu biciul scurt din bambus în palma celeilalte mâini.

Uşa s-a deschis iarăşi şi în cameră au pătruns cinci bărbaţi. Madelaine a scos un ţipăt când i-a recunoscut. De la Sept-Nuit, cu o expresie de dorinţă lascivă pe faţă; alături de el, Chateaurose, care părea agitat; împreună cu el se afla Achille

Cressie, care i-a aruncat un rânjet dispreţuitor după care şi-a reluat discuţia cu de les Radeux, care venise însoţit de unchiul lui, baronul Beauvrai.

Chateaurose a traversat tacticos biroul, până la masa grea, de care era legată Madelaine.

– Mă bucur că ne-am întâlnit, domnişoară, i-a spus el pe un ton deosebit de respectuos. Nici nu ai idee ce încântat sunt să te văd astfel.

– Cu toţii suntem încântaţi să te vedem astfel, l-a aprobat de la Sept-Nuit. Şi nici nu-ţi imaginezi ce mult aştept să te cunosc mai îndeaproape. S-a apropiat şi el de masă şi a măsurat-o din ochi. încântătoare, trebuie să recunosc, a spus el cu o politeţe insolentă.

Madelaine nu a scos o vorbă, însă faţa şi gâtul i s-au înroşit.

Un ţipăt îngrozit s-a auzit dinspre uşă. S-a întors şi a văzut-o pe Cassandre, camerista ei, zbătându-se în braţele lui Tite, care o ţâra înăuntru.

– Vai, Dumnezeule milostiv şi toţi sfinţii, a urlat camerista.

– Tite, s-a răstit Saint Sebastien, fă-o să tacă.

– Asta şi vreau, a spus Tite, şi a dus mâna uriaşă către gâtul Cassandrei. Lovitura a căzut greu, iar femeia, de vârstă medie şi epuizată de toate evenimentele îngrozitoare prin care trecuse în acea zi, s-a năruit la podea fără să protesteze sau să opună rezistenţă.

Bărbaţii s-au strâns în jurul mesei pe care Madelaine era întinsă şi au rămas tăcuţi, pregătindu-se pentru misiunea ce îi aştepta.

Nu au avut mult de aşteptat, pentru că, foarte curând, Saint Sebastien a spus languros:

– Cred că trebuie să o întoarcem. Acesta - şi a arătat către biciul din bambus - dă roade mai bune pe fese şi coapse. Tu, Donatien, ia-o de braţe, iar tu, dragul meu baron - şi a făcut o reverenţă elegantă lui Beauvrai - de picioare. Restul, puteţi dezlega frânghiile şi le legaţi la loc după ce o aşezăm noi. Aveţi grijă când o răsuciţi, pentru că este pregătită să se zbată.

Achille se uitase curios la biciul din bambus, fiindcă îi fusese stârnită curiozitatea.

– Acela e un pieptene, Saint Sebastien?

– Îmi displace să te dezamăgesc, Achille, dar vreme de câteva zile nu vom folosi piepteni. Insă şi acelea trebuie folosite doar la tălpi. Nu, e vorba de altceva. Să-ţi arăt de ce este în stare?

Cu toate că se răsucise, trăsese, se zvârcolise şi încercase să muşte, Madelaine fusese întoarsă fără milă şi legată la loc. Capul îi atârna dincolo de marginea mesei, iar picioarele larg desfăcute cu forţa, începuseră să o doară. Saint Sebastien a mângâiat-o din nou, promiţându-le celorlalţi că li se vor îngădui anumite lucruri după ce va face o demonstraţie cu biciul din bambus.

– Se foloseşte astfel - loviturile trebuie să fie foarte rapide şi uşoare, cu forţa unei atingeri. Ritmul trebuie să fie egal, a spus el, în timp ce s-a slujit de băţul din bambus pentru a o lovi peste fese. Veţi zice că e plicticos. Dar aşteptaţi puţin, după câteva minute veţi constata măiestria acestui delicat bici chinezesc. Mereu am socotit că aceşti chinezi sunt o naţiune foarte inventivă.

Madelaine resimţea deja efectele loviturilor. Sângele îi năvălise spre fese, iar pielea începuse să se umfle, făcând ca fiecare izbitură să fie mai agonizantă decât precedenta, iar sensibilitatea pielii să crească.

– Vedeţi? a făcut Saint Sebastien. încă zece minute de tratament asemănător, iar pielea se va destinde de două ori mai mult faţă de dimensiunile fireşti, iar ea va simţi dureri insuportabile, chiar la o picătură de apă sau la atingerea cu o pană.

– Vrei să faci asta acum? a întrebat Beauvrai, parcă nesăţios să asiste la suferinţa lui Madelaine.

– Încă nu. Dar oricum trebuie s-o facem înainte de a isprăvi. Gândiţi-vă ce înseamnă să o posedaţi când trupul ei nu îndură să fie atins. Dar asta o vom lăsa pe mai târziu. Tocmai se pregătea să continue, când s-a auzit zgomot de sticlă spartă şi de lemn sfârtecat, când uşile arcuite de la capătul bibliotecii s-au deschis brusc, iar Robert de Montalia a pătruns nesigur înăuntru, urmat de Gervaise d'Argenlac. Rămăşiţele uşilor se împrăştiaseră la picioarele lor.

– *Opriţi-vă!* a strigat Robert de Montalia, ducând muscheta la umăr şi ţintindu-l fără să tremure pe Saint Sebastien.

Mai toţi bărbaţii din jurul mesei s-au arătat şocaţi, iar Chateaurose a părut stânjenit. Doar Saint Sebastien a rămas netulburat, ba chiar, judecând după zâmbetul ce îi apăruse pe buze, chiar amuzat.

– Bună seara, a spus el, când s-a convins că Robert nu era pregătit să apese imediat pe trăgaci. Văd că aţi hotărât să veniţi alături de noi.

– Îndepărtează-te de ea.

– Nu, a răspuns el şi a făcut un semn dispreţuitor. Fiica ta e în mâinile mele, Robert. Aşa cum ţi-ai dat cuvântul că se va întâmpla.

– Nu poţi face asta! a strigat Robert, a cărui disperare ajunsese vecină cu nebunia, iar glasul i se transformase în răcnet.

– De ce nu? Fiindcă vrei să păstrezi onoarea asta pentru tine? A făcut un gest către însoţitorii lui. Sunt convins că aceşti domni vor aştepta, dacă ai o asemenea dorinţă. După mine, ai dreptul asupra ei. A pişcat fesele umflate ale lui Madelaine, iar ţipătul său a făcut ca faţa răvăşită de durere a tatălui ei să se crispeze şi mai mult.

– Dă-i drumul, Clotaire, a spus Robert, cu glas răguşit. Las-o să plece, şi rămân eu. Indiferent ce vei face, oricât de mult îţi va lua. Voi rămâne eu.

– Sigur că rămâi, l-a aprobat Saint Sebastien. Apoi, cu o uimire mimată, a continuat: Doar nu ţi-ai închipuit că îţi voi îngădui să pleci?! Doar mi-ai citit biletul, presupun. Tu ar trebui să ştii cel mai bine dintre toţi ce am vrut să-ţi comunic.

Gervaise, care băuse aproape o sticlă de vin pe drumul până la Hotel Saint Sebastien, a încercat să-şi adune minţile şi, ameţit, a înaintat bălăbănindu-se către masă.

– Doamne Dumnezeule al peştilor, a bâiguit el. Ce-i faci lui Madelaine?

– Facem un sacrificiu, i-a răspuns Saint Sebastien, făcând un semn dispreţuitor cu mâna spre Gervaise pentru a-l îndepărta.

Însă Gervaise nu s-a lăsat gonit. Avea tenacitatea specifică unui om beat, căci alcoolul îi dăduse curaj şi avea chef harţă..

– Dar nu poţi sacrifica o persoană nobilă. Nu se face. Şi pentru ce o sacrifici, mă rog? Ia să-mi spui.

– Pentru putere, l-a repezit Saint Sebastien, ridicând din nou mâna să-i bareze calea. Robert, îţi alegi în mod foarte nechibzuit aliaţii.

– Lua-te-ar dracul, fiu ticălos de târfă, a urlat Gervaise pornind împleticit spre masă. Doar n-o să dezbraci o doamnă aleasă ca s-o baţi spre distracţia amicilor tăi, Saint Sebastien. S-a uitat la ceilalţi. E ceva anapoda aici, a zis el rar.

Neluându-l în seamă pe Gervaise, Saint Sebastien a zis:

– Robert, nu sunt dispus să mai aştept. Cu cât prelungeşti melodrama aceasta, cu atât mai nemilos mă voi purta cu tine.

– Nu te apropia de fiica mea, a spus Robert cu răceală.

– Nu cred.

Fără să se întoarcă, Saint Sebastien a poruncit:

– Tite, dacă neghiobul acesta mă împuşcă, îţi dau ordin să-l ucizi în ce mod doreşti, cu ajutorul prietenilor noştri.

Apoi i-a făcu semn servitorului să se tragă deoparte din linia focului.

– Omorul, a rostit rar Gervaise, deşi nimeni nu părea să-l asculte, e o chestiune de tribunal. Avem nevoie de un magistrat. S-a îndepărtat de masă şi, călcând prin cioburile de geam, a păşit către uşă. Tu ţine-i pe loc, Robert. Mă duc să văd dacă găsesc vreun om al legii la ora asta... Trebuie să fie vreunul pe un...

Saint Sebastien îşi desfăcuse deja biciul şi a spus:

– Daţi-vă la o parte, domnilor.

Biciul a ţâşnit ca un animal de pradă, iar pielea subţire şi întărită a făcut o tăietură adâncă în gâtul lui Gervaise, deasupra jaboului desfăcut. Gervaise a icnit, iar sângele a ţâşnit din rana făcută de bici, stropindu-i vesta şi mantia. A făcut un pas înapoi, gata să cadă. Saint Sebastien a slăbit biciul, de parcă s-ar fi jucat cu un peşte prins în cârlig, apoi a tras încă o dată de el, strângându-i-l în jurul gâtului, în tăcerea ce se lăsase în cameră s-a auzit un sunet ca acela produs de ruperea unei crăci. Cuprins de spasme, ca o marionetă ale cărei sfori s-au rupt, Gervaise s-a năruit la podea şi a rămas nemişcat.

Preţ de o clipă, nimeni nu s-a clintit.

Apoi Robert a răcnit:

– *Monstrule!*

Când a rostit acest cuvânt, Robert l-a ţintit cu muscheta, iar Saint Sebastien a desprins biciul din jurul gâtului lui

Gervaise. S-a auzit un zgomot asurzitor când arma s-a descărcat, iar simultan, mânuind biciul cu iuţeală, Saint Sebastien l-a făcut să se înfăşoare în jurul ei, azvârlind-o într-o casetă cu instrumente muzicale vechi.

– Tite, prinde-l, a poruncit Saint Sebastien, în timp ce îşi recupera biciul ucigaş.

– Imediat, a spus Tite, traversând biroul spre Robert.

De pe masă, Madelaine a văzut scena şi a gemut. Marchizul de Montalia a făcut un pas înapoi şi a dus mâna după sabia pe care o ţinea în teacă, pe sub mantie. S-a auzit un hârşâit, apoi, cu sabia scoasă, Robert a fandat înainte strigând şi a înfipt-o pe jumătate în pieptul lui Tite.

Acesta a scos un urlet şi întâi a dus mâinile la sabia din piept, apoi spre Robert şi, cu o lovitură puternică i-a zdrobit faţa marchizului, după care s-a prăbuşit peste cadavrul lui Gervaise.

Robert s-a clătinat primejdios, dar nu a căzut. Tite nu mai avusese prea multă forţă, altfel Robert ar fi fost năucit. A alunecat pe pata de sânge şi pe cioburi, căzând într-un genunchi, după care şi-a revenit.

– Foarte amuzant, a spus rar Saint Sebastien. Ce ţi-ai închipuit că vei dovedi, Robert? S-a apropiat de marchiz, jucându-se nepăsător cu biciul lung. Doar nu crezi că-ţi voi îngădui să mă opreşti?!

– Nu ştiu.

Totul i se păruse uşor când plecase din casa surorii lui. Avea de partea lui forţa deplină a virtuţii şi iubirii, şi trebuia să se confrunte cu viciul şi degenerescenta. Când el şi Gervaise ajunseseră la Hotel Saint Sebastien, socotise că va fi suficient să îi ţină în şah pe Saint Sebastien şi pe membrii Cercului său, până când Madelaine va fi dusă într-un loc sigur. Acum îşi dăduse seama că gândise ridicol de simplist.

– Sărmanul Robert, cavalerul dreptăţii, a spus Saint Sebastien, făcându-le semn celorlalţi bărbaţi din încăpere. Numai că vezi tu, o am pe ea, iar acum te am şi pe tine, dragul meu Robert. A făcut o pauză. Presupun că i-ai spus văduvei lui Gervaise unde vă duceţi, nu? Nici nu era nevoie să întreb. Destul de neplăcut. S-a întors către oamenii lui. Unul din voi duceţi-l în camera din grajd, lângă Le Grace. Achille, sunt convins că vei găsi o modalitate de a-l distra pe oaspetele nostru până mă hotărăsc ce să fac cu el.

Ochii acestuia s-au aprins:

– E un bărbat foarte atrăgător, Clotaire. Dar să-mi îngădui destul timp cu el. A observat cum Robert, înţelegând, s-a chircit. Nu prea vrea de bunăvoie. Achille şi-a arătat încântarea. N-o să mai fie aşa după ce termin cu el.

– Desigur, l-a aprobat Saint Sebastien împingându-l pe Robert spre Achille. Să-l legi bine. S-ar putea să mai aibă surprize pentru noi.

Apropiindu-se, Achille a început să chicotească.

– Eşti sigur că nu vrei să-l aranjez aici, ca să vadă şi domnişoara?

– Poate mai târziu. Nu acum. S-a dus până la un dulap, de unde a scos două bucăţi de piele împletită. Uite. Leagă-l cu astea. Să nu te opui, Robert, altfel fiica ta va avea de suferit mai rău. A aşteptat până când Achille i-a legat mâinile la spate lui Robert, apoi a zis: Plănuisem să plecăm de aici abia mâine, dar ar fi înţelept să o facem chiar din noaptea asta.

– Deci, cât timp am la dispoziţie? a întrebat Achille cu o grimasă.

– Poate o oră. Nimic în plus. Mai întâi trebuie să pun la punct câteva lucruri. A aruncat o privire către Madelaine. N-am terminat ce începusem.

– Prea bine. Achille l-a împins pe Robert spre uşa bibliotecii. Marchize, am un cuţit. Ţi l-aş putea înfige în multe locuri dureroase.

Cu un ultim hohot de râs, l-a îmbrâncit pe Robert afară din cameră şi a pornit în urma lui.

– Clotaire, unde mergem? Ţin să te anunţ că nu-mi plac întreruperile de acest fel.

– Nici mie, Beauvrai, a spus rar Saint Sebastien. Tocmai de aceea ne mutăm la capelă. E una din acele secrete pe care le-a folosit La Voison pentru marchiza de Montespan când ea practica Artele. Poliţia a descoperit una, dar mai există şi altele, iar aceasta este de departe cea mai potrivită. S-a întors la masă şi a privit-o pe Madelaine. Noi doi o vom lua cu noi, în caleaşca. Ceilalţi ne veţi urma călare.

– Da, Saint Sebastien, a intervenit de la Sept-Nuit, dar mi-ai promis că pot petrece câtva timp cu ea...

Saint Sebastien a dat din cap.

– Adevărat. Foarte bine. Trebuie să le scriu bilete celorlalţi, ca să-i anunţ unde trebuie să ne întâlnim. Ai un sfert de oră cu ea, apoi Beauvrai, şi la urmă Chateaurose. Vă puteţi sluji de mâini, dar să nu o bateţi încă. Aveţi suficientă imaginaţie ca să născociţi alte chinuri. Dar vă previn, virginitatea ei îmi aparţine. Nu cedez acest drept nimănui. A ţinut uşa deschisă pentru ceilalţi şi i-a surâs lui de la Sept-Nuit. Distracţie plăcută.

Când a auzit uşa închizându-se, Madelaine şi-a ţinut răsuflarea. Cu colţul ochiului a văzut cadavrele lui Gervaise şi al lui Tite, unul peste altul, de parcă ar fi fost nişte piese de mobilier stricate. Apoi a văzut picioarele lui de la Sept-Nuit, care s-a apropiat de ea. Şi-a încordat braţele în legături.

– De la Sept-Nuit, a spus ea cât de calm a putut, de ce faci asta? E o ticăloşie, cavalere. Gândeşte-te la pedeapsa ce te aşteaptă.

De la Sept-Nuit şi-a trecut palmele peste trupul ei.

– Gândeşte-te la putere, Madelaine. Clotaire mi-a promis că, dacă mă dovedesc demn, voi conduce Cercul atunci când el nu va mai în stare s- facă. Tu eşti o parte a încercării.

Madelaine s-a simţit cuprinsă de deznădejde. A încercat în zadar să ignore lucrurile nedemne la care o supunea cavalerul de la Sept-Nuit, s-a chinuit să se gândească la alte lucruri. Insă cadavrele ce zăceau în balta de sânge ce se lăţea nu puteau fi ignorate, după cum nici silueta jalnică a cameristei ei, Cassandre, şi nici mâinile ticăloase care o pângăreau. Voia mai mult decât orice pe lume să fie salvată de Saint-Germain, care să o ducă departe, pentru a uita de dureri, spaimă şi umilinţă. Iar dintre cei doi bărbaţi care încercaseră deja să o salveze, unul era mort, zăcând la mai puţin de trei metri de ea, iar celălalt fusese prins şi se afla în aceeaşi primejdie ca şi ea. De aceea, s-a rugat în tăcere, cu înfocare; s-a rugat să înnebunească.

Extras dintr-o serie de scrisori ale baronului Clotaire de Saint Sebastien către membrii absenţi ai Cercului său; nedatate.

La capelă se poate ajunge printr-un tunel secret ce duce de la Sena spre cavourile abandonate ale mănăstirii ce s-a înălţat în apropierea fluviului în urmă cu cinci sute de ani. Veţi găsi intrarea în tunel pe Cheiul Malaquais, între strada de Saints Peres şi strada Senei. Tunelul este consolidat cu pietre grele, dar să vă aduceţi bâte, pentru că sunt mulţi şobolani.

... De cealaltă parte a cavourilor se află capela. Se zvoneşte că acolo s-au desfăşurat practici ca ale noastre încă de pe vremea domniei regelui Păianjen, ceea ce este de bun augur. Desigur, locul a fost folosit şi recent, pentru că La Voison le-a povestit de el, şi de altele din Paris şi împrejurimile lui, multor membri ai acelui Cerc din care a făcut parte şi bunicul meu.

Capela se află chiar sub Hotel Transilvania. Chiar mă distrează acest contrast. Deasupra noastră, sclipitorii noştri contemporani joacă zaruri şi riscă averea acumulată de-a lungul câtorva generaţii doar pe o carte, socotind că au aflat calea spre putere şi faimă, în vreme ce noi, sub picioarele lor, vom îndeplini ritualurile care ne vor aduce o putere mai mare decât cea a tronului Franţei, o putere despre existenţa căreia ei nu au ştiinţă.

îmi permit să vă previn: se pare că există căi de acces spre capelă şi din Hotel Transilvania; eu nu le-am descoperit, dar mă îndoiesc că proprietarii clădirii ori slujitorii ştiu acest lucru. Trebuie să recunoaşteţi că ar fi foarte neplăcut dacă vreunul dinte noi ar folosi o asemenea cale, şi, chiar mai important, dacă vreun nefericit din Hotel Transilvania ar descoperi din întâmplare prezenţa noastră acolo. De aceea, precum şi din alte motive, insist ca fiecare să facă de pază pe rând. Nu veţi fi lipsiţi de deliciile sacrificiului ori de folosirea ofrandei noastre, despre care ştiu că este deosebită. Până şi puţinele clipe în care am putut gusta din ea îmi spun că distrugerea sa va fi un lucru splendid. Dar trebuie să păstrăm secretul. Scandalul stârnit după ultima descoperire a unui Cerc trebuie să vă convingă de necesitatea de a fi precauţi. Nu voi tolera nimănui dintre voi să se poarte la fel de stângaci ca Montespan.

În timp ce scriu acest ultim mesaj a bătut de ora unu. Vă îndemn să fiţi la capelă până la ora trei dimineaţa, aşa cum am stabilit. Probabil că procedăm bine intrând în capelă înainte de ora plănuită, pentru că astfel reducem riscul de a fi descoperiţi şi ne îngăduim mai mult timp până să facem ofranda acceptabilă.

Dacă veţi da greş, veţi deveni duşmanii mei şi vă voi trata în consecinţă cu primul prilej. Dacă nu vă plecaţi în faţa Satanei, îi puteţi fi totuşi de folos lui, dar şi mie. Gândiţi-vă la soarta

cumplită a celor ce mi s-au opus, şi fie ca hotărârea voastră să reflecte gândurile voastre cele mai potrivite.

Până la ora trei, şi la primul ritual, când vom oferi pe altar trupul unuia ce m-a trădat, vă asigur că sunteţi în gândurile mele - pentru avantaje şi lux dincolo de cele mai înaripate speranţe ale voastre, ori pentru distrugere, după cum alegeţi. Am onoarea de a fi

Al vostru devotat

baron Clotaire de Saint Sebastien

9

Când, după o cotitură a străzii, Hotel Saint Sebastien i-a apărut în sfârşit în faţa ochilor, Saint-Germain a auzit un orologiu îndepărtat bătând de ora unu. A tras de frâul calului berber, făcându-l să stea pe loc, timp în care a cercetat clădirea masivă. Pesemne că porţile erau încuiate -de asta era convins; şi trebuia să presupună că existau paznici pe proprietate. Mai toată clădirea era cufundată în întuneric, însă spre spatele ei, pe câteva ferestre se revărsa o lumină slabă, aurie. Nu ştia cu siguranţă ce adăpostea acea cameră, însă chiar de la distanţa la care se afla a văzut mişcările draperiilor, semn că una dintre uşi era deschisă.

Tocmai hotărâse să pătrundă în Hotel Saint Sebastien, când porţile grele din fier s-au deschis şi au apărut doi bărbaţi călare. Amândoi au dat pinteni cailor spre centrul Parisului. Bucuros că se oprise în acel loc, Saint-Germain şi-a tras calul către marginea drumului, găsind adăpost sub nişte tufe înflorite care înconjurau mica livadă de lângă Hotel Saint Sebastien.

Călăreţii au trecut în goană şi el a reuşit să-l recunoască pe unul dintre ei: Chateaurose. Temerile care-l măcinau de când o părăsise pe Claudia d'Argenlac, l-au făcut să fie mai reţinut. îi cunoştea suficient de bine pe acei oameni ca să-şi dea seama că nu-şi abandonaseră planurile, iar singura explicaţie posibilă a acelei plecări precipitate era că situaţia se schimbase brusc.

În timp ce supraveghea casa, a văzut încă un călăreţ ieşind pe poartă şi pornind în altă direcţie.

Neştiind câţi alţi călăreţi s-ar putea năpusti pe lângă el, Saint Sebastien a întors calul cu faţa spre gardul viu şi l-a silit să treacă de acea barieră, ajungând în livadă. Când a simţit că era îndeajuns de departe de drum, a descălecat şi a legat frâul calului de un alun.

Luminile din casă se stinseseră şi a zărit doar sclipirea unui felinar când două sau trei siluete neclare au pornit spre grajduri.

S-a ghemuit, alergând cu o iuţeală ce nu era pe deplin umană. A rămas cu ochii aţintiţi asupra siluetelor, iar când acestea au dispărut în grajd, a traversat cu o viteză incredibilă aleea pentru căleşti şi a ajuns lângă terasa clădirii. Acolo s-a oprit o clipă, încă neştiind dacă să-i urmărească pe bărbaţii care intraseră în grajd ori să pătrundă în casă pe uşa arcuită care, abia acum vedea, avea geamurile sparte.

Dinspre grajd s-au auzit zgomote şi dinăuntru a apărut o caleaşca mare de călătorie, trasă de patru cai odihniţi, deschişi la culoare. Saint-Germain n-a avut nevoie să vadă blazonul de pe uşi ca să-şi dea seama că aparţinea lui Saint Sebastien: baronul folosea întotdeauna cai deschişi la culoare.

A pătruns repede pe uşa sfărâmată şi a ajuns în camera cufundată în întuneric. A alunecat şi când a atins podeaua cu mâna a constatat că era lipicioasă. Nu era nevoie să vadă ca să priceapă că se mânjise de sânge: simţurile lui s-au aprins la acel miros. Obişnuindu-se cu întunericul, a văzut două siluete prăbuşite. Tite, cu faţa spre el, şi Gervaise, cu ochi goi, amândoi aflaţi într-un colţ al încăperii.

Pentru o clipă, Saint-Germain a rămas nemişcat, apoi a murmurat către formele prăbuşite, pe un ton patetic:

– Sărmanii nefericiţi. Gervaise, de ce nu ai crezut? A simţit că era un gest inutil, dar s-a oprit ca să facă semnul crucii pe fruntea lui Gervaise, pentru ca apoi să se retragă spre uşă.

Un geamăt venind dinspre colţul camerei l-a făcut să se oprească. S-a răsucit imediat, pregătit să atace persoana care scosese acel sunet. Apoi a văzut-o pe Cassandre ghemuită lângă perete. Mişcându-se cu fereală, a traversat camera încă o dată şi s-a lăsat în genunchi lângă servitoarea lui Madelaine.

Ochii ei speriaţi priveau în toate părţile şi, cu toate că încerca să se mişte, corpul nu i se supunea. în cele din urmă, ea a reuşit să îngaime:

– Au plecat, Madelaine e... cu ei... i-am auzit vorbind... Cu glas blând şi insistent, Saint-Germain a liniştit-o, dându-şi seama că, dacă se speria de el, Cassandre nu i-ar fi putut spune prea multe.

– Da. Eşti în siguranţă. Nu trebuie să te mai temi. Au plecat, iar eu o să te ajut. Vreau să o salvez pe Madelaine. Dacă-mi spui ce ai auzit, îţi promit că o voi găsi înainte ca oamenii aceia să-i facă vreun rău.

În ochii cameristei au apărut lacrimi, încercând în zadar să se stăpânească.

– Madelaine... Madelaine... Vai, copila mea dragă... Din cauza suspinelor însoţite de gemete nu putea vorbi.

– Nu, nu, doamnă, i-a zis Saint-Germain cu glas liniştitor. Dacă plângi, n-o să-mi poţi spune unde se află Madelaine.

Apoi a aşteptat câteva minute ce i s-au părut o veşnicie, cât Cassandre a renunţat să mai plângă şi a găsit suficientă tărie să vorbească cu rost.

– Acum mă simt mai bine, a zis ea cu glas scăzut. Dar mi-e o spaimă de moarte. Vai, ce nenorocire... Baronul a dus-o pe Madelaine... După aceea a început să tremure, dar a reuşit să se controleze din nou. Nu, nu pot. El... baronul, i-a luat pe Madelaine şi pe bunul ei tată. A spus că ştie un loc, o capelă, aşa a zis el, dar trebuie să fie dăruită răului, dacă monstrul acela poate pătrunde acolo.

– Sigur, ai dreptate, a intervenit Saint-Germain pe un ton sumbru.

– O capelă, unde o va ucide pe Madelaine, dar şi pe marchiz. Vai, dulcea mea Madelaine!

– Bine, dar unde este capela aceea? A spus, cumva? Cassandre s-a chinuit să-şi facă uitată suferinţa.

– E una... una care a mai fost folosită de cei din clica doamnei Montespan.

– A zis unde?

– Nu, a spus Cassandre şi s-a cutremurat, după care lacrimile au început să-i curgă pe faţa plină de riduri.

Saint-Germain a simţit cum i se încordează braţele, şi s-a pregătit să plece, moment în care i-a venit o idee.

– Doamnă, a mai rămas cineva aici? Există şansa să aflu unde a plecat Saint Sebastien.

Cassandre a clătinat tăcută din cap şi printre buze i-a scăpat un ţipăt slab. Apoi a zis cu glas tremurat:

– Nu... Stai... Grajdurile... Marchizul a fost dus acolo... Poate găseşti ceva...

Bine. Mi-ai fost de folos, doamnă. Saint-Germain a luat-o de mâini pe Cassandre şi a observat cu îngrijorare că erau foarte reci. Acum te rog să asculţi ce-ţi spun. Mă duc să-i găsesc pe Madelaine şi pe tatăl ei. Ai cuvântul meu că voi trimite pe cineva să te ajute, dar va mai dura. Să nu-ţi pierzi speranţa şi să nu te sperii. S-a aplecat spre ea. Acum odihneşte-te, pentru că meriţi. Când o să te trezeşti, teama va dispărea, iar inima îţi va fi uşoară. Acum dormi.

A trecut palma peste ochii ei, iar ea i-a închis supusă şi, când s-a ridicat, Saint-Germain i-a auzit respiraţia liniştită. Era convins că femeia avea să supravieţuiască.

Înainte de a părăsi biblioteca lui Saint Sebastien, a tras două dintre draperiile de catifea şi le-a aşezat peste cadavrul lui Gervaise, conte d'Argenlac, şi al servitorului Tite.

Fără a se mai feri atât de mult, s-a îndreptat către grajd sperând că acolo va descoperi un indiciu privind destinaţia lui Saint Sebastien şi a detestatului său Cerc. A găsit uşile deschise şi caii neliniştiţi în boxele lor. Nimeni nu pândea acolo, însă caii erau transpiraţi de frică. Saint-Germain şi-a lăsat palma pe spatele unui cal murg, masiv şi castrat, aflat într-o boxă de lângă uşă. Agitat, calul s-a retras, cu urechile lipite de cap, arătându-şi doar albul ochilor în întuneric. Cum orice încercare de a linişti calul s-a dovedit zadarnică, Saint-Germain a început să se plimbe de colo-colo. Dintre toţi caii din grajd, acela era cel mai neliniştit. Pe de altă parte, se afla cel mai aproape de încăperea destinată potcovirii.

Hotărât să cerceteze acel loc, Saint-Germain a ieşit din boxă exact la momentul potrivit, pentru că imediat după aceea calul a lovit cu copita. Saint-Germain s-a oprit doar cât să pună bariera, după care a intrat pe uşa îngustă către boxa ce dădea spre potcovărie.

În lumina unui felinar a cărui lumină era pe moarte, a văzut harnaşamente şi şei. Piele fină şi metal lustruit, fiecare cu mirosul său distinctiv, amestecându-se cu mirosul călduţ de cal. îi plăcuse mereu acel miros şi până şi în acele momente ar fi zăbovit mai mult să se bucure de el dacă nu ar fi văzut un bărbat atârnând de o cruce de atelaj. A traversat camera, sperând ca aceea să nu fie tot o întâlnire cu un mort, şi descoperi, în ciuda oricărei logici, că trăia.

S-a apropiat şi l-a recunoscut, deşi schimonosit de durerile morţii, pe Le Grace.

Acesta s-a mişcat uşor, iar crucea de atelaj s-a clătinat şi ea. A văzut silueta îmbrăcată în negru de la capătul îndepărtat al încăperii, şi a auzit un gâlgâit înfiorător pornit din gâtlejul ei. Mai tot corpul lui Le Grace era ars şi sfârtecat, iar unele dintre rănile grave erau recente. Saint-Germain stătea la jumătatea încăperii, dându-şi seama că nu trebuia să-l sperie pe vrăjitor dacă voia să afle ceva de la el.

– Le Grace, a spus el cu glas încet şi convingător. Le Grace, mă auzi?

Acesta a tresărit.

– Le Grace, unde s-au dus? Unde e Saint Sebastien?

– Nu, nu... nu pot...

– Le Grace, s-a răstit Saint-Germain. Le Grace, sunt prinţul Ragoczy. Trebuie să-mi răspunzi. Unde este Saint Sebastien?

Vreme de o clipă, în ochii lui Le Grace a apărut o sticlire de groază: apoi, ceva din atitudinea autoritară a lui Saint-Germain a pătruns în mintea lui înceţoşată din cauza spaimei.

– Saint Sebastien... Saint-Germain... Saint-Germain...

A încheiat cu un şuierat, apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

Saint-Germain a rămas nemişcat, simţindu-se înfrânt. Nu avea nici o şansă. Saint Sebastien îl păcălise. A ieşit din potcovărie, mişcându-se cu repeziciune, ca să nu simtă sentimentul înfrângerii. Numai că era de aşteptat. Le Grace înnebunise după cele îndurate. Nu era în stare decât să recunoască întrebări, iar teama profundă îl făcea să dea răspunsuri absurde.

Brusc, s-a oprit în uşa grajdului. Le Grace nu ştia că pe el îl chema şi Saint-Germain. îl ştia doar ca prinţul Franz Josef Ragoczy. Ceea ce spusese Le Grace avea legătură cu foburgul Saint-Germain, suburbia din jurul Bisericii de Saint-Germain-des-Pres şi bulevardul Saint-Germain -acea zonă din Paris unde se găsea Hotel Transilvania.

A rămas pe gânduri o clipă, apoi a pornit în goană spre calul său, care îl aştepta.

Textul unei scrisori din partea contelui de Saint-Germain către servitorul său, Roger, scrisă în limba latină, predată de un lacheu, la ora două, în dimineaţa zilei de 5 noiembrie:

Credinciosului meu Roger:

Te rog să alegi doi servitori de încredere şi să-i trimiţi la Hotel Saint Sebastien. Stăpânul lui a fost foarte ocupat, şi există câteva chestiuni neplăcute ce trebuie rezolvate. Îl poţi trimite pe Domingo y Roxas cu servitorii, pentru că el are unele cunoştinţe de medicină şi leacuri ce se pot folosi pentru răni şi dureri. în bibliotecă, pe care o găsiţi după uşa cu geamuri sparte, se află camerista lui Madelaine, în viaţă, dar maltratată rău, şi cadavrul servitorului personal al lui Saint Sebastien, dar şi al contelui d'Argenlac, aceştia din urmă sub draperii din catifea.

Dar mai este ceva. în potcovăria din grajd, Le Grace a fost lăsat să atârne de o cruce de atelaj. După cum arată, probabil că Saint Sebastien a folosit cleşti înroşiţi în foc, o metodă preferată a Inchiziţiei lui Torquemada. El trebuie să primească ajutor neîntârziat ca să rămână în viaţă. Te însărcinez să te grăbeşti în a îndeplini aceste porunci.

Din câte am aflat, am a mă teme foarte mult că Saint Sebastien ar putea merge în cavourile de sub Hotel Transilvania. Dacă nu se află acolo, atunci vom merge la cavourile de sub Biserica de Saint-Germain-des-Pres, dar nu mi se pare plauzibil, pentru că acolo există încă pământ sfinţit, şi mă îndoiesc că Saint Sebastien va pune piciorul într-un asemenea loc.

De îndată ce primeşti scrisoarea mea, doresc să evacuezi clădirea şi să-i concediezi pe toţi lacheii care nu vor să rămână. Dacă trebuie să le oferi un motiv, poţi spune că există bănuiala unei molime în casă, ceea ce, în parte, este adevărat.

Nu încerca să mă ajuţi. Pregăteşte lucrurile noastre şi aşteaptă-mă împreună cu Hercule, care a primit poruncă să ţină caleaşca mea de călătorie gata pentru plecare în orice moment. îmi eşti mai de folos dacă rămâi acolo decât dacă te implici în această bătălie.

De asemenea, să vorbeşti cu Sattin şi să te asiguri că el şi Fraţii Ghildei părăsesc în siguranţă Hotel Transilvania. Le poţi da o căruţă pentru a-şi transporta instrumentele şi atanorul. Poţi fi cât de sincer doreşti faţă de ei în măsura pe care o socoteşti o decizie înţeleaptă, dar să nu subestimezi pericolul la care se expun rămânând în clădire.

În cazul că nu ne vom revedea, sunt încredinţat că vei executa Testamentul meu în litera sa şi că locul meu de odihnă va fi marcat aşa cum am precizat.

Respectă-mi poruncile aşa cum ai făcut-o si cu alte ocazii ţi află că vei avea ale mele veşnice

Mulţumiri

Saint-Germain

(sigiliul său, eclipsa).

10

Apa înnegrise piatra care căptuşea tunelul, iar pe lespezile denivelate care serveau drept pardoseală se formase o peliculă alunecoasă de mâzgă care îngreuna înaintarea. În aerul închis, dominat de o miasmă fetidă, până şi flăcările torţelor pâlpâiau nesigur.

– Să nu-l scăpaţi! a spus Saint Sebastien poruncitor către oamenii care îl urmau prin tunel.

Achille Cressie, care îl ducea de umeri pe Robert de Montalia s-a văicărit.

– De ce i-ai dat narcotice? Trebuia doar să-l legăm.

– Ca să-i auzi vorbele de ocară, Achille? l-a întrebat Saint Sebastien pe un ton otrăvitor de dulceag.

Aceste cuvinte nu au avut asupra lui Achille efectul aşteptat, care a chicotit.

– Trebuia să fi auzit ce spunea în potcovărie. Cum se dispreţuia când carnea i s-a aprins la atingerea mea.

De les Radeux, care îl ţinea de picioare pe de Montalia, a scos un suspin dezaprobator.

– Îţi stă foarte bine să te lauzi cu bărbăţia ta, Achille, dar nu laşi pe nimeni să privească ori să participe.

Apoi a alunecat pe mâzga apoasă şi a blestemat.

– Fii atent! a lătrat Saint Sebastien către el.

– E greu, a spus de les Radeaux, cu un aer nemulţumit.

– Acesta e un motiv în plus pentru a fi cu mintea la ceea ce faci şi să laşi rivalităţile tale deşarte cu Achille. Dacă nu eşti în stare să execuţi poruncile mele, nu-mi eşti de nici un folos.

De les Radeux a bolborosit o înjurătură în barbă, însă l-a ţinut mai strâns pe Robert de Montalia, după care a mers în tăcere până la cavou.

Aerul de acolo era mai curat, nu chiar atât de închis şi, cum construcţia de piatră se afla mai departe de fluviu, în cavou nu domneau frigul şi duhoarea care făcuseră tunelul atât de respingător. Cu toate acestea, locul era mohorât. în nişele din pereţi se găseau rămăşiţele parţial mumificate ale călugărilor

care muriseră cu peste cinci sute de ani înainte. O privire mai atentă evidenţia că majoritatea cadavrelor fuseseră profanate şi crucifixele care se aflaseră în mâinile lor scheletice fuseseră înlocuite cu falusuri şi că locul de pe frunte în care fuseseră unşi cu ulei sfinţit ca toţi aceia ce aparţineau lui Dumnezeu, avea acum simbolul Satanei.

Saint Sebastien a ridicat torţa şi a trecut rapid prin cavou, ajungând la o uşă masivă. Aceasta era oarecum nepotrivită cu stilul romanesc al construcţiei, deoarece fusese instalată recent, iar pe balamalele rezistente din metal şi pe alte accesorii se vedeau urme de unsoare, pentru a împiedica apariţia ruginii, iar sculptura de pe uşă arăta clar ce scopuri perverse slujise capela de dincolo.

Uşa s-a deschis aproape fără să scârţâie, dezvăluind ceea ce se afla dincolo de ea. Ţinând uşa pentru ca de les Radeux şi Cressie să pătrundă înaintea lui, Saint Sebastien a scos un oftat. Din acel moment, totul era lesne. Scăpaseră nedescoperiţi şi nu se observa nici o urmă care să arate că locul fusese găsit şi purificat de prezenţa demonică.

A pătruns mai adânc în capelă, iar torţa purtată de el a luminat picturile murale ce împodobeau pereţii şi înfăţişau toate excesele celor ce îl venerau pe Satana. Saint Sebastien a zâmbit văzând o anumită reprezentare oribilă, apoi s-a apropiat de altar, spunându-le bărbaţilor ce gâfâiau în urma lui sub povara lui de Montalia:

– Aici. Scoateţi-i hainele şi legaţi-l. Nu vreau să-i mai dau narcotice.

Cu glas morocănos, de les Radeux a spus:

– Sunt onorat să o fac.

S-a uitat la altar, la Saint Sebastien, apoi la bărbatul pe care îl lega. I se povestise că toate ceremoniile Cercului erau fastuoase. Beauvrai, unchiul lui, îi istorisise cu plăcere despre satisfacţiile ce i se oferiseră, precum şi despre ocazia de a căpăta Putere sporită datorită acelor practici, însă el se găsea în acele clipe într-o grotă rece de piatră, cărându-l pe de Montalia şi ploconindu-se în faţa lui Saint Sebastien de parcă acesta ar fi fost rege ori arhanghel, iar el ar fi rămas cel din urmă ţăran din Franţa. Ceea ce îl nemulţumea şi mai mult era că umezeala aproape că îi stricase haina din satin şi ciorapii albi din mătase.

Regreta că nu avusese prevederea de a rămâne cu cizmele de călărie.

Icnind, de les Radeux şi Achille Cressie l-au ridicat pe Robert de Montalia pe altar şi s-au apucat să-l dezbrace, o treabă ce s-a dovedit extrem de anevoioasă.

Lui Saint Sebastien i-au trebuit aproape zece minute să recite incantaţiile necesare, timp în care a aprins şi cele cincisprezece făclii aşezate de-a lungul pereţilor. întunericul s-a mai risipit, însă jocul flăcărilor făcea ca lumina să fie nesigură, inconstantă, conferind o alură macabră picturilor groteşti de pe pereţi.

Un zgomot dinspre uşă l-a făcut pe Saint Sebastien să-şi îndrepte atenţia înspre acel loc. A strigat parola şi a aşteptat răspunsul. A auzit cuvintele potrivite, şi s-a dus să deschidă.

În prag stătea Jueneport, ţinând-o în braţe pe Madelaine.

– Unde vrei să o aşez?

Saint Sebastien a cercetat silueta fără vlagă.

– Cred că trebuie să o punem într-un loc de unde să vadă ce îi facem tatălui ei. Probabil că acolo, şi a făcut semn către crucifixul aşezat cu capul în jos, deasupra altarului.

– Nu mi se pare sigur, a spus rar Jueneport. E destul de puternică să-l smulgă din perete.

– Am înţeles. Saint Sebastien a rămas puţin pe gânduri. O putem lega acolo. Aşa ar vedea ce i se întâmplă tatălui ei, iar noi i-am putea vedea trăirile. O combinaţie excelentă.

Arătase spre paravanul ce protejase cândva o parte a sanctuarului, pe vremea când capela fusese folosită de călugări, iar nu de Cercurile care ajunseseră în posesia ei.

– E rezistent, a fost Jueneport de acord. Foarte bine. Sper că avem frânghii.

– În spatele altarului. Ia cât îţi trebuie. Jueneport a încuviinţat cu un gest, apoi s-a apropiat de Achille Cressie şi de les Radeux, care îl legau de altar pe Robert de Montalia. Achille tărăgăna lucrurile, oprindu-se mereu ca să-şi treacă palmele pe trupul dezgolit, având în acelaşi timp o sticlire nefirească în ochi:

– I-am putea lega şi organul. Aşa, durerea ar fi îndoită, la fel şi plăcerea noastră.

De les Radeux i-a aruncat o privire dezgustată.

– Doar poftele carnale te mână, Achille? Alte dorinţe nu mai ai?

Hohotul de râs venit ca răspuns la aceste întrebări l-a făcut pe Saint Sebastien să se întoarcă furios:

– Termină, Achille, altfel îţi interzic să participi la slujbă.

Achille s-a strâmbat, a ridicat din umeri şi şi-a continuat treaba.

Apoi s-a auzit altă ciocănitură în uşă, iar Saint Sebastien a verificat parola. în capelă a intrat de la Sept-Nuit, căutând din ochi silueta patetică a lui Madelaine. A făcut un semn către sacul pe care îl avea în mână.

– Baroane, am adus robele. Sunt pregătite şi au nevoie doar de blestemul tău înainte de a le îmbrăca.

Saint Sebastien a făcut semnul pentagramei în aer şi a rostit câteva silabe în latină, dar pronunţate invers,

– Îmbracă-te când doreşti. Să lepezi celelalte haine.

– Aşa voi face.

De la Sept-Nuit s-a dus într-un alcov alăturat şi a revenit după câteva minute cu roba de mătase a Cercului. Semăna cu o sutană, însă mătasea plisată stătea atârnată pe umeri cu totul altfel decât straiul preoţesc, iar deschizătura de la gât mergea până la poale, astfel că materialul se trăgea în lături, dezvăluindu-i corpul lui de la Sept-Nuit, care a traversat capela.

– Ţi-am lăsat roba deoparte, a precizat de la Sept-Nuit. A ta este cea roşie cu broderii, adevărat?

– Da. Ia torţa asta şi pune-o la locul ei în altar, iar eu mă voi îmbrăca. Sunt şi brăţările acolo?

– Două din argint, una din sticlă neagră. Sunt alături de robă, încă înfăşurate, aşa cum îţi place ţie să fie ţinute.

– Mă bucur să aud asta. Asta îţi face cinste. De la Sept-Nuit a scuturat din cap.

– Ştii bine ce recompensă mi-aş dori cel mai mult. A făcut un gest către Madelaine, pe care Jueneport

tocmai o legase de paravan. Era goală, iar pe corp începuseră să îi apară vânătăi.

– Poate. Da, poate, mai ales că Tite a murit, i-a răspuns Saint Sebastien şi a plecat să se schimbe.

Când a revenit, sosiseră şi ceilalţi membri ai Cercului, care încheiau pregătirile pentru prima ceremonie. Chateaurose era

mai beat decât mai devreme, dar cunoştea procedurile destul de bine, astfel că le putea îndeplini fără riscuri.

– S-au trezit ofrandele? a întrebat Saint Sebastien când a pornit pe culoarul ce ducea spre altar. Cu roba de mătase roşie care stătea desfăcută în faţă, evidenţiindu-i corpul zvelt şi musculos ce fusese doar uşor atins de vârstă, Saint Sebastien arăta impunător. Eleganţa care însoţea relaţiile lui în societate dispăruse, fiind înlocuită de o stăpânire de sine înfiorătoare, întărită de însemnele funcţiei, pentagrama şi crucifixul obscen pe care le purta la gât.

– Încă nu, dar femeia se mişcă.

– Trebuie să se trezească peste douăzeci de minute, îngrijiţi-vă de asta.

S-a întors cu spatele şi a ignorat eforturile făcute de membrii Cercului de a-i trezi cu forţa pe Madelaine şi pe tatăl ei.

Beauvrai s-a apropiat de Saint Sebastien.

– Ei bine, Clotaire, cum o să te răzbuni?

Fără hainele fine de curtean, nu mai arăta ca un clovn ridicol, imagine ce şi-o crease în societate. îmbrăcat cu roba neagră din mătase, nu mai păstrase nimic din înfăţişarea absurdă, însă răutatea lui, neîndulcită de straiele colorate, radia cu forţă deplină din fiecare trăsătură a feţei şi trupului.

– Încă n-am gustat răzbunarea. Curând. Curând.

– Ce facem cu Robert? Te-ai gândit?

– Desigur. A pipăit cu degetele cele două medalioane care îi atârnau până la jumătatea pieptului. Vei fi mulţumit, dragă baroane.

– Aşa sper.

S-a tras deoparte, rostind foarte încet:

– Nepotul acesta al meu e un nătâng, Clotaire.

– Şi eu am avut aceeaşi impresie, i-a răspuns Saint Sebastien cât se poate de discret. Mă şi gândeam că e prea nătărău ca să mai trăiască.

– Aşa socoteam si eu.

S-a înclinat în faţa lui Saint Sebastien şi a plecat să-şi reia locul în primul rând.

În cele din urmă, Achille Cressie s-a gândit să aducă două găleţi de apă pe care le-a deşertat asupra lui Madelaine şi a lui Robert de Montalia. S-a arătat mulţumit când a auzit-o pe Madelaine bolborosind şi pe tată tuşind.

– Cred că suntem gata, a anunţat el cu satisfacţie în voce.

– Foarte bine. Se apropie ora. Saint Sebastien a păşit spre altar şi a pişcat-o puternic pe Madelaine de sâni şi obraji. Asta a făcut-o să ţipe, iar Saint Sebastien a devenit mai stăpân pe sine. Da, draga mea, a spus el încet şi mângâietor, eu sunt. Nu ai reuşit să scapi.

Madelaine a întredeschis ochii şi a simţit că îngheaţă, fapt ce nu avea nici o legătură cu apa pe care o aruncase Cressie asupra ei.

– Saint-Germain, a şoptit ea cu disperare. Atotputernic, Saint Sebastien a rânjit.

– Aşadar, ţi-e dor de farsorul acela, nu? A întins mâna şi a pălmuit-o puternic peste obraz. Nu acel impostor te are acum.

S-a întors, pentru a nu mai vedea expresia de furie de pe faţa ei şi a păşit spre altar.

– S-a trezit, l-a anunţat Achille pe Saint Sebastien. Nu-i nevoie decât să-l atingi ca să-i vezi dezgustul de pe mutră.

A demonstrat acest lucru, imitându-l în mod magistral pe Saint Sebastien prin măreţie şi răutate.

– Bravo, Achille. S-ar putea să-ţi îngădui distracţia încă o dată înainte de a ne descotorosi de Robert. Şi-a lăsat palma pe corpul rece al lui Robert. Ce trist, prietene, că nu-ţi pot oferi o pătură. Dar îţi promit că o să mă îngrijesc să te încălzeşti în alte feluri. Ştii că mă ţin de cuvânt întotdeauna.

Robert, care strânsese din dinţi cât i se adresaseră acele vorbe de ocară, a scuipat drept spre Saint Sebastien, apoi s-a silit să îndure totul cu o tăcere stoică.

– Aşa nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia, Robert, a spus Saint Sebastien, apoi s-a retras şi a ridicat braţele strigând către membrii Cercului, care aşteptau muţi în faţa lui:

– Ne întrunim în numele Satanei, ca să creştem în puterea Lui şi în tăria Lui, care este tăria marii minciuni. Ne întrunim ca să ne bucurăm de putere alături de El, să fim alături de el în tărie şi răutate şi, în acest scop, îi vom aduce ofrande.

– Îi aducem ofrande, au intonat membrii.

– Vieţi, plătite cu sânge şi degradare.

– Cu sânge şi degradare.

Simţind că o dor braţele din cauza frânghiilor ce o legau de paravan, având trupul deja plin de răni produse cu cruzime

de acei bărbaţi strânşi în capela dezmăţului, Madelaine s-a zbătut, aproape copleşită de spaimă şi de neputinţă. Şi ştia că acei oameni respingători încă nu îi arătaseră tot ce erau în stare. Şi-a amintit că ei îi rezervaseră patruzeci de zile până să o omoare. Şi-a spus că nu aveau cum să reuşească, deoarece ei şi tatălui ei li se va simţi lipsa şi că îi va găsi cineva, salvându-i. Şi-a simţit din nou sufletul zburând către Saint-Germain, plin de dor, dar şi de dorinţa deznădăjduită de a scăpa. Dar nu ştia dacă putea spera, mai ales că incantaţiile crescuseră în intensitate.

– Acest jurat, cel ce te-a trădat, Satana!

– Cel ce te-a trădat!

– Adus înapoi ca să ispăşească pentru duplicitatea lui. Saint Sebastien a ridicat deasupra capului un pumnal

curbat, făcând ca lama acestuia să sclipească în lumina tremurătoare a torţelor.

– Cel ce te-a trădat!

Saint Sebastien a lipit vârful pumnalului pe pieptul lui Robert de Montalia şi, cu concentrare şi precizie, a crestat pe piele semnul pentagramei.

– Acum l-am însemnat ca fiind al tău, Satana!

– Însemnat!

Acest urlet triumfător a acoperit gemetele pe care Robert nu şi le-a putut reţine.

– Pentru ca puterea Ta să nu fie batjocorită şi pentru ca forţa ta să nu fie luată în râs!

– Puterea şi tăria sunt numai ale Tale! Madelaine a scuturat din cap, ca şi cum simpla mişcare ar fi putut alunga urletele care îi spărgeau urechile. Nu mai îndura să-şi privească tatăl care se încorda să reziste la alte vătămări, dar nu voia să-l privească nici pe Saint Sebastien. Incantaţiile au crescut în forţă.

– Să guste din mânia Ta!

– Să guste din mânia Ta! s-a auzit răcnetul cercului, când Saint Sebastien a coborât brusc pumnalul şi apoi a ridicat urechea însângerată a lui Robert drept trofeu.

Urletul membrilor Cercului s-a combinat cu acela al lui Robert de Montalia, iar vacarmul a continuat să crească precum un val uriaş când Saint Sebastien a dus urechea la gură şi a lins-o. Cei din Cerc au ţâşnit înainte, isteria generală de care fuseseră cuprinşi parcă împingându-i să vadă mai de aproape

acel spectacol îngrozitor. Saint Sebastien le-a cerut să facă linişte, aşteptând cu pumnalul ridicat.

Efectul dramatic a fost tulburat când, din spatele capelei s-a auzit o voce frumoasă, care a rostit cu un uşor accent piemontez:

– Domnilor, mă bucur că am ajuns la vreme.

Pe Madelaine a cuprins-o o senzaţie de uşurare, care a făcut-o să se simtă mai slăbită decât groaza trăită până în acea clipă. Lacrimile pe care şi le zăvorâse până atunci i-au izbucnit în ochi, apoi a simţit o durere ascuţită când Saint Sebastien i-a înfipt pumnalul într-un sân.

Membrii Cercului s-au întors, iar feţele lor exprimau năuceala care apare deseori când cineva este trezit brusc dintr-un somn profund. Mişcările lor au devenit temătoare, iar culmea ferocităţii lor de mai devreme a dispărut.

Saint-Germain a pornit pe alee, către cumplitul altar. Artificialitatea elegantă dovedită în societate dispăruse odată cu splendidele haine. Acum mişcările lui se armonizau cu haina neagră de călărie, strânsă pe corp, croită din piele şi purtată peste pantaloni negri de lână. Cizmele înalte aveau tureatca largă şi întoarsă, iar cămaşa simplă de sub haină era împodobită cu broderii ruseşti înfăţişând flori sălbatice de stepă, cunoscute sub numele de lalele. Nu avea sabie şi nici altă armă, şi sosise singur.

Saint Sebastien l-a privit atent, zâmbind cu răutate, iar în ochii întredeschişi i se citea mânia. A dat din cap, făcându-le semn membrilor Cercului să stea deoparte.

– *Ragoczy,* a spus, nu pot să cred. Nu am recunoscut... Saint-Germain şi-a înclinat capul.

– Ţi-am mai spus că aparenţele pot fi înşelătoare.

– Dar asta s-a întâmplat acum treizeci de ani.

A mai făcut un pas, ţinând strâns pumnalul în mână.

– Chiar aşa? Te cred pe cuvânt.

Chiar dacă ştia că era în primejdie, nimic din privirea lui concentrată nu sugera acest lucru.

– Atunci... era tatăl tău? l-a întrebat Saint Sebastien, apropiindu-se de Saint-Germain şi gata să lovească.

– Nu mi-am dat seama că m-am schimbat atât de mult între timp.

Încă de la intrare, Saint-Germain cercetase cu atenţie capela şi se pregătise să îl înfrunte pe Saint Sebastien pe propriul lui teren. A atins micuţul medalion de la gâtul său.

Saint Sebastien ridicase deja pumnalul şi era gata să se repeadă, însă Saint-Germain a întins mâna fulgerător în faţă, l-a prins pe Saint Sebastien de umăr, nu pentru a-l reţine, ci pentru a-l împinge înainte, făcându-l să se prăbuşească pe un morman de strane măcinate de vreme, din spatele capelei.

L-a fulgerat apoi cu privirea pe Saint Sebastien, după care şi-a îndreptat ochii pătrunzători spre membrii Cercului, care stăteau în jurul altarului.

– Nu vă daţi seama cât de absurde sunt acţiunile voastre? a întrebat el. Ar trebui să vă vedeţi stând acolo cu robele voastre fine, cu bărbăţia voastră, dacă o puteţi numi astfel, trăgând cu ochiul la lume ca nişte păsări. A aşteptat să se potolească protestele lor. Sunteţi nişte neghiobi. Credeţi că vă câştigaţi un loc mai înalt în societate, că obţineţi putere şi poziţii înalte urmând ordinele lui Saint Sebastien? Prin practicile voastre nu faceţi decât să-i sporiţi *lui* puterea. Doar dorinţele *lui* sunt satisfăcute. Insă voi, socotind că obţineţi toate acestea pentru sine, vă puneţi în slujba lui fără cârtire. Dacă m-aţi venera pe mine, aş avea o părere foarte proastă despre acţiunile voastre.

Beauvrai a ridicat glasul.

– Ne socoteşti proşti, tu, care ai venit aici fără nici un ajutor...

Saint-Germain a ridicat medalionul de pe lanţ.

– Te rog să mă ierţi, baroane. Am asta. Te-ai îndepărtat atât de mult de adevărata credinţă în care te-ai născut, încât nu mai eşti capabil să recunoşti un artofor.

Neliniştiţi, membrii Cercului au tăcut brusc.

– Vă întrebaţi dacă este autentic, pentru că eu nu sunt preot. A ridicat artoforul. 11 puteţi atinge, dacă doriţi. Am înţeles că arsurile apar instantaneu. A aşteptat, însă ceilalţi au bătut în retragere. M-am convins.

Un zgomot brusc din spatele lui l-a făcut să se întoarcă, iar în aceeaşi clipă s-a blestemat pentru că nu se asigurase că Saint Sebastien îşi pierduse cunoştinţa, deoarece acum liderul Cercului se repezise spre Madelaine şi, cu toate că nu mai avea

pumnalul, găsise o scândură plină de cuie şi era pregătit să o lovească.

În acel moment, tăcerea, transa care îi ţinuse aproape paralizaţi pe membrii Cercului sub controlul lui Saint-Germain a fost ruptă cu bruscheţea cu care se rupe un dig, dezlănţuind torente de apă. Cu un urlet îngrozitor, bărbaţii îmbrăcaţi cu robe de mătase s-au aruncat spre Saint-Germain.

Extras dintr-un bilet scris de abatele Ponteneuf către vara sa, contesa d'Argenlac, din data de 5 noiembrie 1743:

Din adâncul inimii mele, mă rog Domnului ca El să te consoleze şi să-ţi deschidă ochii faţă de gloria ce îi aşteaptă pe toţi bunii creştini dincolo de mormânt şi de umbra morţii. îmi revine datoria să îţi trimit această scrisoare, sărmana mea vară, însă chiar în clipa de faţă pana mea şovăie şi nu pot găsi cuvintele potrivite să-ţi spun ce s-a întâmplat. Te implor să-ţi întăreşti inima pentru a primi această veste îngrozitoare cu tărie adevărată, pentru că noi toţi ce te iubim nu-ţi putem dori decât să nu fi îndurat vreodată un asemenea calvar care te aşteaptă.

În urmă cu mai puţin de o oră, a sosit o caleaşca, pentru a mă duce la o biserică de la marginea oraşului, îţi poţi imagina uimirea mea faţă de o solicitare atât de neobişnuită, pentru că este nefiresc să primesc astfel de cereri la ore foarte târzii. Insă după ce am fost preot vreme de douăzeci de ani, am învăţat să accept ceea ce îmi pune Dumnezeu în cale fără să mă plâng. Aşa se face că am urcat în acea caleaşca şi am ajuns la biserica despre care am făcut deja vorbire. Am sosit destul de curând şi am fost condus imediat în sanctuar, unde ochilor mei le-a fost dată o privelişte îngrozitoare. Acolo, întinşi dinaintea mea, se aflau trupurile a trei bărbaţi. Unul era o brută,- după cum arăta, şi nu îl cunoscusem. Altul era unul dintre servitorii lui Saint Sebastien, pe care l-am recunoscut după livrea. Saint Sebastien este un asemenea păcătos fără de căinţă, care a comis toate păcatele de moarte. Nu l-am cunoscut pe om, însă stăpânul lui nu cred să fi călcat vreodată pe drumul către Domnul Nostru şi Sfânta lui Mamă.

Despre cel de-al treilea bărbat trebuie să-ţi vorbesc, şi mi se opreşte inima în loc că trebuie să o spun. Al treilea bărbat era contele d'Argenlac, dragul tău soţ, pe care l-ai iubit atât de mult şi care ţi-a fost mereu cel mai aprig protector. Am de asemenea extrem de neplăcuta datorie de a te înştiinţa că el nu a murit

accidental sau printr-un act al lui Dumnezeu. El, nefericitul meu văr, a fost ucis cu sânge rece de persoane necunoscute.

Parohul de la această biserică mi-a pus la dispoziţie biroul său pentru a-ţi putea trimite această veste neîntârziat. Nu are multe cunoştinţe, dar este un om de treabă şi i-am spus că îl cunosc pe conte şi că se cuvine ca tu, ca vară a mea, să auzi de această tragedie de la cineva care are ştiinţă de situaţia ta.

Nu te lăsa copleşită! Roagă-te Sfintei Maria să mântuiască sufletul soţului tău. Vei descoperi că asemenea rugăciuni te vor ajuta mult la uşurarea durerii, care altfel e neîndoielnic că te-ar distruge. Am remarcat deseori că atunci când Dumnezeu a făcut femeia pentru a-i fi tovarăşă de viaţă bărbatului, el a lăsat-o pradă capriciilor şi slăbiciunilor despre care bărbatul ei nu a ştiut. Minunata mângâiere pe care o găseşti în Scriptură te va ajuta să-ţi controlezi emoţiile care sigur îţi tresaltă în piept când citeşti aceste rânduri...

Mă voi îngriji personal ca trupul contelui să fie luat de îndată de la această biserică parohială şi ca înştiinţarea ce trebuie făcută privind moartea sa să fie adresată autorităţilor cuvenite. Dacă nu eşti prea doborâtă de această întâmplare groaznică, poate îmi vei îngădui să te vizitez şi să-ţi citesc Cuvintele măreţe care îţi vor mai alina durerea.

În numele lui Dumnezeu, Care în aceste clipe îl primeşte pe soţul tău în frumuseţile Raiului, rămân mereu

Supusul tău văr, abate

Ponteneuf, S.J.

11

Satisfăcut, Hercule a închis uşa cu blazon a caleştii de călătorie ce-i aparţinea lui Saint-Germain. Respectase toate instrucţiunile primite de la stăpânul său şi îi mai rămăsese timp să îi ajute pe vrăjitori să-şi încarce instrumentele în căruţa din spatele grajdului. A dat roată caleştii ca să verifice pentru ultima oară hamurile şi le-a găsit prea strânse pe partea dreaptă. A îndreptat situaţia şi a simţit o undă de mândrie când a bătut uşor cu palma crupa calului-înaintaş de pe partea dreaptă. Abia aştepta să ţină hăţurile în mână, să simtă valul de încântare pe care i-l dădea doar mânarea cailor. Mersul lui chinuit era la fel de dizgraţios ca al unui urs pe picioarele dinapoi, dar cu ajutorul protezelor gândite de Saint-Germain pentru el, nu se mai simţea

un infirm. A strigat după rândaş şi, în mai puţin de un minut, au apărut chiar doi.

– Mă duc să ajut la încărcarea căruţei, a spus el cu un aer fălos. Dar dacă e ceva ce socotiţi că merită atenţia mea, să vină unul de îndată să mă cheme. Să stea permanent cineva cu caii. N-aş vrea să-l aud pe stăpân că aceste animale nu sunt îngrijite cum se cuvine.

Unul dintre rândaşi a făcut o plecăciune în semn că a înţeles, iar celălalt a lăsat capul în jos sub apăsarea privirii hotărâte a lui Hercule.

– O să mă întorc din când în când ca să văd dacă vă faceţi treaba cum trebuie, i-a avertizat el; apoi, cu mersul lui ciudat, a ieşit din grajd. „Noaptea e întunecată, a gândit el, iar mai târziu va ploua.” A simţit semnele ploii în genunchii bolnavi şi şi-a adus aminte că Saint-Germain îl prevenise că suferinţa ar putea să-l chinuiască mult timp, poate chiar toată viaţă. în general, durerea nu-l deranja pe Hercule, însă în acea seară, când priceperea lui de a mâna caii putea însemna viaţa sau moartea stăpânului său, nu ar fi dorit să se simtă rău. Şi-a îndreptat umerii şi a pornit spre căruţa trasă între grajduri şi intrarea din spate de la Hotel Transilvania.

– Îţi urez o seară bună, i-a spus el vrăjitoarei care se lupta cu două coşuri uriaşe în care se aflau cutii de diferite mărimi.

– Dacă mi-ai dori o seară bună, l-a pus ea la punct, m-ai ajuta să încarc acest coşuri.

Încântat în sinea lui că i se oferea prilejul de a-i arăta vrăjitoarei îndărătnice de ce era el în stare, Hercule a urcat pe platforma căruţei, apoi a ridicat coşurile.

– Unde sunt frânghiile? Trebuie să legaţi toate lucrurile dacă nu vreţi să le pierdeţi pe drum.

– Atunci, leagă-le.

A făcut ceea ce i s-a spus, fixând frânghiile cu două noduri rezistente.

– Ce altceva mai trebuie să aduceţi din pivniţă? Doamna Lairrez şi-a pus mâinile în şolduri şi l-a privit cu ochi în care se citea inteligenţa.

– Mai avem de adus câteva coşuri ca ăsta şi, bineînţeles, atanorul. Pe cel vechi îl lăsăm aici, dar cel nou...

Hercule a coborât din căruţă.

– Eu nu pot să mă îndepărtez de grajduri, dar o să vă ajut să încărcaţi tot ce aduceţi de jos. S-a simţit întărit de privirea hotărâtă a doamnei Lairrez. Dacă rămân aici, voi putea auzi când mă chemă. Spune-le tovarăşilor tăi că le aşez eu în căruţă.

Doamna Lairrez nu era chiar convinsă de sentimentele lui prietenoase.

– Avem aparate speciale. S-ar putea să nu ştii cum să le aranjezi.

El i-a zâmbit cu un aer de superioritate.

– Doamnă, sunt vizitiu. Poate nu mă pricep la aparatele voastre, dar ştiu mai bine decât oricine cum să încarc o căruţă.

Afirmaţia lui a convins-o aproape pe deplin pe doamna Lairrez, care s-a uitat la căruţă şi a dat mulţumită din cap.

– Bine, prietene Hercule. Ocupă-te de încărcare. Îţi suntem recunoscători că ne ajuţi.

– V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune ce aparate trebuie mânuite cu grijă deosebită.

– Avem multe din sticlă, spus ea fără grabă, dar cel mai periculos e atanorul. Vezi tu, abia îl încălzisem, şi curând va ajunge la temperatura la care va produce diamante, însă temperatura este groaznic de ridicată. Atanorul a fost confecţionat conform ordinelor prinţului şi a fost impregnat cu o anumită substanţă, altfel până şi aparatul în sine s-ar topi din cauza temperaturii ridicate.

Apoi a amuţit brusc, socotind că, poate, vorbise prea mult.

– Aduceţi-l, orice ar fi şi mă ocup eu să fie încărcat cum se cuvine, a zis el cu convingere, deşi nu-şi închipuia că acesta va fi fierbinte, aşa cum considera doamna Lairrez.

– Foarte bine, a spus ea, deşi în tonul ei a răzbătut o undă de scepticism.

După ce ea a plecat, Hercule abia a apucat să se răsucească pe podeaua căruţei, când Roger a apărut dinspre clădirea întunecată cu trei lăzi în braţe.

– E gata caleaşca?

– Sigur, i-a răspuns Hercule. Ar putea porni la drum peste câteva secunde. S-a simţit oarecum ruşinat că se găsea în căruţă, de aceea a adăugat: Vrăjitorii au nevoie de ajutor la încărcat.

Roger l-a aprobat.

– Rareori se întâmplă să fie atât de puţini. După ce a murit Cielbleu, frăţia era alcătuită din prea puţini fraţi care să ducă la bun sfârşit toate proiectele plănuite. Nu mă surprinde defel că se mişcă atât de încet. Apoi a ciulit urechile spre faţada din cărămidă a clădirii. Ciudat să o vezi aşa, nu crezi?

Hercule s-a uitat la ferestrele întunecate şi a simţit că tăcerea era însoţită de o atmosferă ciudată.

– Seamănă cu un coşciug, a zis el şi s-a cutremurat.

– Oare ce se va întâmpla? s-a întrebat Roger, privind către faţada Hotel-ului Transilvania.

– Indiferent ce se va întâmpla, mi-am dat cuvântul că-l voi aştepta pe conte şi aşa voi face, chiar dacă diavolul urlă la mine.

– Frumos sentiment, a spus Roger, privind spre vizitiul aflat încă în căruţă. Sper ca hotărârea ta să nu fie pusă la o asemenea încercare. I-a adresat apoi un salut ironic lui Hercule şi a intrat în grajd, ieşind după câtva timp cu mâinile goale. A privit din nou lung spre clădire. Mi se pare ceva nefiresc, a şoptit el.

Hercule l-a auzit şi i-a răspuns:

– Parcă aşteaptă ceva.

– Da. Roger a încercat să-şi alunge din minte senzaţia ciudată. A căpătat curaj când l-a văzut pe vrăjitorul englez apărând din subsol. Ai nevoie de ajutor, a spus el uşurat.

– Mulţumesc, domnule, aşa e. Beverly Sattin transpirase sănătos după ce cărase doi saci grei tocmai din subsol. Din pivniţă până aici sunt douăzeci şi şapte de trepte.

– Lasă-mă să te ajut la ultimele şase trepte, a spus Roger, voind să apuce sacul cel mai mare.

Sattin i-a mulţumit din nou, apoi s-a aplecat să ridice sacul pentru a-l căra pe trepte, până la căruţă.

în timp ce Hercule aşeza cel de-al doilea sac, atenţia amândurora a fost atrasă de un zgomot, astfel că ei s-au întors îngrijoraţi către clădire. Sunetele, asemănătoare unei cascade îndepărtate, s-au stins, aducând apoi cu zumzetul unui stup subteran.

– Dinspre clădire se aude, a spus Hercule încet.

– Din subsol! a exclamat Beverly Sattin şi a pornit să coboare în goană scările pe care abia le urcase.

– Crezi cumva?... a întrebat, mai mult pentru sine, Hercule.

De la jumătatea scărilor Beverly Sattin i-a răspuns:

– Cred că ai face bine să urci pe capră, vizitiu. Dacă stăpânul nostru rămâne în viaţă, sigur nu va dori să mai zăbovească.

Fără să mai comenteze, Hercule a coborât din căruţă şi s-a îndreptat către grajduri.

Roger a şovăit şi a ascultat zgomotul ce părea să se ridice din adâncul pământului. Cu toate că acesta nu a crescut în intensitate şi nici nu a scăzut, Roger a simţit că îl cuprinde teama. A privit în pământ, ca şi cum ochii lui ar fi încercat să pătrundă până la lupta pe care o simţea purtându-se în adânc. Apoi, parcă împins de o forţă uriaşă şi invizibilă, s-a repezit spre scările ce duceau în subsol şi a dispărut brusc.

Domingo y Roxas s-a întors cu un aer speriat când Roger a apărut în pivniţa rezervată vrăjitorilor. Doamna Lairrez era ocupată să împacheteze în paie nişte vase de lut şi a reacţionat la apariţia lui Roger cu exasperarea pe care reuşise să şi-o ţină în frâu atâta vreme.

– Sattin, a spus ea cu glas aspru, dacă vrei să isprăvim treaba fără să spargem vasele acestea...

Însă Beverly Sattin, care ţinea în braţe o mulţime de cărţi foarte vechi, legate în piele, s-a arătat la fel de surprins ca şi ea.

– Ce s-a întâmplat, Roger? a întrebat el, când servitorul lui Saint-Germain a străbătut încăperea.

– Nu auziţi nimic? i-a întrebat Roger.

– Să auzim? Ce anume?

Domingo y Roxas a pus deoparte suportul de lemn care trebuia folosit pentru a căra noul atanor până la căruţă.

– Zgomotul. Sunetul acela. Aici se aude mai tare, a zis Roger, privind fix spre podea. Nu se poate să nu-l auziţi.

Cei trei au tăcut; apoi Domingo y Roxas a spus:

– E atanorul.

Cu toate acestea, în glasul lui s-a citit îndoiala, iar ceilalţi au clătinat din cap.

– Nu-mi dau seama ce înseamnă asta, a spus Sattin. Dar atanorul nu scoate asemenea sunete.

– În pereţii aceştia există o uşă, a spus Roger, după ce a ascultat din nou sunetele. Trebuie să existe o uşă undeva!

– Înălţimea Sa ne-a spus la un moment dat, a zis Sattin, încercând să-şi amintească poziţia ei. E ca o trapă, cred, în podea. La nord? Parcă în partea de nord a pivniţei.

– Bine, atunci găseşte-o! a strigat Roger, amintindu-şi tot ce văzuse în perioada cât Saint-Germain îl pusese să îl urmărească pe Saint Sebastien.

Doamna Lairrez s-a oprit din împachetat.

– Puteţi căuta cât poftiţi, dar şi eu am obligaţii. Trebuie să pun toate acestea în căruţă şi să plecăm înainte de răsăritul soarelui. Nu vă îngădui să mă împiedicaţi.

A luat în braţe un vas mare din sticlă şi l-a băgat într-un coş, alături de altele.

– Cine dintre voi ştie? a întrebat Roger cu glas rugător. Ragoczy e în primejdie. În mare primejdie.

Beverly Sattin a lăsat cartea deoparte.

– Cum doreşti. O să-ţi deschid uşa. A refuzat să se uite spre ceilalţi membri ai Ghildei, care îl priveau cu reproş. Pentru a-i convinge, a spus: Nu va dura mult, iar noi îi datorăm atât de mult înălţimii Sale...

Atunci, du-te, l-a îndemnat doamna Lairrez, pe un ton îngăduitor. Şi să te ajute Dumnezeu să-l găseşti sănătos.

Roger a privit-o:

– Aşa să ne ajute Dumnezeu, doamnă. Apoi a pornit în urma lui Beverly Sattin.

Extras dintr-o scrisoare a ducelui de la Mer-Herbeux către contele de Saint-Germain, din data de 5 noiembrie 1743:

... Planul pe care mi l-aţi destăinuit privind călătoria dumneavoastră spre Anglia survine într-un moment extrem de potrivit. Rămân încredinţat că oferta dumneavoastră a fost sinceră şi că vă arătaţi încă dispus să duceţi unul sau două mesaje ale mele către Coroană. Nu este nevoie să predaţi în mod oficial aceste pachete pe care le-am anexat prezentei scrisori. Veţi proceda foarte corect înmânându-le prietenului meu, domnul Walpole, care ştie cel mai bine ce să facă cu ele.

... Ieri am primit biletul pe care mi l-aţi trimis, însă caracterul delicat al informaţiilor pe care le transmit prin dumneavoastră m-a împiedicat să reacţionez până în acest moment. îmi propusesem să vă întâlnesc la Hotel Transilvania la începutul acestei seri, însă clădirea era închisă, din câte se pare, din cauza îmbolnăvirii unor membri ai personalului. De aceea

mi-am luat libertatea de a expedia aceste scrisori printr-un mesager către servitorul dumneavoastră personal, despre care mi-aţi spus că prezintă încredere deplină.

Câtă vreme vă veţi găsi în Anglia, sper să aflaţi tot ce se poate în legătură cu pretenţiile lui Stuart. Pare evident că Charles Stuart intenţionează să conteste dreptul lui George la coroană. Nici vorbă ca eu sau Franţa să punem la îndoială dreptul lui George al II-lea la tron, dar cred că înţelegeţi de ce pe iubitul nostru şi cel mai catolic rege, Ludovic al XIV-lea îl preocupă situaţia lui Charles Stuart, de asemenea catolic, ca unul ale cărui pretenţii la tron sunt justificate de un trecut mai vechi decât cel al Majestăţii Sale Britanice, George al II-lea. Veţi avea opoziţie ideală pentru a observa sentimentele guvernului, iar comentariile pe care veţi binevoi să mi le relataţi vor fi apreciate din toată inima.

Am pregătit o notă pentru acel erudit ce vă este cunoştinţă, domnul Sattin, despre care mi-aţi spus că a studiat mulţi ani în Franţa. în această notă îl laud pe prietenul dumneavoastră pentru calităţile sale şi sugerez ca el să-şi continue activitatea în acelaşi mod în folosul unui protector din Anglia. Aş dori ca prietenul dumneavoastră să nu acţioneze în aşa fel încât mă discrediteze.

...În urmă cu câteva săptămâni, aţi menţionat în treacăt că plănuiţi să vizitaţi Prusia. întrucât aţi afirmat că vă veţi întoarce în Franţa în cursul verii, rămân încredinţat că vom mai discuta despre acele planuri.

... S-a făcut târziu şi abia aştept să mă retrag la culcare. Vă doresc o călătorie plăcută şi mare calmă în vederea unei traversări rapide (deşi experienţa m-a convins mereu de contrariul). Aceasta, precum documentele incluse, redactate de mâna mea vă aduc mulţumirile cele mai umile ale

Celui ce vă rămâne foarte îndatorat
Pierre Rene Maxime Ignace Ferrand
Vivien Laurent Montlutin
duce de la Mer Herbeux.

12

Atacul direct declanşat de Saint Sebastien de-a lungul stranei a fost cât pe ce să dea roade. Saint-Germain s-a trezit înconjurat de slujitorii Satanei şi, cu toate că i-a îndepărtat cu uşurinţă, nu a putut scăpa cu totul de ei.

Madelaine îşi făcuse curaj pentru a primi lovitura despre care ştia că îi putea zdrobi capul, şi pentru o clipă a regretat că nu existase suficient timp ori sânge ca să devină şi ea vampir şi să scape de moartea cumplită ce o aştepta.

În acel moment Saint Sebastien s-a împiedicat şi a scăpat din mână bucata de scândură, care a căzut pe pardoseală cu un bufnet puternic. Furia lui s-a aprins din nou, dorindu-şi să creeze suferinţă pentru a şi-o potoli.

Nu avea să se bucure de acest lucru. Cu chipul însângerat din cauza rănii de la ureche, Robert de Montalia l-a reţinut cu mâinile aproape descărnate după ce şi le smulsese din frânghiile cu care fusese legat de altar. L-a prins pe baron de o gleznă atât de puternic, încât aproape că i-a rupt-o. Saint Sebastien s-a zbătut în acea strânsoare nemiloasă, încercând să scape şi lovindu-l pe de Montalia cu piciorul liber. Fiecare lovitură primită de marchiz îi provoca dureri agonizante, însă el nu a cedat. A urlat apoi ceva incoerent şi şi-a pierdut echilibrul când de Vandonne a căzut peste el, însă nu a slăbit strânsoarea.

Având pe faţa sa de destrăbălat un rictus ce se voia zâmbet, de Vandonne a rămas lipit de altar. Nu-şi putea mişca braţele, deoarece, cu două mişcări rapide, Saint-Germain îi dislocase ambii umeri. Nu se simţea în stare să se ridice, şi nici nu a făcut vreo încercare; Saint-Germain îi rupsese labele picioarelor cu câteva lovituri de călcâi. L-a văzut pe Robert de Montalia, ca un monstru din *Ispitirea Sfântului Anton,* trăgându-l pe Saint Sebastien spre sine şi ameninţând să îl distrugă cu mâinile sale însângerate şi strivite.

De la Sept-Nuit l-a prins pe Saint-Germain de păr, şi a tras, vrând să îl lovească puternic în gât. A simţit că rămâne cu o şuviţă de păr în mâini. Apoi s-a strâmbat de durere: Saint-Germain îşi întinsese în spate mâinile mici şi delicate şi îl prinsese pe viconte de coate, strângându-l ca într-o menghină. S-a auzit un pocnet, iar de la Sept-Nuit a scos un urlet. Braţele, frânte, îi atârnau moi. Saint-Germain a făcut o piruetă, răsucindu-l pe de la Sept-Nuit şi prinzându-i mâinile la spate. în clipa următoare, cu o izbitură de fulgerătoare de genunchi, i-a rupt şira spinării.

Cu toate că s-a opus cu o forţă disperată, Saint Sebastien a fost târât tot mai aproape de mâinile ucigaşe ale lui Robert de Montalia. Şi-a dat seama fără putinţă de tăgadă că, dacă

marchizul reuşea să-şi încleşteze degetele în jurul gâtului lui, soarta îi era pecetluită. Şi-a fixat palmele pe pardoseală şi a tras, pentru a învinge tăria duşmanului său, dar fără sorţi de izbândă.

– O să te ucid, a spus Robert de Montalia rar şi limpede, şi, în ciuda vacarmului provocat de gemete, urlete şi blesteme, Saint Sebastien a auzit ameninţarea.

Jueneport a smuls două torţe de pe perete şi le-a ţinut în faţă ca pe nişte săbii scurte. Le-a făcut semn celorlalţi membri ai Cercului să se dea la o parte şi a înaintat spre Saint-Germain mişcând torţele şi încercând să îi pârjolească faţa.

Saint Sebastien a profitat de acel moment. A lovit disperat cu picioarele, apoi a răcnit cu toată forţa de care mai era în stare:

– În numele Jurământului însângerat, ajutaţi-mă! Chateaurose şi de les Radeux l-au auzit şi s-au întors

către el. Nu au şovăit şi s-au aruncat asupra lui Robert de Montalia, trântindu-l la podea.

Madelaine, care urmărea acea bătălie cumplită, era aproape sigură că fusese uitată. Groaza stârnită de furia dezlănţuită a tatălui ei şi atacul brutal, prin care era aproape învins, trecuse dincolo de lacrimi, ură ori nebunie, în acele momente nu simţea nimic şi a trebuit să se convingă singură că acele lucruri se petreceau aievea în jurul ei. Când l-a văzut pe Achille Cressie aducând un vas pentru jăratic celor care îl trântiseră pe tatăl ei la podea, a găsit tăria să acţioneze. A mai făcut un efort de a-şi desface legăturile. La a treia încercare a observat că frânghia care îi lega braţul stâng de paravan se slăbise puţin. Cu o îndărătnicie sumbră, şi-a concentrat atenţia asupra acelei frânghii, hotărâtă să se elibereze.

Aruncându-i câteva cuvinte furioase, Achille Cressie l-a împins deoparte pe Chateaurose, apoi a rămas deasupra lui Robert de Montalia. A ridicat vasul de jăratic deasupra capului şi a răcnit spre Robert:

– Nimeni nu te-a avut după mine!

O clipă mai târziu, vasul greu din metal a sfărâmat faţa lui de Montalia, transformând-o în ceva ce nu mai arăta uman.

Saint Sebastien a încuviinţat ameninţător:

– Bravo, Achille. Cu asta ţi-ai mai spălat din păcate. Apoi s-a uitat spre Saint-Germain şi a întins o mână către el: îl vreau mort. S-o faceţi fără grabă.

Membrii Cercului au încercat din nou să îl încolţească pe Saint-Germain, care a răspuns cu calm ameninţării. Evitase cu pricepere torţele mânuite de Jueneport, reuşind ca prin iuţeală şi agilitate să-l prindă pe acesta nepregătit şi silindu-l să se retragă.

– Ţineţi-l şi eu îl ard, a strigat Jueneport către tovarăşii lui.

Auzind aceste cuvinte, Madelaine a ridicat capul şi s-a simţit cuprinsă de teamă şi deznădejde. Şi-a amintit că Saint-Germain putea fi ucis de foc. I se frângea inima că, după ce trăise atât de mult, el putea muri atât de stupid, aşa că s-a zbătut din nou, cu toate puterile, să se elibereze.

Şi Saint-Germain a auzit ameninţarea, dar nu a spus nimic. în schimb, s-a retras puţin din faţa lui Jueneport, ca şi cum ar fi căutat scăpare de torţe şi de bărbaţii care se răsfiraseră în semicerc, pentru a-l încolţi. însă aceea fusese o mişcare înşelătoare. Brusc, fără ca nimic să prevestească atacul, Saint-Germain s-a aruncat la podea şi s-a rostogolit cu iuţeală spre picioarele lui Jueneport. Când a trecut pe sub picioarele acestuia, s-a întors şi l-a lovit cu pumnii în partea din spate a genunchilor.

În timp ce Saint-Germain s-a rostogolit pe sub el, Jueneport a căzut în faţă, peste torţele aprinse. Când flăcările au cuprins roba din mătase pe care o purta, a scos un urlet înfiorător.

– Madelaine! a urlat Saint-Germain. Madelaine! Ea l-a strigat pe nume şi a tras încă o dată de legături.

– Poţi merge? a întrebat-o el, rămânând însă cu ochii la membrii Cercului, care încercau din nou să îl înconjoare.

– Cred că da.

– Va trebui să poţi. A izbit puternic cu pumnul în paravan, iar lemnul a cedat sub forţa loviturilor. Imediat după aceea, a scos artoforul de la gât şi a trecut lanţul pe după gâtul ei. Are Cuminecătura sfinţită înăuntru. Nu se vor atinge de tine.

– Dar tu... a început ea.

– Uşa se află în partea din spate a capelei, în micuţul naos. Pe acolo ajungi direct în Hotel Transilvania. Apoi trebuie să ieşi afară din clădire.

– Dar tu?

Saint-Germain s-a întors spre ea şi, preţ de o clipă, furia din ochi întunecaţi s-a stins.

– Te voi urma, inima mea. Ai cuvântul meu.

– Saint-Germain... a suspinat ea.

După atâtea ore în care fusese prizonieră, trupul a început să-i tremure. Din vârful degetelor, contele a schiţat o sărutare spre ea.

– Du-te, i-a spus încet.

Apoi s-a întors să-i înfrunte pe bărbaţii care se apropiau. S-a oprit doar o clipă, apoi s-a repezit la ei cu mâinile ridicate.

Uimiţi, membrii Cercului s-au retras puţin, iar acea ezitare a fost suficientă pentru ca Saint-Germain să ajungă la Achille Cressie.

Madelaine nu a mai stat pe gânduri. A pornit cu paşi nesiguri de-a lungul culoarului, cât pe ce să cadă în două rânduri, deoarece picioarele aproape amorţite au refuzat să o asculte. Când a ajuns la capătul capelei, nu a reuşit să găsească uşa, deoarece întunericul de acolo era deplin.

În spatele ei, Saint-Germain l-a apucat pe Achille Cressie de umăr şi de un picior, şi l-a ridicat în aer, apoi, slujindu-se de el ca de un berbece, a izbit cu el în Beauvrai, care s-a prăbuşit rănit. Achille Cressie a dat să ţipe ascuţit şi tremurător în clipa când Saint-Germain l-a aruncat cu forţă de podea. Sunetul a încetat brusc după bufnitura surdă produsă de contactul cu podeaua de piatră.

– Daţi-vă înapoi! le-a strigat Saint Sebastien celorlalţi, iar aceştia i-au dat ascultare, ţinându-se la o distanţă respectabilă de braţele şi picioarele mortale ale lui Saint-Germain.

Aflată în spatele capelei, Madelaine a încercat din nou să găsească uşa şi era pe punctul de a ţipa de frică şi enervare, când, de deasupra ei s-a auzit un scârţâit slab şi o rază de lumină a căzut pe zid. După aceea, uşa s-a deschis, iar în cadrul ei au apărut Roger şi Beverly Sattin.

– Vai, Slavă lui Dumnezeu, a spus Madelaine oftând, şi s-a prăbuşit în braţele vrăjitorului englez.

În mijlocul capelei domnea tăcerea, întreruptă doar de gemetele şi zvârcolirea lui Achille Cressie.

– Stăpâne, a spus Roger cât se poate de calm, cred că vă aşteaptă caleaşca.

– Mulţumesc, Roger, a spus Saint-Germain gâfâind slab. Mai am ceva de terminat aici.

Roger a făcut o plecăciune, apoi a remarcat:

– Nenorocitul de colo, căzut peste făclii, a declanşat un incendiu, domnule.

Până în acel moment, Saint-Germain nu observase licăririle flăcărilor ce se târau spre mormanele de strane distruse, lingând lacome lemnul uscat. Toţi cei care se aflau în capelă s-au întors către foc.

– După cum vedeţi, a spus Roger, făcând o constatare inutilă, nu se poate ieşi prin cavou. Singura ieşire e pe scări.

Saint-Germain a încuviinţat din cap.

– Am înţeles. Atunci, duceţi-o pe Madelaine la caleaşca. Şi lăsaţi uşa deschisă.

Saint Sebastien i-a făcut semn lui Beauvrai, care s-a ridicat greoi în picioare.

– Uşa! s-a răstit el, imediat ce Roger, Sattin şi Madelaine au plecat.

Beauvrai a pornit clătinându-se spre uşă, iar roba largă de mătase i-a fluturat grotesc în jurul picioarelor strâmbe.

– Acum, a strigat Saint Sebastien, ridicând mâna într-o invocare păgână.

Şi-a început incantaţia, iar flăcările au căpătat o culoare mai închisă. Saint-Germain s-a deplasat cu băgare de seamă spre uşă, apoi s-a oprit, deoarece focul urcase spre căpriorii din lemn ai capelei. Şi-a dat seama că în curând tavanul se putea prăbuşi.

De les Radeaux s-a uitat la unchiul lui, apoi, înspăimântat, a traversat grăbit capela, împingându-l pe Beauvrai, şi a alergat spre scară.

Cu toate că l-a observat pe dezertor, Saint Sebastien nu a reacţionat în nici un fel, continuându-şi incantaţia sinistră, întinzând braţele către foc şi apoi arătând spre Saint-Germain.

Flăcările dezlănţuite s-au înălţat între Saint-Germain şi uşă, cât pe ce să-l surprindă pe Chateaurose, care a sărit înapoi blestemând.

– Regret că trebuie să te părăsesc, Saint-Germain sau Ragoczy, sau oricine ai fi, a strigat Saint Sebastien, ca să acopere vuietul flăcărilor ce mistuiau capela. Mă tem că întâlnirea noastră se încheie aici. A zâmbit către zidul de foc ce îi tăia lui Saint-Germain retragerea către uşă. Sunt convins că mai ai de trăit câteva minute. În acest răstimp, vei putea să te gândeşti la modul în care mă voi răzbuna pe prietenii tăi.

Apoi a făcut o plecăciune insultătoare şi a fugit spre uşă, făcându-le semn lui Beauvrai şi Chateaurose să îl urmeze.

După câteva momente, Saint-Germain a auzit uşa trântindu-se şi zgomotul inconfundabil al zăvorului închizându-se. S-a uitat la flăcările care înaintau constant spre el, devorând lemnul şi obiectele din pânză ce făcuseră parte din capelă vreme de mai bine de o mie de ani. Arşiţa îi pătrundea în plămâni când respira şi a simţit că genele îi sunt pârlite.

Nu mai putea aştepta. Dându-se câţiva paşi înapoi, şi-a încordat toate puterile, apoi s-a repezit către flăcări, sărind în aer şi, făcându-şi corpul ghem, a zburat pe deasupra lor. Ajuns dincolo de foc, a aterizat în picioare, a căzut apoi într-un genunchi şi s-a ridicat, tuşind din cauza fumului gros.

S-a auzit un uruit de avertisment şi o mare parte din acoperiş a cedat, scoţând la iveală tavanul pivniţei, prilej cu care focul s-a înteţit din cauza aerului rece care a năvălit înăuntru. A rămas locului, gândindu-se dacă să încerce forţarea uşii, însă incendiul ajunsese deja la podeaua de lemn a pivniţei. Nu mai avea vreme.

Unul dintre pilonii de sprijin ai tavanului era căzut, însă nu luase foc. L-a rezemat de zid şi a urcat pe el, slujindu-se de mâini. Arşiţa devenise copleşitoare, iar ochii îl usturau din cauza fumului.

Când a ajuns pe podeaua pivniţei, a auzit zgomot de paşi care alergau. Şi-a dat seama că ajunsese înaintea lui Saint Sebastien şi a oamenilor lui, care acum se aflau în spate. A inspirat adânc, apoi a pornit în goană spre laboratorul vrăjitorului, ştiind că îi putea intercepta acolo pe urmăritori.

Abia a deschis uşa, când au apărut Saint Sebastien, Beauvrai şi Chateaurose. Camera era goală. Înăuntru rămăseseră doar cele două atanoare, iar unul din ele radia o lumină fierbinte, deoarece incendiul începuse să încingă şi să macine zidurile din spatele lor.

– Ce bine că ne revedem, a spus Saint-Germain. Chateaurose s-a oprit brusc şi a scos un ţipăt nefiresc.

Faţa lui amintea de aceea a unui om prins într-un coşmar cumplit, care se teme să se trezească.

Beauvrai era prea epuizat ca să mai vorbească, dar a azvârlit un braţ în dreptul feţei, de parcă s-ar fi ferit de o lovitură.

Saint Sebastien a surâs.

– Nu prea cred, a spus el şi a întins mâna spre cel mai apropiat atanor, cel mai mare şi mai nou.

Nimeni nu a înţeles ce voise să facă, pentru că în momentul când a atins cu mâinile cărămizile încinse, a scos un urlet şi, trăgându-se înspăimântat înapoi, a căzut peste cuptorul de alchimist. S-a auzit un pocnet înfundat, iar pereţii din cărămidă ai atanorului răsturnat s-au umflat, au cedat, apoi au explodat, dând la iveală bucăţi de metal înroşit, acum deformat. Combinaţia topită de cărbune şi azot s-a împrăştiat pe podea ca o baltă mică, incandescentă, care imediat a fost cuprinsă de flăcări.

Cu faţa schimonosită de turbare şi cu spume la gură, Chateaurose, care se afla cel mai departe de mareea de foc, a reuşit să treacă în fugă de ea. Retragerea lui disperată a fost prea iute până şi pentru limbile nesăţioase ale focului, astfel că poalele robei, care au măturat mareea arzândă, nu au luat foc.

În locurile în care cărbunele şi azotul topit au atins metalul sau lemnul rece s-au format diamante mici ca nişte grăunţe de sare. Diamantele au sclipit, aruncând licăriri sub mângâierea flăcărilor.

– Secretul diamantelor. Să te gândeşti la el cât mai ai de trăit, i-a spus Saint-Germain lui Saint Sebastien, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Zidurile erau pârjolite, iar în cameră fumul se îndesea. Beauvrai a rămas la uşa deschisă ce dădea spre capelă, iar nehotărârea i se citea în toată fiinţa.

– Clotaire, nu ne-ai spus nimic despre diamante. Nu-mi place asta, a zis el şi şi-a dus mâna la gură, după care a vărsat.

Saint-Germain urcase deja primul şir lung de trepte ce duceau dinspre pivniţă. S-a oprit cât să arunce o privire spre

încăperea cu aspect de iad, şi le-a strigat celor doi rămaşi de cealaltă parte a focului:

– Regret doar pierderea picturilor de Velazquez. Mare păcat să ardă din cauza voastră.

Saint Sebastien a răcnit un blestem cumplit şi s-a repezit spre focul ce se întindea, ţinând mâinile întinse în faţă ca să-l prindă de gât pe Saint-Germain. Când a pornit, flăcările l-au învăluit ca nişte aripi.

Cu o clipă înainte ca Saint Sebastien să-l poată atinge, Saint-Germain a băgat mâna pe sub cămaşă şi a scos un mic crucifix pe care lumina flăcărilor l-au făcut să arunce sclipiri nepământeşti.

– A fost binecuvântat la Saint-Germain-des-Pres cu mai puţin de patru ceasuri în urmă, l-a avertizat el pe Saint Sebastien.

Însă acesta se oprise deja cu un picior în aer, ridicând în acelaşi timp o mână pentru a se feri de imaginea obiectului sacru.

– Ştiam eu, a spus Saint-Germain. Sper să guşti din plin aperitivul veşniciei tale ciudate. Adio, baroane. Rămâi cu Satana.

Apoi a urcat scările, ţinând crucifixul în mână aşa cum un om care e pe cale de a se îneca se agaţă până şi de o vâslă ce încă mai pluteşte. Zidurile se scorojeau şi crăpau în jurul lui, însă asta nu l-a făcut să se oprească nici o clipă.

Vuietul incendiului crescuse şi toţi trei ştiau că acesta pătrunsese până la parterul Hotel-ului Transilvania. Cu toate că se îndoia că va reuşi să iasă viu din clădire, Saint-Germain şi-a păstrat cumpătul. Ajuns la capul scărilor, s-a strecurat pe uşă, închizând-o în urma lui.

După ce ameninţarea crucifixului dispăruse, Saint Sebastien s-a repezit pe scări şi a urcat treptele cu îndârjire, ignorând flăcările care cuprinseseră şi treptele. A tras de clanţa uşii şi a simţit cum pielea arsă instantaneu i se dezlipeşte de pe palmă, pentru că metalul se încinsese până aproape de incandescenţă.

Dedesubt, Beauvrai se retrăsese spre colţul cel mai îndepărtat, ţinându-şi mâinile la ochi şi respirând chinuit din cauza fumului tot mai înecăcios. în cele din urmă, s-a sufocat.

Saint Sebastien a rămas în faţa uşii încuiate, răcnind blesteme şi înjurături. Vocea i s-a transformat într-un geamăt răguşit, iar ochii erau aproape orbiţi de arşiţă şi fum, pentru că flăcările clocoteau în jurul lui. Poalele robei i s-au aprins, apoi focul a cuprins-o de parcă ar fi voit să i-o împodobească. Din păr îi ieşea fum, iar şuviţele carbonizate zburau în curentul creat. De-a lungul braţului, pielea a început să-i crape.

Răcnind plin de ură, Saint Sebastien s-a răsucit şi, cu un hohot dement de râs care părea să fie doar un ecou al flăcărilor, s-a azvârlit în josul scărilor, arzând ca un meteorit ce se prăbuşeşte spre inima soarelui.

Hercule şi Roger stăteau lângă caleaşca, urmărind primele limbi de foc ce răzbăteau din adâncul Hotel-ului Transilvania. Auziseră zgomotul înfiorător produs de prăbuşirea acoperişului capelei, iar mai apoi geamătul aproape uman ce se iscase când flăcările trecuseră prin planşee, cuprinzând parterul clădirii. în acea clipă schimbaseră priviri, chinuiţi de îngrijorare, dar rămăseseră muţi. Cuvintele păreau să facă totul real, posibil.

Acum incendiul sfârteca din clădire, iar ei nu mai sperau ca stăpânul lor să supravieţuiască acelui iad ce mistuia măruntaiele clădirii.

Învelită într-o mantie lungă de-a lui Saint-Germain, Madelaine stătea alături de ei. Privea clădirea fascinată, fără a arăta deznădejdea şi groaza pe care le simţea văzând flăcările ridicându-se.

Îl văzuseră pe Chateaurose ieşind în goană din Hotel Transilvania, cu roba cuprinsă de flăcări fluturând în urma lui. Traversase în disperare Quaiy Malaquais şi se azvârlise în Sena înainte ca vreunul dintre ei să-l poată opri. Au aşteptat ieşirea altor siluete, însă nu a mai apărut nici una.

Curând, salonul mic în care se desfăşurau jocurile de noroc a fost cuprins de flăcări. Hercule şi-a muşcat buza de jos.

– I-am promis că aştept până soseşte.

Cu o expresie de stupefacţie pe faţă, Roger a aprobat cu un gest din cap, apoi a zis:

– Ai face bine să pui nişte cârpe peste ochii cailor, altfel se vor speria.

După ce Hercule a făcut ce i se sugerase, focul a cuprins toată suprafaţa parterului. Cei trei s-au privit unul pe altul, iar

Madelaine a dus mâinile la ochi, plângând fără să se mai ferească.

– Poate că... a spus Roger cu glas reţinut.

– Nu, a zis Hercule, urcându-se pe capră.

Două ferestre uriaşe au plesnit, iar focul a devenit o vâlvătaie victorioasă.

Apoi, de la etaj a coborât o frânghie şi pe ea a alunecat o siluetă îmbrăcată în negru, trecând prin flăcări, iar mişcările ei precise, agile şi graţioase s-au dovedit uimitoare pentru un om de vârsta aceea. A atins pământul, apoi a traversat spaţiul îngust dintre Hotel Transilvania şi grajduri.

– Stăpâne! a exclamat Roger, repezindu-se să-i strângă mâna lui Saint-Germain.

– Încalecă, prietene. Gărzile vor da curând alarma, astfel că trebuie să plecăm cât mai repede. Avem de făcut o călătorie lungă în această noapte. A aruncat o privire spre Hercule, aflat pe capră. Văd că m-ai aşteptat.

Hercule a încercat să pară netulburat, însă glasul l-a trădat jalnic.

– Am respectat poruncile dumneavoastră, domnule. Aş fi fost în stare să trec şi prin foc dacă era nevoie. Apoi a tăcut o clipă şi a urmat: Şi Saint Sebastien?

Saint-Germain a făcut o plecăciune ironică.

– Cu regret, dar a fost reţinut înăuntru. Hercule a strâns pumnii.

– Dar voiam să-l ucid cu mâna mea. Voiam răzbunare. în ochii lui Saint-Germain a apărut un zâmbet.

– Te rog să accepţi condoleanţele mele. Dar de ce mai stăm? Madelaine?

Madelaine a rămas deoparte, temându-se să-l atingă sau să-i vorbească lui Saint-Germain, de teamă că acesta va dispărea, dovedindu-se doar o întruchipare a dorinţelor ei.

– Saint-Germain? a şoptit ea.

El s-a întors spre ea, a cuprins-o de umeri şi a privit-o în ochi.

– Sunt teafăr, inima mea. Şi tu la fel.

– Saint Sebastien a murit?

Saint-Germain s-a uitat peste umăr la Hotel Transilvania şi a văzut cum incendiul se extindea, cuprinzând sala de bal. A împins-o cu delicateţe spre caleaşca.

– Vino. E vremea să plecăm.

Ea s-a lăsat condusă la caleaşca şi a stat nemişcată până când Saint-Germain i-a strigat lui Roger: Hotel d'Argenlac! şi i-a făcut semn lui Roger, care urma să fie însoţitorul călare al caleştii.

– Credeam că Roger va veni cu bagajul tău, a spus ea.

– La început, şi eu am crezut la fel. Dar Sattin se va ocupa de asta.

A închis uşa caleştii şi s-a aşezat alături de Madelaine.

Câtva timp au călătorit în tăcere - extenuarea, rănile şi groaza lăsând puţin loc pentru altceva. Apoi, după ce au trecut de străzile aglomerate din cartierul Saint-Germain, Madelaine a îndrăznit să pună câteva întrebări temătoare:

19 A fost îngrozitor? Saint-Germain s-a întors către ea.

19 Da.

– Am înţeles, a zis ea şi şi-a privit mâinile. Iar tu pleci.

– Ţi-am spus, doar pentru o vreme. Mă întorc în luna mai.

– Am înţeles, a repetat ea, şi a izbucnit în lacrimi.

– Linişteşte-te. S-a ridicat în capul oaselor şi a luat-o în braţe, simţindu-se uşurat în sinea lui că ea încă suporta atingerea. Ce s-a întâmplat, Madelaine?

– Mă dispreţuieşti, a spus ea printre suspine.

– Eu? Nici gând.

Şi-a strecurat mâinile pe sub mantia ei, atingând-o cu băgare de seamă, ca să nu o înspăimânte. După întâmplarea cu Saint Sebastien, ştia că ea putea fi lesne cuprinsă de ură faţă de orice şi oricine, ură pe care i-o insuflaseră cei ce credeau în Satana. încet, cu blândeţe, Saint-Germain a mângâiat-o.

– Mă dezgustă şi-i urăsc pe cei ca Saint Sebastien şi Cercul lui. Ii dispreţuiesc pentru ceea ce ţi-au făcut. Dar asta nu schimbă dragostea ce ţi-o port, inima mea. Nimic n-ar putea schimba asta.

Ea a spus ceva neinteligibil şi şi-a întors chipul spre umărul lui. El a ţinut-o astfel câtva timp, murmurându-i vorbe de iubire la ureche, apoi Madelaine i-a spus:

– Ţi-ai pârlit sprâncenele. Şi părul.

– Chiar aşa? a întrebat el şi şi-a pipăit faţa şi părul.

– Până şi genele, a zis ea, strângându-l mai tare în braţe. A fost cât pe ce să te pierd.

– Dar nu s-a întâmplat aşa. Apoi a sărutat-o şi a simţit iubirea pentru ea cântându-i în sânge. Iubita mea curajoasă.

O vreme, fata a rămas tăcută şi, când s-a tras de la pieptul lui, ochii îi străluceau straniu. Şi-a dus o mână la piept şi şi-a făcut curaj. Nici măcar hurducăiala caleştii nu i-a înmuiat hotărârea.

– Ai spus că o să mă laşi să te gust. înainte de a pleca în Anglia. Te rog! Te rog!

El a scrutat atent prin întuneric, privind concentrat spre ea, voind parcă să-i testeze sinceritatea. Madelaine avea trupul plin de vânătăi, dar starea de amorţeală îi dispăruse. Acum nu mai era vorba de nevoia copilărească de a fi consolată, ci de o adevărată căutare a întregii ei existenţe. După ce scăpase de răul absolut, îşi câştigase acest drept. Saint-Germain a dat aprobator din cap.

– Ridică picioarele.

– Poftim?

Ciudăţenia cererii a făcut-o să se întrebe dacă nu cum-a el îi respingea rugămintea, aşa că s-a pregătit să insiste.

– Nu-mi bat joc de tine, Madelaine. Ridică picioarele. A aşteptat până când ea i-a dat ascultare; apoi s-a aplecat spre canapeaua din faţa lor. A tras de un mâner ascuns, iar bancheta şi-a schimbat poziţia, alunecând în faţă şi unindu-se cu cealaltă, timp în care spătarul s-a lăsat în jos.

Madelaine a simţit că îi revine buna dispoziţie. I se părea tipic pentru Saint-Germain să aibă o asemenea invenţie în caleaşca.

– Deseori dorm în timp ce călătoresc, a explicat el şi fixat canapelele între ele.

Madelaine s-a întins pe pat, ca să-i încerce moliciunea, şi a descoperit că pernele împreunate alcătuiau o saltea comodă. A desfăşurat mantia drept cearşaf, apoi a întins braţele către Saint-Germain.

– Asta nu se poate face în grabă, a zis el încet. Poftim.

Şi a întins mâna, în care se odihnea acul de cravată cu rubin, pe care îl ţinea de obicei în gulerul de dantelă.

Madelaine a atins piatra preţioasă şi a întrebat, cu teamă în glas:

– Ce trebuie să fac?

Aşteaptă. Şi-a scos cămaşa pârlită de flăcări şi a aruncat-o. Aerul răcoros al nopţii i-a atins pielea. Nu-i era frig, totuşi a fost scuturat de un tremur când s-a întins lângă ea. Cu grijă, i-a aşezat rubinul în palmă şi apoi i-a ţinut mâna în a lui. S-au privit în ochi. Procedezi aşa, a zis. şi i-a mişcat mâna astfel încât rubinul i-a trecut peste piept.

– Nu vreau să te rănesc, a exclamat ea când a văzut sângele apărând de-a lungul zgârieturii produse de piatră.

– Nu sunt rănit, a asigurat-o el cu convingere în glas, lăsându-se cuprins de un delir încărcat de bucurie. A rămas întins, cu ochii întredeschişi, şi a tras-o pe Madelaine mai aproape. Asta e viaţa mea. Ţi-o dăruiesc. Vocea lui, adâncă şi profundă, a stârnit dorinţe puternice în sufletul ei.

Fără o vorbă, ea s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de rana pe care i-o făcuse, începând să tremure când trupul lui s-a arcuit sub atingerea sa. Palmele lui i-au cercetat trupul, trezind un răspuns după altul, până când însuşi aerul a început să vibreze de forţa iubirii ei. Patima a orbit-o, astfel că pe lume nu exista decât Saint-Germain şi minunea iubirii lui. Sufletul ei întreg stătea cuibărit între palmele lui, contopit cu ardoarea incandescentă pe care o simţeau amândoi. Dulceaţa sălbatică a inimii ei s-a deschis pentru el, în vreme ce ea i-a simţit singurătatea inexprimabilă topindu-se în arşiţa împlinirii ei.

Brusc, Madelaine s-a îndepărtat, iar Saint-Germain a întins braţele spre ea plin de dor tumultuos.

– Madelaine, ce s-a întâmplat, inima mea?

El s-a simţit cuprins de îngrijorare, de teama îngrozitoare că nici măcar îmbrăţişarea lui nu putea alunga suferinţele îndurate de Madelaine la atingerile lui Saint Sebastien.

Apoi a observat că ea încă ţinea rubinul în mână şi îndreptase acul spre sânul stâng. înainte de a reuşi să o împiedice, Madelaine şi-a făcut o tăietură asemănătoare cu a lui. în ochi i-a apărut un fel de frenezie când s-a răsucit pe perne, ghemuindu-se lângă Saint-Germain, pentru ca el să-i simtă şi să-i împărtăşească extazul.

Cu delicateţe, el şi-a lăsat capul pe rotunjimea suavă a sânilor ei. Chipurile le erau apropiate, iar buzele lui au găsit rana pe care ea şi-o făcuse pentru el, apoi a văzut spasmul suprem schimbându-i trăsăturile, transformându-le.

Groaza născută din calvarul acelei nopţi s-a stins în faţa triumfului îmbătător ce îi poseda pe amândoi şi nici măcar hurducăturile caleştii şi spaţiul strâmt nu au putut anula extazul care îi lega, îi înaripa şi-i făcea să ardă cu o febrilitate ce se hrănea din propria ei împlinire.

În cele din urmă, caleaşca a oprit la poarta Hotel-ului d'Argenlac. Clopoţeii legaţi de harnaşamentul cailor au sunat ca un cântec de îngropăciune pentru Madelaine când a trebuit să se desprindă din senzaţia de zbor pe care o descoperise în braţele lui Saint-Germain.

El i-a simţit dorul plin de regret şi a îmbrăţişat-o din nou.

– Fii veselă, draga mea, i-a spus el, cu glas melodios. Când mă întorc, vom fi din nou împreună.

– Iertaţi-mă, stăpâne, a spus Roger prevenitor la fereastră. Nu putem zăbovi.

– Ştiu, a spus Saint-Germain cu tristeţe. S-a rostogolit de pe mantie, astfel încât să nu mai fie ispitit de prezenţa ei. După un moment, i-a spus: Du-te, Madelaine. Pleacă acum. Îţi voi scrie des, prin mesageri. În mai, inima mea. Nu este chiar atât de multă vreme.

– În mai, a repetat ea, când Roger i-a deschis uşa să coboare. Şi-a strâns mantia lui Saint-Germain mai bine în jurul trupului, dar nu din pudoare; încerca să păstreze amintirea lui, fie şi numai prin căldura păstrată în acea haină. L-a privit din nou, iar el a întins braţele spre ea. Mă bucur că ai fost tu, Saint-Germain, a spus Madelaine. Mă bucur că m-ai iubit şi că te-am iubit.

El i-a strâns mâinile cu mai multă putere. Fericirea i-a îndulcit trăsăturile, ştergându-i arcuirea încordată a buzelor.

– Şi eu mă bucur, Madelaine. Mereu voi fi fericit. Madelaine a coborât din caleaşca.

– E târziu, a spus ea visătoare. Cerul nopţii era poleit de stele, iar un vânt uşor i-a vălurit părul. A spus încă o dată: în mai.

Cu toate acestea, Saint-Germain a simţit că nu poate pleca. S-a aplecat pe geamul caleştii şi a sărutat-o apăsat pe ochi, apoi pe gură.

– Acum, du-te, Madelaine, altfel nu voi mai avea tăria să mă despart de tine.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a tras înapoi, ţinându-şi mantia cu o mână, ridicând-o pe cealaltă în semn de rămas-bun. A zâmbit, iar zâmbetul i-a fost plin de bucurie, şi a rămas astfel cât timp a urmărit caleaşca, cu Roger călare, alături de ea, şi cu Hercule mânuind hăţurile, până când a dat colţul drumului şi a dispărut.

Extras dintr-o scrisoare a contesei d'Argenlac către marchiza de Montalia, din data de 15 noiembrie 1743:

... Sufăr alături de tine, sora mea, pentru pierderea fratelui meu Robert, ce ţi-a fost soţ. A fost un om amabil, un frate bun, iar dăruirea lui părintească a depăşit toate celelalte calităţi ale lui. Am plâns şi încă plâng pentru el atunci când îmi rostesc rugăciunea, însă lacrimile ori rugăciunile nu ni-l vor aduce înapoi.

Vărul nostru, abatele Ponteneuf, mi-a spus că Robert şi-a găsit în sfârşit pacea cu Dumnezeu, şi că martirajul suferit pentru copila lui (Madelaine vorbeşte prea puţin despre asta, însă noi am aflat destul de multe lucruri despre cele petrecute în acea noapte îngrozitoare ca să ne dăm seama că, prin moartea lui, Madelaine trăieşte) i-a oferit un loc printre cei binecuvântaţi de Dumnezeu. Dacă te consolează întrucâtva, Saint-Germain, care se află în Anglia, i-a trimis abatelui bani de slujbe pentru odihna sufletului său. El a fost acela care a adus-o pe Madelaine, după ce a salvat-o din incendiu şi mi-a înapoiat-o.

Cum se face oare că nenorocirile vin întotdeauna în şir nesfârşit, înlănţuindu-se ca picăturile de ploaie? îmi revine trista îndatorire să te anunţ că starea sănătăţii lui Madelaine nu s-a îmbunătăţit după acel calvar de neimaginat. Am chemat preoţi şi medici, însă nimic din ceea ce au făcut ei nu pare să fie de folos. Mintea nu i-a fost afectată grav, ceea ce ne oferă o mângâiere. E perfect lucidă. însă în sufletul ei stăruie tristeţea. Noaptea, îşi petrece mai tot timpul singură, citind. Educaţia sa remarcabilă trebuie că îi este o mângâiere, pentru că studiile ei foarte asidui includ acum limbi străine şi istorie. Frumuseţea ei nu a scăzut, ci a devenit mai pregnantă. Văzându-i limpezimea ochilor ei violeţi şi uşoara îmbujorare a obrajilor, ai putea crede că este foarte robustă. Dar nu este adevărat. Medicul ei, Andre Schoenbrun, m-a informat că acest travesti de sănătate nu constituie decât un semn al bolii care o va doborî în mod inevitabil.

Am făcut tot ce ştiu, şi aş face şi mai multe dacă aş putea, dar nu cunosc nimic ce ar salva-o acum. La fel gândesc medicul ei şi preoţii.

Te implor, Margaret, lasă-mă să o păstrez alături de mine. Eu nu mai ies, astfel că nu va rămâne singură, încă îmi este groază de ceea ce va spune lumea, pentru că de la moartea soţului meu, speculaţiile şi bârfele iscate de dispariţia lui au devenit insuportabil de dureroase pentru mine. îmi dau seama că Madelaine nu va trăi mai mult de un an, dar aş dori să împart lunile rămase alături de ea şi să mă fac utilă, ajutând-o.

Dacă asta îţi va aduce o oarecare alinare, Saint Sebastien şi mulţi dintre oribilii lui companioni au pierit în incendiul care a distrus Hotel Transilvania. Un grup de preoţi de la Saint-Germain-des-Pres au căutat printre ruine rămăşiţe umane, însă nu au găsit oase nici cât să alcătuiască un om. Stau de veghe în acel loc şi au făcut rituri de exorcizare, astfel ca nici un lucru nesfinţit lăsat în urmă de acei oameni respingători să nu rămână acolo.

... Te rog să-mi scrii cât mai curând, nu numai pentru a putea împărtăşi durerea, ci pentru a-i putea spune lui Madelaine despre hotărârea ta.

Nu doresc să te întristez şi mai mult, dar ştiu că îndatorirea de a-ţi vedea fiica murind cu o resemnare atât de creştinească la aşa scurt timp după decesul soţului tău este o povară îngrozitoare pentru oricine, dar îndeosebi pentru tine, care nutreşti afecţiuni de mamă şi soţie. Te îndemn încă o dată să o laşi pe Madelaine să rămână la mine.

Cu cea mai adâncă mâhnire, am onoarea de a mă dărui ţie într-o perioadă de nenorocire comună,

Sora ta devotată,
Claudia de Montalia
contesă d'Argenlac.

EPILOG

Textul unei scrisori din partea lui Madelaine de Montalia către contele de Saint-Germain, scrisă în arabă stângace, predată personal de vrăjitorul englez Beverly Sattin, din data de 29 aprilie 1744:

Scumpul meu Saint-Germain,

Darul tău a ajuns cu bine, graţie serviciilor deosebite ale lui Hercule, care s-a întors la Paris cu o săptămână în urmă.

Cum se face că acest calcedoniu verde poate radia o lumină roşie când este luminat dinăuntru f Sunt convinsă că mă vei învăţa asta cu timpul.

După cum vezi, am urmat sfatul pe care mi l-ai dat pe 10 ianuarie şi îmi dedic şi mai mult timp studiilor. Araba se dovedeşte extrem de complicată la început, şi am convingerea că scrisoarea de faţă este stângace cum nici nu-mi pot imagina. însă cu vremea o voi stăpâni la fel de bine ca tine.

Schoenbrun a venit să mă vadă din nou. El şi abatele Ponteneuf arborează o expresie de mare bunătate când se află cu mine. Mă simt tare ciudat şi doresc să le pot spune că nu mă sinchisesc de moarte. Pentru că sunt pe moarte. E ceva blând, cu nimic mai greu decât dezbrăcarea pentru culcare. Pe la sfârşitul verii voi ajunge în mormânt, aşa cred.

Mi se pare ciudat să vorbesc astfel, şi ştiu că aceste cuvinte nu exprimă deloc groaza. Luna viitoare, când vei reveni la Paris, trebuie să mă vezi, iubirea mea scumpă. Chiar în timp ce-ţi scriu aceste rânduri, mă aprind de dorinţă. Medicii spun că maladia îmi dă culoare în obraji şi foc în ochi. Dar nu asta este cauza. Este vorba de sângele tău ce se află în mine, care mă face una cu tine, la fel de inevitabil ca şi apusul când soarele stă la amiază. în mai, vom avea câteva zile în care să retrăim extazul, iar apoi mă voi întoarce în bunul pământ, aşa cum ai făcut-o şi tu cândva, şi asta îmi va da puterea de a reveni la tine.

Nu va mai trebui să mă tem de scurtimea orelor, voi avea timp să învăţ, să studiez, să cunosc şi să văd tot ce este de văzut. Iar dacă preţul este singurătatea, nu trebuie să uităm victoria. Peste întreaga lume şi peste secole, voi căuta mereu să revin în braţele tale, iar cu vremea voi căpăta acea percepţie care te face să fii ceea ce eşti. Datorită ţie, viaţa mea nu mai este ceva pierdut, aşa cum nici moartea mea nu va însemna o pierdere.

În lecturile mele de istorie, am aflat despre războaie, jafuri şi vieţi retezate cu o asemenea deşănţare, încât mi se opreşte răsuflarea de lipsa de sens a tuturor lucrurilor. S-ar putea crede că umanitatea nu are altceva mai bun de făcut decât să se hrănească din propriul ei stârv. Gândeşte-te la toate distrugerile pe care le-ai văzut şi la demenţa aceasta fără de sfârşit.

Popoare întregi au pierit din cauza lăcomiei, dorinţelor ori amuzamentului câtorva.

În vreme ce am citit aceste cărţi, m-am gândit că pe lume există lucruri mult mai rele decât vampirii.

Să-ţi afli libertatea. Să trăieşti din sângele primit din iubire.

Saint-Germain, Saint-Germain, te aştept cu dor,
Madelaine a ta,
pe vecie.

NOTE

HOTEL TRANSILVANIA

Construit sub domnia regelui Ludovic al XIII-lea, Hotel Transilvania se înalţă şi astăzi pe Quay Malaquay numărul 9 în foburgul Saint-Germain. Numele i se trage de la prinţul Franz Leopold Ragoczy, care a locuit acolo din 1713 până în 1717, în parte datorită rolului său în Războiul de Succesiune din Spania.

Notorietatea Hotel-ului Transilvania a crescut datorită faptului că numele său a apărut în romanul *Manon Lescaut* al abatelui Prevost, publicat în 1728, şi şi-a păstrat popularitatea până în prezent în primul rând graţie operelor lui Massenet şi Puccini, care au la bază lucrărilor lui Prevost (în realitate, există patru opere care pornesc de la textul romanului, însă doar două sunt interpretate mai des).

Câţiva dintre oamenii iluştri care au locuit ori au fost proprietari ai Hotel-ului Transilvania sunt: ducesa de Gramont, care a stat acolo în 1724; din 1869 până în 1892 în clădire a locuit marchiza de Blocqueville, care a făcut ca locul să fie sinonim cu tot ceea ce era mai de valoare în domeniul artelor şi literelor; şi, la începutul carierei sale, înainte de a primi numele sub care este cunoscut şi astăzi, Hotel Transilvania a fost ocupat de Mareşalul de Tallard.

CONTELE DE SAINT-GERMAIN

A apărut pentru prima oară la Paris în luna mai 1743, fiind un om de o bogăţie impresionantă, foarte educat, cu maniere încântătoare şi învăluit de mult mister. A fost o figură extrem de cunoscută, apărând peste tot. Pasiunea lui pentru diamante era remarcabilă chiar şi pentru acel veac bizar, şi el pretindea deseori că deţine secretul fabricării diamantelor. În câteva rânduri, el a luat diamante de la prieteni şi le-a înapoiat pietre

preţioase mai mari, susţinând că le mărise slujindu-se de un procedeu cunoscut doar lui.

Într-o perioadă când bărbaţii purtau haine în culori ce făceau până şi curcubeul să pălească, el se îmbrăca exclusiv în negru şi alb. Hainele lui era întotdeauna de cea mai bună calitate şi deosebit de ordonate. Toţi cei care îl cunoşteau, îndeosebi Grimm şi Frederick cel Mare, erau impresionaţi de modul în care se îmbrăca. Pentru a pune în evidenţă hainele negru cu alb, avea doar cai de culoare cenuşie şi călătorea în căleşti cu un design modern.

Este creditat cu lucrarea *Prea Sfânta trinozofie,* cu care ar putea să aibă sau nu vreo legătură, însă care poartă sigiliul său (eclipsa, cu vârfurile ridicate) şi cuprindea anumite idei similare celor exprimate de Saint-Germain. Casanova şi Walpole susţin personal că Saint-Germain era un alchimist activ; ba chiar unul foarte bun. În anii 1750, când a trăit la Haga, Saint-Germain a cumpărat un atanor şi a adăugat două încăperi casei în care a locuit, unde desfăşura diferite procese de alchimie.

Muzica a fost o altă pasiune a lui Saint-Germain, iar întâlnirea cu Rameau descrisă în prezentul roman chiar a avut loc cândva în vara anului 1743. Saint-Germain a compus câteva opere de mici dimensiuni, iar cea numită *Persephona* şi menţionată în legătură cu petrecerea dată de Madelaine a fost probabil compusă înainte de 1750. Saint-Germain cânta la vioară, clavecin şi ghitară, şi avea o voce uşoară şi plăcută (deschiderea ei nu se menţionează nicăieri). Improviza cu uşurinţă şi, uneori, putea acompania pe cineva la clavecin fără să aibă nevoie să citească notele. Muzica compusă de el a fost transcrisă de compozitorul rus Piotr Ceaikovski.

Modul în care a fost descris - bărbat de înălţime medie cu mâini şi picioare mici, păr negru, ochi uimitori (toţi cei care au scris despre el îi menţionează ochii) şi vârstă medie - este mai mult sau mai puţin aceeaşi din 1743 până la data presupusului deces în 1786, o diferenţă cam mare pentru a arăta de patruzeci şi cinci de ani. El pretindea că are vârsta de trei mii patru sute de ani şi spunea că îşi păstra tinereţea bând elixirul vieţii.

Chiar dacă ar fi cunoscut sau nu un astfel de secret, este interesant de observat că aproape niciodată nu a fost văzut mâncând sau bând în public, şi că nu consuma vin în nici o împrejurare.

A fost un entuziast susţinător al artelor, dovedind o pasiune deosebită pentru operele lui Velazquez. A realizat câteva picturi şi, cu toate că lucrările sale erau plăcute, dar nu tocmai remarcabile, el sigur a deţinut secretul obţinerii unor culori de o rară strălucire şi luminozitate, pe care a fost rugat mereu de numeroşi pictori să îl destăinuiască.

Un lingvist înzestrat, vorbea cel puţin douăsprezece limbi, inclusiv rusă, arabă şi chineză.

Identitatea precisă a acestui bărbat a constituit subiectul multor speculaţii încă de la apariţia sa în societatea pariziană şi până în prezent. Se poate să fi fost fiul cel mai mic al prinţului Franz Leopold Ragoczy de Transilvania. Dacă este adevărat, el şi-a făcut studiile la Gian-Gastone de'Medici şi avea în realitate treizeci de ani când a sosit la Paris. într-una dintre scrisorile sale, Walpole enumera toate istorisirile care circulau despre Saint-Germain la vremea aceea şi între ele se numără: 1) e un aristocrat polonez exilat din ţara sa pentru conspiraţie contra tronului; 2) e un evreu portughez; 3) e un italian care s-a căsătorit cu o aristocrată pe care a ucis-o; 4) este fiul nelegitim al Papei; 5) este un boier rus care se amuză pe seama tuturor; 6) e un neguţător austriac de diamante care face spionaj în Franţa.

Probabil că Walpole şi francezii (şi pesemne Frederick cel Mare) l-au folosit în mod neoficial pe Saint-Germain în calitate de curier diplomatic pe durata şederii sale la curţile europene. Cu siguranţă a avut acces la persoane de rangul cel mai înalt ale vremii. După 1768, s-a stabilit la Chambourg, pentru a fi mai aproape de regele Franţei, care îşi petrecea zilnic câtva timp cu Saint-Germain. Frederick cel Mare ţinea la el ca muzician, dar şi ca om de curte, şi îl numea „omul care nu moare”.

Calitatea de a fi ambidextru este dovedită şi îi plăcea să-şi demonstreze priceperea de a scrie două scrisori în acelaşi timp. Lucru neobişnuit, chiar şi printre ambidextrii perfecţi, Saint-Germain se semna identic cu ambele mâini. Acest fapt este util când se pune problema morţii sale, deoarece există două documente ce poartă semnătura lui, datate 1791 şi 1793, la cinci şi, respectiv, şapte ani de la data presupusei sale morţi. Destinatarii originali ai scrisorilor nu au pus la îndoială autenticitatea lor, şi există cel puţin trei persoane care au susţinut că l-au întâlnit şi au discutat cu el în 1793,1796 şi 1802.

Indiferent cine ar fi fost, el a reuşit să uimească pe toată lumea vreme îndelungată, iar misterul nu s-a lămurit nici astăzi.

VAMPIRI

Atunci când am ales caracteristicile generale ale vampirilor care să fie utile acestui roman, am citit multe dintre cărţile existente pe această temă, începând cu studii savante, până la istorisiri incredibile. Am alcătuit o hartă a credinţelor în vampiri şi ceea ce s-a dovedit adevărat pentru 80% din culturi am acceptat ca fiind adevărat şi am introdus în roman. Concluziile mele sunt următoarele: indiferent ce găseşte un vampir în sânge, hrănirea nu este scopul principal. întrucât ei nu digeră şi nici nu elimină la fel ca oamenii obişnuiţi, sângele ce se bea trebuie să slujească unei alte funcţii. Se pare că aceasta nu are rol circulator, pentru că, de fapt, cea mai mare parte a sistemului circulator este preluată de cel limfatic, care ar explica în parte sensibilitatea sporită la lumina solară (deşi doi mari vampiri ai ficţiunii româneşti, Dracula şi Ruthven, umblă prin soare fără să păţească nimic). Aşadar, sângele asigură hrănirea doar într-un înţeles limitat şi, atâta vreme cât acel sânge provine de la mamifere, el asigură susţinerea redusă de care are nevoie vampirul.

Elementul psihic al vampirismului reprezintă altă chestiune. Majoritatea vampirilor par să nu caute (cel puţin varietatea din literatură) sângele, ci viaţa („Pentru că sângele înseamnă viaţă, domnule Harker”, spune Dracula). Intimitatea este aceea care face ca sângele să devină important şi contactul fizic pe care vampirul îl doreşte. Prin extensia acestui element psihic, se pare că vampirii sunt psihocinetici, pentru că sunt creditaţi cu capacitatea de a influenţa comportamentul oamenilor, animalelor şi al vremii.

S-a scris enorm despre sexualitatea ce însoţeşte vampirismul, şi, desigur, mai toate atacurile lor se petrec noaptea, în pat, şi lasă victima epuizată. În majoritatea culturilor se consideră că ei îşi exprimă dorinţa prin muşcături, ceea ce face ca orice adept al freudismului să exulte de fericire. Prin urmare, nu sângele în sine, ci actul de a lua sânge, asigură hrana vampirului. Acest lucru coincide cu un vampir chinez, care nu extrage sânge din gât, ci fluid rahidian.

În ţările europene se manifestă tendinţa de a atribui vampirilor caracteristici eretice şi satanice, însă această

atitudine nu se manifestă cu consecvenţă. Dacă ei s-ar teme cu adevărat de cruce, de exemplu, ar fi suficient ca ei să fie îngropaţi cu o cruce la cap şi totul s-a sfârşit. Aşadar, nu simbolurile religioase alungă vampirii. Şi nici cele satanice. în comportamentul lor nu se constată nici un element de credinţă în diavol. Şi doar în ţările creştine se consideră că vrăjitoria în cursul vieţii duce la vampirism după moarte.

Priviţi cu groază ori curiozitate, vampirii şi folclorul ce îi descrie au exercitat de multă vreme o puternică fascinaţie asupra umanităţii şi este evident că strigoii care îi atacă/seduc pe cei vii ne atrag şi în acelaşi timp ne repugnă. în mare parte, aceste sentimente se nasc din atitudinea ambivalenţă privind nemurirea şi dintr-o anumită preocupare faţă de temerile legate de moarte.

Varney, Dracula, Lordul Ruthven şi numeroşii lor urmaşi (acest Saint-Germain este sigur unul dintre ei) au deţinut un loc special în literatura macabră. Dacă ei nu s-ar adresa unei părţi ascunse din noi, ei nu ar exista.